Maattaathi

PDF LIBRARY

PDF LIBRARY

സാറാ ജോസഫ്

ജനനം 10-2-1946ന് തൃശൂർ ജില്ലയിൽ കുരിയച്ചിറ.
പിതാവ് : ലൂയിസ്. മാതാവ് : കൊച്ചുമറിയം.
ചേലക്കോട്ടുകര മാർ തിമോഥിയൂസ് ഹൈസ്കൂളിൽ
വിദ്യാഭ്യാസം.
ഗവ.കോളേജ് അദ്ധ്യാപികയായിരുന്നു.
കേരളത്തിലെ ഫെമിനിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രധാന സംഘാടകയും പ്രവർത്തകയും. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി മെമ്പറായിരുന്നു.
'ആലാഹയുടെ പെൺമക്കൾ' എന്ന നോവലിന് കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരവും 2003-ലെ കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡും ചെറുകാട് അവാർഡും 2004 ലെ വയലാർ അവാർഡും മാറ്റാത്തിയ്ക്ക് പ്രഥമ ഓ.ചന്തുമേനോൻ പുരസ്കാരവും ലഭിച്ചു. കൂടാതെ അബുദാബി അരങ്ങ് അവാർഡ്, കുവൈറ്റ് കല പുരസ്കാരം മുതലായവയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.
കൃതികൾ : മനസ്സിലെ തീമാത്രം, കാടിന്റെ സംഗീതം, നന്മതിന്മകളുടെ വൃക്ഷം, പാപത്തറ, നിലാവ് അറിയുന്നു, ഒടുവിലത്തെ സൂര്യകാന്തി, പുതുരാമായണം- രാമായണകഥകൾ വീണ്ടും പറയുമ്പോൾ (കഥകൾ) ആലാഹയുടെ പെൺമക്കൾ, മാറ്റാത്തി, ഒതപ്പ് (നോവലുകൾ)
ഭർത്താവ്: പരേതനായ ജോസഫ്
മക്കൾ: ഗീത, വിനയൻ, സംഗീത
വിലാസം :
ഗീതാഞ്ജലി, പി.ഒ.മുളങ്കുന്നത്തുകാവ്, തൃശൂർ

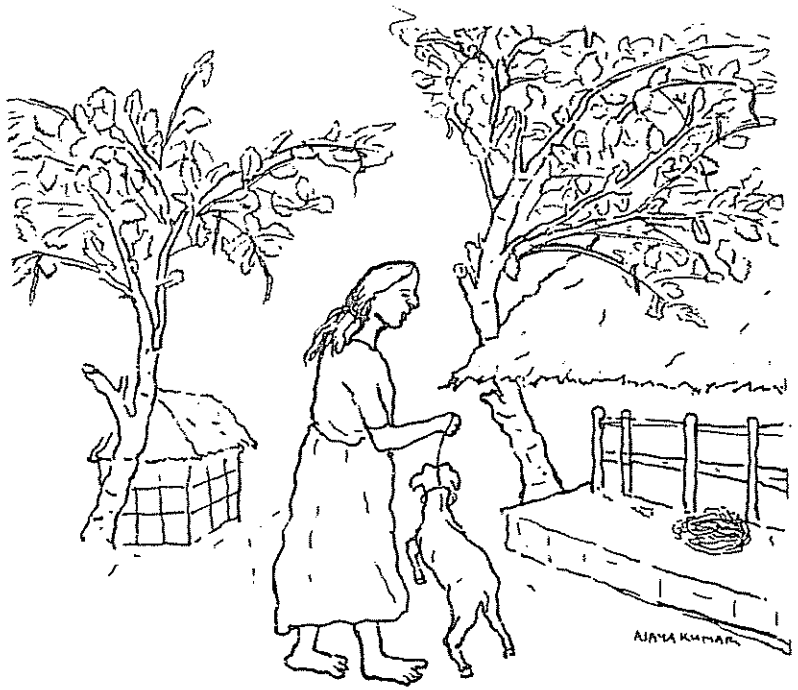

മാറ്റാത്തി

1

മാറ്റാത്തി

ലൂസിയുടെ ഇളയമ്മയാണ് ബ്രിജിത്ത. അമ്മിത്തറയുടെ താഴെയുള്ള പുരാതനമായ കോഴിക്കൂട്ടിൽ എത്ര കോഴികളെയാണ് വളർത്തുന്നതെന്ന് ബ്രിജിത്തക്കറിയില്ല. ആരോ മുട്ടകൾ കക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ബ്രിജിത്ത ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നു. മുട്ടയെടുക്കുന്നത് ലൂസിയാണെന്ന് ബ്രിജിത്ത സംശയിക്കുന്നുണ്ട്.

"നിന്ക്ക് വാല് മൊളയ്ക്കൂട്ടാ"

എന്ന് ഇടക്കിടക്ക് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോടു പറയുന്നത് സംശയത്തിന്റെ ബലത്തിലാണ്. ലൂസി ചിരിക്കും. ബ്രിജിത്തക്ക് പത്തെൺപത്താറ് വയസ്സായില്ലേ? നൂറ്റിരണ്ട് വയസ്സുവരെയാണ് ബ്രിജിത്ത ജീവിക്കാൻ പോകുന്നത്. ലൂസിയുടെ ചിരി കണ്ടാൽ ബ്രിജിത്തക്ക് കലിവരും.

"പച്ചമൊട്ട കൂടിച്ചാ നിന്റൊച്ച കോഴി കാർപ്പിക്കണന്ത്യാവും. നോക്കിക്കോ"

കോഴികൾക്ക് തീറ്റ കൊടുക്കുന്നതും അവറ്റയെ കൂട്ടിലടയ്ക്കുന്നതും തുറന്നുവിടുന്നതും അടവെക്കുന്നതും ഒക്കെ ലൂസിയാണ്. മുട്ടവിരിഞ്ഞ് കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടായാൽ പരുന്തുകൊണ്ടുപോവാതിരിക്കാൻ അവറ്റയെ ചുവപ്പുചായത്തിൽ മുക്കിയെടുക്കുന്നതും കാക്കകൊണ്ടുപോവാതിരിക്കാൻ കൊട്ടയുടെ ചോട്ടിലിട്ട് വളർത്തുന്നതും ലൂസി തന്നെ. പക്ഷേ, കോഴികളുടെ ഉടമ ബ്രിജിത്തയാണ്.

പത്ത് പശുക്കളെ കെട്ടാവുന്ന തൊഴുത്തും രണ്ട് നിലയുള്ള ആട്ടിൻകൂടും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കിയാണ് നിൽക്കുന്നത്. മ്ംബാ! മേ!

വലിയ മുരിങ്ങമരത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ പശുത്തൊഴുത്ത്. ചെറിയ മുരിങ്ങമരത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ ആട്ടിൻകൂട്. അഞ്ചു പശുക്കൾ, ബ്രിജിത്തയുടെ വക. എട്ട് ആടുകൾ, ബ്രിജിത്തയുടെ വക. എണ്ണമില്ലാത്ത കോഴികൾ, ബ്രിജിത്തയുടെ വക. കോഴികൾ കൊത്തിയൊടിക്കുന്ന ചീരത്തോട്ടം, അതും ബ്രിജിത്തയുടെ വക. മുരിങ്ങമരത്തിന്റെ നടുവിലൂടെയുള്ള വഴി, അതും ബ്രിജിത്ത... ലൂസിക്ക് വഴി നടക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്.

പശുവിനെ കുളിപ്പിക്കുന്നത്, തീറ്റകൊടുക്കുന്നത്, കാടികുടിപ്പിക്കുന്നത്, പുല്ലരിയുന്നത്, പാലുകറക്കുന്നത്, ചാണകം വാരുന്നത്, ആടിനെ... ഒന്നും ബ്രിജിത്തയല്ല.

ലൂസി അതിരാവിലെ എന്നീറ്റ് കഞ്ഞിവെക്കും. ബ്രിജിത്ത രാവിലെ ഏഴുമണിക്ക് കഞ്ഞി കുടിക്കും. കഞ്ഞിക്ക് തേങ്ങച്ചമ്മന്തിയില്ലെങ്കിൽ

ബ്രിജിത്ത കൈയിലിക്കുന്ന വടികൊണ്ട് കഞ്ഞിപ്പാത്രം കുത്തിമറിച്ചിടും. ലൂസി നട്ടുനനച്ചു വളർത്തുന്നതും ബ്രിജിത്തയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതുമായ മുളകുതൈകൾ. കാന്താരി, വെള്ളമുളക്, നീളൻമുളക്, മത്തങ്ങമുളക്, സുന്ദരിമുളക്. മുളകിന്റെ ഒരു പൂങ്കാവനം.

നല്ലോണാ മുത്ത നാല് മെളക്, രണ്ട് ചൊള ചോന്നുള്ളി, ശെകരം പുളി, ഒരു മുറി നാളേരം, ഉപ്പ്, ലൂസി അമ്മിയിൽവെച്ച് തേങ്ങച്ചമ്മന്തി അരച്ചെടുക്കും. അപ്പോഴേക്കും കഞ്ഞിവെന്ത മണം വരും. ചമ്മന്തിയരച്ച അമ്മിയിൽ ആവി പറക്കുന്ന ഒരു കയില് ചോറിട്ട് പുരട്ടിയെടുത്തതാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ ദിവസത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആഹാരം. പിന്നാലെയാണ് കഞ്ഞി. കഞ്ഞിയിൽ ഉപ്പുകൂടാൻ പാടില്ല. കുറയാൻ പാടില്ല. ചൂട് കൂടാൻ പാടില്ല. കുറയാൻ പാടില്ല. നേരം വൈകാൻ പാടില്ല. നേരത്തെയാകാനും പാടില്ല.

I wandered.... I wandered... I wandered (10 പ്രാവശ്യം)

lonly as a cloud... lonly as a cloud.. (10 പ്രാവശ്യം)

that... that... that.. (5 പ്രാവശ്യം)

floats... floats... (5 പ്രാവശ്യം)

on high over the vales and hills (ചമ്മന്തിയരക്കുന്നത് കഴിയണവരെ.)

അമ്മിത്തറയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠപുസ്തകം നിവർത്തിവെച്ച് ചമ്മന്തിയരക്കുന്ന താളത്തിലാണ് ലൂസി പദ്യം ചൊല്ലിപ്പഠിക്കുക. ലൂസിയുടെ പുസ്തകത്തിന്റെ എല്ലാ താളുകളിലും ചമ്മന്തികലർന്ന വെള്ളം തെറിച്ച് ഉണങ്ങിയതിന്റെ വെളുത്ത പാടുകളും ചുവന്ന പാടുകളും ഉണ്ട്.

ഇംഗ്ലീഷ് പദ്യം കേട്ടാണ് ബ്രിജിത്ത ഉറക്കമുണരുക. ദേഷ്യംവരും. കൈയിലും കാലിലുമിട്ട കമ്പിളിസോക്സുകൾ ഊരി തലയിണക്കടിയിൽ തിരുകുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് പദ്യത്തിനെതിരെ പിറുപിറുക്കും. തലയിലിട്ട മങ്കിത്തൊപ്പി ഊരുമ്പോൾ ശൂ.. ശൂ... എന്ന് ഒച്ചയുണ്ടാക്കും. കഴുത്തിൽ ചുറ്റിയ മഫ്ളർ അഴിച്ചുമാറ്റി, കട്ടിലിന്റെ തലക്കൽ ചാരിവെച്ച വടിയെടുത്ത്, ചെരിപ്പിലേക്ക് കാല് തിരികി, എണീറ്റ് നിൽക്കും.

"തൊടങ്ങ്യാ പെണ്ണിന്റെ തൊള്ളെളാറക്കല്?"

ലൂസി അപ്പോൾ ചമ്മന്തിയരച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഒച്ചയില്ലാതെ അമ്മി കഴുകുകയാവും.

ലൂസി പത്താം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നും നേരംവൈകി ഓടിയലച്ചെത്തുന്ന പത്താം ക്ലാസിലെ ഒരേയൊരു കുട്ടി ലൂസിയാണ്. അപ്പോൾ അവൾ കിതച്ചിരിക്കും. വിയർത്തൊലിച്ചിരിക്കും. പേടിച്ചിരിക്കും.

"ക്ലാസീ കടക്കട്ടെ?" ആദ്യം അവൾ തീരെ പതുക്കെ ചോദിക്കും. അതാരും കേൾക്കില്ല.

"ക്ലാസീ കടക്കട്ടെ?" പിന്നെ ധൈര്യത്തോടെ ഉറക്കെ ചോദിക്കും. അതു കേട്ടതും ക്ലാസ് കുലുങ്ങുന്ന ചിരിയാണ്. പെൺകുട്ടികളാണ് വലിയ ചിരിക്കാർ. ആരങ്ങാണ്ട് കിക്കിളിയാക്കുപോലെ അവര് ചിരിക്കും. ആൺകുട്ടികൾ അധികപേരും അങ്ങനെ ചിരിക്കാറില്ല. അവർക്ക് ലൂസിയോട് പാവമാണ് തോന്നുന്നത്.

shemy@entelokam

ടൈംടേബിളിൽ എന്നും ആദ്യത്തെ പിരീഡ് 'കണക്ക്' ആണ്. പി.ടി. പീറ്ററാണ് കണക്കുമാഷ്. അങ്ങോര് തന്നെ ഹെഡ്മാഷും. പത്താം ക്ലാസിലെ കണക്കെടുത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുവേണം പി.ടി.പീറ്റർക്ക് സ്കൂള് ഭരിക്കാൻ.

പി.ടി.പീറ്റർ ഉയരം കുറഞ്ഞ് കറുത്തുരുണ്ട ഒരു മനുഷ്യനാണ്.

"ദേ പോണു ബുഗോളം, ദേ വര്ണു കുട്ട്യാന"

എന്നൊക്കെയാണ് കുട്ടികൾ പി.ടി.പീറ്ററിനെ പറയുന്നത്. അങ്ങോര്ക്ക് മീശയില്ല. പക്ഷേ മൂക്കിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് കൃത്യമായി മൂന്നു നീണ്ട രോമങ്ങൾ ചുണ്ടിലേക്ക് ഞാന്നുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ദേഷ്യം വന്നാൽ പി.ടി.പീറ്റർ അത് കടിച്ചുചവച്ച് തുപ്പുന്നതുകാണാം. ക്ലാസെടുക്കുമ്പോൾ പൊടിവലിക്കുന്ന ശീലമുണ്ട് ഹെഡ്മാഷ്ക്ക്. വലിച്ചുകേറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കുറേ നേരം പട്ടി കുരക്കുന്നതുപോലെ തുമ്മലാണ്. പൊടിയും തുപ്പലും മുൻവശത്തെ ബെഞ്ചിലിരിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ പുസ്തകങ്ങളിലേക്ക് തെറിക്കും.

മുണ്ടിന്റെ തലപ്പ് കക്ഷത്തിലിറുക്കി പുസ്തകവും ചൂരലുമായി സ്കൂളു മുഴുവൻ പി.ടി.പീറ്റർ ഉരുണ്ടുരുണ്ട് നടക്കും.. ദേഷ്യംവന്നാൽ, ആൺകുട്ടിയാണോ പെൺകുട്ടിയാണോ എന്ന നോട്ടമില്ല. കാൽവണ്ണയിൽ അരിച്ചൂരൽകൊണ്ട് അടിയോടടി പൊടിയരിക്കഞ്ഞി.

ലൂസി കണക്കിൽ വളരെ മോശമാണ്. ലൂസിയെ തല്ലിത്തല്ലി പി.ടി.പീറ്ററിന് മടുത്തു.

"പോയി പണ്ടാറടങ്ങ് ശവം!" എന്നുംപറഞ്ഞ് ചൂരൽ എറിഞ്ഞാൽ അടി അവസാനിച്ചു എന്നർത്ഥം. ദേഷ്യം വന്നാൽ കോതേരെ പോലെ വായിൽതോന്നീതൊക്കെ പറയും.

ലൂസി ഒടുക്കാംബെഞ്ചിലാണിരിക്കുന്നത്. അവളെ ചാണകം മണക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് പെൺകുട്ടികൾ ആ ബെഞ്ചിലിരിക്കില്ല. മറ്റു ബെഞ്ചുകളിൽ തിങ്ങിഞെരുങ്ങി ഇരുന്നാലും ശരി ലൂസിടെ ബെഞ്ച് അവർ ഒഴിവാക്കും. ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും തമ്മിൽ ലൂസിയുടെ മണത്തെപ്പറ്റി തർക്കിക്കും. ലൂസിക്ക് ചാണകത്തിന്റെ മണമാണെന്ന് പെൺകുട്ടികൾ. പാലിന്റെ മണമാണെന്ന് ആൺകുട്ടികൾ. സത്യത്തിൽ എന്താണ് ലൂസിയുടെ ശരിക്കുള്ള മണം?

ലൂസി കുളികഴിഞ്ഞ് ബ്രിജിത്തയുടെ അരികിലൂടെ കടന്നുപോയി. ബ്രിജിത്ത വടിയെടുത്ത് അവളെ തടഞ്ഞുനിറുത്തി.

"നീയ് പിന്നിം വാസനസോപ്പ് വാങ്ങി. അല്ലേരീ?"

ലൂസി ചിരിച്ചു.

"കാശെവിട്ന്ണ്ടീ?"

ലൂസി ചിരിച്ചു.

"മൊട്ട കട്ടു ല്ലേ?"

ലൂസി ചിരിച്ചു.

കോഴിക്കാട്ടം, ചാണം, ആട്ടിൻമൂത്രം, ഇതിന്റെയൊക്കെ നാറ്റം പൂവാൻ ലൂസി പിന്നെന്തൂട്ടാ ചിയ്യാ!

"കൊല്ലും ഞാൻ! കൊന്നട്ട് കഷ്ണം കഷ്ണാക്കും. അന്നട്ട് പൂച്ചക്കാ ഇട്ട് കൊടുക്കും."

ബ്രിജിത്ത വടി വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തക്ക് പൂച്ചകളെ ഭയങ്കര ദേഷ്യമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും പൂച്ച അറിയാതെ വഴിതെറ്റി വന്നു കേറിയാൽ അതിന്റെ പുറംപൊളിഞ്ഞതുതന്നെ. പൂച്ചക്കിട്ടുകൊടുക്കും എന്ന് ബ്രിജിത്ത പറയുന്നതൊന്നും ലൂസി കാര്യമാക്കാറില്ല. പിന്നേ! പൂച്ച്യല്ലേ മന്ഷ്യമ്മാര്ടെ എറ്ച്ചി തിന്നണേ?

അടിച്ചുവാരാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഒരു പകല് മുഴുവൻ അടിച്ചുവാരണം. അത്രക്ക് വലുപ്പമുണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ വീടിന്. ആരെക്കൊണ്ടു പറ്റും? മുക്കിലും മൂലയിലും നൂറുകൊല്ലം പഴക്കമുള്ള പൊടി കിടക്ക്ണ്ടാവും. അടിച്ചിളക്കിയാൽ ആ പൊടി മുഴുവൻ പറക്കും. കാലം മാറും.

അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോ ജീവിക്കാൻ അത്യാവശ്യമായ സ്ഥലം മാത്രം ലൂസി അടിച്ചുവാരി തുടച്ച് മിനുക്കിയിടും. പിന്നെ വെപ്പ്. അലക്ക്. ബ്രിജിത്തയുടെ കുളി.

ബ്രിജിത്തയുടെ കുളിമുറിക്ക് ചെറിയൊരു വീടിന്റ്ത്ര വലുപ്പമുണ്ട്. തറ മുഴുവനും നീല നിറത്തിലുള്ള കല്ല് പാകിയിരിക്കയാണ്. കുളിമുറിയുടെ നടുവിലിട്ട സ്റ്റൂളിൽ ഒരു തുണിയും നാണവുമില്ലാതെ ബ്രിജിത്ത ഇരിക്കും. മേലാസകലം കുഴമ്പുപുരട്ടി അരമണിക്കൂർ നേരം ലൂസി തിരുമ്മിക്കൊടുക്കണം. തലയിൽ ഓരോ ഇഞ്ചിലും സ്പെഷ്യൽ ബലാഗുളുച്യാദി എണ്ണ തിരുമ്മിപ്പിടിപ്പിക്കണം. കൈയുഴിഞ്ഞ് കൈയിന്റെ വിരലും കാലുഴിഞ്ഞ് കാലിന്റെ വിരലും കുടഞ്ഞ് പൊട്ടിക്കണം. കുളിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നിടയ്ക്ക് തുടകൾക്കിടയിലേയ്ക്കെങ്ങാനും ലൂസി എത്തിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നിയാൽ, ബ്രിജിത്ത വടിയെടുക്കും. ലൂസിയുടെ നടുമ്പുറത്ത് തല്ലു വീഴും. എന്നാലും നരച്ച ചിലതൊക്കെ ലൂസി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. വലിയ ചെമ്പിൽ വെള്ളം ചൂടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് ലൂസി ബ്രിജിത്തയെ കുളിപ്പിക്കും. പച്ച വെള്ളം ചേർത്ത് ചൂട് പാകപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്നാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ നിയമം. ബ്രിജിത്ത പിയേഴ്സ് സോപ്പ് മാത്രമേ തേക്കൂ. പീച്ചിങ്ങകൊണ്ട് മേലും കാലടികളും അരയിലിട്ട വെള്ളിത്തൊരടും ഉരച്ചുതേച്ച് കൊടുക്കണം. കുളികഴിഞ്ഞാൽ തോർത്താൻ മൂന്ന് തോർത്തുമുണ്ടുകളാണ്. ഒന്ന് തലതോർത്താൻ. ഒന്ന് മേല് തോർത്താൻ. ഒന്ന് കാലിന്റെ അടി തോർത്താൻ.

അത്താഴം വേവുന്നതു വരെ ലൂസിക്ക് തൂറോളം പണിയാണ്. അത്താഴം വെന്താൽ ബ്രിജിത്ത കൊന്ത എത്തിക്കാൻ വിളിക്കും. അതൊക്കെ ഒരു കഴിച്ചുകൂട്ടലാണ് ബ്രിജിത്തക്ക്. ആശാകുശാ കന്തീശാ! കൊന്തെത്തിച്ചുന്ന് വരുത്ത്യാ മതി. അത്താഴത്തിന് ബ്രിജിത്തക്ക് പാൽക്കഞ്ഞിയാണ്. കഞ്ഞി വെന്ത് വെള്ളം വറ്റിവരുമ്പോൾ ഒരു മുറി നാളികേരത്തിന്റെ തൻപാലൊഴിച്ച് ജീരകം ചതച്ചിട്ട് പാകത്തിന് ഉപ്പും ചേർത്തെടുക്കുന്നതാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ പാൽക്കഞ്ഞി. പാൽക്കഞ്ഞി കുടിക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ ഓരോന്നുപദേശിക്കും.

''നീയ് നോക്ക്യേൻ. നിന്റെ തള്ളേരെപോലെ ആവാരിയ്ക്കോട്ടാ. അവള് മേലും കീഴും നോക്കാണ്ട് നിന്ന്യാ വലിച്ചെറിഞ്ഞട്ട് ഓടിപ്പോയോള്ണ്. ഞാൻ നിന്നെ ഇട്ത്ത് വളത്തീന്നാള്ളോ. ഞാൻ നിന്റെ തള്ളെല്ല്യാന്ന്വല്ല. ഇനിയ്ക്കങ്ങനെ വല്യേ സ്നേഹോല്യ. ഇനിക്ക് വേണങ്ങി കല്യാണാ കഴിച്ച് സുകായിട്ടാ ജീവീക്കാർന്നു. ഞാൻ വേണ്ടാന്നാ വെച്ചു. എന്തൂട്ട് ന്ണ്? കല്യാണത്തിന്റെ സുകൊക്കെ ഞാൻ കൊറെ കണ്ടട്ട്ണ്ട്. വെറ്തെ എന്ത്ന്ണ് വേണ്ടാത്ത മാരണം വലിച്ച് തലേല് കേറ്റണേ? ഇപ്പെനിക്കെന്തൂട്ടാ കൊഴപ്പം? എന്തടാണ് ചോദിച്ചാ ഏതടാന്നാ പറയും. നിന്ന്യാ വളത്താൻ തീര്മാനിച്ചപ്പോ എന്റാങ്ങളാര് എന്തൂട്ടാ പറഞ്ഞേന്നറിയാ? പെങ്കുട്ടിന്ന്. വേണ്ടാത്തേന് പോണ്ടാന്ന്. എന്നെക്കൊണ്ട് കൂട്ട്യാ കൂടില്ല്യാന്ന്. വേണങ്ങി അവര്ടെ ആര്ടെങ്ങിലും ക്ടാങ്ങളെ കൊണ്ടന്ന് വളത്തിക്കോളാൻ.

അങ്ങനിപ്പോ അവര് സുയിക്കണ്ട. അവരെട ക്ടാങ്ങളെ അവര് വളത്തട്ടെ. പെങ്കുട്ടിന്ത്രെ! പെങ്കുട്ടീനെന്താ വെറ്തെ ഇങ്ങ്ട് കിട്ട്ോ? പെറ്ട്ടന്നെ കിട്ടണ്ടേ? പോയ് പണിനോക്കറാന്ന് പറഞ്ഞു ഞാൻ. അതോണ്ടെന്നായി? എന്റാങ്ങളാര്ടെ കൈയീന്ന് കിട്ടാന്ള്ള വീതം കിട്ടീല്യ. വേണ്ട. ഇനിക്ക്ള്ളത് എന്റപ്പൻ തന്ന്ട്ട്ണ്ട്. ഈ പെരെം പറമ്പും ബേങ്കില്ള്ള കാശും കനാല് മണ്ടേലത്തെ മൂന്നേക്ര കശുമാവുംതോപ്പും പോരേ ഇനിക്കൊര് വയറ് കഴിയാൻ? നോക്യേൻ, മാനംമര്യാദക്ക് അടങ്ങ്യൊതുങ്ങ്യാ നിന്നാ ഇള്ള കഞ്ഞിം കുടിച്ച് നിന്ക്ക് ഇവിട്യാ കഴിയാം? ഇല്ല്യേ? പൊകഞ്ഞ കൊള്ളി പൊറത്ത്. നിന്റെ പേരും പറഞ്ഞ് വല്ല ആണങ്ങളും ഇങ്ങടങ്ങാനും എത്തിച്ചാ നോക്യാ ദേ, ഈ വടി അവന്റെ പൊറത്തണ്."

പാൽക്കഞ്ഞി കുടി കഴിഞ്ഞു. ലൂസി പാത്രം കഴുകിവെച്ചു. ബ്രിജിത്തക്ക് കിടക്കാറായി. ലൂസി കിടക്ക തട്ടിക്കുടഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിൽ രണ്ട് കിടക്കകളുണ്ട്. ഒന്നിനുമീതെ ഒന്നായിട്ട്. സിൽക്കുപോലത്തെ പഞ്ഞി നിറച്ചത്. നാല് തലയിണകൾ ഉണ്ട്. രണ്ടെണ്ണം തലക്കലും ഓരോന്ന് ഇടവും വലവും.

കിടക്കവിരിപ്പും തലയണ ഉറകളും ഒക്കെ വെള്ളനിറത്തിലുള്ളതാണ്. ഒരു തരി അഴുക്കുണ്ടാവില്ല. തലമുടിയിലെ മെഴുക്കുപുരളാതിരിക്കാൻ തലയണക്കുമീതെ വെളുത്ത മസ്ലിൻ തുണി വിരിക്കണം. നാലാൾക്ക് കിടക്കാനുള്ള വലുപ്പമുള്ള കട്ടിലാണ്. താമരപ്പൂക്കളും തത്തകളും കൊത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. മേലാപ്പും കൊതുകുവലയും ഉണ്ട്. ചുളിവില്ലാതെ വിരിച്ച് തലയണകളും വെച്ചുകൊടുത്താൻ ബ്രിജിത്ത കിടക്കും. കനം കുറഞ്ഞ കമ്പിളിപ്പുതപ്പുകൊണ്ട് ലൂസി പുതപ്പിക്കും. കട്ടിലിന്റെ ചോട്ടിൽ മൂത്രക്കോളാമ്പി കൊണ്ടുവെക്കും. പൊന്നുപോലെ തേച്ചുമിനുക്കിയ ഓട്ടുകോളാമ്പിയാണ്. പുലർച്ചെ എണീറ്റ് ബ്രിജിത്ത കോളാമ്പിയിൽ മൂത്രമൊഴിക്കും. ശ്ർർർ... അതാണ് ലൂസിയുടെ അലാറം.

ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിനു താഴെ പായയും ജമുക്കാളവും വിരിച്ചാണ് ലൂസി കിടക്കുന്നത്. ബ്രിജിത്ത എളേമക്ക് പുറമെ ആരെങ്കിലുമൊക്കെ കൂടി തനിക്കില്ലല്ലോ എന്ന് ലൂസി ചിലപ്പോൾ സങ്കടപ്പെടുന്നത് ആ കിട

പ്പിലാണ്. അപ്പൻ, അമ്മ, ആങ്ങളമാർ, ചേച്ചിമാർ, അനിയത്തിമാർ, അപ്പാപ്പൻ, അമ്മാമ അങ്ങനെ എല്ലാവരുമുള്ള ആളും ബഹളവും നിറഞ്ഞ വീട്ടിനകത്തേക്ക് ലൂസി കടന്നുചെല്ലും. അവിടെക്കിടന്ന് അവളുറങ്ങിപ്പോവും.

ആഴമുള്ള കുഴി. ഉള്ളുനിറയെ ഇരുട്ട്. ചാക്കുകൊണ്ട് മറകൾ. ഇരിക്കാനിട്ടിട്ടുള്ള തടിപ്പാലങ്ങൾ. മുകളിൽ തുറന്ന ആകാശം. ചുറ്റിലും വളഞ്ഞ് നിലം തൊടുന്ന മുളങ്കൂട്ടങ്ങൾ. കാറ്റിൽ കിലുക്കത്തോടെ പൊഴിയുന്ന ഇല്ലിയിലകൾ. കിളികളുടെ കരച്ചിൽ. ഇലകളുടെ അനക്കം.

ഒരു കിണ്ടി വെള്ളവുമായി ദിവസത്തിൽ പലതവണ ലൂസി ഈ രഹസ്യത്തിലേക്ക് നടന്നുപോയി.

"എന്താണ്ടീ വയറ്റില് വല്ല കേടുണ്ടാ? അതെങ്ങ്ന്യാ? വയറ് അറ്യാണ്ട് തിന്നാ കൊദറ്യാണ്ട് തൂറും. മനസ്സലായാ? തീറ്റ കൊറേ കൊറയ്ക്ക്!"

നരച്ച പുരികങ്ങൾക്കും കറുത്ത കണ്ണടക്കും ഇടയിലൂടെ തുളച്ചുനോക്കി ബ്രിജിത്ത കുറ്റപ്പെടുത്തി. ലൂസി കണക്കാക്കിയില്ല. ലൂസി കാറ്റിന്റെ മോളിൽക്കൂടി നടക്കുകയായിരുന്നു. അത്രക്ക് ചാഞ്ചാട്ടം. അത്രക്ക് സന്തോഷം. അത്രക്ക് നെഞ്ചിടിപ്പ്.

"എനിക്കറിയാടീ. നിനക്ക് പണിട്ക്കാള്ള മട്യാ. നീയെപ്പ കക്കൂസേപ്പോണ്ടങ്കിലും നോക്കിക്കോ അട്ക്കളേപ്പണിള്ളപ്പഴ്ണ്. ഇങ്ങനിണ്ടാ രോമത്തിന്റ്റത്ത് വരെ ഒര് കുഴിമടി? മുണ്ടലക്കാൻ പറഞ്ഞാ അപ്പ തൂറാൻമുട്ടി. മെളകരയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞ അപ്പ തൂറാൻമുട്ടി. അറിയാണ്ട് ചോദിയ്ക്കാ, നീയവടെ പോയിട്ട് എന്തുട്ടാട്ക്കണേ?"

ലൂസി കാറ്റത്ത്.

ലൂസി മാനത്ത്.

ലൂസി സ്വർണനിറമുള്ള കിണ്ടിയെടുത്ത്, മുരലിലൂടെ വെള്ളമിറ്റിച്ച്, ആടിയാടി, മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ നടന്നുപോകുന്നു. രണ്ട് മുരിങ്ങമരങ്ങളും ഒച്ചയില്ലാതെ ഇലപെയ്ത് ലൂസിയെ നനയ്ക്കുന്നു. മുളങ്കാടുകൾ കിലുക്കത്തോടെ ലൂസിയുടെ കണങ്കാൽ തൊടുന്നു. കൊളമ്പ്മാവ്. കുടംപുളിമരം, തേൻവരിക്കപ്ലാവ്, ലൂസി വളർത്തുന്ന പശുക്കൾ, ആടുകൾ, കോഴികൾ, ലൂസി നട്ടുനനച്ച മുളകുതൈകൾ, ചീരത്തോട്ടം, കോവലുകൾ, അടുക്കളപ്പുറത്തെ കാക്കകൾ, മൈനകൾ, മുരിങ്ങമരത്തിലെ കാറ്റ്. എല്ലാ പുല്ലുകളും വെള്ളാരംകല്ലുകളും ലൂസിക്കുമേൽ കൈവെച്ചു. ലൂസിക്ക് പ്രായം തികഞ്ഞു.

പ്രായം തികയുന്നതിനെപ്പറ്റി ലൂസിക്ക് പാതി അറിവുകൾ കിട്ടിയിരുന്നു. പാതി കിട്ടിയിരുന്നില്ല. കിട്ടിയതിൽ ആദ്യത്തെ അറിവ് ബ്രിജിത്ത കൊടുത്തതാണ്. ലൂസി അതിലെയും ഇതിലെയും കടന്നുപോകുമ്പോൾ ശത്രുവിനെ നോക്കുംപോലെ നോക്കി വടികൊണ്ട് തടുത്തുനിറുത്തി ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു.

"നെഞ്ചൊക്കെ ഉര്ണ്ട് കൂടീട്ട്ണ്ട്റീ. ഇനി നീയതിയം വൈയിക്കില്യ. അതോടെ നിക്കും നിന്റെ സകല ചാട്ടോം."

ഇരുട്ടത്തേക്കെടുത്തിട്ടപോലെയാണ് ആ അറിവ് ലൂസിയോട് പെരുമാറിയത്. അതോടെ എല്ലാ വാതിലുകളും അടയുംപോലെ. ഒരിക്കലും കരകേറാനാവാത്ത കുഴിയിൽ വീണുപോവും എന്നപോലെ.

പിന്നത്തെ അറിവ് സലീന കൊടുത്തതാണ്. ബ്രിജിത്തയുടെ മൂത്ത ആങ്ങളയുടെ മകന്റെ മകളാണ് സലീന. ഒരേ വയസ്സാണെങ്കിലും സലീന നേരത്തെ വയസ്സറിയിച്ചു. അത് തിന്നുകൊഴുത്തിട്ടാണെന്ന് ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. പെണ്ണുങ്ങള് തിന്ന് നെയ്യ് മുറ്റ്യാ ഇങ്ങനിരിക്കും. പറയാൻ മാത്രം നെയ്യൊന്നും സലീനയുടെ ദേഹത്ത് ലൂസി കണ്ടില്ല. ഒരൊണക്കക്കൊള്ളി.

സലീനയുടെ വീട്ടിൽ പെരുന്നാളിനു പോയതാണ് ബ്രിജിത്തയും ലൂസിയും. വല്ലാത്തൊരു പോക്കായിരുന്നു. ഉടുത്തൊരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബ്രിജിത്തയുടെ ഹാഫ്സാരിയിൽ കുത്തിവെക്കുന്ന സ്വർണ്ണബ്രൂച്ച് കാണാനില്ല.

വെച്ചേടത്ത് കാണുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ കുറെ തല്ലി. തന്തക്ക് വിളിച്ചു. തള്ള തേവിടിശ്ശിയാണെന്ന് പറഞ്ഞു. ലൂസി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് വീടിന്റെ മുക്കും മൂലയും പരിശോധിച്ചു. ബ്രിജിത്തയുടെ പുതപ്പും കിടക്കയും തട്ടിക്കുടഞ്ഞുനോക്കി. കാൽപ്പെട്ടികളിൽ, അലമാരകളിൽ, മേശവലിപ്പുകളിൽ, ചുവരിലെ സ്റ്റാന്റുകളിൽ, ജനാലപ്പടികളിൽ, ഇനി നോക്കാത്ത സ്ഥലമില്ല. എന്തായാലും ലൂസി അറിയാതെ സാധനം പോകുന്ന പ്രശ്നമില്ലെന്ന് ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞപ്പോൾ ലൂസിക്ക് വാശിയായി. എങ്ങനേയും അത് കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടേ ഉള്ളൂ. അവസാനം ബ്രിജിത്തയുടെ മടിശ്ശീലയിൽ നിന്ന് തന്നെ സാധനം കിട്ടിയപ്പോൾ ബ്രിജിത്തയുടെ മോന്ത ഒന്നിളിഞ്ഞു. അത് മറയ്ക്കാൻ ലൂസിയെ രണ്ടു തെറിയുംകൂടി പറഞ്ഞിട്ട് ബ്രിജിത്ത ബ്രൂച്ച് കുത്തി. അപ്പോഴേക്കും ലൂസിയുടെ വെള്ളപ്പാവാടയിൽ അഴുക്കു പുരണ്ടിരുന്നു. കണ്ണീരുകൊണ്ട് മുഖത്തിട്ട പൗഡറും പോയിരുന്നു. ബ്രിജിത്തയോട് രണ്ടാമതും പൗഡർ ചോദിക്കാൻ ലൂസി ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. പെരുന്നാൾക്ക് പോവുകയല്ലേ എന്നുവെച്ച് കൊടുത്തതാണ്, ഒരു നുള്ള് ക്യൂട്ടിക്കൂറാ പൗഡർ. പക്ഷേ ഒരു ഗുണ്മുണ്ടായി. സലീനയുടെകൂടെ രാത്രിയിലുള്ള വഴിപ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ ബ്രിജിത്ത സമ്മതിച്ചു. ആവശ്യമില്ലാതെ തല്ലിയതിന്റെ വിഷമം തീർക്കാനാവും.

കത്തിച്ച മെഴുകുതിരികളുമായി ലൂസിയും സലീനയും സലീനയുടെ താഴെയുള്ള കുട്ടികളും പടികളിറങ്ങുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത തേളുകുത്തിയ മുഖത്തോടെ പിന്നാലെ വന്നു.

"കണ്ണിക്കണ്ട ആണങ്ങളുടെ മോത്തങ്ങാനും നോക്ക്ീട്ട് ഇങ്ങ്ട് കേറി വന്നാ എന്റെ സുഭാവം നീയ് ശെരിയ്ക്കറിയുട്ടാ."

സലീന അതുകേട്ട് ചിരിച്ചു. സലീന ആണുങ്ങളുടെ മോത്ത് നോക്കുക മാത്രമല്ല, അവരോട് കൊഞ്ചുകയും വർത്താനം പറയുകയും വിളക്കുകൾ പരസ്പരം ഊതിക്കെടുത്തി കളിക്കുകയും ചെയ്തു. വഴിപ്രാർത്ഥനക്കുള്ള വരി നിരക്കുന്നതുവരെ അവൾ ലൂസിയെ മറന്നു. താഴെയുള്ള കുട്ടികളെ മറന്നു. വരി നിരന്നിട്ടും പെൺവരിയിൽ നിന്ന് ആൺവരിയിലേക്ക് അവൾ

മനോഹരമായി ചാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. കാറ്റിൽ അവളുടെ കൈയിലെ വിള ക്കിന്റെ തിരിനാളവും പൊന്നിന്റെ നിറമുള്ള അവളുടെ മുടിയിഴകളും നീല പ്പട്ടിന്റെ പാവാടയും ആൺവരിയിലേക്ക് ചേരാൻ പിടയുന്നത് ലൂസി കണ്ടു. ലൂസി ആണുങ്ങളെ നോക്കാതിരുന്നത് അതുകൊണ്ടൊന്നുമല്ല. രാത്രി ഇത്രയും വൈകിയ നേരത്ത് വീടിനുപുറത്തൊരു നടത്തം ലൂസിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമാണ്. എന്തൊരാകാശം! എന്തൊരു ചന്ദ്രൻ! എന്തൊരു നക്ഷത്രങ്ങൾ! എന്തൊരു എന്തൊരു എന്തൊരു... ഭൂമി!

രാത്രി ഏഴു മണിയായാൽ ബ്രിജിത്തയുടെ വീടിന്റെ ഗേറ്റ് പൂട്ടും. വാതി ലുകൾ, ജനലുകൾ ഒന്നൊന്നായി അടയും. എല്ലാ പഴുതുകളും അടച്ചാലും ബ്രിജിത്ത സമാധാനമില്ലാതെ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കും. ഉറങ്ങുന്ന തുവരെ വലിയ ടോർച്ചിന്റെ വെളിച്ചം പറമ്പിലാകെ ഇടക്കിടെ മിന്നിക്കൊ ണ്ടിരിക്കും. ഇടക്ക് സംശയത്തോടെ ബ്രിജിത്ത കട്ടിലിനടിയിലേക്കും ലൂസി യുടെ മുഖത്തേക്കും ടോർച്ചടിക്കും. എല്ലാ മുറിയിലും മങ്ങിക്കത്തുന്ന ബൾബുകളും പുറത്ത് കട്ടികൂടിയ ഇരുട്ടുമാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ വീട്ടിൽ. അടച്ചിട്ട ഒരുപാട് മുറികളിൽ ഇരുട്ട് കെട്ടിക്കിടന്ന് കനച്ച മണം പോലു മുണ്ട്.

വഴിപ്രാർത്ഥനയിൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ പ്രളയമായിരുന്നു. പന്തക്കുഴകൾ, മെഴുകുതിരികൾ, തകരവിളക്കുകൾ, ഗ്യാസ് ലൈറ്റുകൾ. കുട്ടികൾ, ചെറു പ്പക്കാർ, അമ്മാമമാർ, അപ്പാപ്പൻമാർ. എല്ലാവരുടെ കൈയിലും വെളിച്ചം. കണ്ണിലും വെളിച്ചം. വെളിച്ചം കൊതിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ലൂസിക്ക് ആണു ങ്ങളുടെ 'മോത്ത്' നോക്കാൻ നേരം കിട്ടാതെ പോയത്. അല്ലെങ്കിൽ ബ്രിജി ത്തയുടെ കൽപനകൾ എത്ര കഠിനമാണെങ്കിലും ശരി, ലൂസി ആണുങ്ങ ളുടെ മുഖത്ത് നോക്കിയിരിക്കും.

വഴിപ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞ് കളിച്ച് ചിരിച്ച് ഓടിക്കയറിയ ലൂസി എന്തൊരു ലൂസിയായിരുന്നു! വെളിച്ചത്തിന്റെ മോളോ?

അങ്ങാടിയിലേക്ക് തുറക്കുന്ന വീടാണ് സലീനയുടെ വീട്. തൊട്ടുതൊട്ട് തൊട്ട് അനേകം വീടുകൾ. മുഖത്തോടുമുഖം തുറന്നിട്ട വാതിലുകൾ. ഈ വീട്ടിലെ ആ കാര്യം ആ വീട്ടിലറിയാം. ആ വീട്ടിലെ കാര്യം ഈ വീട്ടില റിയാം. സലീനയുടെ ഉമ്മറത്തേക്ക് കേറാൻ അങ്ങാടിയിൽനിന്ന് ഒമ്പതു പടികൾ ചവിട്ടണം. മുറ്റമില്ല. ഒമ്പതു പടികളെയും കൂട്ടിബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വളഞ്ഞു താഴേക്ക് വരുന്ന ഒഴുക്കൻ തിണ്ണകൾ. തിണ്ണകൾ ചേരുന്നത് രണ്ടു രുളൻ തൂണുകളിൽ. തൂണുകൾക്ക് മീതെ കൂനിയിരിക്കുന്ന രണ്ട് വെള്ളി സിംഹങ്ങൾ. സിംഹത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ കൈയിട്ടുനിന്ന് പെരുന്നാള് കാണാം.

സലീനയുടെ അടുക്കളയിൽ പലഹാരപ്പണി നടക്കുന്നു. രാവിലെ തുട ങ്ങിയതാണത്രെ. അച്ചപ്പം, കുഴലപ്പം, ഉണ്ണിയപ്പം, ചീട, അവലോസുണ്ട. ആറ് വലിയ കുട്ടകളിൽ അച്ചപ്പവും കുഴലപ്പവും നിരന്നിരിക്കുന്നുണ്ട്. വീണ്ടും മെത്തപ്പായിൽ അച്ചപ്പം കുന്നുകൂടുന്നു. സലീനയുടെ അമ്മായി മാർ കുഴലപ്പം പരത്തിച്ചുരുട്ടിയെടുക്കുന്ന അദ്ഭുതവിദ്യയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരി

ക്കുന്നു. അവരുടെ മുമ്പിൽ വലിയ പാളകളിൽ വെളുത്ത ഭൂഗോള ങ്ങൾപോലെ മാവുകുഴച്ചത് ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. വലിയ ചരക്കിൽ വെളിച്ചെണ്ണ തിളയ്ക്കുന്നു. പലഹാരങ്ങൾ എണ്ണയിലേക്കിടുമ്പോഴത്തെ ശീ...ശീ... ശബ്ദ മാണ് വീടാകെ മുഴങ്ങുന്നത്. ബ്രിജിത്ത ഒരു സ്റ്റൂളിൽ വടിയും കുത്തിപ്പി ടിച്ചിരുന്ന് പലഹാരപ്പണി കാണുന്നു. ലൂസിയെ കണ്ടതും ബ്രിജിത്ത അവളെ കർക്കശമായി നോക്കി. അവളെന്തെങ്കിലും തെറ്റ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെ ങ്കിൽ ആ നോട്ടത്തിൽ ചൂളണം. അതാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ലൂസി, സലീനയുടെ അമ്മയുടെ നിഴലിലിലേക്ക് പതുങ്ങി.

"ഇവള്ക്ക്പ്പൊ വയസെത്രിണ്?" പലഹാരപ്പണിക്കാരിലൊരുത്തി ചോദിച്ചു.

"വയസ്സൊക്കെ ആയി. അയിനൊന്നും ഒര് കൊറവുല്യ."

അത് ലൂസിയുടെ കുറ്റമാണെന്നപോലെ ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. ലൂസി വിചാരിച്ചാൽ വയസ്സ് കൂടാതെ നോക്കാൻ കഴിഞ്ഞേനെ എന്നപോലെ.

പലഹാരപ്പണിക്കാരികൾ എള്ളും ജീരകവും മുറത്തിലിട്ട് ലൂസിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. കല്ലും കരടും നീക്ക്. അതൊരു വല്ലാത്ത പണിയാ യിരുന്നു. ലൂസിയും സലീനയും കല്ല് പെറുക്കാൻ ഇരുന്നു. ഒരഞ്ചാറ് കല്ല് പെറുക്കീട്ടുണ്ടാവും, സെലീന പറഞ്ഞു.

"എന്നെക്കൊണ്ടൊന്നും പറ്റില്ല."

അവൾ എഴുന്നേറ്റുപോയി. വാതിൽ മറഞ്ഞുനിന്ന് ലൂസിയോടും എഴു ന്നേറ്റുപോരാൻ ആംഗ്യം കാട്ടി. ലൂസിക്കും പോകണമെന്നുണ്ട്. അയിനെ ങ്ങിനിണ്? പട്ടീരെ മോത്ത് പുച്ചേന്യാ പിടിച്ച്ട്ടോണം കുത്തിരിക്ക്ണ്ല്യേ ബ്രിജിത്ത? ലൂസി എണീറ്റില്ല. കള്ളക്കണ്ണിട്ട് സലീനയെ നോക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. ജീരകം പെറുക്കി ലൂസിക്ക് മടുത്തു. ഉരലിന്റെ മോളിൽ മുറവും മടിയിൽ വെച്ചിരുന്ന് ലൂസി ഉറങ്ങിപ്പോയി.

"പോയിക്കെട്ന്റീ ക്ടാവേ. മോന്ത കുത്തി പലഹാരപ്പായേലക്ക് വീഴാൻ നിക്കണ്ട."

പലഹാരപ്പണിക്കാരികൾ കൂട്ടത്തോടെ ചിരിച്ചു.

"ചെറ്യേ ചരക്കങ്ങൊനാ വീഴണേ?"

വീണ്ടും ചിരി ബഹളം.

"പലഹാരം തക്ട്പൊട്യായാ എന്നെപ്പറയണ്ടാട്ടാ."

അക്രമച്ചിരി.

ലൂസിക്കാകെ നാണക്കേടായി. മടീലുണ്ടായിരുന്ന ജീരകമുറം എവിടെ? അവൾ ഉരലിന്റെ ചുറ്റും നോക്കി. പലഹാരപ്പണിക്കാർ ചിരിതന്നെ ചിരി.

"മൊറൊക്കെ കൈയീന്ന് പോയിട്ട് നേരം കൊറ്യായി മോളെ." ഒര മ്മായി പറഞ്ഞു. മറ്റ് അമ്മായിമാർ തലതല്ലി ചിരിച്ചു.

"മൊറം കൈയീന്ന് പൂവേ? നീയ്ന്തുട്ട്ണ്ടീ പറയണേ? മൊറെങ്ങ്ന്യാ പൂവ്വാ?" എല്ലാ അമ്മായിമാരുംകൂടി ചിരിച്ചുമറിഞ്ഞു. എന്റമ്മോ! ഇങ്ങ

നത്തെ ഒരു വഷള് ചിരി ലൂസി കണ്ടിട്ടില്ല. അവൾ ഉരലിന്മേൽ നിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു.

കിടക്കാനൊരിടം തേടി ലൂസി ആ വീട് മുഴുവൻ നടന്നു. ഒതുക്കമുള്ള ഒരു മുലപോലും കണ്ടില്ല. അമ്മായിമാരായ അമ്മായിമാരുടെ മുഴുവൻ മക്കളും മരുമക്കളും കുഞ്ഞുകുട്ടികളും ഒക്കെക്കൂടി നെരന്ന് കിടക്കുന്നുണ്ട്. മേലാപ്പും കൊതുവലയും കൊത്തുപണികളുമുള്ള വലിയ ഇരട്ടക്കട്ടിലിൽ ബ്രിജിത്ത കിടന്നുറങ്ങുന്നുണ്ട്. സലീനയുടെ താഴെയുള്ള മൂന്നു കുട്ടികൾ നിലത്ത് വിരിച്ചിട്ട കിടക്കയിൽ തലങ്ങും വിലങ്ങും കിടക്കുന്നു. സലീന യുടെ അമ്മ അച്ചപ്പമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ, അവരെ പിടിച്ചുവലിച്ച് കുനിച്ചു നിറുത്തി, നിന്നുകൊണ്ട് മുലകുടിച്ചവനാണ് നടുക്ക് കിടക്കുന്നത്. അവന്റെ വയറ്റത്താണ് വേറൊരുത്തി കാല് എടുത്തിട്ടിട്ടുള്ളത്. ലൂസി അവളുടെ കാലെടുത്ത് പാകത്തിനുവെച്ചു. ചെക്കനെ ചരിച്ചുകിടത്തുമ്പോൾ ചന്തി ക്കൊരു തല്ലും കൊടുത്തു. നിന്നുകൊണ്ട് മുല കുടിച്ചതിനുള്ള തല്ലാണ്.

സലീനയുടെ അപ്പച്ചന്റെ കൂർക്കംവലികൊണ്ട് വീടിന്റെ ഓട് തെറിച്ചു പോവുമെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. അതിന്റൊപ്പം അങ്ങോര് മോന്തിയിട്ടുള്ള പട്ടച്ചാരായം കുമുകുമാന്ന് മണക്കുന്നുണ്ട്.

"മ്മടാള്ന്ന് മൂക്ക് പിഴിഞ്ഞാ മുന്നാഴ്യായിട്ടാ വര്ള്ളോ."

സലീനയുടെ അമ്മ അഭിമാനത്തോടെ പറഞ്ഞിരുന്നത് ലൂസി ഓർത്തു. മുന്നാഴ്യല്ല, എടങ്ങാഴ്യന്നിന്! കെടപ്പ് കണ്ടാലറിയാം. മന്തൻകാല് രണ്ടും കവച്ചാ വെച്ചിട്ട് വായിം തൊറന്ന്ള്ള കെടപ്പ്. പത്തും തെകഞ്ഞപോലെള്ള വയറ്. ലൂസിക്ക് ചിരിവന്നു.

ലൂസി അത്താഴം കഴിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ ബഹളത്തിൽ ആരും അവളോ ടത് ചോദിച്ചിട്ടും ഇല്ല. സലീനയെ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്തിരി വല്ലതും കഴിക്കാമായിരുന്നു എന്ന് ലൂസി വിചാരിച്ചു. പുറത്ത് പെരുന്നാളിന്റെ കൊട്ടും ബഹളവുമാണ്. അമ്പെയ്ത് കൊല്ലപ്പെട്ട ദേവസ്യാനോസ് പുണ്യാ ളനെ വാഴ്ത്താൻവേണ്ടി ബാന്റ് സെറ്റ്കാർ പാടുന്നു. മെഹ്ബൂബാ.. മെഹ്ബൂബാ...

ഭൂലോകം മുഴുവൻ വെളിച്ചത്തിൽ മുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കൊരു മത്താപ്പ് കത്തിക്കുമ്പോൾ ചുവന്ന വെളിച്ചത്തിൽ. കമ്പിത്തിരി കത്തിക്കു മ്പോൾ വെള്ളിവെളിച്ചത്തിൽ.

വാതിലുകളെല്ലാം തുറന്നുകിടക്കുന്നു. ആരൊക്കെയോ കയറിവരുകയും പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. ആരാ എന്താ എന്നൊന്നും ഒരന്വേഷണം ആർക്കും ഇല്ല. അന്വേഷിക്കാനുള്ള ആണാണല്ലോ ചത്തുവീർത്തപോലെ കിടക്കുന്നത്. ചാരായത്തിന്റെയും ഇറച്ചിക്കറികളുടെയും എണ്ണപ്പലഹാര ങ്ങളുടെയും വിയർപ്പിന്റെയും ബീഡിയുടെയും കരിമരുന്നിന്റെയും ഒക്കെ കൂടിക്കുഴഞ്ഞ മണം ലൂസിയെ വിഷമിപ്പിച്ചു. എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും തുറ ന്നുപോയപോലെ ആ വീട് ലൂസിയെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. ഒരു കാര്യവുമില്ലാതെ അവൾ മുറികളിലൂടെ അലഞ്ഞുനടന്നു.

അടുക്കളയുടെ പിൻവശത്തെ നീണ്ട വരാന്തയുടെ അറ്റത്തായിരുന്നു

കുളിമുറി. വെളിച്ചം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പെരുന്നാൾ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഒരു പൊട്ടിവിരിയലിൽ വരാന്തയുടെ തിണ്ണയിൽ ഒറ്റക്കിരിക്കുന്ന സലീനയെ ലൂസി കണ്ടു. അത് സലീനയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ലൂസി ഞെട്ടി. വരാന്ത യോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന വാഴക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട നിഴലുകൾ അനങ്ങി.

"ന്ത്നാ ഇവടെ കുത്തിര്ക്കണേ?"

ലൂസി ചോദിച്ചു. സലീന ഒരൊറ്റക്കരച്ചിൽ.

"ന്റമ്മേനെ ഒന്ന് വിളിച്ച് കൊണ്ട്രോ?"

ലൂസി അകത്തേക്കോടി. പലഹാരപ്പണി നിലച്ചു. ബ്രിജിത്ത ഉണർന്നു. അപ്പന്റെ കള്ളിറങ്ങി. അമ്മായിമാരുടെ ആഭരണങ്ങൾ നിറുത്താതെ കിലുങ്ങി. എല്ലാവരും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓട്ടം. എല്ലാവരുടെ മുഖത്തും ചിരി.

"ങ്ആ... ണ്ട്ന! നല്ലോണം നോക്കിക്കോ. നിന്റെ പെണ്ണിന് ശെകരം എളക്കം കൂട്തല്ണ്."

ബ്രിജിത്ത വലിയ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു. സലീനയുടെ അമ്മയുടെ മുഖം ഒന്ന് വാടിയെങ്കിലും അവരത് മറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ചിരിച്ചു. ചെറിയ ചെക്കൻ കണ്ണ് തിരുമ്മി എണീറ്റുവന്ന് അവരുടെ കുപ്പായം തെറുത്തുകേറ്റി. പാതി ഉറക്കത്തിൽ അവരെ ചാരിനിന്ന് മുലകുടിച്ചു. ലൂസിക്ക് തമാശ തോന്നി. ഒന്നാം ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന ചെക്കനാണ്. നിന്ന് കുടിക്കണ കുടി കണ്ടാ.

അമ്മായിമാർ വളകളും തളകളും കിലുക്കിക്കൊണ്ട് സലീനയെയും കൂട്ടി കുളിമുറിക്കകത്ത് കേറി കതകടച്ചു. വരാന്തയിലെ ഇരുട്ടിൽ, ഒറ്റക്ക്, തൂണുംചാരിയിരിക്കുമ്പോൾ പുക പടർന്നുവരുംപോലെ ഒരു വിഷാദം വന്ന് ലൂസിയെ മൂടി. അവൾക്ക് സങ്കടം വരുന്നു. കാരണമറിഞ്ഞുകൂടാ.

മുഖത്തെ ഒരു ചളിപ്പൊഴിച്ചാൽ, കുളിമുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്ന സലീ നക്ക് മാറ്റമൊന്നും കണ്ടില്ല. തട്ടുമ്പുറത്തെ മുറിയിൽ സലീനക്ക് കൂട്ടുകിട ക്കാൻ അമ്മായിമാർ ലൂസിയെ പറഞ്ഞയച്ചു.

'അത്' എന്താണെന്ന് വിശദീകരിക്കാൻ ലൂസി സലീനയോട് ആവശ്യ പ്പെട്ടു. അയ്യേ! വൃത്തികേട് എന്നും പറഞ്ഞ് സലീന തിരിഞ്ഞുകിടന്നു റങ്ങി. ആ അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയല്ലെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. സഹജമായ വാസനകളിൽ 'അത്' ആനന്ദമാണെന്ന് ലൂസി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'അത്' ആവാൻ വേണ്ടി അവളുടെ ഉടൽ കുതിച്ചിരുന്നു. 'അത്' ആവാത്തതു കൊണ്ട് അവളുടെ ക്ഷമ നശിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിലൊരു കുഞ്ഞ് മിടി ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ലൂസി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഏകാന്തതയുടെ അവസാനം പോലെ ഒരു മിടിപ്പിന്റെ കൂട്ട് അതിലാണുള്ളത്. സലീന പക്ഷേ അവൾക്കെ ന്താണ് തോന്നിയതെന്ന് പറഞ്ഞില്ല. അതിനെപ്പറ്റി അവളെന്താണ് വിചാ രിക്കുന്നതെന്നും പറഞ്ഞില്ല. വൃത്തികേട്. വൃത്തികേട്. നാണക്കേട്. നാണ ക്കേട്. ഇതേ സലീനക്ക് പറയാനുള്ളു.

എന്നാൽ, ബ്രിജിത്തയുടെയും സലീനയുടെയും സഹായമില്ലാതെ

ഇപ്പോൾ ലൂസി 'അത്' അറിയുന്നു. അവൾ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ രക്തത്തിൽ വിരൽ മുക്കി. അത് സൂര്യനുനേരെ പിടിച്ചു. ജീവന്റെ തിളക്കം! ലൂസിയാകെ ഇളകിമറിഞ്ഞു.

ചൂണ്ടുവിരൽ ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണടക്ക് മുന്നിലേക്ക് നീട്ടിപ്പിടിച്ച് ആഹ്ലാദത്തോടെ ലൂസി പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ വയസ്സറീച്ചു എളേമേ."

ബ്രിജിത്ത ഞെട്ടി. ലോകം മുഴുവനും ഞെട്ടിയപോലെ ലൂസിക്ക് തോന്നി. കുറേനേരത്തേക്ക് ബ്രിജിത്തക്ക് ശ്വാസം തന്നെ കിട്ടിയില്ല. ലൂസി നീട്ടിപ്പിടിച്ച ചൂണ്ടുവിരലിന്റെ തീക്ഷ്ണമായ ചുവപ്പിലേക്ക് തുറിച്ചുനോക്കി ബ്രിജിത്ത മരവിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ തലയ്ക്ക് വെളിവുവന്നപ്പോൾ വടിയെടുത്തോങ്ങി. ലൂസി ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ബ്രിജിത്ത വടികുത്തി എഴുന്നേറ്റു. ആവേശംകൊണ്ട് വിറച്ച് ബ്രിജിത്ത നടന്നുപോയി. അരിപ്പെട്ടി തുറന്ന് അരിയിൽ പൂഴ്ത്തിവെച്ച കോഴിമുട്ടയെടുത്തു. പച്ചക്കോഴിമുട്ട കുത്തിയുടച്ച് ലൂസിയുടെ വായിലേക്കൊഴിച്ചുകൊടുത്തു. ലൂസി ഓക്കാനിച്ചു.

"തുപ്പര്ത്. തുപ്പരത്ന്ന്."

ബ്രിജിത്ത വടിയോങ്ങി.

ലൂസി കണ്ണടച്ച് അത് വിഴുങ്ങി.

"നടക്കടീ." ബ്രിജിത്ത കൽപ്പിച്ചു. അടുക്കളവാതിലും കടന്ന് ബ്രിജിത്ത മുറ്റത്തിറങ്ങി.

"നോക്കടീ." ബ്രിജിത്ത വടിചൂണ്ടി. ലൂസി നോക്കി. ഇരുപതും മുപ്പതും കുലകളായി കായ്ച്ചുകിടക്കുന്ന തെങ്ങിന്റെ നിറുക. സൂര്യോദയംപോലെ പൊട്ടിവിടർന്ന പൂക്കുലകൾ. കാറ്റിലാടുന്ന കരിംപച്ച പട്ടകൾ.

2
പിരിലൂസ്

ലൂസിക്ക് എവിടെയോ ഒരു പിരി ലൂസാണെന്നാണ് കുട്ടികളുടെ അഭിപ്രായം. അവർ അവളെ പിരിലൂസ് എന്നു വിളിച്ചു. ഓടിപ്പിടഞ്ഞ് വിയർത്തുകുളിച്ച് അവൾ സ്കൂളിലേക്ക് വരുന്നതു കണ്ടാൽ പത്താംക്ലാസിലെ ഒരു കുട്ടി വരുകയാണെന്നല്ല, അഞ്ചാറ് പെറ്റ തള്ള സകല പ്രാരബ്ധങ്ങളും തലയിലേറ്റി വരുകയാണെന്നാണ് തോന്നുക. കോഴികളുടെയും ആടുകളുടെയും പശുക്കളുടെയും വിശേഷമല്ലാതെ അവൾക്കൊന്നും പറയാനുമില്ല. അവൾ കോഴികളെപ്പറ്റി പറയാൻ തുടങ്ങിയാലുടനെ പെൺകുട്ടികൾ ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങും. ആൺകുട്ടികളുടെ മുന്നിൽവെച്ചാണെങ്കിൽ അവർ മതിമറന്ന് ചിരിക്കും. ലൂസി വർത്തമാനം നിറുത്തും.

സേതു എന്ന വില്ലനാണ് ലൂസിക്ക് പിരിലൂസ് എന്ന് പേരിട്ടത്. തോറ്റു തോറ്റു തോറ്റ് ഒമ്പതാംക്ലാസിൽ തന്നെ കിടക്കുകയാണ് സേതുവില്ലൻ. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഒരു നാലഞ്ചുതവണ പത്താംക്ലാസ് പാസാകാനുള്ള പ്രായം അവനായിട്ടുണ്ട്. അവനെങ്ങാനും ഒമ്പതാംക്ലാസ് ജയിച്ചാൽ അപ്പോ കത്തിക്കും ഔസേപ്പുണ്യാളന് ഞാനൊരു മെഴുകുതിരി എന്നാണ് പി.ടി. പീറ്റർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ആ കാശ് തനിക്ക് ചെലവാക്കേണ്ടിവരില്ലെന്നും പി.ടി.പീറ്റർ252ിട്ടുണ്ട്.

ഒമ്പതാംക്ലാസിലെ ഏറ്റവും കട്ടിയുള്ള മീശ സേതുവിന്റേതാണ്. ഒരു ചോക്കുകഷണം നിലത്തുവീണാലും കിക്കിളികിളികിളീന്ന് ചിരിക്കുന്ന മൂന്നാംബെഞ്ചിലെ പെൺകുട്ടികൾ കുശുകുശുക്കുന്നത് ലൂസി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

"ആ ചെക്കന്റെ മീശ നോക്ക്യേരീ ഹിഹിഹി."

സേതുവിന് കൂട്ടായിട്ട് മൂന്ന് പകുതിവില്ലന്മാർ ഉണ്ട്. മാങ്ങൻ, കുട്ടമണി, പരമേശരൻ. മാങ്ങന്റെ ശരിക്കുള്ള പേര് മത്തായി എന്നാണ്. തീരെ മീശയില്ല. കാലിന്മേൽ മുടിവന്ന് നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോ മുണ്ടുടുക്കും എന്ന മട്ടിലാണ് നടത്തം. പരമേശരന്റെ മുഖത്ത് നിറയെ മുഖക്കുരുവാണ്. ഇത്തിരി മീശയുമുണ്ട്. പൊക്കം വളരെ കൂടുതലാണ്. കുട്ടമണി കറുത്ത് തടിച്ച് പൊക്കം കുറഞ്ഞ ഒരു ചെക്കനാണ്. ഒരു കട്ടമണി! കരികൊണ്ട് മീശ വരച്ച് വരുത്തിയാണ് അവന്റെ നടപ്പ്. നാലാളും എട്ടുമണിക്ക് സ്കൂളിലെത്തും. ആറുമണിക്കേ തിരിച്ചുപോകൂ. ടീച്ചർമാർ ക്ലാസിൽ കയറുന്നതിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പുവരെ ക്ലാസിലിരിക്കും. അവർ പോയാലുടനെ ക്ലാസിൽ കേറും.

നാലാളും കള്ളുകുടിക്കും. ബീഡി വലിക്കും. മുറുക്കും. സദാ സമയം

പശുക്കളെപ്പോലെ അയവിറക്കിയാണ് നടത്തം. പഴയ തന്തമാരെപ്പോലെ ഇടക്കിടക്ക് നീട്ടിത്തുപ്പുന്നത് കാണാം. സ്കൂളിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ഇടവഴികളിൽ നാലാളും കറങ്ങിനടക്കും. പെണ്ണുങ്ങൾ മാത്രമുള്ള വീടുകളിൽ കേറി കുടിക്കാൻ വെള്ളം ചോദിക്കും. വെള്ളം കൊടുക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കൈയിൽ തൊട്ടുനോക്കും. ചില പെണ്ണുങ്ങൾ കുതറും. ചിലരുടെ കൈയിൽനിന്ന് തല്ലുംകൊള്ളും. ചിലരുടെ ഉമ്മറത്തിണ്ണയിൽ എത്ര പിരീഡ് വേണമെങ്കിലും ചടഞ്ഞിരുന്ന് സൊള്ളും. അവിടന്ന് കിട്ടുന്ന ചായയും ചോറും രുചിയോടെ തിന്നും.

ടീച്ചർമാരെയും മാഷ്മാരെയും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അനാവശ്യം എഴുതി വെക്കുന്നത്, മൂത്രപ്പുരകളിൽ വലിയ വലിയ ലിംഗങ്ങൾ വരച്ചുവെച്ച് അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ സാഹിത്യം എഴുതുന്നത്, ഊമക്കത്തുകളെഴുതി പേടിപ്പിക്കുന്നത്, എന്തിന്, ഇടക്കിടക്ക് ക്ലാസുകളിൽ തൂറിവെക്കുന്നത് ഒക്കെ ഇവരാണ്. ഇവർ സ്കൂളിന്റെ ശാപമാണെന്ന് പി.ടി.പീറ്റർ അസംബ്ലിയിൽ പ്രസംഗിച്ചു. പിറ്റേദിവസം പി.ടി.പീറ്റർക്ക് തലക്ക് ഏറുകൊണ്ടു. ഒറ്റ ഏറിന് തലക്കകത്തെ കണക്കൊക്കെ പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപോയി എന്നാണ് സേതുവും കൂട്ടരും പറഞ്ഞുപരത്തിയത്. പിന്നെ ഒമ്പതാംക്ലാസിൽ പി.ടി. പീറ്റർ കണക്കു പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

"ഒന്നാലെ ഞാൻ അല്ലെങ്ങി അവര്" രണ്ടുകൂട്ടരും കൂടി ഒമ്പതാംക്ലാസിൽ ആവശ്യമില്ലെന്ന് പി.ടി.പീറ്റർ പറഞ്ഞു. അതാണ് കാര്യം.

സേതു ഒരു പൂച്ചക്കണ്ണനാണ്. ഒറ്റനോട്ടംകൊണ്ട് മനുഷ്യനെ വലിച്ചടുപ്പിക്കും. അങ്ങനത്തെ കണ്ണുകളാണ്. ചെമ്പൻനിറം. കൈയിലും കഴുത്തിലും തടിച്ചുപൊങ്ങിനിൽക്കുന്ന പച്ച ഞരമ്പുകൾ. സ്വർണനിറമുള്ള മുടിയും മീശയും. കവിളത്തേക്ക് ഇരച്ചിറങ്ങിയ ചെമ്പൻ കൃതാവ്. മുഖത്താകെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന തവിട്ടുപുള്ളികൾ. ഷർട്ടിന്റെ ബട്ടൺ തുറന്നിട്ടുള്ള നടത്തം.

"ബട്ട്ണിടറാ" പി.ടി.പീറ്റർ ഗർജിക്കും. "എന്തണ്ടാ നിനക്ക് ത്ര ഉഷ്ണം? ബട്ട്ണ്ട്റാ..."

സേതു ബട്ടണിട്ടു.

"ങ്ആ! പോ." പി.ടി.പീറ്റർ കൽപ്പിച്ചു. പുറന്തിരിഞ്ഞതും സേതു ബട്ടണഴിക്കും. അത് നെഞ്ചത്തെ രോമങ്ങൾ കാണിക്കാനാണെന്നും അതല്ല സ്വർണ്ണച്ചെയിൻ കാണിക്കാനാണെന്നും പെൺകുട്ടികൾ തർക്കിച്ചു. എന്തായാലും സേതുവിന്റെ തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഷർട്ടിനുള്ളിലേക്ക് ഇടക്കിടെ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി "അശ്യേ..." എന്ന് പെൺകുട്ടികൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പല പെൺകുട്ടികളും സേതുവിന്റെ നോട്ടപ്പുള്ളികളായിരുന്നു. സേതു നോക്കുന്നതിന്റെ, സേതു അടുത്തേക്ക് വരുന്നതിന്റെ, സേതു വേണ്ടാതീനം പറയുന്നതിന്റെ, സേതു കളിയാക്കുന്നതിന്റെ ഒക്കെ പേടികൾ, അവർ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. സേതുവിന്റെ കണ്ണിൽപെടാനുള്ള യോഗ്യത തനിക്കില്ലെന്ന് വലിയ വിഷമത്തോടെയാണ് ലൂസി മനസ്സിലാക്കുന്നത്. സേതുവിന്റെ കാഴ്ചവട്ടത്തിൽ പെടാൻവേണ്ടി അറിയാത്തപോവൾ

ഒമ്പതാംക്ലാസിന്റെ മുന്നിലൂടെ നടക്കും. സേതുവിന്റെ ശ്രദ്ധയൊന്നുകിട്ടാൻ വേണ്ടി ഞൊണ്ടിഞൊണ്ടി നടക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ലൂസിക്ക് പ്രായം തികഞ്ഞ ദിവസം, ബ്രിജിത്ത വി. മരിയാ ഗൊരേത്തിയുടെ ജീവിതകഥാ പുസ്തകം എടുത്ത് കൈയിൽ കൊടുത്തു.

"ഇതേപോലെ ജീവിച്ച്ത്ണ് ഞാൻ. ഇതേപോലെ തന്നെ നീയും ജീവിച്ചോളോ, നിന്റമ്മേരെ പോലെ ആവാരിക്കോ."

ചാരിത്ര്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം മരണമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ച മരിയാ ഗൊരേത്തി എന്ന പുണ്യവാളത്തിയുടെ കഥയായിരുന്നു അത്. കാമുകന്റെ തുടർച്ചയായ അപേക്ഷകളെ നിരസിച്ച് മരിയാ ഗൊരേത്തി ചാരിത്ര്യം സംരക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും മാതാപിതാക്കളില്ലാത്ത നേരംനോക്കി അവൻ മരിയാ ഗൊരേത്തിയുടെ അടുത്തുവന്നു ചാരിത്ര്യം കവർന്നെടുക്കാൻ നോക്കി. അവസാനംവരെ ചെറുത്തുനിന്ന മരിയാ ഗൊരേത്തിയെ അവൻ കത്തിയെടുത്ത് പതിനാല് തവണ കുത്തി. സ്വന്തം ചാരിത്ര്യം സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ കാമുകന്റെ മുമ്പിൽ പിടഞ്ഞുവീണ് മരിച്ചു.

ആദ്യത്തെ നാലുവാചകം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ലൂസി കാമുകന്റെ പക്ഷത്തുനിന്ന് കഥ വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിനാൽ ബ്രിജിത്ത ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം കിട്ടിയില്ല. തനിക്കൊരു കാമുകനുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ താനൊരിക്കലും അവന്റെ അപേക്ഷകളെ നിരസിക്കില്ലെന്ന് ലൂസി മനസ്സിലുറപ്പിച്ചു. അവൻ നോക്കിയാൽ ലൂസിയും നോക്കും. അവൻ ചിരിച്ചാൽ ലൂസിയും ചിരിക്കും. അവൻ അടുത്തേക്ക് വന്നാൽ ലൂസിയും അടുത്തേക്ക് ചെല്ലും. പക്ഷേ ചാണകം മണക്കുന്ന ലൂസിയുടെ കാമുകനാവാൻ ആരുവരും? എല്ലാ ചെക്കന്മാരും സ്റ്റൈല് കാട്ടി നടക്കുകയാണ്. കൈയിലൊരു തുണ്ട് ചളി പുരളാതെ. ഒറ്റക്കിരുന്ന് ചിരിച്ചുചിരിച്ച് ലൂസി സേതുവിനെത്തന്നെ കാമുകനായി സങ്കൽപ്പിച്ചു. സങ്കൽപത്തിലല്ലേ? എന്തിന് മോശമാക്കണം? പക്ഷേ ബ്രിജിത്തയില്ലാത്ത നേരംനോക്കി സേതു ചാരിത്ര്യം കവർന്നെടുക്കാൻ വന്നപ്പോൾ സങ്കൽപത്തിലും ലൂസി ഒന്ന് പതറി. കുറേ നേരത്തേക്ക് ശ്വാസം കിട്ടിയില്ല.

ലൂസി വേലിയിൽ രണ്ടു കോവൽ വള്ളികൾ പടർത്തിവിട്ടു. ഇലകൾ മൂടിവളർന്ന് പടർന്ന് ഒരു പച്ചപ്പടർപ്പ് ഉണ്ടായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ കോവലുകൾ പ്രണയിക്കുന്ന കാലം വന്നു. പച്ചിലകൾക്കിടയിൽ വെള്ളപ്പൂക്കൾ നിരന്നു. തിരിപോലെ കോവയ്ക്കകൾ തൂങ്ങാൻ തുടങ്ങി. നനുനനെ ഒരു ചെറുകാറ്റ് കോവൽ വള്ളികളെ തഴുകിക്കൊണ്ട് കടന്നുപോയപ്പോൾ അടുക്കളയിൽ നിന്ന ലൂസിക്ക് വഴിയിലൂടെ പോകുന്ന സേതുവിന്റെ മണംകിട്ടി. അവൾ ഓടി മുറ്റത്തെത്തി. കോവലിന്റെ ഇലകളും പൂക്കളും വകഞ്ഞുമാറ്റി എത്തിച്ചുനോക്കി.

സാമ്യേയ്... ശരണമയ്യപ്പ!

സേതു കറുത്ത മുണ്ടുടുത്ത് മാലയിട്ട് താടിവടിക്കാതെ മുടി വെട്ടാതെ നടന്നുപോകുന്നു. സാമ്യേ...യ്!

ഇപ്പോഴെങ്കിലും സേതു ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ വെളുത്ത കോവൽ

പ്പൂക്കൾ നെറ്റിക്കിരുവശവും ചൂടിനിൽക്കുന്ന ലൂസിയുടെ മുഖം ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ കണ്ടേനെ. അതിനുമുമ്പെ ബ്രിജിത്തയുടെ വടി ലൂസിയുടെ പുറത്തുവീണു.

"എന്താണ്ടീ വേലിപ്പൊത്തില്?"

ലൂസി കോവയ്ക്ക പറിക്കുന്ന നാട്യത്തിൽ ഇലകൾക്കിടയിൽ പരതി.

"അകത്തുപോടീ" ബ്രിജിത്ത കൽപ്പിച്ചു. തന്നോടല്ല എന്നപോലെ ലൂസി അകത്തേക്ക് നടന്നു. സേതു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയെന്ന് അവൾ വിശ്വസിച്ചു. അപ്പോൾ അഴിഞ്ഞുവീണ ലൂസിയുടെ മുടി കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. അങ്ങനെ ലൂസിയുടെ ആദ്യത്തെ ഒളിഞ്ഞുനോട്ടം പരാജയപ്പെട്ടു.

ആണുങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ബ്രിജിത്ത പ്രായഭേദംപോലും കണക്കാക്കാതെ കുറ്റപ്പെടുത്തും. അഞ്ചുവയസ്സുള്ള ചെക്കനായാലും തൊണ്ണൂറു വയസ്സുള്ള തന്തയായാലും ആ വളപ്പിലേക്കെത്തി നോക്കിയാൽ അത് ലൂസിയുടെ കുറ്റമായിട്ടേ ബ്രിജിത്ത കണക്കാക്കൂ.

"ഇനിയ്ക്ക് മനസ്സിലായിരീ. നീയ് നിന്റെ തള്ളേരെ തൽസൊഭാവത്തില്ണ് വളരണേ. വിത്തുഗുണം പത്ത് ഗുണണ്. വേലിപ്പൊത്തിലാ ചെന്ന് നിന്നട്ട് കണ്ണും കൈയും കാട്ടി ആണുങ്ങളെ വെശീകരിയ്ക്ക്യേ? തല്ലിക്കൊല്ലും ഞാൻ."

ബ്രിജിത്ത വടിയുംകൊണ്ട് പാഞ്ഞു. ലൂസി കട്ടിലിനടിയിൽ ഒളിച്ചു. ബ്രിജിത്ത പുരയ്ക്കുചുറ്റും കിടന്നോടുന്നതുകണ്ട് വഴിയിൽകൂടി പോകുന്നവരാരോ പറഞ്ഞു.

"ആ തള്ളയ്ക്ക് എളകീന്നാ തോന്നണേ."

"അതേരാ മരമോന്തേ. എളകി. അയിന് നിനക്കെന്താ വേണ്ടേ?"

ബ്രിജിത്ത വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ഇങ്ങനെപോയാൽ ലൂസിയുടെ സ്വപ്നത്തിൽ കടന്നുവന്നാൽപോലും സേതുവിന് തല്ലുകിട്ടുമെന്ന് ലൂസി പേടിച്ചു.

ലൂസിയുടെ ചിന്തകളിൽ താനിങ്ങനെ കിടന്ന് ഇളകിമറിയുന്നുണ്ടെന്ന് സേതുവിനറിയില്ലല്ലോ. ഓർക്കാപ്പുറത്ത് അവനൊരു സന്ദർഭം കിട്ടി. അവനും മറ്റേ അലവലാതികളും കൂടി കുറച്ച് പട്ടച്ചാരായം കുടിച്ച് തിത്താതകതാന്നും പറഞ്ഞ് സ്കൂളിൽ വന്നു. അരക്കൊല്ല പരീക്ഷയുടെ തലേന്ന്, ഉച്ചനേരത്ത്, ഒരുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പരീക്ഷാഹാളിൽവെച്ച് ലൂസിയെ അവർ വളഞ്ഞു. ആളില്ലാത്ത സ്ഥലത്ത് കുത്തിയിരുന്ന് പഠിക്കുകയായിരുന്നു ലൂസി. നാലാളുംകൂടി ചാരിത്ര്യം കവർന്നെടുക്കാൻ വരുകയാണെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. കാല് നിലത്തുറയ്ക്കാതെനിന്ന് ആടുന്ന നാലുപേരെയും ഉന്തിമറിച്ചിട്ട് അവൾ പുറത്തേക്കോടി. പി.ടി.പീറ്ററിന്റെ മുന്നിൽചെന്നുനിന്ന് വിറച്ചു. തൊണ്ടിസഹിതം സേതുവിനെ പിടികൂടിയ സന്തോഷത്തിൽ പി.ടി.പീറ്റർ തുള്ളിച്ചാടി. വില്ലന്മാരെ ആ നിമിഷം തന്നെ പേരുവെട്ടി പുറത്താക്കി.

"നീയെന്തിന്ണ്ടി ആളില്യാണ്ട് കെടക്കണെ സ്ഥലത്തിയ്ക്ക് പോയിത്?"

പി.ടി.പീറ്റർ ലൂസിയെ വിസ്തരിച്ചു.

"തീയില്യാണ്ട് പൊകിണ്ടാവില്യ. കൈനീട്ട്."

എന്തു തെറ്റ് ചെയ്തിട്ടാണെന്നൊന്നും ഇല്ല. ലൂസി കൈ നീട്ടി. അടി വീണുതുടങ്ങി. ലൂസി സഹിച്ചു. ദിവസോം അട്യെത്ര കൊള്ളണത്ണ്. അട്യൊന്നും ഒരു പുത്തര്യല്ല. അട്യേക്കാളും വല്യേ ദേവതല്യാന്ന്ണ് ബ്രിജിത്തേരെ വിശ്വാസം. കിട്ടണ്ടോണാ കിട്ട്യാ പോണ്ടോണാ പൂവുംന്നും ബ്രിജിത്ത വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്.

"ഇത്രയ്ക്ക് അടക്കാൻ പറ്റ്ണില്യെങ്ങില് കെട്ടിച്ച് തരാൻ പറയ്രീ വീട്ടുകാരോട്." പി.ടി.പീറ്റർ തല്ലി നിറുത്തി.

സ്കൂളിന്റെ വളപ്പിൽ ആണും പെണ്ണും മിണ്ടിപ്പോകരുത്. എന്ന ഒരു നിയമം പി.ടി.പീറ്റർ പാസാക്കി. നിയമം തെറ്റിച്ചാൽ തല്ലി തൊട പൊളിക്കും.

കുട്ടികളാകെ പിറുപിറുപ്പും ബഹളവുമായി. ലൂസിയാണ് ഇതിനൊക്കെ കാരണമെന്ന് കണ്ണും മൂക്കുമില്ലാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞു പെൺകുട്ടികൾ.

അന്നു മുഴുവൻ ലൂസി താളംതെറ്റിയിട്ടായിരുന്നു.. ബ്രിജിത്തയുടെ പാൽക്കഞ്ഞി അടി കരിഞ്ഞു. മുരിങ്ങയിലത്തോരനിൽ വെള്ളം പൊന്തിക്കിടന്നു. കിടക്ക വിരിച്ചത് ശരിയായില്ല. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോഴും സങ്കടവും അമർഷവുംകൊണ്ട് ലൂസിയുടെ കഴുത്ത് വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്നപോലെ തോന്നി. കരയാനും പറ്റ്ണില്യ. കരയാണ്ടിരിക്കാനും പറ്റ്ണ്ല്യ.

പിറ്റേന്നാണ് ലൂസിയുടെ സ്കൂളിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി സമരം നടന്നത്. ആദ്യം ഒരു പടക്കം പൊട്ടി. വളരെ അച്ചടക്കത്തോടെ ക്ലാസുകൾ നടക്കുന്ന സമയത്താണ് സൂചനാപടക്കം പൊട്ടിയത്. തുടർന്ന് മാലപ്പടക്കത്തിന് തീകൊടുത്തു. പാട്ടുക്ലാസിന്റെ ജനാലയിൽനിന്ന് പി.ടി.പീറ്ററുടെ ജനാലവരെ നീളത്തിൽ ഭയങ്കര മാലപ്പടക്കം. സ്കൂൾ ഞെട്ടിവിറച്ചു. കുട്ടികൾ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഓടി മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി.

തിരിച്ചടിക്കും തിരിച്ചടിക്കും.

പകരം ഞങ്ങള് തിരിച്ചടിക്കും.

തിരിച്ചടിക്കാൻ തയ്യാറായി സേതുവും സിൽബന്തികളും മുന്നിലും തരക്കേടില്ലാത്തൊരു കുട്ടിപ്പട്ടാളം പിന്നിലുമായി സമരചരിത്രത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ച ജാഥ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി.

"എന്ത് തിരിച്ചടിയ്ക്കുംന്നാ?" വയസ്സായ ടീച്ചർമാർ- ലൂസിയുടെ സ്കൂളിലെ എല്ലാ ടീച്ചർമാരും മാഷുമാരും തലനരച്ചോരാണ്- അദ്ഭുതപ്പെട്ടു.

സമരക്കാർ രക്തം തിളയ്ക്കുന്ന ആവേശത്തിലായിരുന്നു. എല്ലാവരുടെ മുഖവും വിയർത്ത് ചുവന്നിരുന്നു. ഞരമ്പുകൾ വീർത്തു. ഒച്ച തുറന്നു. സമരക്കാരിൽ പലരും ആ സ്കൂളിലെ കുട്ടികൾ ആയിരുന്നില്ല. ടൗണിലെ സ്കൂളിൽനിന്ന് വന്നവരായിരുന്നു. പി.ടി.പീറ്റർ മുറ്റത്തിറങ്ങിനിന്നു. അയാളെക്കണ്ടതും വിളിയ്ക്ക് ഊക്കുകൂടി.

പേരു വെട്ടിയ കുട്ടികളെ
തിരിച്ചെടുക്കൂ എഡ്മാഷേ

ആഹ! അപ്പൊ അത്ന് കാരണം. അതിന് എന്റപ്പൻ കുഴീന്നേറ്റ് വരണം. പി.ടി.പീറ്റർ ചൂരലും വീശി ജാഥയുടെ നേർക്ക് ഉരുണ്ടു.

വിദ്യാർത്ഥികളെ തൊട്ട് കളിച്ചാ
അക്കളീ തീക്കളി എഡ്മാഷേ

പി.ടി.പീറ്റർ തല്ലാനോങ്ങിയ വടി വായുവിൽ സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. ജീവിതത്തിലാദ്യമായാണ് അയാൾക്ക് ഒരു താക്കീത് കിട്ടുന്നത്. അതും ഈ പീക്കിരിപ്പിള്ളേര്ടെ ഐക്യീന്ന്. അയാളെങ്ങനെ അനങ്ങും?

സമസാരിയ്ക്കും സമസാരിയ്ക്കും
ആണും പെണ്ണും സമസാരിയ്ക്കും
ആരാ തടയാൻ ആരാ തടയാൻ
ആരാന്റപ്പൻ പൊലീസോ?

പിള്ളേര് പരമാനന്ദത്തിലാണ്. പി.ടി.പീറ്ററിനെ പുല്ലുപോലെ കണക്കാക്കി അവർ മുന്നോട്ടുപോയി. പൊലീസ് പുല്ലാണെന്ന് പറയുന്ന കുട്ടരാണ്. ലൂസിയുടെ ക്ലാസിന്റെ മുമ്പിലെത്തിയപ്പോൾ മുദ്രാവാക്യം വിളി അത്യുച്ചത്തിലായി.

സമസാരിയ്ക്കും സമസാരിയ്ക്കും
ആണും പെണ്ണും സമസാരിയ്ക്കും
മുരളിയുടെ കൊലപാതകത്തിന്
പകരം വീട്ടും
മാപ്പു തരില്ലാ... മാപ്പു തരില്ലാ...

എന്തൊരു സന്തോഷം. കൂട്ട മണിയടി. ബഹളം. ഓട്ടം ചാട്ടം. സ്കൂളിന്റെ സകല നിയന്ത്രണങ്ങളും പി.ടി.പീറ്ററിന്റെ കൈയിൽനിന്ന് ദേ, പോയി. അയാൾ നോക്കിനിൽക്കെ വലിയൊരാരവത്തോടെ കുട്ടികൾ പടികടന്നു പോയി. ഹെഡ്മാഷുടെ മുറിയുടെ വരാന്തയിൽ പി.ടി.പീറ്റർ കുറ്റിയടിച്ച പോലെ നിൽക്കുന്നതു കണ്ട് ചില കുട്ടികൾ ഓട്ടം പതുക്കെയാക്കി.. ഓടുകയുമല്ല നടക്കുകയുമല്ല എന്ന മട്ടിലാക്കി. പി.ടി.പീറ്റർ ഒന്നും ചെയ്യില്ലെന്ന് ബോധ്യമായപ്പോൾ 'തല്ലില്ല്യറാ...' എന്നുംപറഞ്ഞ് ജീവനും കൊണ്ടോടി.

ലൂസിയുടെ സ്കൂളിലെ ഈ സമരം വിദ്യാർത്ഥി പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സമരചരിത്രത്തിൽ പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ചരിത്രം എപ്പോഴും അങ്ങനെയാണ്. ചില സത്യങ്ങൾക്ക് സ്ഥലം കൊടുക്കില്ല. അതൊക്കെ വല്യേ മെനക്കെട്ട്ണ്. ചരിത്രം വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങൻത്തെ എന്തോരം കുഞ്ഞ്യേ കുഞ്ഞ്യേ കാര്യങ്ങള്ണ്ട് ലോകത്ത്? അതൊക്ക്യാ കുത്തിത്തിര്കാൻ ചരിത്രത്തിലെ വിടിണ് സ്ഥലം? പിന്നെ, ആണും പെണ്ണും തമ്മിലുള്ള എടവാട്കള് ചരിത്രത്തിന്റെ വിഷയല്ലാട്ടാ. അതൊക്കെ വല്ല കഥേലാ സിനിമേലാ പറഞ്ഞാ പോരേ? ചരിത്രത്തിന്റെ മെക്കട്ട് കേറണാ? ചരിത്രത്തിന് ഗൗരവമുള്ള വിഷയം വേണം. യുദ്ധം, കൊലപാതകം, കൈയേറ്റം അങ്ങൻത്ത വല്ലതും.

പക്ഷേ, ഈ സമരത്തിൽ ആണും പെണ്ണും മാത്രമല്ലല്ലോ. മുരളിയുണ്ടല്ലോ. ആരാണ് ഈ മുരളി? ലൂസിക്ക് ഒരു പിടിയും കിട്ടിയില്ല. ഒന്നാമത് ലൂസിക്ക് എല്ലാ ആൺകുട്ടികളുടെയും പേരറിയില്ല. രണ്ടാമത് ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചറിയാൻ അവൾക്ക് ധൈര്യമില്ല. മുരളിയുടെ കൊലപാതകത്തെപ്പറ്റി ഈ നിമിഷംവരെ അവൾ കേട്ടിരുന്നില്ല. അതോ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിട്ടും ലൂസി മാത്രം അറിയാത്തതാണോ? ചോരയിൽ കുളിച്ച് മുരളി മണ്ണിൽ കിടക്കുന്നതുമാത്രം അവളുടെ കണ്ണിലങ്ങനെ പറക്കുന്നു. മുറിവുകളിൽ മണ്ണ് പറ്റിയിരിക്കുന്നു. അമ്മേ എന്ന് കരഞ്ഞ വായ അതേ പടി തുറന്നിരിക്കുന്നു. അവൻ മുഖം ചരിച്ച് കമഴ്ന്നുകിടക്കുന്നു.

"ഇവള്ണ് ഇയിനൊക്കെ കാരണം, ഈ പിരിലൂസ്."

സമരം കാരണം സ്കൂള് വിട്ട് ഉച്ചവെയിലത്തൂടെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ പെൺകുട്ടികൾ ലൂസിയെ കുറ്റപ്പെടുത്തി.

"ഞങ്ങളും ഇവടെ പഠിയ്ക്കണോരന്നിണ്. ഞങ്ങളെ ആര്നിം സേതു ഒന്നും കാട്ടില്യല്ലോ. നിന്ക്ക് മാത്രം ന്തൂട്ട്ണ് ഒര് വിശേഷം?"

"പെണ്ണുങ്ങളായാ ഇത്തിരി അടക്കൊക്കെ വേണം. അല്ലെങ്കി ഇങ്ങിന്യൊക്കെണ്ടാവും."

"നിന്ക്ക്പ്പ വല്ല ചേതണ്ടാ? ആ പാവം മുരളി. അതിന്റെ തന്തയ്ക്കും തള്ളയ്ക്കും പോയി."

"ഏതണ്ട്യപ്പാ ഈ മുരളി? മ്മടെ സ്കൂളില് ത്ത്യാ?"

പെൺകുട്ടികൾ തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി ഉരയ്ക്കുന്നപോലെ ചീറുന്ന ഒരു ജാതി നോട്ടം നോക്കി. ലൂസി കത്തിപ്പോയി. വ്യസനത്തോടെ അവളും ഓർത്തു. ഏതാണാവോ ഈ മുരളി? അവന്റെ മുഖമൊന്ന് തെളിഞ്ഞുകിട്ടാൻ വേണ്ടി ലൂസി പെടാപ്പാട് പെട്ടു.

"അവള്ക്ക് വല്ല കുസലുണ്ടോന്ന് നോക്ക്യേ."

പെൺകുട്ടികൾ കൂട്ടത്തോടെ റോഡ് മുറിച്ചുകടന്ന് മറുവശത്തുകൂടിയായി നടത്തം.

"ഇനി നീയ് ഞങ്ങളോട് മിണ്ടാൻ വാ ട്ടാ. അപ്പ കാണിച്ചരാം."

അവർ അപ്പുറത്തുനിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അതിലൊന്നും ലൂസിക്ക് വിഷമമില്ല. ഈ ലോകം മുഴുവനും മിണ്ടിയില്ലെങ്കിലും ലൂസി ജീവിച്ചുപോകും.

വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി തിരിയുന്നിടത്തെത്തിയപ്പോൾ വാണം വിട്ടതുപോലെ അവരുടെ മുന്നിലൂടെ ഒരോട്ടം വെച്ചുകൊടുത്തു ലൂസി. പെൺകുട്ടികൾ അന്തംവിട്ട് നോക്കിനിന്നു.

"വെകില്യാ, വെകിളി" അവർ പറഞ്ഞു.

വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെ ലൂസി ഓടി. വഴി നീളെ കണ്ടവരും വിചാരിച്ചു. ദെന്ത്പറ്റി ഈ ക്ടാവിന്? പടികടന്ന് വീടിന്റെ പിന്നിലൂടെ ലൂസി തൊഴുത്തിലേക്കോടി. രാവിലെ അമ്മിണിക്ക് പേറ്റുനോവ് കണ്ടിരുന്നു. തൂങ്ങിപ്പിടിച്ച് നിൽക്കുകയാണ് അവൾ. കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കണ്ണീരൊഴുകി ചെന്നികൾ നനഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ലൂസിയെ കണ്ടതും അമ്മിണിയുടെ സങ്കടം ഇരട്ടിച്ചു.

മ്ം... ബാ! ഇരുന്നൂറ് പേജിന്റെ പുസ്തകം പുല്ലുവട്ടിയിലേക്കെറിഞ്ഞ്,

പുല്ലുവട്ടിയിലൂടെ തന്നെ ചവിട്ടിക്കേറി ലൂസി അമ്മിണിയുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. പുല്ലു തിന്നിട്ടില്ല. കാടി കുടിച്ചിട്ടില്ലാ. എന്താദ്?

"എത്ത്യാ രെമ്പ?"

ബ്രിജിത്തയാണ്. അടുക്കള വരാന്തയിൽനിന്ന് താഴേയ്ക്കുള്ള കരിങ്കല്ലിന്റെ ചവിട്ടുപടിയിൽ നിൽക്കുകയാണ്.

"പശു പ്രാണവേദനിട്ത്ത് പെടയാൻ തൊടങ്ങീറ്റ് നേരെന്തോരായീന്ന റിയാ? പോയി ആ ചെക്കനെ വിളിച്ച്ണ്ട് വാടീ."

ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൂസി ചെക്കനെ വിളിക്കാൻ ഓടി. പാൽക്കാരി കുറുമ്പയുടെ പശുനോട്ടക്കാരനാണ് ചെക്കൻ. പശു പെറാൻ വൈകുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന്, ഏകദേശം എപ്പോ പെറുമെന്ന്, പെറ്റുവീഴുന്നത് പശുക്കുട്ടിയാണോ മൂരിക്കുട്ടനാണോ എന്ന്, ഒക്കെ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അവൻ പറയും. പറഞ്ഞതൊന്നും തെറ്റാറില്ല.

"കന്നിപ്പേറാ?" ചെക്കൻ ചോദിച്ചു. ഉമ്മറത്തെ ചവിട്ടുകല്ലിലേക്ക് കാലും നീട്ടി വെച്ചിരുന്ന് ചുലുഴിയുകയാണ് കുറുമ്പ. താഴെ മുറ്റത്തിരുന്ന് കുട്ടനും ചെക്കനും ഓല മെടയുന്നു. നനഞ്ഞുകുതിർന്ന ഓലയുടെ മണം ലൂസിക്കിഷ്ടമാണ്.

കുറുമ്പയുടെ കിണർ വീട്ടുമുറ്റത്താണ്. ലൂസി കിണറിന്റെ മതിലും ചാരി നിന്നു. "എത്രെടങ്ങാഴി പാല് കിട്ടും?"

കുറുമ്പ ചോദിച്ചു. ലൂസി ചിരിച്ചു. ചുലുഴിയുന്ന പേനക്കത്തികൊണ്ട് തലചൊറിഞ്ഞ് കുറുമ്പ ചെക്കനോട് പറഞ്ഞു.

"ആ ഓലമടലാ മുഴ്വനാക്കീറ്റ് ഒന്ന് ചെന്ന് നോക്കറാ."

ചുണ്ടിന്റെ ഒരറ്റത്ത് കടിച്ചുപിടിച്ച ബീഡിയുമായി ഇരുന്ന് ഓലമെടയുന്ന കുട്ടൻ ലൂസിയെ ഒന്നു നോക്കി. ചോരക്കണ്ണൻ. ലൂസി മുഖം തിരിച്ചു. കുട്ടൻ പെൺകുട്ടികളെ നോക്കിയാൽ അവർ പേടിച്ചുപോകും. ഓന്തിന്റെ പോലെ നോക്കി ചോര കുടിച്ചിട്ടാണ് കുട്ടന്റെ കണ്ണുകൾ ചോന്നിരിക്കുന്നതെന്ന് ലൂസി കുട്ടിക്കാലത്ത് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അവൾ, ഓന്തിനെ എവിടെക്കണ്ടാലും എറിഞ്ഞോടിക്കയും കുട്ടനെ കണ്ടാൽ ഓടിയൊളിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഓന്തും കുട്ടനും പാവങ്ങളാണെന്ന് ഇപ്പോൾ ലൂസിക്കറിയാം. എന്നാലും അവൾക്ക് പേടിയാണ്. അവൾ മുഖം തിരിക്കും.

മെടഞ്ഞ ഓലമടലുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി കുട്ടൻ വെയിലത്തിട്ടു. അകത്തേക്ക് കേറിപ്പോകുമ്പോൾ ചക്കനെ നോക്കി ഒന്നു മൂളുകയും ചെയ്തു. പൊയ്ക്കോളാനുള്ള അനുവാദമാണ്. ഉഴിഞ്ഞിട്ട ഈർക്കിലുകൾ കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് നിലത്ത് കുത്തി അടി നിരപ്പാക്കി ഒരു ചൂലിനുള്ള വണ്ണമായോ എന്നു നോക്കി കുറുമ്പ. അനുവാദം കൊടുത്തുകൊണ്ട് കുറുമ്പയും ഏറ്റു മൂളി. കുട്ടനും കുറുമ്പയും ഇങ്ങനെയാണ്. മുക്കലും മൂളലുംകൊണ്ട് കാര്യം കഴിച്ചുകൂട്ടും.

വാക്കുകൾ വളരെ കുറവാണ്. ആരെങ്കിലും വീട്ടിൽ വരുന്നത് ഒരു തൊയിര്യക്കേട് പോലെയാണ് അവർക്ക്. രണ്ടാളും മുക്കിമൂളി അകത്തേക്ക് കേറിപ്പോകും. ഒരുജാതി സ്വഭാവം!

കുട്ടൻ കുറേകൊല്ലം ജയിലിലായിരുന്നു. ഒന്നിനുപിന്നാലെ ഒന്നായി പല കേസുകളിൽ കുട്ടൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. കള്ളക്കേസുകളായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. എല്ലാ ശിക്ഷകളും കഴിഞ്ഞ് അമ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണ് കുട്ടൻ തിരിച്ചുവന്നത്. അതുവരെ പശുവിനെ നോക്കിയും പാലുവിറ്റും കുറുമ്പ ഒറ്റയ്ക്ക് ജീവിച്ചു. ആരെക്കൊണ്ടും ആയീന്നും ആവൂന്നും പറയിപ്പിച്ചില്ല.

ചക്കന്റെ മുമ്പിൽ മെടയാനുള്ള ഓലമടലുകൾ ഇനിയും കിടക്കുന്നുണ്ട്, മൂന്നാലെണ്ണം. അത് തീർക്കാതെ ചക്കൻ എണീക്കുമെന്നു തോന്നിയില്ല. ലൂസി കിണറിന്റെ വാക്കല്ലും ചാരിനിന്നു. കിണറ്റിലേക്കെത്തിച്ചുനോക്കി. പുകയുടെ നിറമുള്ള വെള്ളം. വലിയ രണ്ടമ്പഴങ്ങളാണ് തുടിക്കാലുകൾ. ലൂസി ഒരമ്പഴത്തിന്റെ ഇല പൊട്ടിച്ച് ചുരുട്ടിക്കൂട്ടിത്തിന്നു. നല്ല പുളി. പ്രസിദ്ധമായ കിണറാണ്. കുട്ടനും കുറുമ്പയും കൂടി ഈ കിണറിന്റെ അങ്കിൽ അച്യുതമേനോനെ ഒളിപ്പിച്ചിരുത്തിയെന്ന് മറിയപുരത്തുകാർ പറയുന്നു. പൊലീസ് കുട്ടന്റെ വീട് തല്ലിപ്പൊളിച്ചു. കൈയിൽ കിട്ടിയതൊക്കെ നശിപ്പിച്ചു. കുട്ടനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

പാതിരാത്രിക്ക്, മറിയപുരത്തിന്റെ നാലതിരിലേക്കും കുറുമ്പയുടെ നിലവിളികൾ പാഞ്ഞു. തിരിഞ്ഞുനോക്കാനൊരാളുണ്ടായില്ല. മറിയപുരത്തുകാർക്ക് പ്രേതങ്ങളെയും പൊലീസിനെയും വലിയ പേടിയായിരുന്നു. കുറുമ്പക്കന്ന് പതിനെട്ട് വയസ്സാണ്. അവളെ കെട്ടുന്നതുവരെ കുട്ടന് രാഷ്ട്രീയമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരിയെ ഒരു കൂസലും കൂടാതെയാണ് അവൻ കെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത്.

ലൂസി പാലുകൊടുക്കുന്ന കൊച്ചുവേലായുധന്റെ ചായക്കടയിൽ വെച്ചാണ് കുറുമ്പയുടെ കഥ ലൂസി ആദ്യം കേട്ടത്.

"അച്യുതമേനോൻ കേറ്റീച്ചാടീട്ട്ണ്ടോന്നൊന്നും ഇനിയ്ക്കറില്യ."

കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ ഭാര്യ കല്യാണി പറഞ്ഞു.

"അന്നാലും കുറുമ്പോട് ചീതത് കൊറെ കട്പ്പാര്ന്നൂട്ടാ. മൊലക്കണ്ണ്ട് വാതലിന്റേടേലാവെച്ച് ഞെരിച്ച്ട്ട് കതകാ സാക്ഷിട്ടു ചെക്ത്താമ്മാര്. ജീവൻ പോണ നെലോളിണ് കേട്ടത്. ഞാൻ ശാന്തേനെ പെറ്റ് കെട്ക്ക്ണ്. എന്തോരം നേരാ നെലോളി കേട്ടേന്നാ വിചാരം? ഒര് മനിഷ്യക്കുഞ്ഞ് തിരിഞ്ഞാനോക്കീല്യ, ഒട്ക്കം ദയിര്യായിട്ട് അങ്ങ്ട് കേറ്യാ ചെന്നത് മ്മടെ കോക്കാഞ്ചേറ മറിഞ്ചേട്ത്തിണ്. മൂപ്പത്ത്യാര് നാല് തെറ്യാ പറഞ്ഞപ്പഴ്ണ് നാട്ട്കാര്ക്കും ദയിര്യം കിട്ടീത്. എല്ലാരും കൂടിട്ത്ത് ആസുത്രീക്കൊണ്ടോയി. തിരിയാനും മറിയാനും കുപ്പായടാനും പറ്റാണ്ട്, ആറു മാസണ് കുറുമ്പ കെടന്ന് നരകിച്ചേ. അന്ന് മറിഞ്ചേട്ത്തി കുറുമ്പേരെ കുപ്പായത്തിന്റെ കയ്യ് കീറ്യാ കളഞ്ഞു. ഇടീയ്ക്കാന്ള്ള എള്പ്പത്തിന്. അതീപ്പിന്നെ കുറുമ്പ കയ്യ്ള്ള കുപ്പായട്ട്ടില്ല."

കൈയില്ലാത്ത കുപ്പായവും കഴുത്തിലിറുകിക്കിടക്കുന്ന ചന്ദ്രമിന്നിമാലയും ഒമ്പത് കുമിളകളുള്ള വലിയ സ്വർണത്തോടയും കെട്ടി എപ്പോഴും എണ്ണ കിനിയുന്ന ഉരുണ്ട മുഖവുമായി ലൂസി കാണുന്ന കുറുമ്പ, വേറൊ

രുത്തിയാണെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നാറുണ്ട്. കുറുമ്പയെക്കാണുമ്പോഴൊക്കെ കുറുമ്പയുടെ മുലകൾ കാണണമെന്ന് ലൂസി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

ഓലമെടഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ് ചക്കൻ പാറോത്തിന്റെ ഇല പറിച്ചെടുത്തു. പശുവിന് കൊടുക്കാനാണ്. ലൂസിയെ ഒന്ന് നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ചക്കൻ നടന്നു. ചക്കനും വാക്ക് കുറവാണ്. മിണ്ടാത്ത മൂന്നാളുകളും കുറേ മിണ്ടാപ്രാണികളും രണ്ടു അമ്പഴമരവും ഒരു കിണറും. ലൂസി ചിരിച്ചു.

ചക്കൻ വന്ന് അരമണിക്കൂറ് കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും എന്തു മന്ത്രവാദമാണെന്നറിയില്ല, അമ്മിണി പെറ്റു. ബ്രിജിത്ത ഒരു സ്റ്റൂളെടുത്തിട്ട് തൊഴുത്തിനുമുന്നിൽ കുത്തിയിരിപ്പായി. മറുകുട്ടി വീഴുന്നതും കാത്ത്.

"ന്തൂട്ട് കാണാന്ണ് നീയ്വടെ തൊള്ളിം പൊളിച്ച് നിക്കണേ? പോട്യ വടന്ന്!"

ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ ഓടിച്ചു. അമ്മിണിയുടെ പേറ് കാണാൻ തനിക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്ന് ലൂസി പിറുപിറുത്തു. അതിന് അവൾ തൊഴുത്തിന്റെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞുനിൽക്കേണ്ടിവന്നു.

ചക്കൻ അമ്മിണിയെ പാറോത്തിന്റെ ഇല തീറ്റിച്ചു. പാറോത്തിന്റെ ഇല കൊടുത്താൽ മറുകുട്ടി വേഗം വീഴും. ചക്കന്റെ കൈയുംകൂടി കടിച്ചു തിന്നാനുള്ള ആർത്തി കാണിച്ചു അമ്മിണി.

"പെറ്റ വയറണേ, ആനേന്യാ തിന്നാള്ള വെശ്പ്പ്ണ്ടാവും."

ചക്കൻ ബ്രിജിത്തയോട് പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്ത ശരിവെച്ചു. ഇവർക്ക് രണ്ടാൾക്കും എങ്ങനെയാണാവോ പെറ്റ വയറിന്റെ വിശപ്പറയ്യാ?

എണീറ്റ് നിക്കാൻ നോക്കുമ്പോഴേക്കും ഉരുണ്ടുപെരണ്ട് വീണ മൂരിക്കുട്ടനെ നോക്കുമ്പോൾ ലൂസിയുടെ ഉള്ളിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു നിലവിളി പൊങ്ങി. ആരാണ് മുരളി? അതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് ലൂസിക്കറിയില്ല.

പിന്നെ മൂന്നു ദിവസത്തേക്ക് ലൂസിക്ക് സ്കൂളിൽ പോകാൻ പറ്റിയില്ല. പരീക്ഷ മുടങ്ങി. ചൊവ്വ, ബുധൻ, വ്യാഴം. മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി. അവൾ പശുവിനെ കുളിപ്പിച്ചും പുല്ലരിഞ്ഞും പരുത്തിക്കൊട്ടയരച്ചും ചാണകം വാരിയും തൊഴുത്ത് കഴുകിയും നടന്നു. കാലുറക്കാത്ത മൂരിക്കുട്ടൻ പിടിഞ്ഞുവീഴുമ്പോഴൊക്കെ മുരളിയെ ഓർത്ത് നടുങ്ങി. ക്ഷീണം കൊണ്ട്, ചത്തതുപോലെ ഉറങ്ങി.

വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ ലൂസി കുളിച്ച് മുടിമെടഞ്ഞിട്ട് ഇരുനൂറ് പേജിന്റെ നോട്ടുപുസ്തകമെടുത്ത് സ്കൂളിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു.

"എങ്ങട്ണ്ടീ?"

"പരീക്ഷക്ക്."

ബ്രിജിത്തക്ക് എല്ലാ പരീക്ഷകളെയും പേടിയായിരുന്നു. പരീക്ഷകളിൽ ഞങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തരുതേ എന്ന പ്രാർത്ഥന ബ്രിജിത്ത മുടക്കാറില്ല. പശു പെറ്റതുകൊണ്ട് ഏഴു ദിവസം സ്കൂളിൽ പോകണ്ടെന്നു കൽപിക്കാനാണ്

ബ്രിജിത്ത വായ തുറന്നത്. ലൂസിക്ക് പരീക്ഷയാണെന്ന് കേട്ടപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത കനപ്പിച്ചു ചോദിച്ചു.

"അയിന് നീയ് വല്ല പരൂഷിം ജെയ്ക്കോ?"

ലൂസി മിണ്ടിയില്ല. കണക്ക് പരീക്ഷയാണ്. ലൂസിക്കൊന്നും അറിയില്ല. അതുകൊണ്ട് വേവലാതിയും ഇല്ല. വേണ്ടിവന്നാൽ ഉത്തരക്കടലാസിൽ ചോദ്യക്കടലാസ് പകർത്തിവെക്കും. ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം അങ്ങനെ ഉത്തരങ്ങളായി മാറും. അതിനുവേണ്ടിയാണോ ലൂസി ഓടിപ്പിടച്ച് സ്കൂളിൽ പോകുന്നത്? ലൂസിക്കറിയാം, സ്കൂളിലേക്കുള്ള വഴിനീളെ, സ്കൂളിലെത്തിയാൽ ഓരോ അടിവെപ്പിലും ലൂസിയുടെ കണ്ണുകൾ തുമ്പികളെപ്പോലെ പറന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. സേതുവിനെ കാണാൻ. കാണാതിരിക്കാൻ.

ലൂസി ചെല്ലുമ്പോൾ പരീക്ഷയില്ല. സേതുവില്ല. കുട്ടികളില്ല. ഗേറ്റ് അടഞ്ഞുകിടക്കുന്നു.

"പൊക്കൊ. പൊക്കൊ. സമരം കഴിഞ്ഞിട്ട് വന്നാ മതീ." വാച്ച്മേൻ പറഞ്ഞു.

ലൂസി അമ്പരന്ന് നിന്നു. സമരാ?

"ചിറ്റിപ്പറ്റി നിക്കണ്ടാ. പോ" വാച്ച്മേൻ ചീത്ത പറഞ്ഞു. തിരിച്ചുനടക്കുമ്പോൾ

"ഇവള്ണ് ഇതിനൊക്കെ കാരണം" എന്ന് പെൺകുട്ടികൾ കുറ്റപ്പെടുത്തിയത് ലൂസി പേടിയോടെ ഓർത്തു. വഴിയിൽവെച്ച് ലൂസിയെ നോക്കിയവരൊക്കെ കുറ്റപ്പെടുത്തുംപോലെയാണ് നോക്കുന്നതെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി.

എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലൂസിക്ക് പാതി അറിവുകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു.

കർത്താവേ, മുരളിയെ കൊന്നതിന് കാരണക്കാരി ഞാനാണോ?

അക്കാലത്ത് എറണാകുളം തേവര കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥി മുരളിയുടെ മരണം വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ ഇളക്കിമറിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു..

മാപ്പുതരില്ലാ മാപ്പുതരില്ലാ. മുദ്രാവാക്യങ്ങളുടെ പൊരുളഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് മുരളിയെക്കൊന്ന പാപഭാരവും നെഞ്ചിലേറ്റി പാവം പിരിലൂസ് ഉറക്കം വരാതെ കിടന്നുരുണ്ടു. തട്ടിയും തടഞ്ഞും ഉരുണ്ടും പിരണ്ടും ഒടുവിൽ എണീറ്റുനിന്ന മൂരിക്കുട്ടൻ അതിന്റെ ഉറയ്ക്കാത്ത ഒച്ചയിൽ കരഞ്ഞുവിളിച്ചു.

മ്...ം...ബാ!

3

വെട്ടിക്കൂട്ട്

ഞായറാഴ്ച രാവിലെ ഒന്നാമത്തെ കുർബാന കഴിഞ്ഞ് ലൂസിയും ബ്രിജിത്തയും ഇറച്ചിവാങ്ങാൻ പോയി. ആഴ്ചയിലൊരിക്കലാണ് ബ്രിജിത്ത ഇറച്ചിവാങ്ങുക. പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോൾ തലയിലിട്ടിരുന്ന നെറ്റ് ലൂസി മടക്കിച്ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ചു. അവരെക്കണ്ടതും ഇറച്ചിവെട്ടുകാരൻ കൊച്ചാപ്പു ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"ദേ വർണ്ടറാ വെട്ടിക്കൂട്ട്."

ഇറച്ചിക്കടക്കാരൊക്കെക്കൂടി ഒരൊറ്റ ചിരി. തൂക്കിയിട്ട ഇറച്ചിക്കൊറുവുകൾ ഞെട്ടി. ലൂസി തലകുനിച്ചു. ഇറച്ചിവെട്ടുകാർ പറയുന്നത് ശരിയാണ്. ബ്രിജിത്ത ഒരു നക്കിത്തള്ളയാണ്. പിശുക്കി. അറുപിശുക്കി. വെട്ടിക്കൂട്ട് എന്ന് വിളിക്കുന്നത് ബ്രിജിത്തയെ ആണെങ്കിലും കൊള്ളുന്നത് ലൂസിക്കാണ്. ഇറച്ചിവെട്ടുകാരുടെ നോട്ടം മുഴുവൻ ലൂസിയുടെ നേർക്കാണ്. ലൂസിയുടെ നേർക്കല്ല, ലൂസിയുടെ നെഞ്ചത്തേക്കാണ്. ലൂസി തലകുനിച്ചു നടന്നു. തോളുകൾ മുന്നോട്ട് വളച്ചുപിടിച്ചു. നെഞ്ചും വയറും എക്കിപ്പിടിച്ചു. അങ്ങനെയൊക്കെയാണ് ലൂസി നോട്ടം കൊള്ളാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഇറച്ചിവെട്ടുകാരുടെ മാത്രമല്ല മറിയപുരത്തെ ഒരുമാതിരിപ്പെട്ട ആണുങ്ങളുടെ മുഴുവൻ.

ബ്രിജിത്തക്ക് യാതൊരു കുസലുമില്ല. കസവുമുണ്ടുകൊണ്ട് മന്തലമയങ്ങികളായ രണ്ട് മുലകളെ പുതപ്പിച്ചുവെച്ച് തലയും പൊക്കിപ്പിടിച്ച് ഇടത്തും വലത്തും നോക്കിനോക്കി വടിയും കുത്തി ഒരു നടത്തമാണ്. അതുകണ്ടാൽ മറിയപുരത്തെ ഇറച്ചി വെട്ടുശാലയിൽ നടക്കുകയാണെന്നല്ല തോന്നുക. തുറന്നുവെച്ച കാറിൽ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് ഇന്ദിരാഗാന്ധി പോകുന്നത് ലൂസി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ദിരാഗാന്ധിക്ക് ഇതിനേക്കാളും വിനയം ഉണ്ടായിരുന്നു.

തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഇറച്ചിക്കൊറുവുകളുടെ ഇടയിൽ കൊച്ചാപ്പുവിന്റെ പിത്തംപിടിച്ച മോന്ത, എത്ര കണ്ണ് താഴ്ത്തി നടന്നാലും ലൂസി കാണും. അതുകാണാൻ ലൂസിക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്തതു കൊണ്ടാവും ഒരു നൂറുവട്ടം അവളുടെ കണ്ണുകൾ അയാളുടെ മുഖത്തേക്ക് പറക്കും. അപ്പോൾ തന്നെ തിരിച്ചുപറക്കുമ്പോൾ അവൾ വിചാരിക്കും. അസത്ത് കൊച്ചാപ്പു. മൂത്തു മൂതുക്കനായിട്ടും വാർ ട്രൗസറും ഇട്ടുകൊണ്ടുള്ള അയാൾടെ ഒരു നടത്തോം വളിച്ച ചിരീം പൊട്ട നോട്ടോം.

"ഒർ റാത്ത്ല് വെട്ടിക്കൂട്ട്."

ബ്രിജിത്ത കനപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു.

ലൂസി തലപൊന്തിക്കുകയോ കൊച്ചാപ്പുവിനെ നോക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

"ന്തൂട്ടാ? പട്ടിക്ക് കൊടുക്കാനാ?" കൊച്ചാപ്പു പരിഹസിച്ചു.

"അതിന് നീയ് കെടന്ന് കൊരയ്ക്കണത് ഇവിടല്ലേ?" ബ്രിജിത്ത തിരിച്ചടിച്ചു. കൊച്ചാപ്പു ഇളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. നിലത്തു നോക്കി നിൽക്കുന്നതു കാരണം കാണാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. എന്നാലും കൊച്ചാപ്പു ഇളിഞ്ഞത് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉണ്ട്.

"ന്തൂട്ടാ ന്റെ ബ്രിജിത്തേച്ച്യേ എന്നുംകുന്നും ഈ വെട്ടിക്കൂട്ട് വാങ്ങണേ? ശെകരം കാശാ ചെലവാക്കി ത്തിരി നല്ല എർച്ചി വാങ്ങിത്തിന്നുടേ. പണ്ടാറടങ്ങാൻ? എന്നണ് ഇനി ഇതൊക്ക്യൊന്ന് തിന്ന് നോക്കണേ? ചത്തട്ടാ? ഇത് കണ്ടാ? ഒന്നാന്തരം പോത്ത്ണ് പോത്ത്."

കൊച്ചാപ്പു ഇറച്ചിക്കൊറുവിൽ തട്ടി ഒച്ച കേൾപ്പിച്ചു. ടെട്ടെട്ടെ! എങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു. കൊച്ചാപ്പുവിന്. ബ്രിജിത്തയോട് ഇത് പറയാൻ! വടി ഓങ്ങാൻ ബ്രിജിത്തയുടെ കൈതരിക്കുന്നത് ലൂസി കണ്ടു. ഭാഗ്യത്തിന് വടി നിലത്തുകുത്തി നാക്കു കൊണ്ടാണ് തല്ലിയത്.

"നീ പോട ചെക്കാ. ഇനിക്കിഷ്ടള്ളത് ഞാൻ തിന്നും. നിന്ക്കിഷ്ടള്ളത് നീയാ തിന്നോ."

എന്നിട്ട് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് കൽപിച്ചു.

"സഞ്ചി കൊട്ക്ക്റീ."

കൊച്ചാപ്പു അടങ്ങി. അവൻ സിനിമാപ്പാട്ട് പാടാൻ തുടങ്ങി. തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല, തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല... തൊട്ടു, തൊട്ടില്ല. തൊട്ടു. തൊട്ടില്ലാ...

"തൊട്ട് നോക്ക്. അപ്പക്കാണാം." ബ്രിജിത്ത മുറുമുറുത്തു.

അവിടന്നും ഇവിടന്നും പെറുക്കിക്കൂട്ടിയതും മരമുട്ടിമേൽ വെച്ച് വെട്ടിക്കൂട്ടിയതും ആയ ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങളും എല്ലിൻ തുണ്ടുകളും കൊഴുപ്പു കഷണങ്ങളും ഒക്കെക്കൂടി തേക്കിലയിൽ പൊതിഞ്ഞ് പാളവള്ളികൊണ്ട് കെട്ടി കൊച്ചാപ്പു സഞ്ചിയിലേക്കിട്ടു. നഖങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും ചോരപുരണ്ട അവന്റെ വിരലുകൾ ലൂസി കണ്ടു. ലൂസി മുഖത്തേക്ക് നോക്കാത്തതിന്റെ ദേഷ്യത്തിൽ കൊച്ചാപ്പു ലോകം മുഴുവനും കേൾക്കുന്ന ഒച്ചയിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ഇങ്ങനെ കൊറേ നശൂലങ്ങള്ണ്ട്. നല്ലത് തിന്ന് ചാവാൻ യോഗല്യാത്തോറ്റ. എന്തോരാ കാശ്ണ്ടായാലും ചണ്ടിം പണ്ടാരോം മതി." കൊച്ചാപ്പു മനഃപൂർവം ലൂസിയുടെ നെഞ്ചത്തേക്ക് നോക്കി.

"മോന്തക്കുറ്റിക്കൊന്ന് കൊട്ക്ക്വാവേണ്ടേ."

ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് വെട്ടിക്കൂട്ടിന്റെ വില എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

"ദേ തള്ളേ." കൊച്ചാപ്പുവിന് ദേഷ്യം വന്നു.

"പോട്ടറാ. പോട്ടെ." ഇറച്ചിക്കടകളാകെ ചിരിയുടെ ഭൂകമ്പത്തിൽ കുലുങ്ങി.

കാശ് കൈയിലില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ബ്രിജിത്ത വെട്ടിക്കൂട്ട് വാങ്ങുന്നത്. വെട്ടിക്കൂട്ട് ലൂസിക്ക് വേണ്ടിയാണ്. നിന്ക്ക് ഒരാള്ക്ക് തിന്നാനല്ലേ? എല്ലിന്റുള്ളില്ണ് സത്ത് ഇരിയ്ക്കണേ. ഓ! അതെങ്കിലത്. ലൂസി ഒന്നും പറയാറില്ല.

കിണറ്റുകരയിൽ കൊണ്ടുപോയി വലിയ വട്ടച്ചെമ്പിലിട്ട് അഞ്ചാറു തവണ ലൂസി വെട്ടിക്കൂട്ട് ഒലുമ്പിക്കഴുകി. വിളറിവെളുത്ത ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾ വട്ടച്ചെമ്പിലെ വെള്ളത്തിൽ പൊന്തിക്കിടന്നു. കൊഴുപ്പ് ലൂസിയുടെ വിരലുകളിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു. എല്ലിൻതുണ്ടുകൾ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്ക് താഴ്ന്നുപോയി. ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങളെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്ത് പുരാതനമായ മൺകലത്തിലേക്കിടുന്നതുവരെ ബ്രിജിത്ത മേൽനോട്ടത്തിനുണ്ടാവും. അത് ബ്രിജിത്തക്കുള്ളതാണ്. ബാക്കിയുള്ളതൊക്കെ ലൂസിക്ക്. എല്ലിന്റുള്ളില്ണ് സത്ത്.

ലൂസി ഇഞ്ചിയും ഉള്ളിയും കറിവേപ്പിലയും ചതച്ച് ഇറച്ചിക്കഷണങ്ങൾക്ക് മീതെയിട്ടു. പാകത്തിന് ഉപ്പ്. മുളകും മല്ലിയും വറുത്ത് പൊടിച്ചത്. മഞ്ഞൾപ്പൊടി. ലൂസിക്ക് കൈപ്പുണ്യമുണ്ടെന്ന് ബ്രിജിത്ത നാട്ടുകാരോടൊക്കെ പറഞ്ഞുപരത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതെന്തായാലും ഓരോന്നിനും ലൂസിയെടുക്കുന്ന അളവ് കിറുകൃത്യമായിരിക്കും. ലൂസി കുറച്ച് വെളിച്ചെണ്ണ കൂടി ഇറച്ചിയിലൊഴിച്ച് നന്നായി കൂട്ടിത്തിരുമ്മി. ലൂസിക്ക് കിട്ടേണ്ട മണം കിട്ടുന്നതുവരെ. പിന്നെ ഇറച്ചിക്കലം അടുപ്പത്തുവെച്ചു. ഇനി ചെറുതീയിൽ വെന്തുകുറുകട്ടെ. എന്നിട്ടുവേണം വലിയ ഇരുമ്പുചീനച്ചട്ടിയിലേക്ക് മാറ്റാൻ. മൂക്കാത്ത തേങ്ങ കൊത്തിയിട്ടതും ഇത്തിരി പെരിഞ്ചീരകം പൊടിച്ചതും വെള്ളുള്ളിയും കുരുമുളകും ചതച്ചതും ഒരുതാൾ കറിവേപ്പിലയും ചേർത്ത് വെളിച്ചെണ്ണയൊഴിച്ച് ഇളക്കിയിളക്കി വരട്ടിയെടുക്കണം. ചെറുതീയിൽ. എരിവുപോരെങ്കിൽ കുരുമുളക് പൊടിച്ചതേ ചേർക്കാവൂ. കടും നിറമാകുന്നതുവരെ വരട്ടണം. അത് ബ്രിജിത്തക്കുള്ളതാണ്. ഞായറാഴ്ച രാവിലെ പതിനൊന്ന് മണിക്ക് അതും കൂട്ടിയാണ് ബ്രിജിത്ത രണ്ടു കുപ്പി കള്ള് കുടിക്കുക.

ലൂസിക്കുള്ള വെട്ടിക്കൂട്ട് കൊള്ളിക്കിഴങ്ങോ ചേമ്പോ ചേനയോ കൂട്ടിട്ട് തേങ്ങ വറുത്തരച്ച ഒരു കറിയായിട്ടാണ് ഉണ്ടാക്കുക.

ഇറച്ചിവരട്ടിയതും കൂട്ടി കള്ളുകുടിക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്തക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. എല്ലാറ്റിനും കാരണക്കാരൻ കൊച്ചാപ്പുവാണ്.

"ശവി! ഇനി അവന്റെ കടേന്ന് എർച്ചി വേടിയ്ക്കണ്ട. എന്തുട്ട്ണ്ദ്? പട്ടീരെ എർച്ച്യാ? കടിച്ചാ പൊട്ടാത്ത സാധനം."

ഞായറാഴ്ചത്തെ കള്ളുകുടി കഴിഞ്ഞാൽ ബ്രിജിത്ത കിടക്കയിലേക്ക് ചരിയും. ഫാനിട്ടാലും ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട വിശറികൊണ്ടു തുരുതുരാ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഞായറാഴ്ചവിശറി എന്നാണ് ലൂസി അതിനെ വിളിക്കുന്നത്. അരികിൽ നിറംമങ്ങിയ സ്വർണത്തൊങ്ങലുള്ള ചുവന്ന പട്ടുവിശറി ബ്രിജിത്തക്ക് ആരോ സമ്മാനിച്ചതാണ്. അതാരാണെന്ന് ബ്രിജിത്ത ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞായറാഴ്ചകളിൽ മാത്രം പുറത്തെടുക്കുകയും കാറ്റുണ്ടായാലും വീശുകയും നെഞ്ചിൽ ചേർത്തുവെച്ചുറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന

ആ വിശറിയെപ്പറ്റി ലൂസി ഒരുപാട് കഥകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിലേത് കഥയാണ് ശരിയെന്ന് ലൂസിക്കറിയില്ല. അങ്ങനെ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ ഉപദേശിക്കും.

"നിന്റമ്മ നിന്നെ ഇട്ടിട്ട് പോകുമ്പോ നീയ്, ദേ, ഒരു പുഴുന്റ്ത്രയ്ക്കാള്ളോ. കണ്ടാ അറയ്ക്കും."

എത്രാമത്തെ തവണയാണ് ലൂസി ആ പുഴുവിന്റെ കഥ കേൾക്കുന്നത്! ബ്രിജിത്ത വിരലിന്മേൽ നീളം പിടിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ പുഴു വലുതാകും. ചിലപ്പോൾ ചെറുതാകും. അതേ ഉള്ളു വ്യത്യാസം. അമ്മയെപ്പറ്റി ലൂസി കുറേ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മുഴുവനും തെറികളാണ്. അപ്പനെപ്പറ്റി ബ്രിജിത്ത ഒരക്ഷരം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അപ്പൻ ആരായിരിക്കും? അതോ ലൂസിക്ക് അപ്പനില്ലേ? അമ്മക്ക് മാത്രം ഉണ്ടായ ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ അപ്പൻ ഒരു ഇരുട്ടായി തുടർന്നു. ആ ഇരുട്ടുമാറിക്കിട്ടണമെന്നൊന്നും ലൂസി ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അമ്മയും അപ്പനും ഇട്ടിട്ടുപോയതുകൊണ്ട് ജീവിക്കാൻ പറ്റില്ലെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നിയില്ല. അവർക്ക് വേണ്ടാഞ്ഞിട്ടല്ലേ? ലൂസിക്കെന്തായാലും ലൂസിയെ വേണം.

ലൂസി പാത്രങ്ങൾ മോറിക്കമഴ്ത്തി. പാതിയമ്പുറം തുടച്ചുവൃത്തിയാക്കി. അടുക്കള കഴുകി. കൈക്കലത്തുണികൾ കഴുകി വിരിച്ചിടുമ്പോൾ ചുട്ടഴിക്കപ്പുറത്തുകൂടി ഒരു വലിയ വിഴുപ്പുകെട്ട് നീങ്ങിപ്പോവുന്നതു കണ്ടു. അതിന്റെ ചോട്ടിൽ ചോമ ചെറോണയുണ്ട്. ലൂസി എത്തിനോക്കി. ചെറോണയേക്കാളും മുമ്പേ വരുന്ന അവളുടെ നാലു പല്ലുകൾ കണ്ടു.

ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു ദിവസമാണ് ചോമ ചെറോണ അലക്കിയ തുണികൾ കൊണ്ടുവരുക- ബുധനാഴ്ചയും ഞായറാഴ്ചയും. കൂടെ ഏതെങ്കിലും രണ്ടു അപകടകഥകളും കൊണ്ടുവരും. പത്രത്തിൽ കണ്ട എല്ലാ അപകടകഥകളും മറിയപുരത്തിന്റെ ഇട്ടാ വട്ടത്ത് നടന്നതായിട്ടാണ് ചെറോണ വിവരിക്കുക. ബസിടിച്ചത്, കിണറ്റിൽ വീണത്, വെട്ടുംകുത്തും ഉണ്ടായത്, വിഷം കുടിച്ചത്, പട്ടി കടിച്ചത് അങ്ങനെ ഒടുങ്ങാത്ത അപകട കഥകൾ. ഓരോ കഥ പറയുമ്പോഴും ചെറോണയുടെ പല്ലും ചുണ്ടും കണ്ണും കൈയും കാലുമൊക്കെ അതിൽ ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കെടുക്കും. നേരോ നുണയോ ആർക്കറിയാം! പാവാടയിൽ കൈതുടച്ച് ലൂസി അപകടകഥ കേൾക്കാൻ ഓടിവന്നു.

"ഓപ്പൻ വന്നു!" എടുത്താൽ പൊന്താത്ത തുണിക്കെട്ടും തലയിൽവെച്ച് ചെറോണ അദ്ഭുതപ്പെട്ടുനിൽക്കുകയാണ്. ലൂസിക്ക് ഓപ്പനെ അറിയില്ല. അവൻ വന്നതിൽ അദ്ഭുതപ്പെടാനും ഇല്ല. ലൂസി ചെറോണയുടെ തുണിക്കെട്ട് പിടിച്ചിറക്കിക്കൊടുത്തു.

"നീയിത് കേക്ക്ടീ ലൂസി മോളേ. പടിഞ്ഞാറെ അങ്ങാടീല് തുണികൊട്ത്തട്ട് വല്യേവെട്ടോഴീല്യ്ക്കാ കേറീത്ണ്, ഞാൻ. അപ്പൊ മ്മടെ കൊച്ചു വേലായുധേട്ടന്റെ ചായപ്പീട്യേരെ മുമ്പില്ണ്ട് ആളു കൂട്യേക്ക്ണു. ഇട്ത്താ പൊന്താത്ത പണ്ടാറക്കെട്ടല്ലേ മ്മടെ തലേല്? ഓടാൻ പറ്റോ! ന്നട്ടും ഞാനോടി. ചെന്നാ നോക്ക്മ്പോ ന്തൂട്ടാ പൂരം? ചായ്പീട്യേരെ മിറ്റത്തി

ര്ന്നട്ട് നൂറിന്റെ നോട്ടാ കത്തിച്ച് ചായതെളപ്പിക്ക്ണു ഒര് കിണ്ണംകാച്ചി ചെക്കൻ. കടന്നല്കൂട് എളകൃപോലിണ് ആള്കള് എളകണേ. എന്റെ പൊന്നുംകൂടപ്പെറപ്പേ! നേറുന്റെ തലിള്ള നൂറിന്റെ നോട്ടോള്ണ് ഈ കത്തിയ്ക്കണേ. കൊച്ച് വേലായ്ധേട്ടൻ താടിമെ തീപിടിച്ചോണം ശരശരാന്ന് തെക്കുവടക്ക് നടക്ക്ണ്ണ്ട്. കത്തിയ്ക്കണ്ടറാ ഓപ്പാ, നിന്ക്ക് വേണ്ടങ്ങ്യെ ഞങ്ങക്ക് തന്നറാന്നൊക്കെ ആള്ക്കാര് പറയ്ണ്ട്. ആര് കേക്ക്ണു? അവൻ ദേ, നോട്ടിന്റെ മൂലയ്ക്കാ പിടിച്ചട്ട് ദിങ്ങനെ രണ്ടു തട്ടാ തട്ടും. തീയ്ല്യ്ക്കാ കാട്ടും. അതാ കത്തും. ഇനിയ്ക്കത് കണ്ട്ട്ടു സയിച്ചില്ല പൊന്നുമോളേ.. മ്മക്കൊരു പത്ത് പൈസ കിട്ടാൻ എന്തോരാള്കള്ടെ കോണം തിര്മ്മീട്ട് വേണം. ന്റെ നെഞ്ചാ ഇടിച്ചു. ജെമ്മാന്ത്രം! ചായെള്ളം വേഗം തെളച്ചു."

എന്റെമ്മോ? നിലം കുഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. ലൂസി വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങനത്തെ നുണപറഞ്ഞാ നിലം കുഴിയാണ്ടിരിയ്ക്കോ?

"നൊണ്യല്ലടീ ലൂസി മോളെ. നൊണ്യല്ല. ചെറോണേരെ കണ്ണ് രണ്ടും പൊട്ട്യാ പൊക്കോട്ടെ. അഞ്ച് മക്കളും ചത്താ പൊക്കോട്ടെ. ചെറോണേരെ ശങ്കരൻ തെങ്ങ്മ്മന്നാ വീണോട്ടെ. ഞാമ്പറഞ്ഞത് നൊണ്യല്ല. അല്ലെങ്കി വേണ്ട. നീയ് പോയി കൊച്ച് വേലായ്ധേട്ടനോട് ചോയ്ച്ചോക്ക്."

ഇത്രയൊക്കെ സത്യം ചെയ്താൽ വിശ്വസിക്കാൻ തോന്നും. ലൂസി നെറ്റിചുളിച്ച് ചെറോണയെ നോക്കി. ചെറോണ അതെയെന്നുറപ്പിക്കുന്ന മട്ടിൽ തലയാട്ടി. ചിരിച്ചു. ചിരിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ചെറോണയുടെ നാലു പല്ലുകൾ പുറത്താണ്. ചെറോണ വായ അടച്ചുവെച്ച് ലൂസി കണ്ടിട്ടില്ല. പൊന്തിയ പല്ലൊക്കെ വളഞ്ഞും തിരിഞ്ഞും ഏങ്കോണിച്ചും നിൽപാണ്. പല്ലുകൾക്ക് എന്തൊരു ഭയങ്കരനീളമാണ്! ചെറോണ കടിക്കുന്ന ഒരു ജന്തുവാണെന്ന് തോന്നും. പക്ഷേ, ചോമ ചെറോണയുടെ കറുത്ത മുഖത്തെ നിറഞ്ഞുവെളുത്ത ചിരി പ്രസിദ്ധമാണ്. ചിരിക്കാൻ എന്തിനാണ് നല്ല പല്ലുകൾ? ചിരിക്കാൻ സ്നേഹം മാത്രമാണ് ആവശ്യം എന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകും.

"ദേ ഇരിയ്ക്കണു മുണ്ട്. മൂപ്പത്ത്യാര് ടെ മൂന്ന് മുണ്ട്, മൂന്ന് കുപ്പായം, തോർത്ത്. ലൂസിമോള്ടെ വെള്ളപ്പാവാട ഇന്നാ പിടിച്ചോ. നീർത്തിനോക്ക്യോൻ, കുരുവിമാർക്ക് പൂനീലാമുക്ക്യേക്ക്ണേ. കട്ടനീലല്ല."

ചെറോണ ഹൃദയം തുറന്ന് ചിരിച്ചു. അലക്കിയ തുണികൾ ഒന്നിനു മീതെ ഒന്നായി അടുക്കിവെച്ചു. അകത്തുനിന്ന് വടി പുറപ്പെടുന്നതുകേട്ട്, അവൾ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. വടിയും കുത്തി കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ ഗമയിൽ ബ്രിജിത്ത വന്നു. അടുക്കളയുടെ വിശാലമായ ഉമ്മറത്തേക്ക് ബ്രിജിത്ത കടന്നുവന്നാൽ ഇരിക്കാൻ ഒരു ചാരുകസേര ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. ലൂസി പിടിച്ചിരുത്തി.

"നീയെന്താ എന്റെ മുണ്ട് കൊണ്ടരാൻ ഇത്തറ വൈയ്യ്യേ?"

ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു. ചെറോണ ചിരിച്ചു. പുഴുങ്ങി അലക്കി കഞ്ഞിയും നീലവും മുക്കി വെയിലത്തുണക്കിയ മൂന്നു മുണ്ടും മൂന്നു കുപ്പായവും

മൂന്നു തോർത്തും ചെറോണ ബ്രിജിത്തയുടെ നേരെ നീട്ടി. അലക്കിന്റെ സുഖകരമായ മണം ചുറ്റും പരന്നു.

"ഇതെന്ത്ണ്?" തിണ്ണയുടെ മോളിലിരുന്ന് പേടിച്ചുവിറയ്ക്കുന്ന ലൂസിയുടെ വെള്ളപ്പാവാട ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു. ലൂസി കണ്ണു കുനിച്ചുനിന്നു. കണ്ണടയ്ക്കും പുരികത്തിനും ഇടയിലൂടെ തുളച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് ചോദിച്ചു. "ഇതാരാ അലക്കാൻ കൊട്ക്കാൻ പറഞ്ഞേ!" ചെറോണ പാവാടയെടുത്ത് ലൂസിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു.

"ആഉന്നും സാരല്യോടോ ന്റെ മാപ്ലച്ച്യാരേ. ആ ക്ടാവിന്റെ പള്ളേല്യ്യപ്പോണ പാവാടിണ്. അതലക്ക്യേന്റെ കാശ് ഇനിയ്ക്ക് വേണ്ട."

"തരാനും പോണില്ല്യ" ബ്രിജിത്ത മുണ്ടിന്റെ മടിക്കുത്തഴിച്ചു.

"മൂന്നും മൂന്നും ആറ്. മൂന്നും ഒമ്പത്. ഒമ്പത് പൂനീലം മുക്കീത്. ഇന്നാ പിടിച്ചോ."

കാശ് കൊടുക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്തയുടെ വലത്തേ ചൂണ്ടുവിരലിൽ കിടക്കുന്ന മീൻകണ്ണിന്റെ കല്ലുള്ള മോതിരത്തിൽ വെയിലടിച്ചു. ചെറോണയുടെ കണ്ണ് പുളിച്ചു.

"ഈ പാവാട അലക്ക്യേന്റെ കാശല്ലേ, അത് ഞാനാ സയിച്ചു." ചെറോണ മുഷിഞ്ഞ തുണികളുടെ വലിയ ഭാണ്ഡത്തിനകത്ത് അലക്കിയ തുണികളുടെ ചെറിയ ഭാണ്ഡം കെട്ടിവെച്ചു. ലൂസി മൂന്ന് മുഷിഞ്ഞ മുണ്ടുകളും കുപ്പായങ്ങളും തോർത്തുകളും കൊണ്ടുവന്ന് ചെറോണയുടെ മുന്നിലിട്ടു.

അലക്കിയ കുപ്പായം നീർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്ത് കഷ്ടിച്ചൊരു ചിരി പരന്നു. "കറ പോയീ ല്ലേ?"

"ആവോ! പോയി, പോയി. അയിന് ഞാൻ പെട്ട പാട് ഇനിയ്ക്കല്ലേ അറിയോ?"

രണ്ടാമത്തെ കുപ്പായം എടുത്തപ്പോൾ ബ്രിജിത്തയ്ക്ക് സംശയം തോന്നി. ചായ്ച്ചും ചെരിച്ചും നോക്കി. തുണി പിടിച്ച് തിരുമ്മി നോക്കി.

"ഇതെന്റ്യന്ന്യല്ലേ?"

"അടയാളം നോക്കിക്കൂട്റോ?"

ബ്രിജിത്തയുടെ ഏഴു മുണ്ടിലും ഏഴു കുപ്പായത്തിലും ഏഴു തോർത്തിലും ചെറോണ 'സ്റി' എന്ന് അടയാളം കുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മുണ്ട് കീറിയാലും അടയാളം പോവില്ല. പാണ്ടി വാസു അലക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്ന വിലകൂടിയ മസ്ലിൻ മുണ്ടുകളിലും വിശേഷപ്പെട്ട കുപ്പായങ്ങളിലും B.R. എന്നാണ് അടയാളം. ലൂസി അലക്കുന്ന തുണികളിൽ അടയാളമിട്ടിട്ടില്ല.

"മ്മടെ ഓപ്പൻ വന്നട്ട്ണ്ട്. അറിഞ്ഞാ?"

ചെറോണ ബ്രിജിത്തയുടെ മുമ്പിൽ അദ്ഭുതത്തിന്റെ തുണിക്കെട്ട് അഴിച്ചുവെച്ചു.

"ഏതോപ്പൻ?"

"തങ്കമ്മേരെ മോൻ. കൊള്ളിത്തങ്കമ്മേനറിയില്ലേ?"

"ആ പ്രാന്തത്ത്യാ?"

"അയിന് പ്രാന്തൊന്നൂല്യ."

"ങ്ആ പറ."

"അവൾടെ നാട്വിട്ടു പോയ ചെക്കൻ. ഓപ്പൻ. ഓർമ്മിണ്ടാ? പോയിട്ട് പത്തു പന്ത്രണ്ട് കൊല്ലായി. ചത്തുന്നും പറഞ്ഞ് അവള് കൈയൊഴിഞ്ഞതാ."

ബ്രിജിത്ത ഓർമ്മയുണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ പറഞ്ഞില്ല. കുപ്പായത്തിന്റെ സംശയത്തിന്മേൽനിന്ന് വിട്ടിരുന്നില്ല, മുപ്പത്ത്യാരുടെ ശ്രദ്ധ. ഓപ്പൻ നോട്ടുകത്തിച്ച് ചായ തിളപ്പിച്ച കാര്യം കേട്ടപ്പോൾ ഒരു ഞെട്ടലോടെ ബ്രിജിത്ത തലപൊക്കി.

"നീ പോയേര്യവട്ന്ന്! വല്ല കടലാസ്വാവും."

ശങ്കരൻ തെങ്ങ്മ്മന്ന് വീണോട്ടെ എന്ന് ചെറോണ ആവർത്തിച്ചു.

ചെറോണ പോയിട്ടും ലൂസി പോയിട്ടും ബ്രിജിത്ത ആ ഇരിപ്പിരുന്നു. കേട്ടതൊന്നും ബ്രിജിത്തയുടെ തലയിലേക്ക് കേറിയില്ല.

"ഇയിലെന്തൂട്ടങ്ങാണ്ട് ഇക്ക്മത്ത്ണ്ട്."

ഇക്ക്മത്തൊന്നും ഇല്ല. ഓപ്പൻ മറിയപുരത്തെ ആദ്യത്തെ ഗൾഫ്കാരനാണ്. പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം മുമ്പ് നാടുവിട്ടുപോയി. ആറേഴു കൊല്ലം ബോംബെയിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ്, രണ്ടു കൊല്ലം ജയിലിൽക്കിടന്ന്, ഒരു കൊല്ലം കടലിൽക്കിടന്ന് കറങ്ങി, രണ്ടു കൊല്ലം അബൂദാബിയിൽ ജോലി ചെയ്ത് നാട്ടിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. കാശ് പുല്ലാണ്. മറിയപുരത്തെ കാക്കാശ് കൈയിലില്ലാത്ത കടംവാങ്ങികൾ വായ പൊളിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ ഈ നാടിന്റെ പുത്രൻ നോട്ടുകത്തിച്ച് ചായ തിളപ്പിച്ച് അവർക്ക് കുടിക്കാൻ കൊടുക്കുന്നു. ഇതെന്റെ രക്തമാണ്. നിങ്ങളെല്ലാവരും വാങ്ങിക്കുടിക്കുവിൻ.

4

ബ്രൂട്ടിന്റെ മണം

ചെറോണയുടെ കഥപറച്ചിലിന്റെ ശക്തി ഭയങ്കരമാണ്. ഓപ്പൻ ലൂസിയുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുപോയി. അന്ന് പകൽ മുഴുവനും രാത്രി ഉറക്കം വരുവോളവും അവൾ ഓപ്പനെപ്പറ്റി മാത്രം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ ഉടുപ്പും നടപ്പും വേഷവും കൂസലില്ലാത്ത നോട്ടുകത്തിയ്ക്കലും ഒക്കെ അവൾ സ്വന്തം രീതിയിൽ മസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ പയ്യിനെക്കറന്ന് പാല് കുപ്പികളിലാക്കി വളരെ നേർത്തെ, ലൂസി കൊച്ചു വേലായുധേട്ടന്റെ ചായക്കടയിലേക്കോടി. ഓപ്പനെ കാണണം.

പാൽക്കുപ്പികൾ തിരിച്ചുകിട്ടിയിട്ടും ലൂസി ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് കൊച്ചു വേലായുധേട്ടൻ ചോദിച്ചു.

"എന്താണ്ട്യേ മോളേ? കാശിനാ? തള്ള തെരക്കു കൂട്ട്ണ്ടാവും ല്ലേ? കാശൊന്നും ആയിട്ടില്ല്യാട്ടാ."

കൊച്ചു വേലായുധേട്ടന്റെ ചായക്കടയും പരിസരവും മുമ്പൊന്നുമില്ലാത്തവിധം ഒരു സുഗന്ധത്തിൽ മുങ്ങിനിൽക്കുകയായിരുന്നു. മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന ഒരു മണം. ചായക്കടയുടെ നടുവിൽ ഒരു പൂവിരിഞ്ഞതുപോലെ.

"എന്തൂട്ടാ കൊച്ചുവേലായ്ധേട്ടാ വ്ടെ ഒര് മണം? ചന്നനത്തിരീര്യാ?"

"ചന്നനത്തിര്യാ? പഷ്ടായി. അത് ഇന്നലെ ഓപ്പൻ വന്ന് പോയേന്റെ മണാ കുട്ടി."

ലൂസി അതിശയിച്ചു. ഇന്നലെ ഓപ്പൻ വന്നുപോയേന്റെ മണാ? മൂക്കു വിടർത്തി ലൂസി മണം വലിച്ചെടുത്തു. പലതരം മണങ്ങളുണ്ട്. ചായച്ചണ്ടിയുടെ, പലഹാരം വെച്ച അലമാരയിലെ പാറ്റക്കാട്ടത്തിന്റെ, ചട്ണിയിൽ കടുകുവറുത്തിടുന്നതിന്റെ, ചായ ഗ്ലാസുകൾ കഴുകുന്ന വെള്ളം വീണ് ചളികെട്ടിക്കിടക്കുന്നതിന്റെ, കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ വിയർപ്പിന്റെ ഒക്കെ. എല്ലാ മണങ്ങൾക്കും മീതെ മുഴങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒരാണിന്റെ മണം ലൂസിക്ക് കിട്ടി. അവളാകെ തളർന്നു. അതാണ് പിന്നീട് കേരളം കുലുക്കി നടന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ BRUT. BRUT FOR MEN. നീളൻ കഴുത്തിൽ വെള്ളി മെഡലിട്ട പച്ചക്കുപ്പി. ലൂസി കാത്തുനിൽക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഓപ്പൻ വരട്ടെ. കാണാതെ പോകാൻ പറ്റില്ല. ഒഴിഞ്ഞ പാൽക്കുപ്പികളുമായി കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ കടയുടെ പിന്നിൽ.

കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ ഭാര്യയും പെൺമക്കളും ഇഡ്ഡലിദോശകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും നോക്കി ലൂസി നിന്നു.

ാണ പറഞ്ഞു. ഓപ്പന് ദിവസേന കല്യാണാലോചനകളുടെ തിര
ാവിടന്നൊക്കെയാണ് ആലോചനകൾ വരുന്നത്! എറണാകുളം,
കൊല്ലം, കോഴിക്കോട്. ചെറോണ എല്ലാ ജില്ലകളുടെ പേരും
ഓപ്പന് പൊന്നും പണവും ഒന്നും വല്യെ കാര്യല്ല. കൈപ്പുണ്യള്ള
കിട്ടണം. ഭയങ്കര തീറ്റക്കൊതിയനാണ് ഓപ്പൻ. കൊടമ്പുളി
വറ്റിക്കാൻ അറിയണ പെണ്ണ് വേണം. ലൂസിയുടെ നെഞ്ചിന്
. ഓപ്പൻ ആരെയാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ലൂസി കൊടംപുളിയിട്ട്
ച്ചാൽ കൂട്ടുന്നവർ വിരൽ കടിച്ചുപോകും എന്ന് മറിയപുരത്ത്
ാണ്. പിന്നെങ്ങനെ ലൂസി ആളിക്കത്താതിരിക്കും?

ാണയുടെ തൊയിര്യക്കേടുകൊണ്ടാണ് ബ്രിജിത്ത ഓപ്പന്റെ
പാകാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ബ്രിജിത്തയുടെ ഭാവത്തിന് കൊള്ളി
ന തങ്കമ്മയുടെ വീട്ടിൽ പോവുക എന്നത് പത്താംതരമാണ്.
ചറോണയുടെ വിവരണം പകപ്പുണ്ടാക്കുന്നതായിരുന്നു. ബ്രിജി
ിഹിച്ചില്ല.

ിപോയി കാണണേലെന്തൂട്ടാ തെറ്റ്? മറിയ്രത്ത്ള്ള മഗാജെനം
അവന്റെ വീട്ട്ല്ണ്ട്. ഒന്നാ ചോദിച്ചാ പത്താ കൊട്ക്കും. പത്താ
നൂറാ ഇട്ത്ത് തരും. കൂട്ടര്കൂടലും കള്ളുടീം സിനിമയ്ക്ക്
സിക്രട്ട് വലിം തന്നെ. എന്തോരം കാശാ കളയണെന്ന് പറഞ്ഞാ
ാമ്പറഞ്ഞു. മോനേ, ഇട്ടിരിയ്ക്കാൻ മൊതല്ണ്ടങ്ങില് ഇര്ന്നുണ്ടാ
ആറ്റില് കളഞ്ഞാലും അളന്നാ കളയണം. കണക്കെഴ്ത്ത്കാരന്റെ
ിറക്കലും പൊരിയ്ക്കലും കണക്ക്ട്ത്ത് നോക്കുമ്പോ കരച്ചലും
ാന്ന് പറഞ്ഞോണാവര്ത്. എവടെ! അവനൊക്കെ ഒര് തമാശ്യാ.
ും പുവും ബയക്കര്ത്ന്നാ അവൻ പറയണേ."

ിൽപ്പിന്നെ കാശിന് ഇത്ര വിലയില്ലാത്ത ഓപ്പനെ ഒന്ന് കാണുക
ന്ന് ബ്രിജിത്ത തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെയുണ്ടോ മനുഷ്യര്?

ന കാണാൻ പോകാൻ ബ്രിജിത്ത ഒരുങ്ങുന്നതുകണ്ട് ലൂസി
ിപ്പട്ടു. അലക്കിത്തേച്ച മുണ്ട്മുറിയും കുപ്പായവുമിട്ട് കസവുകര
ാഫ്സാരി ചുറ്റി. പച്ചക്കല്ലുവെച്ച സ്വർണ ബ്രൂച്ച് കുത്തി. ഇടത്തേ
ൾ എട്ട് സ്വർണവള, പവിഴംവെച്ച മോതിരം, പച്ചക്കല്ലുവെച്ച
വലത്തേ കൈയിൽ കല്ലുവെയ്ക്കാത്ത ഉരുളൻ മോതിരം, കനത്ത
മിൻ. കാതിൽ നവരത്നക്കമ്മൽ. കഴുത്തിൽ മുല്ലമൊട്ടുമാലയും
ന്നിമാലയും. ലൂസി കണ്ണുതുറിച്ച് വായ പൊളിച്ചുനിന്നു. ബ്രിജിത്ത

ിവലിച്ച് പണ്ടം കെട്ടണത് ഇനിക്കിഷ്ടല്ല." ബ്രിജിത്ത പെട്ടി തുറന്ന്
ിന്റെ മണമുള്ള സെന്റ് പൂശി. ലൂസിക്ക് തലകറങ്ങി. ബ്രിജിത്ത
ളിക്കുന്ന ഒരു ചിരിയോടെ അവളെ നോക്കി.

വിജാരിക്ക്ണ്ടാവും എന്റെ കാലം വേഗം കഴിഞ്ഞുകിട്ട്യാ ഈ
ാക്ക്യാ കിട്ടുലോ. സുഗായിട്ട് ജീവിക്കാലോന്നൊക്കെ. അതൊന്നും
ം കാണണ്ടാട്ടാ. എന്റെ സകലമാന സൊത്ത്കളും എന്റാങ്ങളാര്ടെ

മക്കൾക്ക്ള്ളത്ണ്. അവര്ക്ക് വേണ്ടെങ്കി അനാദശാലക്ക്യാ എഴ്തി ക്കൊട്ക്കും ഞാൻ. നോക്കിക്കോ."

ബ്രിജിത്ത അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ലൂസി പോലും അതിശയിച്ചുപോയി. എന്തൊരു ഭംഗിയുള്ള തള്ളമണവാട്ടി! വെള്ളിച്ചു റ്റുള്ള വടി. സ്വർണക്കണ്ണട. നടക്കുമ്പോൾ കരയുന്ന തുകൽച്ചെരിപ്പ്. ചെറോണ പിന്നാലേ... ബ്രിജിത്ത വെയിലത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ കോഴി മുട്ടയുടെ വെള്ളക്കൂട്ടിത്തേച്ച കസവുകരകൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങി. പടികടന്നു പോകുമ്പോൾ ലൂസിയുടെ വള്ളിമുല്ലയിൽനിന്ന് ഒരു പൂവെടുത്ത് ബ്രിജിത്ത മുടിക്കെട്ടിൽ തിരുകി. കോവൽ വള്ളികൾ വകഞ്ഞുമാറ്റി ലൂസി ആ പോക്ക് ഒളിച്ചുനിന്ന് കണ്ടു.

ലൂസി ഉണ്ണിപ്പിണ്ടിയരിഞ്ഞ് വെള്ളത്തിലിട്ട് നൂലെടുക്കുകയായിരുന്നു. നാലുഭാഗത്തേക്കും പടർന്ന രണ്ട് വലിയ മുള്ളുകൾ ചുറ്റിച്ചാണ് നൂലെടു ക്കുന്നത്. നൂലെടുത്ത് കഴിഞ്ഞ് മുള്ളുകൾ കഴുകിവൃത്തിയാക്കി ഇറക്കോ ലിൽ തിരുകിവെയ്ക്കുമ്പോൾ നാനാഭാഗത്തേക്കും പരന്ന് പരന്ന് മുല്ലപ്പൂ മണം ഇല്ലാതായി. ഒരു മുല്ലപ്പൂവിനും BRUT പോലെ മറിയപുരത്തെ കീഴ ടക്കാനാകില്ല.

ബ്രിജിത്തയില്ലാത്ത വീടിന്റെ ഏകാന്തതയിലേക്ക് കടന്നപ്പോൾ കൈ രണ്ടും വിരിച്ചുപിടിച്ച് പെരുവിരലിൽനിന്ന് വട്ടംകറങ്ങാനാണ് ലൂസിക്ക് തോന്നിയത്. സന്തോഷം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ ലൂസി കോഴിയെപ്പോലെ കൂവി... കൊക്കരകോ... കോ...! ആടിനെപ്പോലെ കരഞ്ഞു. ഇമ്പേ... ഇമ്പേ... ആടുകളും കോഴികളും ജനലിലൂടെ എത്തിനോക്കി. എന്തുപറ്റി നമ്മുടെ ലൂസിക്ക്? പെരുവിരലിൽ വട്ടംകറങ്ങിക്കറങ്ങി ലൂസി അടുക്കളയിലെത്തി. മലയാളപദ്യം ഉറക്കെ ചൊല്ലി ഉള്ളിയും മുളകും ചതച്ചു.

"എല്ലാടവും പുഷ്പഗന്ധം പരത്തി
മെല്ലെന്നു തെക്കുന്നു വീശുന്നു വായു
ഉല്ലാസമീനീണ്ട-കൂകുരവത്താൽ
എല്ലാർക്കുമേകുന്നി-തേകോകിലങ്ങൾ"

തെക്കുന്നല്ല പടിക്കന്നാണ് വായു വീശിയത്. പുഷ്പഗന്ധമല്ല. BRUT! BRUT! ലൂസി ഉള്ളിയും മുളകും മറന്ന് ഉമ്മറത്തേക്കോടി. ബ്രിജിത്ത പടി കടന്നുവരുന്നു. പിന്നാലെ ചെറോണ. ലൂസി പിന്തിരിഞ്ഞു. ബ്രിജിത്ത ഉമ്മ റത്തേക്ക് കയറിയപ്പോൾ മനം മയങ്ങി താൻ വീണുപോകുമെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. ഓപ്പന്റെ വീട്ടിലൊന്ന് പോയിവന്നാൽ ഇത്രയും മണമോ? അപ്പോൾ ഓപ്പൻതന്നെ കടന്നുവന്നാൽ? ലൂസിയുടെ ആലോചനയുടെയും അപ്പുറത്തായിരുന്നു ആ മണം.

പോയ ബ്രിജിത്തയുടെ ഉശിരൊന്നും വന്ന ബ്രിജിത്തക്ക് കണ്ടില്ല. കുശു മ്പുകൊണ്ട് മോന്ത ചുങ്ങിയാണ് വന്നത്.

"ട്യേ, ലൂസ്യേ, വെക്കിരി മ്മ്ടെ റേഡിയ. ഒറക്ക്യാ വെക്ക് ആൾക്കാരാ കേക്കട്ടെ."

ലൂസിക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. ചലച്ചിത്രഗാനം കേൾക്കാൻ വേണ്ടി പരിപാടി കഴിന്നതുവരെ കരഞ്ഞാലും റേഡിയോ വെച്ചു തരാത്ത ആളാണ്.

ഇപ്പോ എന്തുപറ്റി? ചെവിപൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഒച്ചയിലാണ് റേഡിയോ വെച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഉള്ളീം മുളകും ചതക്കുമ്പോൾ ഓപ്പന്റെ വീട്ടുകാരെ ചീത്തപറഞ്ഞു കൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത അടുക്കളയിലേക്ക് വന്നു. ലൂസി അമ്മിയിൽ കുത്തു ന്നതിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചാണ് ചീത്തപറച്ചിൽ.

"ആ മാർക്കംകൂടി ടും!

കലം മോറി... ടും!

പ്രാന്തത്തി... ടും!

എന്താ അവളാര്ടെ ഒരു നെഗളം... ടും ടും ടും!"

മുളകു ചതക്കൽ കഴിഞ്ഞിട്ടും ചീത്തപറച്ചിൽ തുടർന്നു. "നെലത്തൊ ന്നല്ല അവള് നിക്കണെ. കാലുമ്മക്കാല് കേറ്റീട്ട്ള്ള ഇരിപ്പാ കണ്ടാ മതി. എങ്ങാണ്ട് തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞ് ചെക്കൻ വന്നേന്റെ നെഗളം. ഥു! തൂറാ ത്തോൻ തൂറുമ്പൊ തീട്ടം കൊണ്ടാറാട്ന്ന് പറഞ്ഞോണല്ലേ ചെറോണേ അവളാര്ടെ എടവാട്? ആ പെങ്കുട്ട്യോൾടെ നെഗളാ? മലന്ന്ള്ള ഒരു കെടപ്പും ചിരിം മദിം. അയ്യേ. എനിക്കറച്ചു. ഞാനും വളത്ത്ണ്ണ്ടറീ ഒര് പെങ്കുട്ടീനെ. ഇതേവരെ അവള് മലന്ന് കെട്ക്കണത് ഞാങ്കണ്ട്ട്ടില്ല. കണ്ടാ അന്ന് ഞാൻ വെട്ടിക്കൊല്ലും. അറിയ്യോ?" ലൂസിക്ക് ചിരിവന്നു. എത്ര പ്രാവശ്യം അവള് മലർന്ന് കിടന്നിരിക്കുന്നു. ഇരുമ്പുചീനചട്ടിയിൽ ഉള്ളിയും മുളകും മൊരിഞ്ഞുവന്നു. ഉണ്ണിപ്പിണ്ടി കൂട്ടാൻ ചീനചട്ടിയിലേക്ക് ചൊരിഞ്ഞ ഒച്ചയിൽ ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞ കുറെ കാര്യങ്ങൾ ലൂസിക്ക് കേൾക്കാൻ പറ്റിയില്ല. പിന്നെ കേട്ടതാവട്ടെ വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റാത്ത കാര്യ ങ്ങളാണ്. "അകത്ത് കക്കൂസ പണിയ്ണ്ന്ന്! അയ്യയ്യേ! അട്ക്കളേലാ പണ്തോട്ടെ. തിന്നലും തൂറലും ഒരുമിച്ചാവാലോ."

അകത്ത് കക്കൂസ പണിയുമെന്ന് ലൂസി വിചാരിക്കുന്നില്ല. അത് ആരും ചെയ്യില്ല. എത്ര വൃത്തിം വെടിപ്പും ഇല്യാത്തോരും പറമ്പിലാ കക്കൂസ പണിയ്ളെള്ളാ. പക്ഷേ, ചെറോണ ഒരു കമ്പെടുത്ത് പ്ലാൻ വരച്ചുകാട്ടി വിശ ദീകരിച്ചു.

"ദേ ദിങ്ങനെ ദിങ്ങനെ ദിങ്ങനെ മൂന്ന് കുഴ്യോളാ കുഴിക്ക്ണ്. ന്ന്ട്ടത് സിമന്റാട്ണ്. ന്നട്ടതില് വെള്ളാ നറയ്ക്കും. ന്നട്ടാ കുഴ്യാ മൂടും. പിന്നെ നൂറുകൊല്ലംനിന്ന് തൂറ്യാലും കുഴി നറയില്യ. ശൂരും അടിക്കില്യ."

ലൂസിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

ബ്രിജിത്ത സഹിക്കാൻ പറ്റാത്ത കുശുമ്പോടെ പറഞ്ഞു. "നിയൊന്നാ നിർത്ത്യേരി ചെറോണേ. ഇനിക്ക് കേക്കണ്ടാ ആ മാർക്കം കൂട്യോൾടെ കാര്യം."

അടുത്ത കാലത്തൊന്നും ബ്രിജിത്തയെ ഇങ്ങനെ നിരാശപ്പെട്ടു കണ്ടി ട്ടില്ല ലൂസി. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ബ്രിജിത്ത ഉണ്ണിപ്പിണ്ടിത്തോരൻ കൂട്ടി യില്ല. ഒരേ വിഷാദം. ഒരേ വെറി.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞൊരു ദിവസം ലൂസി സ്കൂളുവിട്ട് വരുമ്പോൾ നാലാ ണുങ്ങൾ വീട്ടിലുണ്ട്.

"ഇതാരാ! മോളാ?" അവരിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

"അല്ല. ഇവിട്ത്തെ പണിക്കാര്യാ." ബ്രിജിത്ത കനപ്പിച്ച് പറഞ്ഞു. ലൂസിക്ക് നെഞ്ചിലൊരു വേദന പാളുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൾ ചുവരിലേക്ക് ചാരി. കണ്ണിന്റെ മുമ്പിൽ ഒന്നുമില്ലാത്ത പോലെ ഒരു ശൂന്യത അവളറിഞ്ഞു. നെഞ്ചിലെ വേദനയെ ലൂസി വേഗം മറികടന്നു. അകത്ത് നൂറുകൂട്ടം പണികളുണ്ട്.

ആണുങ്ങൾ ബ്രിജിത്തയുടെ മുറിക്കകത്തേക്ക് കടന്നു. കട്ടിലും മേശയും വലിക്കുകയും നീക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലൂസി അവർ പറയുന്നതു കേൾക്കാൻ കാതുകൂർപ്പിച്ചു. ബ്രിജിത്ത അകത്ത് കക്കൂസുണ്ടാക്കുന്നു. അവർ നാലാളും അതിന്റെ പണിക്കാരാണ്. ലൂസിക്ക് നല്ല തമാശ തോന്നി. ബ്രിജിത്ത അകത്തിരുന്നു തുറുന്നതോർത്ത് അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

പിറ്റേ ഞായറാഴ്ച മീൻകാരി ചക്കിപ്പെണ്ണ് നല്ല നെയ്മുറ്റിയ അയക്കുറ കൊണ്ടുവന്നു.

"ജോറായിട്ടാ വറ്റിയ്ക്ക്." ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൂസിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇത്രയും കാശുകൊടുത്ത് ഇത്ര വലിയ വിലയുള്ള മീൻ ബ്രിജിത്ത വാങ്ങുന്നോ! ലൂസി ചിലത് മണത്തറിഞ്ഞു. ചെറോണ സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ബ്രിജിത്ത ഓപ്പനെ ഉണ്ണാൻ ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓപ്പന്റെ വീട്ടിൽ വറുത്ത കരിമീനിന്റെ വലുപ്പം പറഞ്ഞ് ഓപ്പന്റെ അമ്മ ഒരുപാട് നെഗളിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ പകരം വീട്ടാനാണ് അയക്കുറ. വറുക്കാൻ കൈത്തണ്ട കനമുള്ള ബ്രാല്. ചെത്തുകാരൻ കുട്ടപ്പനോട് നാലു കുടം കള്ളാണ് കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടുവന്ന് മൂലക്കൽ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതവിടെയിരുന്ന് നുരഞ്ഞ് പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ട്.

ലൂസിക്ക് മേലാകെ വിറച്ചിട്ട് മീൻകറി മോശമാകുമോ എന്ന് പേടിയായി. ഇഞ്ചിയും പച്ചമുളകും അരിയുമ്പോൾ കൈമുറിഞ്ഞു. കൊടംപുളിയുടെ അളവിൽ സംശയം വന്നു. മുളകും മല്ലിയും മഞ്ഞളും വെണ്ണപോലെ അരച്ചെടുത്ത ഉരുള മൺചട്ടിയിൽ അയക്കുറക്കഷണങ്ങളുടെ മേൽ വെച്ച് ലൂസി മാറിനിന്നുനോക്കി. നിറം ശരിയായോ? പേടിക്കാനൊന്നുമില്ലെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. ലൂസി എങ്ങനെവെച്ചാലും കറി നന്നാവും. അതൊരു വിശ്വാസമാണ്. ലൂസി മുളകരയ്ക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത മേൽനോട്ടത്തിന് വന്നുനിന്നു. "അരയില്ണ് കറി." ബ്രിജിത്ത ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ബ്രിജിത്ത ജീവിതത്തിലെന്നെങ്കിലും മുളകരച്ചിട്ടുണ്ടോ? മുളകരച്ച് കൈ നീറിയിട്ടുണ്ടോ? ആദ്യമായി മുളകരച്ച് കുഞ്ഞിക്കൈ നീറിയ ആറാം വയസ്സുമുതൽക്കുള്ള എല്ലാ മുളകരയ്ക്കലും ലൂസി ഓർക്കുന്നു. അന്ന് കൈ നീറി ഊതിയൂതി നടന്നു. സഹിക്കാൻ പറ്റില്ലെന്ന് തോന്നുമ്പോൾ കൈകുടഞ്ഞു. പച്ചവെള്ളത്തിൽ മുക്കിവെച്ചു. പുറത്തെടുക്കുമ്പോൾ പൊള്ളലിരട്ടിച്ചു. ഊതിയൂതി കരഞ്ഞു കരഞ്ഞ് എപ്പോഴോ ഉറങ്ങി. ആ ദിവസം ലൂസി ഒരിക്കലും മറക്കില്ല. പിന്നെപ്പിന്നെ നീറ്റം കുറഞ്ഞുവന്നു. കൈക്ക് അത് ശീലമായി. കുറച്ച് വെള്ളിച്ചെണ്ണ പുരട്ടും. അത്രതന്നെ. ലൂസിക്ക് ഓർമ്മവെച്ചതിൽപ്പിന്നെ ഒരിക്കലും ബ്രിജിത്ത മുളകരയ്ക്കുന്നത് ലൂസി കണ്ടിട്ടില്ല.

ഒരു കുപ്പി കള്ളെടുത്ത് വട്ടേപ്പത്തിന് മാവു കുഴച്ചുവെച്ചിരുന്നത് നല്ല പോലെ വീർത്തുവന്നു. പൊങ്ങിവന്ന പത കോരിയെടുത്ത് ലൂസി ആവിയിൽ വേവാൻ വെച്ചു.

കറുത്ത പൂവനെ കൊന്ന് കറിവെക്കാനും ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൂസിക്കേറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യം അതാണ്. കോഴിയെ കൊല്ലുക. ഒരുതവണ ചാവുന്നതിനിടയിൽ കുറേശ്ശെക്കുറേശ്ശെയായി ലൂസി പലതവണ അതിനെ കൊന്നിരിക്കും. ഒരിക്കൽപോലും മുഴുവനായി കോഴിയെ കൊല്ലാൻ ലൂസിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പാതിചത്ത കോഴി ചാടിത്തെറിച്ചുപോകുന്നതുകണ്ട് ലൂസി നടുങ്ങിനിന്നിട്ടുണ്ട്. ചെറോണ വേഗം വരണേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് കൂട്ടിൽ നില്ക്കുന്ന കറുത്ത പൂവനുവേണ്ടി ലൂസി മുളകരച്ചു.

ചെത്തുകാരൻ കുട്ടപ്പേട്ടനാണ് കോഴിയെ കൊന്നുകൊടുത്തത്. പണിക്കത്തിയിൽ ചോരയാക്കില്ലെന്നും പറഞ്ഞ്, കുട്ടപ്പേട്ടൻ അരനിമിഷംകൊണ്ട് കറുത്ത പൂവന്റെ കഴുത്ത് പിരിച്ചുകൊന്ന് ലൂസിയുടെ മുന്നിലേക്കിട്ടുകൊടുത്തു. കാതുപൊത്തി കണ്ണിറുക്കിയടച്ചുനിൽക്കുന്ന ലൂസിയുടെ കാൽക്കലാണ് കറുത്ത പൂവൻ വന്നുവീണത്. ലൂസി സ്വയം ശപിച്ചു. കറുത്ത പൂവൻ നല്ല ഇളംപ്രായമായിരുന്നു. നെയ്മുറ്റിയിരുന്നു. കോഴിക്കറിയുടെ മണം മറിയപുരം മുഴുവനും പരന്നു. എനിക്കുവേണ്ട. ഞാൻ കൂട്ടില്ല. ലൂസി പിറുപിറുത്തു.

അടുക്കളയിൽ പൊരിഞ്ഞുപണിയെടുക്കുമ്പോഴും ലൂസിയുടെ കണ്ണ്, ലൂസിയുടെ മൂക്ക്, ലൂസിയുടെ കാത്, വേലിക്കുമീതെക്കൂടി വഴിയിലേക്ക് പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വര്ണ്ണ്ടാ? വര്ണ്ണ്ടാ? ലൂസിയുടെ വേലിയിൽ ഒരുപാട് വേലിച്ചെടികളുണ്ട്. ആടലോടകം, ഒടിച്ചുത്തി, മുഞ്ഞ, നീരോലി, കൊങ്ങിണി. പച്ചിലകളുടെ ആ ഉത്സവത്തിനുമീതെയാണ് കോവൽ പടർന്നുകിടക്കുന്നത്. പണികൾക്കിടയിൽ ഓടിച്ചെന്ന് അവൾ കോവൽവള്ളികൾ വകഞ്ഞുമാറ്റിനോക്കി. ഉള്ള് തിളച്ചുമറിയുന്നത് ബ്രിജിത്ത അറിയരുതെന്നവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. കുളികഴിഞ്ഞ് മുടി വിടർത്തിയിട്ട് ലൂസി വേലിക്കരികിൽ നിൽക്കുന്നതുകണ്ടുകൊണ്ടാണ് ചെറോണ വന്നത്.

"നിന്ക്ക് ബാഗ്യണ്ട്ങ്ങ്ല് ഓപ്പന് നിന്ന്യാ പിടിക്കും. അവന് നീള്ള്ള മുടി ഇഷ്ടാ. നിന്റെ മുടിക്ക് നീളോണ്ട്, ഉള്ളുണ്ട് ഇത്തിരീശ്ശെ ചുരുണ്ടട്ടുണ്ട്."

"അങ്ങ്ടുങ്ങ്ടും ഇഷ്ടായാ പിന്നെ ദേവേന്ദ്രന്റെ അപ്പൻ കോന്തിക്കുറുപ്പ് വിചാരിച്ചാലും ഒരു ചുക്കും ചിയ്യാൻ പറ്റില്ല. നല്ലോണം പാർത്തിച്ചോ ലൂസിമോളെ. നീയൊര് തള്ളേല്ല്യാത്ത കുട്ട്യല്ലടീ? ചെറോണീം പാർത്തിക്ക്ണ്ണ്ട്ട്ടാ. ഇനിക്കും ന്റ ശങ്കരനും നിന്റെ കാര്യത്തില് ദുക്കാ."

ലൂസി പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല. കാര്യത്തോടടുക്കുന്തോറും ലൂസിക്കെന്തോ ഒരു പുളി. ഓപ്പൻ എങ്ങനെയായിരിക്കും. കാണാൻ കൊള്ളില്ലെങ്കിൽ കെട്ടാനൊന്നും ലൂസിക്ക് തോന്നില്ല. ചെറോണ പറഞ്ഞു:

"ഓപ്പനാ? കിണ്ണംകാച്ചി ചെക്കനാ."

"എത്ര കിണ്ണം കാച്യായാലും സേതുവിന്റത്രക്ക് വരോ?" ലൂസിക്ക് സംശയമുണ്ട്. ഒരൊറ്റ നോട്ടമേ സേതു അവളെ നോക്കിയിട്ടുള്ളൂ. അനേകം വിദൂരലോകങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് തുറന്നുകിട്ടിയതുപോലെ ഒരനുഭവമായിരുന്നു അത്. പിന്നീടുള്ള ലൂസിയുടെ ഏകാന്തസഞ്ചാരങ്ങൾ പലതും ആ ലോകങ്ങളിലേക്കായിരുന്നു. അതുപോലൊരു നോട്ടംകൊണ്ട് ലൂസിയെ ഭൂലോകം കാണിയ്ക്കാൻ ഇനിയാർക്കും കഴിയില്ല. ഉറപ്പാ.

"ഏത് സേതു?" ചെറോണ ചോദിച്ചു. ലൂസി മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ചെറോണ ലൂസിയെ സംശിച്ചുനോക്കി.

"ആ ഭ്രാന്തൻ ചെക്കനാ?"

ലൂസി അതെയെന്ന് തലയാട്ടി. "കോപ്രാട്ടി ബേങ്കിന്റെ മുമ്പീക്കോടെ തുണീം കോണോല്യാണ്ട് ഓട്യ ചെക്കനാ?"

ലൂസി മിണ്ടിയില്ല. അതെന്തൊരു നാണക്കേടായിരുന്നു? ചെറോണ പറയുന്നതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ പശുത്തൊഴുത്തിനും ആട്ടിൻകൂടിനും ഇടയിലുള്ള മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ലൂസി ദൂരേക്ക് നോക്കിനിന്നു. നൂൽബന്ധമില്ലാതെ ചക്രവാളത്തിലേക്കോടുന്നു. എന്തു പുണ്യം കിട്ടാൻ?

തുണിയുടുക്കാതെ അരമൈൽ ഓടുമെന്നാണ് സേതു പ്രഖ്യാപിച്ചത്. സുറായി സ്കൂളിന്റെ അവിടന്ന് റോമാക്കാരുടെ പള്ളിവരെ. കൂട്ടിന് കുട്ടമണിയുമുണ്ട്. ആരും അത് വിശ്വസിച്ചില്ല.

"ചെത്തും ഞാൻ രണ്ടിന്റിം"

പി.ടി.പീറ്റർ മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുത്തു. ലൂസി ആടുകളോട് ചോദിച്ചു. ഇതൊക്കെ എന്തിന്റെ കേടാ? ചുട്ട പെട കിട്ടാത്തേന്റ്യാ?...

മ്പേ...! ആടുകൾക്കതേ അറിയൂ.

ആ ദിവസങ്ങളിൽ എന്തിനെന്നില്ലാത്ത ഒരുത്ക്കണ്ഠ. മനോവേദന, ലൂസി കൊണ്ടുനടന്നു. ചോറുണ്ണാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഒരിടത്തിരിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല. ഉറക്കം വരുന്നില്ല. നെഞ്ചിന്റെ വിങ്ങൽ ആരോടും പങ്കുവെക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല.

സേതുവും കുട്ടമണിയും നട്ടുച്ചനേരത്ത് കോപ്രാട്ടി ബേങ്കിന്റെ മുമ്പിൽ പോയിനിന്നു. സ്കൂളിന്റെ മുന്നിൽ പി ടി പീറ്റർ രാവിലെ എട്ടുമുതൽക്ക് കാവലായിരുന്നു. കോപ്രാട്ടി ബേങ്കിലേക്ക് വരുന്നവരും പോകുന്നവരും ഒന്നും ഈ രണ്ട് ചെക്കന്മാരെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. സേതു ഷർട്ടഴിച്ചു. കുട്ടമണിയും ഷർട്ടഴിച്ചു. ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. രണ്ട് ചെക്കന്മാർ നിന്ന് ഷർട്ടഴിക്കുന്നു. അതിന് ഞങ്ങളെന്തുവേണം? സേതു ബനിയനൂരി. കുട്ടമണിയും ബനിയനൂരി. ഊരിക്കോ. ആളുകൾ അവരുടെ വഴിക്കുപോയി. ങ്ആഹ! എന്നാ കണ്ടോ. സേതു മുണ്ടഴിച്ചു. കുട്ടമണിയും മുണ്ടഴിച്ചു. അടിയിലൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒറ്റ ഓട്ടം! കോപ്രാട്ടിബാങ്ക് കിടുങ്ങി. ആളുകൾ, തൂണുകൾ, കടകൾ, കവലകൾ, ഇലക്ട്രിക് പോസ്റ്റുകൾ, പഴങ്ങൾ, പച്ചക്കറികൾ, പള്ളി, അമ്പലം, സർവ്വേക്കല്ല് ഒക്കെ സ്തംഭിച്ചു. ആകാശം ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുവീഴാൻ പോകുന്നതുകണ്ട് മുണ്ടുടുത്തവരെല്ലാം കുടികുത്തുകൊടുത്തുനിറുത്തി. ഇതാ ഓടുന്നു, രണ്ടു പൂർണ നഗ്നന്മാർ. ബസുകൾ സൈഡൊതുക്കിക്കൊടുത്തു. ആളുകൾ വിനയത്തോടെ നോക്കിനിന്നു. പള്ളിനടവരെ സേതുവും കുട്ടമണിയും വായുവേഗത്തിലാണോടിയത്. ഓടിയണച്ചുനിന്നപ്പോൾ രണ്ടു ചെക്കന്മാരും തുറന്നുകാണിക്കാനാഗ്രഹിച്ച വസ്തുക്കൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. അത് ഓടുമ്പോൾ കാട്ടാനുള്ളതാണ്. നിൽക്കുമ്പോഴല്ല.

പള്ളിനടക്കൽ പുത്തൻ ഡബ്ൾ മുണ്ടും പൂച്ചെണ്ടുകളുമായി സംഘാടകർ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. മറിയപുരത്തെ ആദ്യത്തെ ആർട്സ് ആന്റ് സ്പോർട്സ് ക്ലബായ യംഗ് ഇന്ത്യയാണ് സംഘാടകർ. സേതു മുണ്ടുടുത്തു. നാരങ്ങാവെള്ളം കുടിച്ചു. കുട്ടമണിയുമതെ. രണ്ടാളും പൂച്ചെണ്ടുകൾ വാങ്ങി കൂവിക്കൊണ്ട് ആകാശത്തേക്കെറിഞ്ഞു. അത് ഇലക്ട്രിക് കമ്പികളിൽ കുടുങ്ങി. ഇന്നും എന്നും അതിലേ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ആ കരിഞ്ഞ പൂച്ചെണ്ടുകൾ നോക്കി ലൂസി മനോവേദനയനുഭവിക്കും.

സേതുവും കുട്ടമണിയും വീരന്മാരായി. സ്കൂൾ വിടുന്നതിന് അരമണിക്കൂർമുമ്പ് രണ്ടാളും കോടിമുണ്ടും ഉടുത്ത് പടികടന്നുചെന്നു. കുട്ടികൾ കൂവി. സേതു ചിരിച്ചു. ലൂസി നടുങ്ങി. സേതു ഓടിയത് ലൂസി കണ്ടില്ല. പക്ഷേ, അവൾക്കതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾവരെ അറിയാമെന്ന് തോന്നി. താൻതന്നെയാണ് ഓടിയത് എന്ന തോന്നലോടെയാണ് ലൂസി ഓരോ തവണയും ചൂളുന്നത്.

"ദേ വര്ന്ന്ണ്ട്റീ, ലൂസിമോളേ."

ചെറോണ അവളെ തോണ്ടി വിളിച്ചു. എന്നിട്ട് എണീറ്റോടി. ഓർക്കാപ്പുറത്ത് അടപ്പ് തെറിച്ചുപോയപോലെ Brutന്റെ മണം ഇരച്ചുവന്നു. ലൂസി സ്തംഭിച്ചുനിന്നു.

ബൈ ദ റിവേഴ്സ് ഓഫ് ബാബിലോൺ

ദേർ വി സേറ്റ് ഡൗൺ...

യാ... ആ... ആ... വി വെപ്റ്റ്

വെൻ വി റിമെമ്പർ സായോൺ.

ഇന്നുവരെ ഇങ്ങനെ ഒരുപാട്ട് ലൂസി കേട്ടിട്ടില്ല. ലൂസി മാത്രമല്ല മറിയപുരത്തുകാർ ആദ്യമായി ബോണിയെം കേൾക്കുന്നത് ഓപ്പന്റെ നാഷനൽ പനാസോണിക് മോണോസെറ്റിൽനിന്നാണ്. ലൂസി അമ്പരപ്പോടെ അടുക്കളയിൽനിന്നോടി വടക്കേ മുറ്റത്തെത്തി. ചുവര് മറഞ്ഞുനിന്ന് നെഞ്ചിടിപ്പമർത്തിപ്പിടിച്ച് പടിക്കലേക്കെത്തിനോക്കി. പടിക്കലെ പച്ചസിംഹങ്ങൾക്കു നടുവിലൂടെ അഞ്ചുപേർ കടന്നുവരുന്നു. അതിലാരാണ് ഓപ്പനെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു വിഷമവുമില്ല. സർവാഭരണവിഭൂഷിതനായി ഫ്യൂജി സിൽക്കിൽ പൊതിഞ്ഞ്, കിണ്ണം കാച്ചിയായി ഓപ്പൻ. അലവലാതികളായി മറ്റുള്ളവർ. ഓപ്പന്റെ കഴുത്തിൽ ചെറുവിരൽ വണ്ണമുള്ള സ്വർണ്ണച്ചെയിൻ, കൈയിൽ സ്വർണവാച്ച്, വിരലുകളിൽ സ്വർണമോതിരങ്ങൾ, കണ്ണിൽ സ്വർണക്കണ്ണട, കാലിൽ സ്വർണഷൂസ്, ഇടതുകൈയിൽ തൂക്കിപ്പിടിച്ച നാഷനൽ പാനാസോണിക് മോണോസെറ്റ്.

യാ... ആ... ആ... വീ. വെപ്റ്റ്

വെൻ വി റിമെമ്പർ സായോൺ...

അഞ്ചാളുടെ ചുണ്ടത്തും സിഗരറ്റുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു പുകപടലത്തിലൂടെയാണ് കടന്നുവന്നത്. ലൂസിക്ക് സിഗരറ്റിന്റെ മണം ഇഷ്ടമാണ്. ഇഷ്ടമാണെന്നു മാത്രമല്ല അതവളെ തളർത്തും. പിടിച്ചുവലിച്ചടുപ്പിക്കും. ലൂസിക്ക് സിഗരറ്റിന്റെ തോളത്തേക്ക് ചായാൻ തോന്നും. 'ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികര'മായിക്കോട്ടെ. ആരുമറിയാതെ ഒരു പുകയുടെ വളയം ലൂസി പിടിച്ചെടുക്കും.

"വാ വാ കേറിരിക്ക്."

വടിപ്രതാപിയായി ബ്രിജിത്ത ഉമ്മറത്തേക്ക് ചെന്നു. വന്നവരോട് ഉമ്മറത്തിണ്ണയിൽ ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ചൂരൽ മെടഞ്ഞ വലിയ ചാരുകസേരയിൽ ബ്രിജിത്തയും ഇരുന്നു. ഓപ്പനും കൂട്ടരും കറുത്തുമിന്നുന്ന നിലമുള്ള ആ കൂറ്റൻ വരാന്തയുടെ ചന്തത്തിൽ മയങ്ങി.

"ഈ വ്രാന്തക്ക് ഇര്വത് തൂണാ. കണ്ടാ? പെരക്ക് ചിറ്റും വ്രാന്ത്യാ."

ബ്രജിത്ത താമരപ്പൂക്കൾ കൊത്തിയ തൂണുകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ഓപ്പൻ ചിരിച്ചു.

"ബ്രിജിത്തേച്ചിക്ക് ചെറ്പ്പത്തില് എന്നെ കണ്ട ഓർമ്മിണ്ടാ? ഞാന്വടെ ഓടിക്കളിച്ചട്ട്ണ്ട്. അമ്മേരെ കൂടെ വന്നട്ട്."

ഓപ്പൻ ചിരിച്ചു. കൂടെ വന്നവർ അതിനേക്കാളും ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽ ഓടിക്കളിച്ചതിന് എന്തിനാ ചിരിക്കുന്നേ? ലൂസി ആലോചിച്ചു.

"ഏയ്! അത് വെറുത്യാ. ചെറ്പ്പത്തില് നിന്നെ ഞാൻ ഈ വേലീരകത്ത് കേറ്റീട്ട്ണ്ടാവില്യ. നിന്റമ്മ കൊള്ളിക്കാര്ത്തി തങ്കമ്മ്യല്ലേ? ഇനിക്കറിയും ഇനിക്കറിയും ഇപ്പൊന്നും അങ്ങനത്തെ നോട്ടല്യ. മാർക്കം കുട്യോളെ എല്ലാ വീട്ടിലും കേറ്റും."

ലൂസി നടുങ്ങി.

അപമാനത്തിന്റെ അഞ്ചാറ് സെക്കന്റുകൾ മൗനാചരണം. ഓപ്പനും കൂട്ടരും ചെറുപ്പത്തിൽ ഓടിക്കളിച്ചതിനേക്കാളും ഉറക്കെ ഒരൊറ്റ ചിരി. ലൂസിക്ക് വിശ്വസിക്കാനേ പറ്റിയില്ല. വരട്ടെ നോക്കാം. ഓപ്പൻ ഓപ്പനാണെങ്കിൽ, ഇതിന് പകരം വീട്ടും. കണ്ടൻ തെറിക്ക് മുണ്ടൻതെറി ഓപ്പന്റെ കൈയിലുണ്ടാവില്ലേ?

"ചെറോണേ..." ബ്രിജിത്ത വിളിച്ചു.

കള്ളുംകുടങ്ങൾ നടുവിലകത്തെത്തി. ചുവരോട് ചേർത്ത് ലൂസി വിരിച്ചിട്ട നാല് പുൽപ്പായകളുടെ നടുവിൽ നുരഞ്ഞുപതഞ്ഞ് ഇരുന്നു. പ്ലേറ്റുകളിൽ വിരിച്ച ഇലച്ചീന്തുകളിൽ മീൻ വറ്റിച്ചതും നാരങ്ങ അച്ചാറും എത്തി. മണ്ണിന്റെ കോപ്പകൾ എത്തി.

മുണ്ടിന്റെ മടിത്തല വലിച്ചെടുത്ത് നെഞ്ച് മറച്ച് ചെറോണ വാതിൽക്കൽ മറഞ്ഞുനിന്നു. നാലു പല്ലുകൾമാത്രം പുറത്തേക്ക് നീണ്ടു.

"ഇട്ത്ത് വെച്ചട്ട്ണ്ട് ട്ടാ." ചെറോണ മധുരമായ ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ബ്രിജിത്തയുടെ പിന്നാലെ അവർ അകത്തേക്കുവരുന്നത് വേണമെങ്കിൽ ഒരു സൂത്ര ഓട്ടയിലൂടെ ലൂസിക്ക് നോക്കാം. അവൾക്കെന്തോ, തോന്നിയില്ല. ആകെ ഒരു വെപ്രാളം. കാണണ്ട, കേട്ടാൽ മതി. ലൂസി വിചാരിച്ചു.

വരുന്ന വരവിൽ, ഒറ്റത്തടിയിൽ പണിത കൊത്തുപണികളും പിച്ചളക്കെട്ടുമുള്ള പൂമുഖവാതിലിൽ തട്ടിക്കൊണ്ട് ഓപ്പൻ പറഞ്ഞു.

"ഇതൊക്കെ ഇനിക്ക് നല്ല ഓർമിണ്ട്."

ബ്രിജിത്ത മുരടനക്കി. ലൂസിക്ക് പേടിയായി. എന്താണാവോ പറയാൻ പോണേ?

"തട്ടും ത്ലാനുള്ള വീട്ണ്. നൂറ് കൊല്ലത്തെ പഴക്കാ. ഇതിന്റെ ഒര് ഉത്തരം പൊളിച്ചാ ഇപ്പോ ഒര് വീട് പണിയാള്ള മരം കിട്ടും. ഇരിക്കറാ."

ഓപ്പൻ ഇരുന്നു. കൂട്ടുകാരും. "കുടിക്കറാ. വയറ് നറച്ചാ കുടിക്ക്. ന്ന്ട്ട് പറ നിന്റോടത്തെ ബ്റാണ്ട്യാ എന്റോടത്തെ കള്ളാ നല്ലേന്ന്."

ഓപ്പനും കൂട്ടരും വീണ്ടും ചിരിച്ചു. ലൂസി ഞെട്ടി. വീട്ടിനകത്ത് നാലഞ്ചാണുങ്ങൾ ചിരിക്കുമ്പോൾ എന്തൊരു മുഴക്കം! ചുവരുകൾക്കൊന്നും അത് പരിചയമില്ലല്ലോ. ചുവരുകളും ലൂസിയുടെ കൂടെ ഞെട്ടി.

ബ്രിജിത്ത നിലത്തിരിക്കില്ല. ഇരുന്നാൽ എണീക്കാൻ പറ്റില്ല. വടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ച് നീല കുഷ്യനിട്ട കസേരയിൽ ബ്രിജിത്ത ചാരിയിരുന്നു. ഒരു വെട്ടുഗ്ലാസ് കള്ള് ഒറ്റവലിക്ക് മോന്തി ബ്രിജിത്ത ചിറി തുടച്ചപ്പോൾ ഓപ്പന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു.

"ബ്രിജിത്തേച്ചി ആള് തെരക്കേട്ല്യട്ടാ."

"ന്തുട്ന്? അല്ലിക്കള്ള് മോന്താനാ?"

വേറൊരു കൂട്ടുകാരൻ ചോദിച്ചു:

"ടാ, ടാ ചെക്കാ, വേണ്ടാട്ടാ. നീയൊക്കെ ജെനിക്കണേക്കാളും മുമ്പ് തൊടങ്ങീത്ണ് ബ്രിജിത്ത കുടി. ഇര്ന്നോട്ത്തിര്ന്ന് നാല് കുപ്പ്യാ കമത്ത്യാലും ഇനിക്കൊരു ചുക്കും ആവില്ല. അറിയ്യാ? ഇന്നും ഇന്നലിം തൊടങ്ങീതല്ല. ബ്രിജിത്തേച്ചി."

ചെറുപ്പക്കാരൻ ചെറുതായി നാണംകെട്ടു. ഇലച്ചീന്തിൽ വെച്ച മീൻകറി തൊട്ട് നാവിൽ വെച്ചതും ഓപ്പൻ വിരല് കടിച്ചുപോയി.

"ഇതാരാ വെച്ചേ?" ഓപ്പന്റെ ഒച്ചയിലെ അദ്ഭുതം ലൂസി കേട്ടറിഞ്ഞു.

"മ്മടെ ലൂസി" ചെറോണ ചാടിക്കേറി പറഞ്ഞു.

"ലൂസ്യാ? അതാര്ണ് കഥാപാത്രം?"

ഓപ്പൻ അകത്തേക്കെത്തിച്ചുനോക്കി. ബ്രിജിത്ത വടിയെടുത്തു.

"അ. ആ! ഇബടെ. ഇബടെ."

ഓപ്പൻ നാണം കെട്ടിട്ടുണ്ടാവണം. കഥാപാത്രം! ഓപ്പൻ കഥകളൊക്കെ വായിക്ക്ണ്ടാവും. താനേതു കഥാപാത്രമാണ്? ലൂസി ആലോചിച്ചു. വർഗീസ് മാഷുടെ കിളിപോലത്തെ ഒച്ചയിൽ അവളോർത്തു.

Behold her single in the field
you solitary High land lass
Reaping and singing by herself...

"ആര്ണ് ലൂസി?" ഓപ്പൻ ചോദിച്ചു.

"ലൂസിനറിയില്ലേ? ഇവിട്ത്തെ ക്ടാവ്. ഇത് മാത്രൊന്ന്വല്ലാട്ടാ. അവള്ക്ക്

കോഴിം പോർക്കും പശും ഒക്കെ ജോറായിട്ട് വെക്കാനറിയാം. അവളെ വിളിക്കട്ടെ?"

ചെറോണ ചിറകിട്ട് പെടച്ചു. ബ്രിജിത്തയുടെ കത്തുന്ന ഒരു നോട്ടം അവളെ മിണ്ടാട്ടം മുട്ടിച്ചു.

"പച്ചമുള്ളൻ കൊതപ്പിക്കാൻ അറിയോ?"

ഓപ്പൻ ചോദിച്ചു.

പറയണോ പറയണ്ടേ? ചെറോണ ബ്രിജിത്തയെ നോക്കി. തള്ളയുടെ വലത്തേ കൈ വടിയുടെ തലപ്പിന്മേൽ പിടിമുറുക്കുന്നതു കണ്ടു. പെശകാ. വേണ്ട. ചെറോണ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പച്ചമുള്ളനെപ്പറ്റി ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്ന് ലൂസി ഉത്കണ്ഠപ്പെട്ടു. കൊതപ്പിക്കാനറിയാം വെളിച്ചെണ്ണ നല്ലോണം വേണന്ന് മാത്രം.

വാതിലിന്റെ അപ്പുറത്ത് ലൂസി നിൽക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് നേരം കുറേ ആയി. അവൾക്കാരെയും കണ്ടൂടാ. കട്ളക്കും വാതിലിനും ഇടയിലുള്ള നേർത്ത വിടവിലൂടെ ചന്ദനനിറമുള്ള ഫ്യൂജിസിൽക്കിന്റെ തിളക്കം കാണാം. വാതിലിന്റെ തിരിക്കുറ്റിയിൽ അടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മണ്ണ് വിരലു കൊണ്ട് തോണ്ടിക്കളഞ്ഞു ലൂസി.

കള്ള് തീരുംമുമ്പേ വട്ടേപ്പവും കോഴിക്കറിയും എത്തി.

"എന്റമ്മോ! ഇതിനെന്തൊര് പശിമ്യാ! എന്റോടെ വട്ടേപ്പണ്ടാക്ക്യാ, മുറിച്ചോമരിന്റെ കനാ. ഒര് കട്യാ കടിച്ചാ പല്ലാ തെറിക്കും."

ഓപ്പന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു. ലൂസിക്ക് ചിരിവന്നു.

"ഇത്ണ് കൈപ്പുണ്യം." ഓപ്പൻ?

നിന്നുനിന്ന് ലൂസിക്ക് കാലുകഴച്ചു. ഇരുന്നോളാൻ ചെറോണ ആംഗ്യം കാണിച്ചപ്പോൾ ഇരുകാലുകളും മടക്കി വലത്തോട്ടുവെച്ച് ഇടത്തേ കൈ നിലത്ത്കുത്തി ഇടത്തോട്ട് ദേഹം ചായ്ച്ച് ലൂസി ഇരുന്നു.

കോഴിക്കറി വെച്ച മൺചട്ടിയുടെ മൂടി തുറന്നതും അയൽവീടുകളിലുള്ളവർ പറഞ്ഞു. ലൂസി കോഴീനെ വെച്ചട്ട്ണ്ടട്ടാ.

ഊണ് കഴിക്കുമ്പോൾ ഓപ്പനും കൂട്ടുകാരും പറഞ്ഞതൊക്കെ സൊർണബിസ്കറ്റിനെപ്പറ്റിയാണ്. കള്ളിന്റെ ചൊരുക്കും ഉള്ളിൽ പതയ്ക്കുന്ന കുശുമ്പും കൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖം കടുംചുവപ്പായി. ദേഷ്യത്തോടെ ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു:

"സൊർണബിസ്ക്കറ്റാ? അതെങ്ങിന്ണ്ടാ തിന്ന്വാ?"

"ഹ ഹ ഹ!" ഓപ്പനും കൂട്ടരും ചിരിച്ചു. ചിരിച്ചുചിരിച്ച് മറിഞ്ഞുവീണു. ഒഴിഞ്ഞ ഒരു കള്ളുകുടം തകർന്നു. രണ്ടാമത്തതെടുത്ത് ചുവരിലേക്കെറിഞ്ഞു. മൂന്നാമത്തെ കള്ളുംകുടത്തിലെ അവസാനത്തെ തുള്ളിവരെ വാറ്റിക്കുടിച്ചിട്ട് ഓപ്പൻ അത് തലക്കുമീതെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചു. ഹ ഹ ഹ!

"എന്താണ്ടാ? എന്തുട്ട്ന്ണ് നീയ് കക്കക്കക്കാന്ന് ചിരിക്കണേ?"

"അത് തിന്നാള്ളതല്ല. ബ്രിജിത്തേച്ച്യേ"

"പിന്നെന്തൂട്ട് തേങ്ങക്ക്ണ്?"

ബ്രിജിത്ത വടിയോങ്ങി.

"ബ്രിജിത്തേച്ചി ഫോമിലായീട്ടാ!"

ഓപ്പൻ പറഞ്ഞു. നാലാമത്തെ കള്ളുംകുടം ചുവരിനുനേരെ പാഞ്ഞു. ഓപ്പൻ എണീറ്റുനിന്നു. ആടിയാടി ബ്രിജിത്തേച്ചിയുടെ അടുത്തുചെന്നു. ഒരു സ്വർണബിസ്കറ്റ് കൈയിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു.

"ഇത് ബ്രിജിത്തേച്ചി ഇട്ത്തോ? എന്റെ വക ഒര് സമ്മാനണ്."

ബ്രിജിത്ത സ്വർണബിസ്കറ്റ് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി.

"എന്തൂട്ട്ണ്ദ്? നായക്കാട്ടാ? കൊണ്ട് പോടവട്ന്ന്"

ബ്രിജിത്ത സ്വർണബിസ്കറ്റ് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഓപ്പൻ കൈനീട്ടി പിടിച്ചെടുത്ത് അത് പോക്കറ്റിലിട്ടു. ഓപ്പനും കൂട്ടാരും കെട്ടിമറിഞ്ഞ് ചിരിച്ചു.

"മാർക്കം കൂട്യോള്!" ബ്രിജിത്ത കസേരയിലേക്ക് ചാഞ്ഞു.

ഇനി തകർക്കാൻ കള്ളുംകുടം ഇല്ലാതെ പോയത് നന്നായി. അത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു കൂത്ത്. BRUT, കള്ള്, മീൻവറ്റിച്ചത്, കോഴിവെച്ചത്, വിയർപ്പ്, ഫ്യൂജിസിൽക്ക്, സിഗരറ്റ്, എല്ലാംകൂടിക്കുഴഞ്ഞ് ലൂസിക്ക് ചെന്നിക്കുത്ത് തുടങ്ങി. കിടന്ന് കെട്ടിമറിയുന്നതിന്റെ ഇടയിൽ ഓപ്പൻ അകത്തേക്ക് കടക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾ ലൂസി ചാടിയെണീറ്റ് ഒരു മൂലയിലേക്കൊതുങ്ങി. ബ്രിജിത്തയുടെ വടി ഓപ്പന്റെ പുറത്തുവീണു. ഓപ്പൻ നിലവിളിച്ചുപോയി.

"ബ്രിജിത്തേച്ചി അവനെ തല്ലീത് ശര്യായില്ല."

ഓപ്പന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു.

"അങ്ങനെ തല്ലണങ്ങി ബ്രിജിത്തേച്ചി എന്നെ തല്ലിക്കോ"

വേറൊരുത്തൻ ഷർട്ട് തുറന്ന് വിരിമാറ് കാട്ടി.

"അകത്തേക്കെത്തിച്ച് നോക്ക്യാ നിനക്കും കിട്ടും."

ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങടെ അകത്തെന്തൂട്ട്ണ് നിധി ഇരിക്ക്ണ്ടാ?" ഓപ്പന് ദേഷ്യം വന്നു.

"നിധ്യല്ലടാ, ലൂസി... ലൂസി." കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞു.

"ലൂസ്യാ? അതാര്ണ്?" ഓപ്പൻ ഒന്നും അറിയാത്തപോലെ ചോദിച്ചു. ലൂസിയുടെ പേര് ആദ്യായിട്ടാ കേക്കണേന്ന് തോന്നും.

"ഇവടൊര് ചരക്ക്ണ്ട്റാ" ഒച്ച താഴ്ത്തി ആരോ ഓപ്പന് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ലൂസി നടുങ്ങി. ചരക്കാ?

അവളുടെ ചെന്നിക്കുത്ത് ഇരട്ടിച്ചു. ഓക്കാനം വന്നു. ചെന്നിക്കുത്ത് വന്നാൽ ലൂസി കുറെ ഓക്കാനിക്കും. ഉള്ളിലുള്ളതൊക്കെ ഛർദ്ദിച്ച് പോകും. പിന്നെ ഒന്നുറങ്ങണം. ഉറങ്ങിയെണീറ്റാൽ വേദന കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും.

നാഷനൽ പാനസോണിക്കിന്റെ സെറ്റിൽ ഒരു കാസറ്റിട്ട് ഓപ്പൻ റെക്കോർഡറിൽ വിരലമർത്തി ചോദിച്ചു.

"ബ്രിജിത്തേച്ച്യേ, ലൂസീനെ എനിക്ക് കെട്ടിച്ച് തര്വോ?"

"ഫ!" ഓപ്പനും അവന്റെ നാല് കൂട്ടുകാരും മിറ്റത്തേക്ക് തെറിച്ചുപോയ പോലെ ലൂസിക്ക് തോന്നി. കുറെ നേരത്തേക്ക് ഒച്ചയും അനക്കവും ഇല്ല. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും. ബ്രിജിത്തേച്ചേ, ലൂസീനെ എനിക്കി കെട്ടിച്ച് തരോ? ഫ! വീണ്ടും ചോദിച്ചു വീണ്ടും ആട്ടി. വീണ്ടും... വീണ്ടും...

ലൂസിക്ക് സഹിച്ചില്ല. എന്തൂട്ട്ണ് അവടെ നടക്കണേ? ഇടത്തേ ചെന്നി പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ എത്തിച്ചുനോക്കി. വടി കുത്തി വായ്പൊ ളിച്ച് ഇരിക്കണ് ടേപ്പ് റിക്കാർഡറിന്റെ മുന്നിൽ ബ്രിജിത്ത. വിരലമർത്തിയും എടുത്തും ഓപ്പൻ കൊടുംകൈയും കുത്തി ചരിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. അദ്ഭു തത്തിന്റെ മുന്നിൽ ചെറോണയും അന്തംവിട്ട് നിൽപാണ്. ചക്ക വെട്ടിയിട്ട പോലെ കുടിച്ച് വെളിവില്ലാതെ ഓപ്പന്റെ കൂട്ടുകാർ അവിടെയും ഇവിടെയും കിടക്കുന്നു. ലൂസി എത്തിച്ചുനോക്കുന്നത് കണ്ടതും ചെറോണ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു.

"ലൂസിമോളേ കേട്ടാ? മുപ്പത്ത്യാര് ആട്ടണ ആട്ട്? ഈ പെട്ടീരുള്ളീന്നാ!"

ഓപ്പൻ വിരലമർത്തി. വിരലെടുത്തു. ലൂസിമോളേ കേട്ടാ? ചെറോണ നെഞ്ചത്തടിച്ചുപോയി. ചെറോണേരെ അതേ ശബ്ദം. എന്തൊരദ്ഭുതം! അഭിമാനംകൊണ്ടും നാണംകൊണ്ടും ചെറോണ പൂത്തു. പല്ലുകൾ മുല്ല പ്പൂക്കളായി വിരിഞ്ഞു.

ലൂസി ഇപ്പോൾ അവശിഷ്ടങ്ങളുടെ നടുവിലാണ്. തകർന്നടിഞ്ഞ ഒരു ലോകം. ഉടഞ്ഞ കള്ളുകുടങ്ങൾ. ചിന്നിച്ചിതറിയ പിഞ്ഞാണങ്ങൾ... ഉടഞ്ഞ മൺകോപ്പകൾ. പൊട്ടിയ വെട്ടുഗ്ലാസുകൾ, കീറിയ ഇലകൾ, സിഗരറ്റ് കുറ്റി കൾ, ചിന്നിച്ചിതറിയ ചോറ്; ചവിട്ടിത്തേച്ച കുട്ടാൻ, കറുത്ത പൂവന്റെ എല്ലു കൾ, കാലിലൊട്ടുന്ന വട്ടേപ്പപ്പശിമ! ബ്രിജിത്തയും ഓപ്പനും ചങ്ങാതിമാരും ഉമ്മറത്തേക്ക് നീങ്ങി.

ലൂസി ചൂലെടുത്ത് കൊണ്ടുവന്നു. നിലം അടിച്ചുവാരി.

"ലൂസിരെ വർത്താനം ടേപ്പില് പിടിക്കണാ?" ഓപ്പൻ ഉമ്മറത്തുനിന്ന് വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ലൂസി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"ഇങ്ങ്ട് വാടീ ക്ടാവേ, എന്തേങ്ങിലും പറയ്. നിന്റോച്ച്യോന്നാ കേക്കട്ടെ."

ലൂസി കേട്ടതായി നടിച്ചില്ല. ഓപ്പൻ ആടിയാടി അകത്തേക്ക് വന്നു.

"പറ"! കുനിഞ്ഞുനിന്ന് നിലം തുടക്കുന്ന ലൂസിയുടെ ചന്തിയിൽ ഓപ്പൻ ഒന്നു തട്ടി. ലൂസി ഒഴിഞ്ഞുമാറി.

"ആ ചീതത് മര്യാദ്യായില്യാട്ടാ ഓപ്പാ." ചെറോണ പറഞ്ഞു. ചെറോണ മോന്തവീർപ്പിച്ചാണ് ഓപ്പനെ നോക്കിയതെങ്കിലും പല്ല് കാരണം മോന്ത വീർപ്പിച്ചത് മനസ്സിലായില്ല.

"അയിന് ഞാന്തൂട്ടാ ചീതേ?"

ഓപ്പൻ ചോദിച്ചു. ലൂസി ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ അടിച്ചുവാരുകയാണ്. ഓപ്പൻ ടേപ്പ് റെക്കോർഡറിൽ വിരലമർത്തി.

ബ്രൗൺഗേൾ ഇൻ ദ റിങ്

സാലലാ ലലാ

ബ്രൗൺ ഗേൾ ഇൻ ദ റിങ്...

സാല ല ല ല ല ല്ലാ...

ഷി ലുക്സ് ലൈക് അ ഷുഗർ ഇൻ എ പ്ലം

പ്ലം പ്ലം പ്ലം...

പ്ലം... പ്ലം... പ്ലം... പ്ലം... ഓപ്പനും കൂട്ടരും വേലിക്കൽനിരന്നുനിന്ന് മുള്ളി.

"എന്തൂട്ട്ണ്ടാ ശവികളെ ഈ കാട്ടണേ?"

ബ്രിജിത്ത വടിയെടുത്തു.

"അകത്ത് വന്നട്ട് മുള്ളടാ... നിന്റേറാടെ മാത്രല്ലടാ എന്റോടീണ്ട് അകത്ത് കക്കൂസ"

ഇനീപ്പോ പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യണ്ടാ? മുള്ളിപ്പോയില്ലേ? ഓപ്പനും കൂട്ടരും കുറ്റബോധത്തോടെ ബ്രിജിത്തയെ നോക്കി. ട്രൗസറിന്റെ കുടുക്കിട്ടു. ബ്രിജിത്ത മുഖം തിരിച്ചുകളഞ്ഞു. ശവികൾ.

"നന്നായിള്ളോ ലൂസിമോളേ. നിയ്യ് മിണ്ടാഞ്ഞത് ജോറായി. അവന്റെ കാശിന്റെ ഉങ്കല്ലേ അവനാ കാട്ടീത്? നന്നായിള്ളോ. അവന്റെ തൊള്ള ഇളിഞ്ഞു."

ചെറോണ കള്ളും കുടത്തിന്റെ കഷണങ്ങൾ വാരിക്കൂട്ടി മുറത്തിലിട്ട് തെങ്ങിന്റെ ചോട്ടിൽ കൊണ്ടുകളഞ്ഞു. ലൂസി തുണി നനച്ച് നിലം തുടച്ച് വൃത്തിയാക്കാൻ തുടങ്ങി. കണ്ണാടിയേക്കാൾ തിളക്കമുള്ള നിലമാണ്. പതി നായിരം ചെമ്പരത്തിപ്പൂമൊട്ടുകൾ പതിനായിരം ചിരട്ടക്കരിയുടെ കൂടെ അരച്ചുചേർത്ത് പതിനായിരം കോഴിമുട്ടയുടെ വെള്ളയും കൂട്ടി സിമന്റ് ചാലിച്ച് ചാന്തുണ്ടാക്കിയാണ് ഈ നിലം സിമന്റിട്ടിട്ടുള്ളത് എന്ന് ബ്രിജിത്ത പറയുന്നു. അഞ്ചാറ് പണിക്കാർ നിരന്നിരുന്ന് നിറുത്താതെ മിനുക്കി. മിനു ക്കിമിനുക്കി കണ്ണാടിപോലെയാക്കി. പിറ്റേന്നുച്ച തൊട്ട് നല്ലെണ്ണയിൽ തുണി മുക്കി രണ്ട് പെണ്ണുങ്ങൾ രാവും പകലും നിറുത്താതെ തുടച്ചു. മുപ്പത്തി യൊന്ന് ദിവസം. നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോ കുനിഞ്ഞിരുന്ന് തുടക്കു മ്പോൾ നിലം കണ്ണാടിയാവുന്നു. വെള്ളംപോലെ നിലം ഓളംവെട്ടുന്നു. പഴേ പണ്യൊന്നും ഇപ്പോ ആർക്കും അറിയില്ല.

"ബ്രിജിത്തേട്ത്തിക്ക് സിഗരറ്റ് വലിച്ച് നോക്കണോ?"

മൂത്രം മുള്ളി ഇളിഞ്ഞുപോയ ഓപ്പനും കൂട്ടരും ചിരിച്ച് അടുത്തുകൂടി.

"എന്തിന്ണ്ടാ നിന്ന് ഇളിക്കണേ? ഇങ്ങ്ട് കൊണ്ടാ. വലിച്ച് കാണി ച്ചരാം."

ബ്രിജിത്ത സിഗരറ്റ് തട്ടിപ്പറിച്ച് ചുണ്ടത്ത് വെച്ചു. ഓപ്പൻ സിഗരറ്റ് ലൈറ്റർ കത്തിച്ച് കൊളുത്തിക്കൊടുത്തു. ലൈറ്റർ എന്ന അദ്ഭുതത്തിന്മേൽ ബ്രിജി ത്തയുടെ കണ്ണ് കൊളുത്തി. എങ്കിലും ഓപ്പനെ മനഃപൂർവം ഇടിച്ചുതാ ഴ്ത്താൻ വേണ്ടി സിഗരറ്റ് ലൈറ്റർ കണ്ടില്ലെന്ന് നടിച്ചു. കണ്ണിലും മൂക്കിലും

നറുകയിലും പുകകേറി ബ്രിജിത്ത ചുമച്ചു. കണ്ണിൽനിന്നും മൂക്കിൽനിന്നും വെള്ളം ചാടി. ഓപ്പനും കൂട്ടരും ചിരിയോടുചിരി! ലൂസി ഒരു പാത്രം വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് ബ്രിജിത്തക്ക് കൊടുത്തു. വെള്ളം കുടിച്ച് ശ്വാസം നേരെയായപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത വീണ്ടും സിഗരറ്റ് ചുണ്ടത്തുവെച്ചു.

"അങ്ങനിണ് ചൊണെള്ള പെങ്കട്ട്യോള് വിട്ടാ കൊട്ക്കരത്. വലിക്ക് ബ്രിജിത്തേട്ത്ത്യേ വലിക്ക്."

ഓപ്പന്റെ കൂട്ടുകാരൻ തിമത്തി പറഞ്ഞു.

"ആസാക്കണ്ടറാ ചെക്കാ. ടാ തിമിത്ത്യേ, നിന്നെ പോയിട്ട് നിന്റപ്പനെ വരെ വിക്കും ഈ ബ്രിജിത്ത! നീയ് പോയി നിന്റമ്മോട് ചോദിച്ചോക്ക്!

തിമത്തിയുടെ നാവ് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ബ്രിജിത്ത പുകയിൽ ലയിച്ചിരുന്നു. ഓപ്പനും കൂട്ടരും മിറ്റത്തേക്കിറങ്ങി.

"ന്നാ ഞങ്ങളെറങ്ങ്ട്ടാ ബ്രിജിത്തേച്ചേ"

ഓപ്പൻ പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്ത ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഓപ്പൻ ചെറോണയെ കൈകാട്ടി വിളിച്ചു. പോക്കറ്റിൽനിന്ന് ഒരു പത്തിന്റെ നോട്ടെടുത്ത് ചെറോണക്ക് കൊടുത്തു. ചെറോണ ചിരിച്ചു. ഓപ്പൻ പോക്കറ്റിൽ കുത്തിയിരുന്ന പേനയെടുത്ത് ചെറോണയുടെ കൈയിൽ പിടിപ്പിച്ചു.

"ഇതേയ് ആ ലൂസിക്ടാവിന് കൊടുത്തോ ലീക്കില്ല്യാത്ത പേന്യാ. അയിനോട് നല്ലോണം പടിക്കാമ്പറ."

ഓപ്പനും കൂട്ടരും വാ പൊളിച്ച സിംഹങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ പടികന്നു.

മറിയപുരത്തെ ആദ്യത്തെ ഹീറോ പേനയും കൈയിൽ പിടിച്ച് ലൂസി അന്തിവെയിൽ വീഴുന്ന അടുക്കള വരാന്തയിൽനിന്നു. മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ നോക്കിയാൽ ചുവന്ന സൂര്യനെ കാണാം. ലൂസിയുടെ കണ്ണ് പുളിച്ചു. ഇത്രയും ചെറിയ നിബ്ബ് ഒരു പേനക്കുണ്ടാവുമോ? ഹീറോ പേനയിൽ മഷി നിറക്കാനുള്ള വിദ്യ ലൂസിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അതൊന്നും ഓപ്പൻ ചെറോണക്ക് പറഞ്ഞ് കൊടുത്തിട്ടുമില്ല. ഈ പേന ലീക്കടിക്കില്ല. ലൂസിയുടെ പേനയെപ്പോലെ മഷി ചാടില്ല. ഒരു കണക്ക് ചെയ്തുകഴിയുമ്പോഴേക്കും കൈകളും നോട്ടുബുക്കും വെള്ളപ്പാവാടയും ഡസ്കും ബെഞ്ചും ചുവരും നിലവും മഷിയിൽ കുളിച്ചുപോകുന്ന പേനയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു പേന. ഹീറോ! Made in China. ലൂസി ബുദ്ധിമുട്ടി വായിച്ചു. എന്നിട്ടും എന്താന്നറിയില്ല. ലൂസിക്ക് സങ്കടം വന്നു.

ആ പേന തനിക്ക് വേണ്ടേ വേണ്ടെന്ന തരം സങ്കടം. വേണ്ടെന്നുവെച്ച് പേന താഴെ വെക്കുമ്പോഴേക്കും ഓടിച്ചെന്നെടുക്കുന്നതരം സങ്കടം.

പിന്നെയും വേണ്ടെന്നുവെക്കുന്ന സങ്കടം. അന്തിവെയിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ വാശിപിടിച്ച് അവൾ സൂര്യനെ നോക്കി നിന്നു. നൂൽബന്ധമില്ലാതെ, സേതു സൂര്യനിലേക്കോടിപ്പോകുന്നോ? സ്വർണഇലകളുടെ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റ് വീശി മുരിങ്ങമരങ്ങൾ അവനെ മറച്ചു പിടിക്കുന്നോ? ആരോ തന്നെ ചതിച്ചു എന്ന ഒരു സങ്കടത്തോടെ ലൂസി അടുക്കളവരാന്തയിൽനിന്ന് കരഞ്ഞു. ഹീറോ പേന സാക്ഷി.

5

ഞായറാഴ്ചത്തല്ല്

ഓപ്പൻ വന്നുപോയതിന്റെ ക്ഷീണം മാറ്റാൻ ബ്രിജിത്ത രണ്ടു ദിവസം ഉപവസിച്ചു. അന്നമില്ല. ആഹാരമില്ല. വെള്ളം മാത്രം. കരിക്കുവെള്ളം, മല്ലിവെള്ളം, മലരിട്ട് തിളപ്പിച്ച വെള്ളം. കിടപ്പ്. കിടക്കയിൽനിന്ന് തലപൊക്കുന്നത് വെള്ളം കുടിക്കാൻ മാത്രം. മൗനവ്രതവും ഉണ്ടെന്നാണ് ആദ്യം പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ, രാവിലെത്തന്നെ ചിന്നൻ കയറുപൊട്ടിച്ചുവന്ന് പാലുമുഴുവൻ കുടിച്ചതുകാരണം ലൂസിയെ പ്രാകി മൗനവ്രതം തെറ്റിച്ചു.

ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ തല്ലാനോടിക്കുമ്പോൾ ചിന്നനും പിന്നാലെ ഓടി. കുടിച്ചു കുടിച്ച് ലെക്കുകെട്ട്, ചിറിയിലാകെ പാൽപ്പതയൊലിപ്പിച്ച്, ഓടിവന്ന്, ബ്രിജിത്തയുടെ ഭയങ്കരമായ ചന്തിയിൽ അവൻ ഒരിടിവെച്ചുകൊടുത്തു. ബ്രിജിത്ത മുക്കുംകുത്തി വീണേനെ, ലൂസി പിടിച്ചതുകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടതാണ്. ചിന്നന് പിന്നെയും ആവേശമായിരുന്നു. അവൻ പിന്നാക്കം ഓടി, പിന്നെയും കുതിച്ചുവന്നു. മുളയ്ക്കാത്ത കൊമ്പുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ വയറ്റത്തിടിക്കാൻ. ലൂസി ഇടക്ക് കയറിനിന്നു. ചിന്നന് ലൂസിയെ ഇടിക്കണ്ട. ബ്രിജിത്തയെ ഇടിച്ചാൽ മതി. ലൂസി പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് ഇടിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും മനഃപൂർവമാണെന്നും പറഞ്ഞ് ബ്രിജിത്ത വഴക്കുണ്ടാക്കി. അങ്ങനെ കേറിക്കിടന്നതാണ് ഉപവാസത്തിന്. കൊന്തയും കൈയിലുണ്ട്. "നന്മാറിഞ്ഞറിയമേ നിനക്കുസ്തി..." ബ്രിജിത്തയുടെ കൊന്തെത്തിക്കല് കേട്ടാൽ ചിരിവരും. ഒരാത്മാർത്ഥതയുമില്ല.

ഓപ്പൻ പോയതിന്റെ പിന്നാലെ അദ്ഭുതകരമായി BRUTന്റെ വശീകരണവും പോയി. അത് ലൂസിയെ പിടിച്ചു വലിക്കാതായി. ലൂസി അതിലേക്കോടിച്ചെല്ലാതായി. അതും ഒരു മണം എന്നായി. മറ്റ് മണങ്ങൾപോലെ എന്നായി.

ഉപവാസം കഴിഞ്ഞ് ബ്രിജിത്ത ഒരു റോസാപ്പൂവ് തിന്നു. അരഗ്ലാസ് പാലും കുടിച്ചു. മുറ്റത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്ത് രണ്ട് കട റോസാച്ചെടിയുണ്ട്. വട്ടംവീശി തളിർത്തു ചുവന്ന് നിൽക്കുകയാണ്. ഇഷ്ടംപോലെ ചാണകവും പശുവിന്റെ മൂത്രവും ആട്ടിൻകാട്ടം പൊടിച്ചതും വെണ്ണീറും മുട്ടത്തോടും ഒക്കെ ഇട്ടുകൊടുത്ത് രണ്ടുനേരവും കോരി നനച്ച് ലൂസി വളർത്തുന്നതാണ്. എല്ലാ ദിവസവും പത്തും മുപ്പതും പൂവുണ്ടാവും. എല്ലാ ദിവസവും ബ്രിജിത്ത ഒരു പൂവ് തിന്നും. അതു കൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല. ബ്രിജിത്തയുടെ കവിളുകൾ റോസാപ്പൂപോലെ മിനുത്താണിരിക്കുന്നത്. ബ്രിജിത്തയുടെ വിയർപ്പിന് പിനിനീരിന്റെ മണമാണുള്ളത്. എന്തായാലും റോസാപ്പൂവ് തിന്നാൻ ലൂസിക്ക് തോന്നാറില്ല.

പത്താംക്ലാസ് പരീക്ഷയുടെ തലേദിവസം ചെറോണ ഓടിക്കിതച്ചു വന്നു. ചെറോണക്ക് വ്യസനകരമായ ഒരു കഥ പറയാനുണ്ടായിരുന്നു. ഓപ്പന്റെ കല്യാണം ഉറച്ചു. പെണ്ണ് ചീരാച്ചിയിൽനിന്നാണ്. തറവാട്ടുകാരിയാണ്. ബി.എ.ക്കാരിയാണ്. പരിഷ്കാരിയാണ്. ഏമാമാലിനീരെ പോലിണ്. ഓപ്പന് പൊന്നും പണവും വേണ്ട. തറവാട് വേണം. പഠിപ്പുവേണം. ഓപ്പന് ഇതുരണ്ടും ഇല്ലല്ലോ. ബന്ധുബലത്തിൽകൂടെ അത് രണ്ടും കിട്ടണം. ഓപ്പൻ എടുക്കപ്പറപൊന്ന് കൊണ്ടുചെന്നിട്ട് കെട്ടുകയാണ്.

"നിന്ക്ക് ബാഗ്യല്യറീ ലൂസിമോളെ."

ചെറോണ സങ്കടപ്പെട്ടു. ലൂസി സങ്കടപ്പെട്ടില്ല. ലീവ് കഴിഞ്ഞ് ഓപ്പൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പ് കല്യാണം നടക്കും. നടന്നോട്ടെ. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടാഴ്ചക്കുള്ളിൽ ഓപ്പൻ പോകും. പോക്കോട്ടെ.

"പെണ്ണിന് മീൻ വറ്റിക്കാനറിയോ?"

ലൂസി ചോദിച്ചു. അറിയേരിക്കും. പെണ്ണിന്റപ്പന് കള്ളുഷാപ്പില് കൂട്ടാൻക ച്ചോടണ്. അറിയാണ്ടിരിക്കോ?

ബ്രിജിത്ത ഒരൊറ്റ ചിരി! ചെറോണ ഐസായി.

"തറവാട്ടുകാരാ? അവരാ? ചീരാച്ചി കള്ളുഷാപ്പില് കൂട്ടാൻ കച്ചോടം ചിയ്യണ മാത്തും തറവാട്യല്ല, അവന്റപ്പനും തറവാട്യല്ല. മാർക്കം കൂട്യോളണ്. ചുത്ത മാർക്കം കൂട്യോള്. വെള്ത്തിരിക്കണതൊന്നും കൂട്ടാക്കണ്ട. അവന്റപ്പാപ്പൻ കരിക്കട്ടേരെ നെറാർന്നു. അവന്റെമ്മാമേരെ മോന്തക്ക്, ദേ, ഇത്ര നീളണ്. കോര്യപ്പലപോല്യാ പരന്നട്ട്. ഇപ്പ്ഴും മാത്തു മ്മറോടെ വന്നാ മിറ്റത്താ നിക്ക്ളേളാ. അകത്തക്ക് കേറില്ല. ഉവ്വ്റീ? കോര്യേപ്പലോളെ മ്മള് അകത്തയ്ക്ക് കേറ്റോ?"

ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് ചോദിച്ചു. ലൂസി അതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. അകത്തു കേറാൻപാടില്ല എന്ന് പട്ടികളോടും പൂച്ചകളോടും പറയാം. മനുഷ്യമ്മാരോട് പറയാൻ പാടുണ്ടോ? കറുത്തു, മോന്ത നീണ്ടു, മാർക്കംകുടി, ഇതൊക്കിണ് അകത്ത് കേറ്റാത്തേന് കാരണം. ഒരു വല്യേ തറവാടിച്ചി! ലൂസിക്കിതൊന്നും ഇഷ്ടമല്ല.

ലൂസി മിണ്ടാതെ നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് ബ്രിജിത്ത ഒന്നമർത്തി മൂളി. എന്നിട്ട് ചെറോണയോട് പറഞ്ഞു.

"ഈ മാത്തൂന്റപ്പാപ്പൻ ഔസേപ്പ് എങ്ങന്യാ പണക്കാരനായേന്ന് നിന്ക്കറിയ്യോ? ഇല്ലെങ്ങ്യെ കേട്ടോ. ഔസേപ്പിന്റെ നല്ല പ്രായത്തില് ഒല്ലൂക്കാരും കോക്കാഞ്ചറക്കാരും തമ്മില് ഒരു തല്ലാ നടന്നു. തല്ല്ന്ന് പറഞ്ഞാ തല്ലാ,? ഓട്ട്ല് നെല്ല്ട്ടോണള്ള പൊരിഞ്ഞ തല്ല്."

കേൾവികേട്ട തല്ലാണ്. മാസങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്നു. ഒരാഴ്ച ഒല്ലൂക്കാര് കോക്കാഞ്ചറക്കാരെ തല്ലിയാൽ അടുത്താഴ്ച കോക്കാഞ്ചറക്കാര് ഒല്ലൂക്കാരെ തല്ലും. ഞായറാഴ്ചയാണ് തല്ലുദിവസം. ഒല്ലൂരിനും കോക്കാഞ്ചറക്കും ഇടയിലുള്ള ചീരാച്ചി കള്ളുഷാപ്പാണ് സ്ഥലം.

ചെറിയൊരു കളിയാക്കലിൽനിന്നാണ് തുടക്കം. വല്യേകാര്യള്ള കാര്യൊന്നല്ല. ഓന്തിന്റെ വറീത് ഒല്ലൂര്നിന്നും കശുവണ്ടിക്കാരന്റെ വറീത് കോക്കാ

ഞ്ചറനിന്നും ചീരാച്ചിയിലേക്ക് കള്ളുകുടിക്കാൻ വന്നു. രണ്ടു വറീതുകളും ഷാപ്പിന്റെ മുറ്റത്തുകേറിയത് ഒന്നിച്ചാണ്. മനഃപൂർവമാണോ എന്നറിയില്ല. ഷാപ്പിന്റെ മുറ്റത്തെ കല്ലട്ടിയുടെ മീതെ ഇരുന്ന് രണ്ടു വറീതുകളെയും തുറിച്ചുനോക്കിയ ഒരോന്തിനെ കണ്ടതും കശുവണ്ടിക്കാരന്റെ വറീത് ഷാപ്പിലേക്ക് നോക്കി വിളിച്ചുകൂവി.

"ദേരാ, ഒരോന്ത്!"

ഉടനെ വന്നു മറുപടി

"അണ്ട്യാണ്ടെറിയരാ." എന്നിട്ട് ഓന്തിന്റെ വറീത് ഷാപ്പിന്റകത്തേക്ക് കേറിപ്പോയി. മറ്റേവറീതിന് നല്ലോണം ഒന്നിളിയാൻപോലും നേരംകിട്ടിയില്ല; ഒല്ലൂക്കാര് കൂടിയന്മാർ ചിരിച്ച് ഷാപ്പ് കുലുക്കി. വടികൊടുത്ത് അടി വാങ്ങിയ കോക്കാഞ്ചറ വറീത്, മാനക്കേട് തീർക്കാൻ ഒല്ലൂര് വറീതിനെ തല്ലി. ഒല്ലൂര് വറീത് കോക്കാഞ്ചറ വറീതിനെ തിരിച്ചുതല്ലി. പിന്നെ, കുടി കഴിഞ്ഞിറങ്ങിയ കോക്കാഞ്ചറക്കാര് ഒല്ലൂക്കാരെ തല്ലി. അടുത്താഴ്ച പകരം ചോദിക്കാൻ ഒല്ലൂക്കാര് കോക്കാഞ്ചറക്കാരെ തല്ലി. അതിനടുത്ത ആഴ്ച കോക്കാഞ്ചറക്കാര് ആളെ എണ്ണം കൂട്ടിവന്ന് തല്ലി. ഒല്ലൂക്കാര് തിരിച്ചുതല്ലി. അതൊരു ശീലമായി. ഞായറാഴ്ച രാവിലെ പൊതിച്ചോറും കെട്ടിയാണ് കോക്കാഞ്ചറയിൽനിന്ന് തല്ലിന് ആളുപോവുക. അപ്പോൾ ഒല്ലൂര് നിന്ന് പൊതിച്ചോറും കെട്ടി തല്ലിന് ആളുവരുന്നുണ്ടാവും.

"ആ തല്ലിന്റേടേല് കൂട്ടാൻവിറ്റ് സമ്പാദിച്ച കാശ്ണ് കോര്യേപ്പലോൾടെ കാശ്! ആ കയ്യിട്ട് വാര്യോള്ണ് തറവാട്ട്കാര്? കാശ്ണ്ടായാ തറവാട്ണ്ടാവ്ല്യറീ, അറിയ്യ്?

തല്ലിന്റെ അവസാനം എന്തായി എന്ന് ബ്രിജിത്ത പറയില്ല. കോക്കാഞ്ചറക്കാര് തോറ്റ് തൊപ്പിയിട്ടു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ തല്ലുകൊണ്ടത് ബ്രിജിത്തയുടെ ഏതോ ഒരപ്പാപ്പനായിരുന്നു. അവിടെ ബ്രിജിത്ത പല്ലു കടിക്കും.

എങ്ങനെയെങ്കിലും തല്ലൊന്നവസാനിപ്പിക്കണ്ടേ? ഓരോ ആഴ്ച കഴിയുന്തോറും തല്ലിന്റെ രസം കുറഞ്ഞുവന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ഞായറാഴ്ച ഒല്ലൂക്കാര് തല്ലാൻ വന്നില്ല. ഒല്ലൂര് മാലാഖയുടെ പെരുന്നാളിന് തൊട്ടുമുമ്പ് ധ്യാനിപ്പിക്കാൻ വന്ന അച്ചന്റെ പ്രസംഗം കേട്ട് അവർ പശ്ചാത്തപിച്ചു. എല്ലാവരും കുമ്പസാരിച്ച്, ഫുൾക്കൈഷർട്ടിട്ട്, കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു. കോക്കാഞ്ചറക്കാര് പൊതിച്ചോറും കെട്ടി ചീരാച്ചിഷാപ്പിലെത്തി. ഉച്ചവരെ ഒല്ലൂക്കാരെ കണ്ടില്ല. എന്നാൽ, അവിടെച്ചെന്ന് തല്ലാം എന്നായി കോക്കാഞ്ചറക്കാര്. പശ്ചാത്തപിച്ചിരുന്ന ഒല്ലൂക്കാര് ആദ്യം വലത്തെ ചെകിട് കാട്ടിക്കൊടുത്തു. കോക്കാഞ്ചറക്കാർക്ക് ഹരം കേറി. അതോടെ ഒല്ലൂക്കാരും പെരുന്നാളിന് വന്ന അവരുടെ അളിയന്മാരും കൂടി ഒല്ലൂര് മാലാഖയുടെ മുമ്പിലിട്ട് തല്ലി കോക്കാഞ്ചറക്കാരുടെ പരിപ്പെടുത്തു. മാലാഖ ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല.

"അതൊന്നും ഇനിക്കറിയില്ല. അവടത്തെ പെങ്കുട്ടീനിണ് ഓപ്പൻ കെട്ടാമ്പോണോ. അപ്പഴാ?" ചെറോണ ചോദിച്ചു.

"ആ. അവനൊക്കെ അതാ ചേര്. അവനും അതന്ന്യല്ലേ സയിസ്? മാർക്കംകുടി."

റോസാപ്പൂതീനി പരിഹസിച്ചു.

ഇതുവരെ ലൂസി ഹീറോപേനയിൽ മഷി നിറച്ചിട്ടില്ല. മഷി നിറക്കാനുള്ള വിദ്യ പഠിച്ചിട്ടുമില്ല. നോട്ടുബുക്കിന്റെ നടുവിലെ പേജുകളിൽ കുത്തിവെച്ചിരിക്കയാണ് ഹീറോ പേന.

ഓപ്പന്റെ കല്യാണത്തിന് ലൂസി ഒഴിച്ച് മറിയപുരത്തുള്ളവർ മുഴുവൻ കൂടി. ലൂസിക്കെന്തുപറ്റി? ഓപ്പൻ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ലൂസിക്ക് ചെന്നിക്കുത്താ. BRUTന്റെ മണം കേക്കാൻവയ്യ. ചെറോണ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. ആരാ ലൂസി? കൂട്ടാൻ കച്ചോടക്കാരന്റെ മോൾ അൽപം ദേഷ്യത്തോടെ ഓപ്പനോട് ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടാവും? അപ്പോൾ ഓപ്പൻ എന്തു പറയും?

ഓപ്പന്റെ തൊള്ള ഇളിയും. അതന്നെ!

പത്താംക്ലാസ് ജയിക്കുമെന്ന് ലൂസി സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലെങ്കിലും ലൂസി പഠിച്ചതൊന്നും ജയിക്കാൻ വേണ്ടി ആയിരുന്നില്ല. തോറ്റാലും ജയിച്ചാലും ഒരുപോലെയെന്ന് കരുതുന്ന വല്ല കുട്ടികളും ലൂസിയുടെ സ്കൂളിലുണ്ടെങ്കിൽ, അത് സേതുമാത്രമാണ്. മധുരമായ ഒരു ചിരിയോടെ ലൂസി ആടുകളോട് പറഞ്ഞു. ലൂസി ഈസീക്കൽടു സേതു. സേതു ഈസീക്കൽടു ലൂസി. എന്തൂട്ടാ ഈ ഈസീക്കൽടു?

മ്പേ...

പത്താംക്ലാസ് ജയിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കാത്തതുപോലെ കോളേജിൽ പഠിക്കുമെന്നും ലൂസി വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. വിചാരിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. പരീക്ഷയെഴുതിക്കഴിഞ്ഞ് കൊത്തിയും പെറുക്കിയും അവളങ്ങനെ നടന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ സ്വഭാവം ആർക്കെങ്കിലും മുൻകൂട്ടി പറയാൻ കഴിയുമോ? എപ്പൊ എങ്ങ്ട് വേണമെങ്കിലും ചായാം. റിസൽട്ട് വന്നപ്പോൾ ഈ ലോകത്തെ മുഴുവൻ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് പറഞ്ഞു.

"നീയ് നേന്ത്രവാഴ വെച്ചറീ. നേന്ത്രവാഴ വെച്ചട്ട്, പഠിച്ചോ. അല്ലാണ്ട് എന്റെ കൈയീന്ന് കാക്കാശ് കിട്ടുംന്ന് വിചാരിക്കണ്ട. എന്തോരം വെക്കാൻ പറ്റീന്ന് വെച്ചാ അത്രയ്ക്കാ വെച്ചോ. പീസ് ഞാൻ കൊട്ത്തോളാം. പുസ്തകൊന്നും വേടിച്ചുതരാൻ പറയര്ത്. എന്റെ കാര്യങ്ങള്ട്ട് മൊടങ്ങാനും പാടില്യ. പിന്നൊരു കാര്യം. തൃശൂര് ഗോളേജില് പോയാ പഠിക്കണേ. വല്ല ചെക്കമ്മാരോടും മീണ്ടീന്നാ പറഞ്ഞൂന്നാ കേട്ടാ കയ്യും കാലും തല്ല്യൊടിച്ച്, ദേ, ഈ മുക്കിലിടും ഞാൻ. പറഞ്ഞില്യാന്ന് വേണ്ട."

ലൂസിക്ക് കാര്യം പിടികിട്ടിയില്ല. കോളേജില് പൂവേ? ലൂസ്യാ? ബ്രിജിത്ത കല്യാക്ക്വാവും. ആളെ ആസാക്കണ പണി ബ്രിജിത്തേരെ കൈയീന്ന് പോയതാള്ളോ. പക്ഷേ, ബ്രിജിത്തയുടെ കനപ്പിച്ച ഇരുപ്പുകണ്ടപ്പോൾ ലൂസിക്ക് മനസ്സിലായി കാര്യമായിട്ടാണ് പറയുന്നതെന്ന്. ലൂസിയുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് ഇരട്ടിയായി. തലചുറ്റലും പേടിയും വന്നു. സന്തോഷംകൊണ്ട് നിൽക്കാനും ഇരിക്കാനും കിടക്കാനും പറ്റാണ്ടായി. കോളേജ് കുമാര്യാ? ലൂസ്യാ? ലൂസി കോഴികൾക്കിടയിൽക്കിടന്നോടി ബഹളംവെച്ചു. ആടുകളെ കെട്ടഴിച്ചുവിട്ട് പിന്നാലെ ഓടി. പശുക്കൾക്കൊക്കെ ഇരട്ടി പുല്ലരിഞ്ഞുകൊടുത്തു. പറ്റുമെങ്കിൽ ലൂസി ഒരു പശുവിന്റെ പുറത്ത് സവാരിപോയേനെ.

അങ്ങനെ ലൂസി വാഴക്കുഴി കുത്താൻ തുടങ്ങി. ഒഴിവുള്ള നേരത്തൊക്കെ പറമ്പടിച്ചുകൂട്ടി ചവറ് വാരിക്കൊണ്ടുവന്ന് കുഴികളിലിട്ടു. ലൂസിക്കുതന്നെ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നി. അമ്പതു കുഴികൾ ലൂസി കുഴിച്ചു. എല്ലാത്തിലും ചവറിട്ടു കത്തിച്ചു. ആളിക്കത്തുന്ന തീയിൽ നോക്കി കോളേജിനെ സ്വപ്നംകണ്ടു. ഇനി കുഞ്ഞയ്യപ്പന്റെ സഹായംവേണം. കുഞ്ഞയ്യപ്പൻ പറഞ്ഞു. ചാണപ്പൊടി കൂട്ടിക്കോ. തിങ്കളാഴ്ച വാഴ്ക്കന്ന് റെഡി!

ഒരു കുന്നോളം ചാണകം ലൂസി പൊടിച്ചുണ്ടാക്കി. പ്ലാവായ പ്ലാവിന്റെയൊക്കെ, മാവായ മാവിന്റെയൊക്കെ, ചോട്ടിൽക്കിടക്കുന്ന കരിയിലകൾ പൊടിച്ചുകൂട്ടി. വെണ്ണീരും ചാണകവും കരിയിലപ്പൊടിയും കൈക്കോട്ടുകൊണ്ട് ഇളക്കിമറിച്ചു. ചവറിട്ടു കത്തിച്ച് വെന്ത മണ്ണുള്ള കുഴികളിൽ പൊടി വാരിയിട്ടു. മീതെ വെള്ളം തളിച്ചു.

വാഴക്കന്ന് നടുമ്പോൾ കുഞ്ഞയ്യപ്പൻ ബഹുമാനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"ഇങ്ങ്നെ വേണം, കുട്ടീ. ഒര് മട്യാല്യാണ്ട് പണിട്ക്കണം. ഇപ്പഴ്ത്തെ ഓരോ പെങ്കുട്ട്യോള്! അയ്യമ്മേ! എന്താ പത്രാസും പൗലോസും! മേലനങ്ങി ഒരു പണിട്ക്കില്ല. കുനിഞ്ഞട്ടൊര് പ്ലായില ങ്ട് ഇട്ക്ക്ല്യ. കഞ്ഞുടിക്കാൻ വകില്യങ്ങിലും മട്ടുംമാതിരിം സിലിമാ നടീര്യാ. എന്റോടിണ്ട് രണ്ടെണ്ണം. ചാണം കണ്ടാ അറപ്പാ! പശുന കണ്ടാ പേട്യാ. ചളീല് കാലാ കുത്ത്ല്യ. കാല് കുത്തണങ്ങി ചെര്പ്പ്ടണംന്ന്! എന്താ തരം! കള്ള ജാത്യോള്."

അറപ്പൊക്കെ ലൂസിക്കും ഉണ്ട്. നഖങ്ങൾക്കിടയിൽ വെണ്ണീറും ചാണകവും കടന്ന് കറുത്തു. കൈകൾ പരുപരുത്ത് പൊട്ടി. വെയിലുകൊണ്ട് മുഖം ചെമ്പുനിറമായി. മുടി ചകിരിനാരുപോലെ ആയി. വൈകുന്നേരമാവുമ്പോഴേക്കും മേലാകെ തളർന്നു. വേദനിച്ചു. എന്നാലും വാഴക്കന്ന് നട്ടുനനച്ചാൽ കോളേജ് കുമാരിയാവാം എന്ന അദ്ഭുതകരമായ അറിവ് ഒരു ബാധപോലെ പിടികൂടിയതുകൊണ്ട് അവൾക്ക് അറപ്പൊരു പ്രശ്നമായില്ല. ലൂസി വെള്ളം കോരി. അമ്പത് കുടം രാവിലെ അമ്പത് കുടം വൈകുന്നേരം. മൊത്തം നൂറുകുടം വെള്ളം കോരി ലൂസി നേന്ത്രവാഴ നട്ടുനനച്ചു.

കോളേജിലെ അപേക്ഷാഫോറത്തിൽ രക്ഷാകർത്താവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒപ്പിടാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത കനത്തിൽ പറഞ്ഞു. "ഇംഗ്ലീഷില് എന്റെ പേരെഴ്ത്റീ."

ലൂസി ഒന്നു വിറച്ചു. ബ്രിജിത്തയുടെ സ്പെല്ലിംഗ് ലൂസിക്കറിയില്ല. തിരിച്ചും മറിച്ചും ആലോചിച്ചു. ഒടുവിൽ രണ്ടും കൽപിച്ച് ലൂസി എഴുതി. BIRGITA. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞ് ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്ത് നോക്കി. ലൂസി എഴുതിയതുതന്നെയാണ് ബ്രിജിത്ത എന്നവൾക്ക് ബോധ്യംവന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പേരിന്റെ തൊട്ടടുത്ത് ഒരു വലിയ കുരിശ് വരച്ച് എല്ലാംകൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു വട്ടത്തിനുള്ളിലാക്കി ബ്രിജിത്ത ഒപ്പിട്ടു. ഗമയിൽ ലൂസിയെനോക്കി പറഞ്ഞു. "ങ് ആ. കൊണ്ടോയി കൊട്ക്ക്."

6

ഒരു കാലൻകുടയുടെ കഥ

വാഴകൾക്ക് കൂമ്പുവന്നു നിരന്ന ഒരു നിലാവിൽ ബ്രിജിത്തയുടെ കാലു ഞെക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ, ലൂസി, വിളക്കിന്റെ തിരി താഴുംപോലെ ഒച്ച താഴ്ത്തി ചോദിച്ചു.

"കോളേജീപ്പുവാൻ പാവാട വേണ്ടേ എളേമേ?"

ബ്രിജിത്ത ഒരു ഞെട്ടലോടെ കാല് വലിച്ചു.

"ഇള്ള പാവാട്യൊക്കെ ഇട്ട്ട്ട് പോയാ മതി."

വാഴക്കൂമ്പിന്റെ നിറമുള്ള പാവാടയുടെ സ്വപ്നം ലൂസി ചുരുട്ടിക്കൂട്ടി താഴെയിട്ടു. ബ്രിജിത്തയുടെ പെട്ടിയിൽ അടുക്കടുക്കായിട്ടാണ് പൂത്തൻ ജഗന്നാഥൻ മുണ്ടുകളും 'മൽമൽ' മുണ്ടുകളും ഇരിക്കുന്നത്. ആറു മുഴം നീളം. ചിലതൊന്നും നീർത്തിനോക്കിയിട്ടുപോലും ഇല്ല. ഓരോരുത്തർ കാണാൻ വരുമ്പോൾ ബ്രിജിത്തക്ക് കൊണ്ടുവന്ന് കൊടുക്കുന്നതാണ്. ലൂസിയുടെ പാവാട കീറിപ്പൊളിയുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത പെട്ടി തുറന്ന് ഒരു മുണ്ടെടുത്തു കൊടുക്കും. പാവാട തയ്ക്കാൻ. ചുരുക്കു കുറച്ച് ഒരു പാവാട. ബാക്കി തുണികൊണ്ട് ബ്ലൗസ്. അങ്ങനെയാണ് ലൂസിയുടെ വേഷം എന്നും വെള്ളയായത്.

ചെറോണ പറഞ്ഞു, നീയ് പേടിക്കണ്ടറീ ലൂസി മോളെ. ഞാൻ കൊണ്ടുന്ന് തരാം നല്ല പുള്ളിപ്പാവാടോള്. ആരും അറിയില്ല. വല്ലവരും അലക്കാൻ കൊടുത്ത പാവാട കൊണ്ടുവരാനാവും. അത് ലൂസിക്കിഷ്ടമില്ല. അതിലും ഭേദം ലൂസിയുടെ വെള്ളപ്പാവാടയാണ്.

മഴ പെയ്തു. മണ്ണിന്റെ മണം ലൂസിയെ മദിപ്പിച്ചു. അഞ്ചും ആറും ഇലകൾ വിരിഞ്ഞ വാഴത്തൈകൾക്കിടയിലൂടെ അവൾ ചിന്നനെപ്പോലെ തുള്ളിച്ചാടി നടന്നു. നെഞ്ച് കുലുങ്ങുന്നത് ഒരു ഞെട്ടലോടെ ലൂസി ശ്രദ്ധിച്ചു. ചെറോണ അവളോട് സ്വകാര്യമായി ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞിരുന്നു.

"ലൂസി മോള് ഇനി കമ്മീസിന്റടീല് ബോഡീസ് ഇടണട്ടാ. അല്ലെങ്കില് മൊല തുങ്ങും നടക്കുമ്പൊ മ്മക്ക് മോശക്കേടാവും."

ശരി. പക്ഷേ എവിടന്ന് എങ്ങനെയാണ് ബോഡീസ് കിട്ടുക? കോളേജിൽ പോകുമ്പോൾ എന്തായാലും ബോഡീസ് ഇടണമെന്ന് ചെറോണ പറഞ്ഞു. വാഴവെച്ചതല്ലേ? ബ്രിജിത്ത ബോഡീസ് വാങ്ങിത്തരട്ടെ.

ലൂസി കുളിമുറിയിൽക്കടന്ന് പരിശോധിച്ചു. രണ്ടു ചെകുത്താന്മാരെയും കാണാനൊക്കെ നല്ല ഭംഗിയുണ്ട്. പക്ഷേ, മനുഷ്യനെ നാണംകെടുത്താൻ ഇങ്ങനെ കിടന്ന് കുലുങ്ങണാ? ലൂസി ദേഷ്യത്തോടെ രണ്ടിനെയും കുറേ

നേരം അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. അനങ്ങിപ്പോവരുത്. എനിക്ക് കോളേജീപ്പോണം.

ലൂസി കോളേജിൽപ്പോവുന്നതിന്റെ തലേന്ന് പതിവ് തെറ്റിച്ച് ചെറോണ വന്നു.

"നീയേ, വെല്യേ ദുരബിമാനാ കളഞ്ഞട്ട് ഇതങ്ങടാ ഇട്ത്ത് വെയ്ക്ക്."

ചെറോണ തുണിക്കെട്ടിൽനിന്ന് അലക്കിമടക്കിയ രണ്ട് നുറുങ്ങ് ബോഡീസുകൾ എടുത്തു.

"നിന്റമ്മ തര്ാന്നാ വിജാരിച്ചോട്ടാ"

ചെറോണ ചിരിച്ചു.

"ഇതാര്ട്യാ?"

"ആര്ടേങ്ങിലും ആയിക്കോട്ടെ. നീയതാ ഇട്ടോ. ഗോളേജിപ്പുവുമ്പൊ ചെക്കന്മാര് നെഞ്ചത്ത്ന്ന് കണ്ണാട്ക്ക്ല്യ. അറിയോ?"

"ചെറോണ കോളേജീപ്പോയിട്ട്ണ്ടാ?"

"ഉവ്വുവ്വ! മ്മടെ ഗോളേജ്ണ്, ദേ ഈ പണ്ടാറക്കെട്ട്."

ആരുടെയോ അടിവസ്ത്രം. അപരിചിതമായ വിയർപ്പിൽ പലവട്ടം കുതിർന്നത്. ലൂസി മടിച്ചുമടിച്ച് അത് നിവർത്തിനോക്കി. ഒരു ചെറിയ ശീലക്കഷണം മതി ഇങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടാക്കാൻ. കെട്ടിമുറുക്കേണ്ടവിധം ലൂസിക്കറിയാം. ബ്രിജിത്ത ബോഡീസിട്ടിരുന്ന കാലത്ത്, ഭയങ്കരങ്ങളായ രണ്ടെണ്ണങ്ങളെ ഒതുക്കിമുറുക്കി കെട്ടിവെക്കുന്നത് ലൂസി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ബ്രിജിത്തക്ക് ശ്വാസംമുട്ടില്ലേ എന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും കാലത്ത് ബോഡീസിടേണ്ടിവന്നാൽ ഇത്രക്ക് മുറുക്കിക്കെട്ടില്ല എന്ന് അന്നേ ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ചെറോണ പറഞ്ഞു.

"നല്ലോണം മുറുക്ക്യാ, കെട്ടിക്കോ. പിന്നെവിടിക്കും പൂവില്ല്യ."

അല്ലെങ്കിലിപ്പൊ എവിടിയ്ക്ക്യാ പൂവ്വാ? ചെറോണയുടെ പറച്ചിൽ കേട്ട് ലൂസിക്ക് ചിരിവന്നു.

"കടുംകെട്ട് ഇടാരിക്കോ. പിന്നെ അഴിക്കാൻ കെട്ന്ന് പാട്പെട്ണ്ടിവരും. ആ നേരത്ത് എന്നെ വിളിച്ചാ കിട്ടില്ലാട്ടാ."

കുലുങ്ങിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, പണ്ടാറക്കെട്ടും തലയിൽവെച്ച് ചെറോണ പറന്നുപോകുന്നത് ലൂസി നോക്കിനിന്നു. ആകാശത്തിന്റെ ചരിവിലേക്ക്, മേഘങ്ങളുടെ മോളിൽക്കൂടിയാണ് പറക്കുന്നത്. ഇവിടെനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ ചെറോണയുടെ തുണിക്കെട്ടും ഒരു മേഘമാണ്.

വൈകുന്നേരം, മേൽകഴുകിക്കഴിഞ്ഞ് ലൂസി ബോഡീസിട്ടുനോക്കി. കഴിയുന്നത്ര ശക്തിയായി മുറുക്കിക്കെട്ടി. അതിനുമീതെ കമ്മീസിട്ടു. അതിനും മീതെ ബ്ലൗസിട്ടു. എന്തൊരു വ്യത്യാസം! മുൻവശം പരന്ന് നിരപ്പായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ രണ്ടെണ്ണം അവിടെ ഉണ്ടെന്നേ തോന്നില്ല.

1893ൽതന്നെ മുലകളെ പൊന്തിച്ച് താങ്ങിനിറുത്തുന്ന 'ബ്രാ' എന്ന അടിയുടുപ്പിന് പേറ്റന്റ് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിനും മുമ്പ് 1870 കളിൽ തന്നെ രണ്ട് കിളുന്ത് കാബേജിലകളും രണ്ട് പട്ടുതൂവാലുകളും ഉപയോഗിച്ച് കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിടുന്ന തരം മുലതാങ്ങികൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ആധുനിക

ബ്രായുടെ മാതാവ് മേരിഫെലിപ്സ് എന്ന മഹതിയാണ്. 1913ൽ മേരി ഫെലിപ്സിന്റെ 'ബ്രാ'ക്ക് പേറ്റന്റ് കിട്ടി. മുലകളെങ്ങനെ കുത്തനെ നിറുത്താം എന്ന അന്വേഷണം ഇന്നും അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. ലോകത്ത് എത്രതരം ബ്രാകൾ ഉണ്ട്? എണ്ണിയാലൊടുങ്ങില്ലത്രെ.

വിയറ്റ്നാം യുദ്ധത്തോടുള്ള എതിർപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സ്ത്രീകൾ ബ്രാ കത്തിച്ചിരുന്നു.

പാവം ലൂസി! അടിച്ചമർത്തി നേടിയ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെയാണ് അവൾ ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നത്.

രാത്രിമുഴുവൻ മഴയായിരുന്നു. ഇടികുടുക്കം കേട്ടുകൊണ്ട് ലൂസി കിടന്നു. നെഞ്ച് മുറുകിയ വേദനകൊണ്ടും ഉള്ളുനിറഞ്ഞ സന്തോഷം കൊണ്ടും അവൾക്കുറക്കം വന്നില്ല. അങ്ങങ്ങകലെനിന്ന് കേൾക്കുന്ന ഇടികുടുക്കത്തോട് ലൂസി കൊഞ്ചി. ഇടികുടുക്കമേ ഇടികുടുക്കമേ എവട്യാ നിന്റെ കോളേജ്? ആകാശത്താ? ലൂസി കിടന്ന് ചിരിച്ചു. ചിരി തെല്ലുറക്കെയായോ എന്നവൾക്ക് പേടിയായി. അങ്ങനെ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന് ലൂസി ഉറങ്ങുമ്പോഴേക്കും നേരം ഒരുപാടായി. കേറിത്തീരാത്ത കോണിപ്പടികളും നടന്നുതീരാത്ത ഇടനാഴികളും ഇരുട്ടുനിറഞ്ഞ ക്ലാസ് മുറികളും സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവൾ ഉറങ്ങിയത്. രാവിലെ എണീയ്ക്കാൻ വൈകുകയും ചെയ്തു.

നേരം വെളുത്തിട്ടും മഴ തോർന്നില്ല. ഇരുണ്ടുമൂടി നിൽക്കുന്നു. നേന്ത്രവാഴകൾ വെള്ളംകുടിച്ച് കുളിർത്തുനിന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ കാലൻകുട മാത്രമാണ് വീട്ടിലുള്ളത്. വളഞ്ഞ മരക്കാലുള്ള ഒരു ആനമന്തൻ കുട. അതുംപിടിച്ച് കോളേജിൽപ്പോകാൻ ലൂസിക്ക് വിഷമം തോന്നി. കുട്ടികൾ കളിയാക്കുമോ? മഴയാണെങ്കിൽ കോരിയൊഴിക്കുന്നു. മരക്കസേരയുടെ മീതെ കേറിനിന്ന് തട്ടിലെ ഇരുമ്പുവളയത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന കുടയെടുത്ത് ലൂസി പൊടിയും മാറാലയും തട്ടുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു.

"നീയതാ കൊണ്ടോയാ ഇനിക്കൊന്ന് പൊറത്തയ്ക്ക് എറങ്ങണങ്ങിലോ?"

ലൂസി തളർന്നു. കുടയും പിടിച്ച് അവൾ അങ്ങനെത്തന്നെ നിന്നുപോയി. എങ്ങനെ പോകും?

രാവിലെത്തെ മഴയും കുളിരും ഇരുട്ടും കാരണം കഞ്ഞികുടി കഴിഞ്ഞതും ബ്രിജിത്ത കിടക്കയിലേക്കുതന്നെ ചുരുണ്ടു. മൂടിപ്പുതച്ചു. ഇനി എന്തുചെയ്യും? ലൂസി അടുക്കളയുടെ വരാന്തയിൽ പോയിനിന്ന് മഴ തോരുമോ എന്ന് നോക്കി. നേന്ത്രവാഴകൾക്കുമീതെ ഇരുണ്ട് പുകഞ്ഞ് കനത്തുനിൽക്കുകയാണ് ആകാശം. മഴ നനഞ്ഞ കോഴികൾ ലൂസിയുടെ ചുറ്റും ചേർന്നുനിന്നു. പുറത്തിറങ്ങാൻ വയ്യല്ലോ ലൂസി? ലൂസിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. മിണ്ടാണ്ട് പൊക്കൊ അവ്ടന്ന്'

പേടിച്ചു പേടിച്ച് ലൂസി പിന്നെയും കാലൻകുട കൈയിലെടുത്തു.

"ഇത് ഞാൻ കൊണ്ടോട്ടെ എളേമേ?" ബ്രിജിത്ത ഉറക്കത്തിൽ മുരണ്ടു.

"അതിന്റെ വില്ലങ്ങാനും ഒടിച്ചാ... ങ്ആ! അപ്പ കാണാം."

പാറച്ചാവിന്റെ കാലത്തുള്ള കുടയാണ്. ശീല പൊടിഞ്ഞ് തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും ബ്രിജിത്തയുടെ വീര്യം കണ്ടാൽ പട്ടു കുടയാണെന്നാ തോന്ന്വാ.

ചെറോണയുടെ അരിമോനാണ് ലൂസിക്ക് കൂട്ടുചെന്നത്. ഹരി. തൃശൂരിന്റെ എല്ലാ മുക്കും മൂലയും അവനറിയാം. എട്ടാംക്ലാസുകാരനാണ്.

ഒരാഴ്ച മുഴുവൻ അവന്റെ ജോലി രാവിലെ ലൂസിക്ക് കൂട്ടുചെല്ലലാണെന്ന് ചെറോണ തീരുമാനിച്ചു.

"ബാക്കിള്ള പടിപ്പൊക്കെ മതി നിന്ക്ക്."

ചെക്കനും സന്തോഷായി. കോളേജൊക്കെ ഒന്ന് കാണാലോ. ലൂസി നെടുനെടുങ്കൻ കാലൻകുടയും കൊണ്ടിറങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവൻ സംശയിച്ചു.

"അയ്യേ! ഇതുംകൊണ്ടാ കോളേജീപ്പോണേ? പിള്ളേര് കള്ള്യാക്കും."

ലൂസിക്ക് ദേഷ്യംവന്നു.

"ഇതിന്പ്പൊ എന്താ ഒരു കൊഴപ്പം?"

"ഇത് പല്ലില്ലാത്ത മുത്തപ്പാപ്പൻമാര്ടെ കൊട്യാ."

"ആയ്ക്കോട്ടെ" ലൂസി പിറുപിറുത്തു. ഹരി പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. മഴയാണെങ്കിൽ കോരിച്ചൊരിയുന്നു. ലൂസി കുട നീർത്തിയപ്പോൾ ചെക്കൻ അതിശയിച്ചുപോയി. അതിലൊരു നാലാൾക്ക് വേണങ്കിൽ നിൽക്കാം. തുള്ളി മഴകൊള്ളാതെ. അത്ര വിസ്താരണ്ട്.

മുണ്ടുപാലത്തിന്റെ ഇടത്തേവശത്തുകൂടെ പാടത്തേക്കിറങ്ങി നടന്നാൽ എളുപ്പത്തിൽ കൊക്കാലയിലെത്താമെന്ന് ഹരി പറഞ്ഞു. അവൻ കാട്ടിക്കൊടുത്ത എളുപ്പവഴിയിലെ ഓരോരോ അടയാളങ്ങൾ ലൂസി നോക്കി വെച്ചു. ഒറ്റക്ക് പോകേണ്ടിവരുമ്പോൾ വഴിതെറ്റാതിരിക്കാൻ. കോളേജ് പഠിപ്പ് എത്ര ദിവസത്തേക്കുണ്ടാകുമെന്നൊന്നും ലൂസിക്ക് ഉറപ്പില്ല. ബ്രിജിത്തയുടെ കാര്യങ്ങളെന്തെങ്കിലും ഒന്ന് തെറ്റിയാൽ മതി. അതോടെ നിൽക്കും പഠിപ്പും പത്രാസും. അല്ലെങ്കിലും കോളേജില് പഠിച്ച് ബിഎക്കാരി ആവണമെന്നൊന്നും ലൂസിക്കില്ലല്ലോ. കോളേജിൽ പോണം. കോളേജ്കുമാരി ആവണം. ഒരു ദിവസത്തേക്കെങ്കിൽ ഒരു ദിവസത്തേക്ക്.

"ചെര്പ്പ്ടാണ്ടാ കോളേജീപ്പോണേ?" ഹരി ചോദിച്ചു.

ലൂസി കേൾക്കാത്തപോലെ നടന്നു. ചീറിയടിക്കുന്ന കാറ്റിലും മഴയിലും കാലൻ കുടയോടൊപ്പം പൊന്തിപ്പോവാതെ നോക്കുകയാണ് ലൂസി. വരമ്പത്തെ ചളിതെറിച്ച് വെള്ളപ്പാവാട പുള്ളിപ്പാവാടയായി. ചളിയിൽ മുങ്ങി ലൂസിയുടെ കാലടികൾ തൊപ്പിയിട്ടപോലെ ആയി.

"ഇത്രിം വഴി നടന്നിട്ട് ലൂസ്യേച്ചി എങ്ങന്യാ ദിവസോം കോളേജീപ്പൂവ്വാ?"

'അരിമോൻ' ചോദിച്ചു. അതത്ര എളുപ്പപ്പണിയായി ലൂസിക്കും തോന്നുന്നില്ല. കോളേജുവിട്ട് ഇത്രയും ദൂരം നടന്ന് വീട്ടിലെത്തുമ്പോഴേക്കും നേര

മെന്താവും? ബ്രിജിത്തയുടെ അവസ്ഥ എന്താവും? പശുക്കൾ, ആടുകൾ, കോഴികൾ എന്താവും? കോളേജ് പഠിപ്പ് അധികം ദിവസമൊന്നും നീളാൻ വഴിയില്ല.

കോളേജിലേക്കുള്ള വഴി തിരിയുമ്പോഴും ലൂസിയുടെ മനസ്സിൽ ബ്രിജിത്തയുടെ ചീത്ത പറച്ചിലും പശുക്കളുടെ കരച്ചിലും ആടുകളുടെ വിശപ്പും കിടന്ന് മറിയുകയായിരുന്നു. ബസിറങ്ങി, വഴി തിങ്ങി നടന്നുപോകുന്ന ആണും പെണ്ണും കാറും സൈക്കിളും സ്കൂട്ടറും മോട്ടോർ സൈക്കിളും കുറച്ചൊന്നുമല്ല ലൂസിയെ പരിഭ്രമിച്ചത്. നടക്കാൻ ഒരിഞ്ചു വഴിയില്ലാത്ത പോലെ. നടക്കാൻ അറിയാത്തപോലെ. ലൂസി ഒതുങ്ങിയൊതുങ്ങി ചാലിൽക്കൂടിയായി നടത്തം. കണ്ണ് മഞ്ഞളിക്കുന്ന വേഷങ്ങൾ, ലൂസി കാണാത്ത പരിഷ്കാരങ്ങൾ, തലമുടിക്കെട്ടുകൾ, കുടകൾ, ബാഗുകൾ, ചെരുപ്പുകൾ, ആഭരണങ്ങൾ, ചായങ്ങൾ. നിറങ്ങളുടെ ഒരു പെരുന്നാള്. ഓരോന്നും ലൂസിയെ ഒരു പുഴുവിനെപ്പോലെ ചെറുതാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോന്നും അവളെ ചാലിന്റെയും അതിരിലേക്ക് തള്ളിനീക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

കോളേജിന്റെ ഗേറ്റ് കണ്ടതും ലൂസിയുടെ നെഞ്ചിടിപ്പ് കൂടി. നിറങ്ങൾ തിങ്ങിയൊഴുകുന്ന പടിവാതിൽ. അകത്തേക്ക്. പുറത്തേക്ക്.

ഗേറ്റിൽ വലിച്ചുകെട്ടിയ വെളുത്ത ബാനറിലെ ചുവന്ന വാക്കുകൾ ലൂസി വായിച്ചു- നവാഗതർക്ക് സ്വാഗതം, സ്ഫി.

ഒരു നവാഗത എന്ന നിലയിൽ ലൂസി സന്തോഷിച്ചു. ആ സ്വാഗതത്തിലൊരു പങ്ക് തനിക്കും കൂടി ഉള്ളതാണല്ലോ. അവൾക്ക് അഭിമാനവും തോന്നി. എന്തുട്ട്ണ് സ്ഫി? ഹരി കളിയാക്കി. അയ്യേ! അത് സ്ഫീന്നല്ല എസ്.എഫ്.ഐന്നാ. ഭാഗ്യം! തൊട്ടപ്പുറത്തെ ബാനറിൽ ലൂസി 'ക്സു' എന്ന് വായിച്ചേനെ.

കാമ്പസിന്റെ ഒത്തനടുവിൽ ലൂസിയെ കൊണ്ടുനിറുത്തിയിട്ട് അരിമോൻ പറഞ്ഞു:

"ഞാമ്പുവ്ണ്."

പെൺകുട്ടികൾ അവനെ തുറിച്ചുനോക്കിയതാണ് കാരണം. ട്രൗസറിന് ഇറക്കംപോരെന്ന് ഗേറ്റ് കടന്ന നിമിഷം മുതൽ അവന് തോന്നിയിരുന്നു. ലൂസിയെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ അവൻ ഓടിപ്പോയി!

രണ്ടു കുടയുടെ വലുപ്പമുള്ള അപ്പാപ്പൻകുടയും ചൂടി ലൂസി കാമ്പസിനു നടുവിൽ നിന്നു. കുടക്കമ്പികളുടെ തുമ്പിൽനിന്ന് പൊട്ടാത്ത മഴച്ചരടുകൾ അവൾക്കുചുറ്റും വീണഴിഞ്ഞുലഞ്ഞു. മണ്ണിലേക്ക് ചാഞ്ഞ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നീർപ്പോളകളുടെ കൂടെ കുറേദൂരം അലഞ്ഞു. കാലിൽത്തടഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ ചളിയുടെ ചെരിപ്പുകൾ അലിഞ്ഞില്ലാതായി. കുടയിൽ വീഴുന്ന മഴയുടെ താളത്തിനൊപ്പിച്ച് ആദ്യ ചുവടുകൾവെച്ച് ലൂസി കോളേജിന്റെ വരാന്തയിലേക്കു കയറി.

നിറുത്താതെ ഇംഗ്ലീഷ് പറഞ്ഞ് ഒരു കൂട്ടം കുട്ടികൾ അവളെക്കടന്നുപോയി. ലൂസിക്ക് പേടിയായി. ആരെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ അവളെന്തുത്തരം പറയും? കോളേജിലൊക്കെ ഇംഗ്ലീഷല്ലേ? ലൂസിയുടെ പേടി വെറുതെയായിരുന്നു. ക്ലാസ് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വരാന്തകളിലൂടെ, കോണിപ്പടികളിലൂടെ, ഇടനാഴികളിലൂടെ, പല പല കെട്ടിടങ്ങളിലൂടെ ഒരു നൂറുതവണ നടന്നിട്ടും ഒരാളും അവളോടൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും. ആരും അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചതുപോലുമില്ല.

വലിയ കാലൻകുട ലൂസിക്ക് ഭാരമായി. അത് നിവർത്തിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ തോന്നാത്ത അസൗകര്യമാണ് മടക്കിപ്പിടിക്കുമ്പോഴുള്ളത്. കോളേജിലെ പെൺകുട്ടികളുടെ പെരുമാറ്റ രീതികളിൽ ഇത്തരം ഒരു കുട പിടിക്കേണ്ട രീതി ഇല്ല. സ്വന്തമായി ഒരു രീതിയുണ്ടാക്കി ബ്രിജിത്തയുടെ കുട പിടിക്കാൻ ലൂസിക്ക് പറ്റുന്നുമില്ല. ഇതിന്റെ വളഞ്ഞ മരക്കാലും വല്ലാത്ത നീളവും നരയും ഒക്കെ നാണക്കേടുണ്ടാക്കുന്നു. ഇത് കുത്തിപ്പിടിക്കാനും പറ്റില്ല. കക്ഷത്തിൽ വെക്കാനും പറ്റില്ല. ലൂസി വിഷമിച്ചു.

ലൂസി നടപ്പു തുടങ്ങിയിട്ട് പലതവണ ബെല്ലുകളടിച്ചു ക്ലാസ് മുറികളിൽനിന്ന് തിരമാലകൾപോലെ കുട്ടികൾ വരാന്തയിലേക്കും കോണിപ്പടികളിലേക്കും ഇടനാഴികളിലേക്കും ഒഴുകിവന്നു. തിരിച്ചുകേറി. നേരം കഴിയുന്തോറും ലൂസിക്ക് പേടിയായി. ക്ലാസ് കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാതെ തിരിച്ചുപോകേണ്ടിവരുമോ? പലതവണ ലൂസിയുടെ പേരും നമ്പറും ക്ലാസും എഴുതിവെച്ച ബോർഡിനടുത്തുകൂടി അവൾ നടന്നുപോയി. ബോർഡ് നോക്കിയാണ് ക്ലാസ് കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതെന്നറിയാത്തതുകൊണ്ട് അവളതറിഞ്ഞില്ല. ആരോടെങ്കിലും ചോദിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ തന്റേതുപോലെ എന്ന് കരുതാവുന്ന ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലും ലൂസി കണ്ടില്ല. തന്റേതുപോലത്തെ ഉടുപ്പ്, നടപ്പ്, ഭാവം. തന്റെതന്നെ ഒരു പ്രതിച്ഛായക്കുവേണ്ടി ലൂസി പല മുഖങ്ങളിലും നോക്കി. അവൾക്ക് പേടിയായി. നടന്ന വഴികളിലൂടെത്തന്നെ ലൂസി പിന്നെയും നടന്നു. അവൾ ക്ഷീണിച്ചു.

കുട്ടികൾ ഊണുകഴിച്ച് പാത്രം കഴുകാൻ ലേഡീസ് റൂമിന്റെ പൈപ്പിൻ ചോട്ടിലേക്ക് പോകുമ്പോഴും ലൂസി നടക്കുകയായിരുന്നു.

"കുട്ടീടെ പേര് ലൂസീന്നല്ലേ?"

ഒരു കൈ ലൂസിയെ തൊട്ടു. മനുഷ്യരിൽ ആദിമമായ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ ശബ്ദം എന്തായിരുന്നു? തീർച്ചയായും അതൊരു നിലവിളിയുടെ രൂപത്തിലായിരുന്നിരിക്കും. ലൂസി നിലവിളിച്ചു. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു ചെറിയ കറുത്ത, പെൺകുട്ടി. മെലിഞ്ഞുണങ്ങിയ മുഖം. പിരുപിരാ ചുരുണ്ട ഇത്തിരിമുടി. ശോഷിച്ച കൈകൾ. പതിഞ്ഞ മൂക്ക്. പകച്ച വായ. ആധികയറിയ നോട്ടം. ഇതാണ് ഞാൻ. ലൂസി കണ്ടെത്തി. അവൾക്ക് ആ കുട്ടിയുടെ കാൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കരയണമെന്ന് തോന്നി.

"എന്റെ പേര് സുന്ദരീന്ന്ണ്. ഓർമില്ലേ? അഡ്മിഷന് വന്നേപ്പൊ നമ്മള് കണ്ടിരുന്നു."

ലൂസി ഓർക്കുന്നില്ല. ഓർക്കാൻ മാത്രം ഈ രൂപം ശക്തമല്ല. അഡ്മിഷന്റെ അന്നാണെങ്കിൽ ബ്രിജിത്തയെ പേടിച്ച് ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും

തിരിയാതെ വെറുങ്ങലിച്ചൊരിരിപ്പായിരുന്നു. ബ്രിജിത്ത സകലമാന പൊന്നും കെട്ടിയൊരുങ്ങി ഈ കോളേജിലെ ആരേക്കാളും മേലെയാണ് ഞാൻ എന്ന ഭാവത്തിൽ വടിയും പിടിച്ച് ഇരുന്നു. സുന്ദരിയെ ലൂസി ഓർക്കുന്നില്ല.

"നമ്മള് ഒര് ക്ലാസിലാ. കുട്ടി ഇപ്പ വര്ണേള്ളോ?" സുന്ദരി ചോദിച്ചു. പെറ്റുവീണ കുഞ്ഞിന്റെ അറിവില്ലായ്മയോടെ ലൂസി സുന്ദരിയുടെ പിന്നാലെ നടന്നു. സുന്ദരി ചോദിച്ചു.

"കുട്ട്യെന്താ നേരം വൈക്യേ?"

ലൂസി മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ഇപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു വാക്കുച്ചരിച്ചാൽ അതൊരു നിലവിളിയായി മാറും.

പൊട്ടിച്ചിരികളുടെ, അട്ടഹാസങ്ങളുടെ അമിതാഹ്ലാദങ്ങളുടെ നിലയില്ലാത്ത ഒരു കടലിലേക്ക് എടുത്തെറിയപ്പെട്ടപോലെ ലൂസി ക്ലാസിലേക്ക് കടന്നു. സുന്ദരിയുടെ പിന്നാലെ അവൾ കടന്നുചെന്നത് ആ കടലിലൊരു മഴത്തുള്ളിപോലെ പോലും വീണില്ല. ബെഞ്ചിലും ഡസ്കിലും ഇരുന്നും നിന്നും കൈയടിച്ചും ബഹളം വെച്ചും അപരിചതരായ കുട്ടികൾ.

"നമ്ക്ക് പിന്നിൽത്തെ ബെഞ്ചിലിരിക്കാം."

സുന്ദരി പറഞ്ഞു. ലൂസിക്കതുമതി. ഏറ്റവും പിന്നിലത്തെ ബെഞ്ച്. ചാണകം മണത്താലും സുന്ദരി കുടെയുണ്ടാവുമെന്ന് ലൂസിക്കെന്തോ ഉറപ്പുതോന്നി.

ഒന്ന് നിന്ന് തിരിയുംമുമ്പ് ലൂസിയുടെ കുട ആരോ തട്ടിപ്പറിച്ചു. കുടയും കൊണ്ടോടുന്ന വെളുത്തുയരംകുടിയ ചെക്കനെ ലൂസി കണ്ടു. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ലൂസിയുടെ കുട നിവർത്തി, ക്ലാസിൽ കൂട്ടച്ചിരിയായി. ചെക്കൻ ലൂസിയുടെ അപ്പാപ്പൻകുടയും കൊണ്ട് ഓട്ടമായി.

ദേ, പാറ്റ! പാറ്റ!

ഒരു പെൺകുട്ടി വിളിച്ചുകൂവി. ക്ലാസ്മുറി തകർക്കുന്ന ചിരി. ഡസ്കിലിടിക്കൽ. ഒരക്ഷരം മിണ്ടാൻപറ്റാതെ ലൂസി കണ്ണുവട്ടച്ച് നിന്നുപോയി. ലൂസിയുടെ കരുത്ത് എവിടെപ്പോയി? വാക്കുകൾ എവിടെപ്പോയി? ബ്രിജിത്തയുടെ കുടയുടെ മോളിലിരുന്ന് പാറ്റ അവളെ തുറിച്ചുനോക്കി. എന്തൂട്ടാ ലൂസ്യേ നീയെന്നെ ഈ പ്രാന്തന്മാര്ടെ എടേല്ക്ക് കൊണ്ടന്നേ?

കുടയും കൊണ്ട് വെളുത്ത ചെക്കൻ പുറത്തേക്കോടി. പിന്നാലെ ജാഥയായി മറ്റ് ചെക്കന്മാരും.

എന്റെ കൊട! വാക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടിയ ലൂസി ഉറക്കെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് പിന്നാലെ ഓടി. ചിരിയുടെ ഭൂമികുലുക്കം.

അവർ എവിടെപ്പോയി മറഞ്ഞെന്ന് ലൂസി കണ്ടില്ല. കുട അപ്രത്യക്ഷമായി അവരാരാണെന്നോ എന്തിനാണ് ലൂസിയുടെ കുട തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതെന്നോ ആരോട് പരാതിപ്പെടണമെന്നോ അറിയാതെ ലൂസി വരാന്തയിൽ സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. ഉള്ളിൽ ബ്രിജിത്തയുടെ മുരൾച്ചകൾ.

"അതങ്ങാനും കളഞ്ഞട്ട് വന്നാ അന്ന് നിന്റെ കോളേജ്യപ്പോക്ക് നിക്കും. നോക്കിക്കോ."

7

ഒന്നുവെച്ചാൽ രണ്ട്

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിനും മറിയപുരത്തെ പഴയ തറവാടികൾക്കും ഇടയിൽ അബുദാബിക്കാരൻ ഓപ്പന്റെ സ്ഥാനം എന്താണ്?

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു അതാ തീരുമാനിച്ചു.

മീൻവിക്കണെ ചന്തയിൽവെച്ച് ചേറു ഓപ്പനെ കാണുന്നു. തൊട്ടുതൊട്ടുനിന്ന് രണ്ടാളും മീൻ വാങ്ങുന്നു. മീനിന്റെ മണത്തോട് കൂടിക്കലർന്ന് ഓപ്പന്റെ മണം ചേറുവിന് കിട്ടുന്നു. ചേറു അസൂയാലുവാകുന്നു. ഓപ്പൻ തീപിടിച്ച വിലയ്ക്ക് കൊഞ്ചും കരിമീനും വാങ്ങുന്നതുകണ്ട് ചേറു ഞെട്ടുന്നു. പിശുക്കന്മാരെയും ദരിദ്രവാസികളെയും കൊണ്ട്നിറഞ്ഞ മറിയപുരം മീൻചന്തയിലൂടെ കൊഞ്ചു വാങ്ങിയ കനത്തിൽ ഞെളിഞ്ഞ് ഓപ്പൻ നടന്നുപോകുന്നു.

"ഏതണ്ടവൻ?" ചേറു ചോദിച്ചു.

"അ... ങ്ആ! ചേറേട്ടൻ അറിയില്ല്യേ? അത്ണ് നോട്ട് കത്തിച്ച ഓപ്പൻ"

പിന്നെ മറിയപുരത്തുകാർ കാണുന്നത് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ പ്ലിമത്ത് ഓപ്പന്റെ മുറ്റത്ത് കിടക്കുന്നതാണ്.

ചേറു ഓപ്പനെ ക്ഷണിച്ചു. ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചാന്തി രാവിലെ ഏഴിനും എട്ടിനും ഇടക്ക് മറിയപുരം പള്ളി കുർബാന വിട്ടാലുടനെ ചേറുവിന്റെ മൂന്നുനില ബാങ്കു കെട്ടിടത്തിന്റെ മോളിൽ ഓപ്പൻ ദേശീയ പതാക ഉയർത്തണം. പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റും പള്ളീലച്ചനും വെറും കാണികളായിരിക്കും. ഓപ്പൻ അതിശയിച്ചു.

ഓപ്പനാ? ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചിന് കൊടികേറ്റ്?

"വേണ്ട. ചേറേട്ടാ. മ്മക്ക് പറ്റ്യ പണ്യല്ല. മ്മള് ചരടാ പിടിച്ച് വലിക്ക്മ്പൊ അതാ പൊന്തീല്യങ്ങിലാ? മാനംപോണ കേസണ്. വേണ്ട. വേണ്ട!"

ആലോചിയ്ക്കുമ്പൊത്തന്നെ ഓപ്പന്റെ കാലിന്റടീന്ന് ഒരു വെറ വന്നു. മറിയപുരത്ത് യോഗ്യന്മാരില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. ചേറു പറഞ്ഞു. നിന്ക്ക് കാശും പുത്തനും ഒക്കണ്ട്. തറവാട്ണ്ടറാ? ഇല്ല. നോട്ട് കത്തിച്ച് ചായ തെളപ്പിച്ചോണ്ടൊന്നും ആളോൾടെടേല് മാന്യത കിട്ടില്ല. കൊട്ടക്കണക്കിന് ദേശസ്നേഹ്യോള്ള സ്ഥലണ് മറിയപുരം. എന്തൂട്ട് തേങ്ങയ്ക്ക്ണ് ഞാൻ നിന്ന ത്തന്ന്യാ തെരഞ്ഞെട്ത്തേന്നാ വിചാരം? നിന്റെ കൈയില്ത്തെ കാശിന് ഒരു നെലേം വെലേം ണ്ടാവണാ? വേണാ? ചേറുവിന്റെ ചോദ്യം ഓപ്പനെ ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇതിനൊക്കെപുറമെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടി മരിച്ച രക്തസാക്ഷികളെപ്പറ്റിയും ജയിലിൽപ്പോയ മറിയപുരത്തു

കാരെപ്പറ്റിയും നമ്മുടെ രാജ്യമായ ഇന്ത്യയെപ്പറ്റിയും ചേറു വികാരപരമായി സംസാരിച്ചു. പത്തേ പത്തു മിനിറ്റ്. ചേറു ഓപ്പനെ വീഴ്ത്തി. ദേശസ്നേഹം കൊണ്ട് ഓപ്പന് മിണ്ടാട്ടം മുട്ടി. തൊണ്ട ഇടറി. കണ്ണു നനഞ്ഞു. എന്റെ നാട്. എന്റെ ഇന്ത്യ. രണ്ടാളും കൂടി നേരെ ചെമ്പുക്കാവിലുള്ള സെൻട്രൽ ഹോട്ടലിലേക്ക് പോയി. ഓരോ ലാർജിനും പരുന്ത് പൊരിച്ചതിനും ഓർഡർ ചെയ്തു.

"എന്താണ് സാന്ത്ര്യം?" ചേറു ചോദിച്ചു. ഓപ്പൻ ആലോചിച്ചു. അതന്നെ. എന്തുട്ട്ണ് ഈ സ്വാന്ത്ര്യം? ആദ്യത്തെ ലാർജും പരുന്തും വന്നു.

"ഗാന്ധി പറഞ്ഞത്..." ഓപ്പൻ പറയാൻ തുടങ്ങി. ചേറു തടഞ്ഞു.

"ഗാന്ധിനെ വിട്. സ്വാന്ത്ര്യം എന്റെ ജെമ്മാവകാശണ്ന്ന് ആരാ പറഞ്ഞേ?"

ഓപ്പന് നല്ല പിടിയില്ലായിരുന്നു. "കാശ്ണ്ടായാ പോരറാ ചരിത്രം പഠിക്കണം."

ചേറു പറഞ്ഞു. ഓപ്പൻ സമ്മതിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ ലാർജ് താലത്തിലേന്തി രാജാവ് വണങ്ങി നിന്നു.

"ഇങ്ങട് വെയ്ക്കറാ ശവി." ചേറു രാജാവിനോട് കൽപിച്ചു. കുറിക്കമ്പനികൾ നടത്താൻ തീർച്ചയായും ചരിത്രം പഠിപ്പിച്ചിരിക്കണമെന്ന് ഓപ്പന് മനസ്സിലായി. പൊരിച്ച പരുന്തിനെ ചൂണ്ടി ചേറു പറഞ്ഞു.

"ദേ ഇരിയ്ക്ക്ണു സാന്ത്ര്യം."

ഓപ്പന്റെ മനസ്സിന്റെ നീലാകാശത്ത് നീതിമാനും സ്വാതന്ത്ര്യദാഹിയുമായ ഒരു പരുന്ത് വട്ടമിട്ട് വട്ടമിട്ട് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ മുഖം വാടി. ചേറു അവനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

"നീയെന്തൂട്ട് വകതിരിവില്ല്യാത്ത മന്ഷ്യന്ണ്ടാ ഓപ്പാ? ഇള്ള കാശൊക്കെ തോന്ന്യോണാ പൊടിച്ച് കളയേ? ബേങ്കിലിട്റാ. കാശ് പെറ്റ് പെർകണ കാണണാ നിന്ക്ക്?"

ഓപ്പന് കാശ് പെറ്റ് പെരുകുന്നതു കാണാൻ വലിയ താൽപര്യം തോന്നിയില്ല. സിഗററ്റ് ലൈറ്റർ കാണിച്ച് അവൻ മേശക്കടിയിൽ നോക്കുന്നതു കണ്ട് ചേറു ചോദിച്ചു.

"നിന്റെന്തൂട്ടാ മേശേരടീല് പോയേരാ?"

"ഒര് സൊർണബിസ്കറ്റ്."

ചേറുവിന്റെ കണ്ണ് തള്ളി. ഓപ്പൻ എന്തോ കുനിഞ്ഞെടുത്ത് പോക്കറ്റിലിട്ടു.

"ടാ, ശെരിക്കും സൊർണബിസ്കറ്റണ്ന്? അതേ, നീയെന്നെ കളിപ്പിയ്ക്ക്യാ?"

ഓപ്പൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. ചേറു പലവഴിക്കും അവന്റെ വായ തുറപ്പിക്കാൻ നോക്കി. ഒരു രണ്ടാംതരം പുഞ്ചിരിയോടെ ഓപ്പൻ ചേറുവിനെ ഇട്ടു കളിപ്പിച്ചു. ചേറുവിന്റെ ക്ഷമ കെട്ടു.

"നിന്ക്ക് എത്ര ശതമാനം പലിശ വേണം? പറ" ഓപ്പൻ ചിരിച്ചു.

"ഇത് രണ്ടുംകെട്ട ചിരിണ്ട്ടാ. ഇത് നീയധികം ചിറിയ്ക്കണ്ട" ചേറു പറഞ്ഞു.

സെൻട്രൽ ഹോട്ടലിൽനിന്നിറങ്ങി ടോണി ബ്രദേഴ്സിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ ഓപ്പന്റെ സിരകളിൽ രാജ്യസ്നേഹം കത്തിപ്പടരാൻ ആവശ്യമുള്ള വർത്തമാനം മാത്രമേ ചേറു പറഞ്ഞുള്ളൂ. എങ്ങനെയെങ്കിലിലും ഓപ്പന്റെ ദേഹത്ത് കേറി ഉള്ള കാശും സ്വർണബിസ്കറ്റും ബാങ്കിലിടീക്കണം. ബിസിനസ് വലുതാക്കണം. മോഡൽ ഗേൾസ് സ്കൂളിന്റെ അകത്തുകൂടെ പുറത്തുകടന്ന് റൗണ്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ചേറു പറഞ്ഞു.

"ഈ ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ച് മ്മക്ക് കലക്കണം."

ടോണി ബ്രദേഴ്സിൽനിന്ന് ചേറു മൂന്നു ദേശീയപതാകകൾ വാങ്ങി. ഒന്ന് വലുത്. അത് ബാങ്കിന്റെ മോളിലേക്കുള്ളത് പിന്നൊന്ന് ഓപ്പന്റെ വീടിന്റെ മോളിലേക്ക്. ഒന്ന് ചേറുവിന്റെ വീടിന്റെ മോളിലേക്ക്. പാറട്ടങ്ങനെ പാറട്ടെ.

പോഴാ പോഴാ നാഴിൽ നാഴിൽ

ദൂഴാ ദൂഴാ മുയഴട്ടെ.... പൂരപ്പറമ്പ് കടക്കുമ്പോൾ ചേറു ഉറക്കെ പാടി. ചീട്ടുകളിസംഘങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി ചിരിച്ചു. ഓപ്പന് നാണക്കേട് തോന്നി. ചേറുവിന്റെ മുണ്ടഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. പച്ചക്കരയുള്ള ഖദർ മുണ്ടാണ്. മണ്ണിലിട്ട് ചവിട്ടിവലിച്ച് അറ്റം ചുവന്നിരിക്കുന്നു.

"ചേഴ്യേട്ടാ, മുണ്ടഴിഞ്ഞ് പോണു" ഓപ്പൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

"പോട്ട്ഴാ. സാന്ത്ര്യം.... മുണ്ടേ, നിന്ക്കും സാന്ത്ര്യം..."

ചേറു മുന്നോട്ട്, മുണ്ട് പിന്നോട്ട്, ഓപ്പൻ മുണ്ട് വാരിയെടുത്ത് ചേറുവിന്റെ പിന്നാലെ ഓടി. പൂരപ്പറമ്പില് സ്ഥലം പോരാ. രണ്ടാളും കൂട്ടിയിടിച്ചു.

"മുണ്ടുഴ്ക്ക് ചേഴ്യേട്ടാ പ്...ഴീ...ീ...സ്."

അങ്ങനെ ഓപ്പന്റെ ചെലവിൽ മുക്കറ്റം കുടിച്ച് പൂരപ്പറമ്പിലൂടെ മുണ്ടഴിഞ്ഞുനടന്ന ചേറു ഇന്നലെ. ഇന്ന്, വെള്ളിച്ചെണ്ണ തേച്ച് മൈസൂർ സാൻഡൽ സോപ്പിട്ട് കുളിച്ച് നരച്ച മുടിയിഴകളിൽ ലോഡ്ര പുരട്ടി ഒതുക്കിവെച്ച്, കഴുത്തിന്റെ പിന്നിൽ കുട്ടിക്കൂറാ പൗഡർ കുടഞ്ഞിട്ട്, അലക്കിത്തേച്ച് വടിപോലെ നിൽക്കുന്ന ഖദർമുണ്ടും ജുബയുമിട്ട് പ്ലിമത്തോടിച്ച് ചേറു വരുന്നു. വെയിൽ തട്ടി ചേറുവിന്റെ ജർമൻ വാച്ചും സ്വർണച്ചെയിനും കല്ലുവെച്ച മോതിരവും ബാറ്റാ ചെരിപ്പും തിളങ്ങുന്നു. കൂടെ ഫ്യൂജി സിൽക്കിൽ പൊതിഞ്ഞ ഓപ്പനുമുണ്ട്.

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിൽ കൊടികേറ്റലും മിഠായി കൊടുക്കലും ഉണ്ടെന്നുകേട്ട് സ്കൂളിൽ പോകാതെ മറിയപുരത്തെ കുട്ടികൾ ബാങ്കിലേക്കോടി. പ്ലിമത്തിൽനിന്നിറങ്ങിവരുന്ന ഓപ്പനെ കണ്ട് കുട്ടികൾ കുശുകുശുത്തു.

"നോക്കറാ, നോക്കറാ. നോട്ട് കത്തിച്ച ഓപ്പൻ."

അത് കേൾക്കാത്ത ഭാവത്തിൽ ഓപ്പൻ ബാങ്കിനകത്തേക്ക് കേറിപ്പോയി. പിന്നെ, ചേറുവിന്റെ മൂന്നുനില ബാങ്ക് കെട്ടിടത്തിന്റെ തുഞ്ചാന്തുഞ്ചത്ത്

കേറി മറിയപുരത്തെയാകെ നോക്കിക്കൊണ്ട് വികാരാധീനനായി ഓപ്പൻ നിൽക്കുമ്പോൾ കുട്ടികൾ താഴെനിന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

"ഒര് നൂറിന്റെ നോട്ട് തര്വോ?"

ഓപ്പൻ താഴേക്ക് നോക്കി. മുറ്റത്തും റോട്ടിലുമായി പത്തു നൂറ്റമ്പതെണ്ണം മോളിലേക്ക് നോക്കി വായ പൊളിച്ചുനിൽപാണ്. അപ്പമായിട്ടാണോ കല്ലായിട്ടാണോ ഓപ്പൻ അവരുടെ വായിൽ വീഴുക?

എത്ര നിർമ്മാണാത്മകമായും വിസനോന്മുഖമായും വിനിയോഗിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഗൾഫ് പണണ്. (എന്തൂട്ട് ഭാഷിണ്ദ്? തേങ്ങേരെ മൂട്! വല്ല ക്ഷരം മനസലാവ്ണ്ടാ? ഇങ്ങന്യൊന്നല്ലാണ്ട് ഓര് കാര്യാ പറഞ്ഞ് മനസലാക്കാൻ പറ്റില്ലേ, മ്മക്ക്?). ദാമദൂമാന്നാക്കിക്കളഞ്ഞു, കഷ്ടം, എന്ന് ചരിത്രം പഠിക്കാൻ വേണ്ടി മറിയപുരത്തെ കുട്ടികൾ വളരും.

ഓപ്പൻ വളരെ വികാരതരളിതനായിട്ടാണ് മറിയപുരത്തെ നോക്കിനിന്നത്. ദേശസ്നേഹംകൊണ്ട് അവന്റെ തൊണ്ട വിങ്ങി. കണ്ണു നിറഞ്ഞു. ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിന്റെ മോളിൽ നിന്നാൽ ഏറ്റവും നന്നായി കാണാവുന്നത് മറിയപുരം പള്ളിയുടെ ശവക്കോട്ടയാണ്. നല്ല നല്ല കല്ലറകൾ. നാടിന്റെ പുരോഗതി, തിളങ്ങുന്ന ഈ കല്ലറകളിൽനിന്നുതന്നെ ഊഹിക്കാം. ചില നാട്ടിൽ പോയാൽ കാണാം. കുഴി മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ. ചിതലു തിന്ന കുരിശിന്റെ കഷണങ്ങളും. മറിയപുരത്തും അതെ. ശവം കുഴി കുത്തി കുഴിച്ചിടും. തലക്കൽ ഒരു മരക്കുരിശും വെയ്ക്കും. ഈ.മ.യൗ.ഓപ്പൻ നാടുവിടുന്ന കാലത്ത് മറിയപുരം ശവക്കോട്ടയിൽ ഒരേയൊരു കല്ലറ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. കൊട്ടാരക്കാരൻ ലോന അന്തോണിയുടെ കല്ലറ. അന്തോണിയുടെ ആത്മാവിനെ കാത്തുകൊണ്ട് തലക്കൽ ഒരു മാലാഖ. ചെകുത്താന്മാരും തല്ലിപ്പൊളികളും കടന്നുകേറാതിരിക്കാൻ കല്ലറക്കുചുറ്റും ഇരുമ്പുചങ്ങല. മാലാഖയുടെ കൈയിൽ ഒരു വാൾ. ഇപ്പോൾ, കല്ലറകളുടെ ഈ ബഹളത്തിൽ അന്തോണ്യേട്ടന്റെ കല്ലറ ഏതാവും? ഓപ്പൻ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു.

കല്ലറകൾ മാത്രമല്ല, വീടുകളും പെരുകിയിരിക്കുന്നു. പുതിയ പുതിയ വീടുകൾ കൂണുപൊന്തുംപോലെ പൊന്തിയിട്ടുണ്ട്. സ്കൂളുകൾ അഞ്ചെണ്ണം. പച്ചക്കറി പലചരക്ക് ബേക്കറി സ്റ്റേഷനറി കടകളോടു കടകൾ. ചേറുവിന്റെ മൂന്നുനില കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽതന്നെ പതിനെട്ട് കുറിക്കമ്പനികൾ, തോട്ടി കോളനിയുടെ നേരെ മുൻവശത്ത് ഒരു പെട്രോൾ ബങ്ക്, വർക്ക്ഷാപ്പ്, മീനിനും ഇറച്ചിക്കും പ്രത്യേകം ചന്തകൾ, ബസ്സ്റ്റോപ്പുകൾ, സലൂണുകൾ. ടാറിട്ട വഴികൾ, ഇലക്ട്രിക് പോസ്റ്റുകൾ, ടെലിഫോൺ പോസ്റ്റുകൾ, കാറുകൾ, ലോറികൾ, ബസുകൾ...

"എന്തൂട്ട് മാറ്റാ മാറ്യേ?"

ഓപ്പൻ അദ്ഭുതത്തോടെ ദേശത്തെ നോക്കിനിന്നു.

"മ്മടെ ഈ തെങ്ങോളും മാവോളൊക്കെ പോയില്ലേ ചേവേട്ടാ?"

മുകളിൽനിന്നുള്ള കാഴ്ചയി മറിയപുരത്തിന് പച്ചപ്പ് പോരെന്ന് ഓപ്പന് തോന്നി.

മനിഷ്യന് നിക്കാൻ സലല്യ. പിന്ന്യല്ലേ മാവും പ്ലാവും. നീയ് റെഡ്യായിക്കോട്ടാ. കുർവാന കഴിയാറായി."

മറിയപുരം പള്ളിയിൽ പതാക ഉയർത്തുന്നതിനും മുമ്പ് ബാങ്കിൽ കൊടി പൊന്തിയിരിക്കണം. അത് ചേറുവിന്റെ വാശിയാണ്. കുർബാന കഴിഞ്ഞ് മറിയപുരത്തെ തറവാടികൾ ഇറങ്ങിവരുമ്പോൾ മോന്ത ഇളിയണം. പഞ്ചായത്ത് പ്രഡിഡന്റും വേണ്ട പള്ളീലച്ചനും വേണ്ട, കൊടികേറ്റാൻ. ലോകം ചുറ്റിക്കണ്ട് വന്ന, സ്വർണംകൊണ്ട് ബിസ്കറ്റുണ്ടാക്കി കൊണ്ടുവന്ന് തിന്നുന്ന ഓപ്പൻ മതി.

പള്ളിയുടെ നേരെ മുന്നിലാണ് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ മൂന്നുനില ബാങ്കുകെട്ടിടം. പതിനാറു കുറിക്കമ്പനികളുടെ ഒരു ഗോഡൗൺ. അതങ്ങനെ പള്ളിയേക്കാളും പൊക്കത്തിൽ കെട്ടിയതിന് അന്ധവിശ്വാസികളായ പഴയ തറവാടികൾക്ക് എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളേല്ക്കാളും മീതെ ഒരു സ്ഥാപനാ? അതും പള്ളീരെ മോത്താ നോക്കി നിക്കണന്തി?

മറിയപുരത്തുകാരനല്ലാത്ത കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു കുറേ കാശും കൊണ്ടുവന്ന് മേരിമാതാ കുറിക്കമ്പനി കെട്ടിടം വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയതു തന്നെ മറിയപുരത്തെ തറവാടികൾക്ക് പിടിച്ചിരുന്നില്ല. പലരും നോട്ടം വെച്ചിരുന്ന കെട്ടിടമാണ്. പിന്ന്യാവട്ടെ, പിന്ന്യാവട്ടെ, എന്നുകരുതി നീട്ടിവച്ചു. ചേറു വന്ന് കെട്ടിടം തല്ലിപ്പൊളിക്കുമ്പോഴാണ് മറിയപുരത്തുകാർ അയ്യത്തടാന്നായത്. മറിയപുരത്ത് പലർക്കും ദരിദ്രമായ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഓർമ്മയായിരുന്നു മേരിമാത. പുതിയ പിള്ളേരാവട്ടെ, പുത്തൻകെട്ടിടങ്ങൾക്കും വീടുകൾക്കുമിടയിൽ വർക്കത്തില്ലാത്ത ആ കെട്ടിടം നിൽക്കുന്നത് കാണാനേ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ ചുവരുകൾ, വിള്ളലുകളിൽ മുളച്ചുപൊന്തിയ ചെടിപടലങ്ങൾ. ചുവന്നുതുടുത്ത കയ്പൻ പഴങ്ങളോടെ മേരിമാതയെ മൂടിയ മുക്കാപ്പിരിയത്തിന്റെ കൂറ്റൻ വള്ളികൾ, തെറികളും വിശുദ്ധ വചനങ്ങളും കുടിക്കുഴഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ചുവരുകൾ. സിനിമാപോസ്റ്ററുകൾ, പശുതിന്നവയും തിന്നാത്തവയും. ജയിച്ചവരുടെയും തോറ്റവരുടെയും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ആഹ്വാനങ്ങൾ, ചപ്പും ചവറും പുല്ലും ചാണകവും മൂടിയ നിലം, ചേരയുടെയും പെരുച്ചാഴിയുടെയും നരിച്ചീറിന്റെയും അനക്കങ്ങൾ. രാത്രികളിൽ മറിയപുരത്തെ ശവക്കോട്ടയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോരുന്ന പ്രേതങ്ങൾ ഇരുന്നുനിരങ്ങി മിനുസമായ തിണ്ണകൾ. രാത്രികളെ തുളച്ചുപായുന്ന പ്രാന്തിത്തള്ളയുടെ നിലവിളികൾ. മറിയപുരത്തെ മാന്യന്മാർ പറയുന്നത് മേരിമാത ഇടിച്ചുപൊളിക്കണമെന്നാണ്.

എന്നാൽ മേരിമാതയുടെ തകർന്നുവീഴുന്ന ഓരോ കല്ലും സ്വന്തം നെഞ്ചിലേക്കാണെന്ന് വേദനിച്ച കുറെ പഴയ മനുഷ്യരും മറിയപുരത്തുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പണക്കാരോ തറവാടികളോ ആയിരുന്നില്ല. മറിയപുരം, മറിയപുരമാകുന്നതിനും മുമ്പ് ഇവിടെ വസിച്ചിരുന്നവർ ആദിവാസികൾ. മേരിമാതാ അവർക്ക് ദുരിതങ്ങളുടെയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടെയും നടുവിൽ ഒരാശ്വാസകേന്ദ്രമായിരുന്നു. വർഷങ്ങളോളമായി പൂട്ടിക്കിടക്കുകയായിരുന്നെങ്കിലും അതവിടെ നിൽക്കണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. അവ

രിൽ പലരുടെയും കൈയും പിടിച്ച് കടം വാങ്ങാനോ, പണയംവെക്കാനോ കുറി വിളിച്ചെടുക്കാനോ മേരിമാതയിലേക്ക് ചെല്ലുന്ന അപ്പന്റെയോ അമ്മയുടെയോ വേദനവിങ്ങുന്ന മുഖങ്ങൾ അവർക്കോർമ്മ വരുന്നത് വർക്കത്തുകെട്ട ഈ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുന്നിലെത്തുമ്പോഴാണ്. മേരിമാതാ ഇടിച്ചു പൊളിക്കുന്നത് നെഞ്ചിലൊരു വലിച്ചിലോടെ അവർ നോക്കിനിന്നു. കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ കൊടികളുമേന്തി ആർത്തട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ട് എവിടെന്നോ വന്ന കുറേപ്പേർ മേരിമാതയുടെ മുകളിലേക്ക് വലിഞ്ഞുകേറി. അവരുടെ കൈയിൽ പല വലുപ്പത്തിലുള്ള ചുറ്റികകളും പിക്കാസുകളും ലിവറുകളും എളാങ്കുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മേരിമാതയുടെ ഉത്തരം പൊളിഞ്ഞുവീണപ്പോൾ അവർ തളർന്ന്, അതിന്റെ മുറ്റത്ത് കുത്തിയിരുന്നു. ഒരു കെട്ടിടം തകർക്കപ്പെടുമ്പോൾ കെട്ടിടം മാത്രമല്ല തകർക്കപ്പെടുന്നത്, അവർ മണ്ണിലേക്ക് മുഖം കുനിച്ചു. മണ്ണിലൊരു കണ്ണാടിയായി കറുത്ത കുഞ്ഞാറത്തിന്റെ നാണിച്ച ചിരി കണ്ട് അവർക്ക് നെഞ്ചു വിലങ്ങി.

മേരിമാതാ നടത്തിയിരുന്ന ചിറ്റിലപ്പിള്ളി ലോനപ്പേട്ടൻ ഒരു പിടിപ്പില്ലാത്ത മനുഷ്യനായിരുന്നു. ലോനപ്പേട്ടന് കുറിക്കമ്പനി അന്നന്നത്തെ അപ്പത്തിനുള്ള തൊഴിൽ മാത്രമായിരുന്നു. മേരിമാത പൊളിഞ്ഞു. കടം ശേഷിച്ചു. കടം വളർന്നു. കടം ലോനപ്പേട്ടനെ വിഴുങ്ങി. വീട് ജപ്തി ചെയ്തു. ഭാര്യയുടെ പശുക്കളെ ജപ്തി ചെയ്തു. കെട്ടിച്ചുവിട്ട പെങ്കുട്ടികളുടെ പൊന്നു മുഴുവനും ലേലത്തിൽ പോയി. ലോനപ്പേട്ടൻ ഒരു പ്രാന്തനെപ്പോലെ മറിയപുരത്ത് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ഒരുനാൾ ആ കുടുംബം മറിയപുരം വിട്ടുപോയി.

മേരിമാതക്കും മറിയപുരത്തെ (വരാനിരിക്കുന്ന) ആദ്യത്തെ ബ്ലേഡുകമ്പനിയായ സിൽവർ ഫൈനാൻസിനും ഇടയിലാണ് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ സ്ഥാനം. കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു തമിഴന്മാരെ ഇറക്കിയാണ് ബിസിനസ് തുടങ്ങിയത്. പതിനാറു തമിഴന്മാരെ മറിയപുരത്തിന്റെ പതിനാറു കോണുകളിലേക്കയച്ച് പണിയെടുപ്പിച്ചു. ചേറുവിന് ആകെ അറിയാവുന്ന തമിഴ് ഇങ്കെ വാ അങ്കെ പോ എന്നായിരുന്നു. ബാക്കിയൊക്കെ മലയാളം തമിഴിന്റെ രീതിയിലേക്കാക്കിയ ചേറുത്തമിഴ് ആയിരുന്നു. ഒരു ബിസിനസ് വളരാൻ ഭാഷ ആവശ്യമാണ് എങ്കിൽ പണം പലിശക്ക് കൊടുക്കുന്ന ബിസിനസിന് ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഭാഷ ചേറുത്തമിഴാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ചേറു വന്ന വഴി നോക്കൂ.

മലബാർ ബാങ്കിലെ ശിപായിയായിരുന്നു ചേറു. പക്ഷേ, മറിയപുരത്ത് വന്നത് ശിപായിയെപ്പോലെയല്ല മാനേജരെപ്പോലെയാണ്. മലബാർ ബാങ്ക് ദേശസാത്ക്കരിച്ചുപോയി. ക്ഷേമവിലാസം ബാങ്ക്, കാത്തലിക് സിറിയൻ ബാങ്ക്, ധർമ്മോദയം ബാങ്ക്, ധനലക്ഷ്മി, നെടുങ്ങാടി, അസീറിയൻ ചാരിറ്റീസ് എല്ലാറ്റിലുമുണ്ടായിരുന്നു മറിയപുരത്തുനിന്ന് ഒന്നോ രണ്ടോ ശിപായിമാർ വീതം. ശിപായിമാർ രാവിലെ കുളിച്ചൊരുങ്ങി, അലക്കിത്തേച്ച മുണ്ടും ഷർട്ടുമിട്ട് ചോറ്റുപാത്രവും കുടയും കാരിയറിൽ വെച്ചുകെട്ടി തൃശൂർക്ക് സൈക്കിൾ ചവിട്ടിപ്പോകും. മറിയപുരത്ത് മൊത്തം മുന്നൂറ്റി

ഒമ്പത് സൈക്കിളുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സ്വർണക്കച്ചവടക്കാർക്കും ബിസിനസുകാർക്കും കാറുണ്ട്. മറിയപുരത്തെ ശിപായിമാരെപ്പോലെ സൈക്കിളും ചവിട്ടി കൊട്ടേക്കാട്ടുനിന്നും വന്നിരുന്നവനാണ് മലബാർ ബാങ്കിലെ ശിപായി ചേറു. അവൻ എങ്ങനെ ബാങ്ക് മാനേജരായിത്തീർന്നു എന്ന കാര്യം ഇന്നോളം മറിയപുരത്തെ ശിപായിമാർക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ല. പകരം, ചേറു സ്വന്തം ഗ്ലിമത്തിന്റെ പിന്നിൽ മലർന്നുകിടന്ന് പോകുന്നത് കാണുമ്പോൾ കാറിനെ വെട്ടിക്കാൻ സൈക്കിൾ ആഞ്ഞുചവിട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ പറയും:

"എന്തൂട്ടാ ആ പന്നീരെ ഒര് യോഗം!"

ശിപായിമാരുടെ കുശുമ്പ് ചേറു കണക്കാക്കിയില്ല. കാക്ക തിന്നണത് കോഴിക്ക് കണ്ടൂട. പക്ഷേ, മറിയപുരത്ത് വേരുപിടിപ്പിക്കാനുള്ള ചേറുവിന്റെ ഓരോ നീക്കവും തടഞ്ഞത് മറിയപുരത്തെ പഴയ തറവാടികളായിരുന്നു. കൊട്ടേക്കാട്ടുകാരൻ വന്ന് മറിയപുരത്ത് ആളാവണ്ട. ഇവിടെ ഞങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ട്. പള്ളിയുടെ മുമ്പിൽ ചേറു ബാങ്കുകെട്ടിടം പണിയുന്നത് തടഞ്ഞതും അവരാണ്. ചേറു നിയമത്തിന്റെ വഴിക്ക് പോയി. മറിയപുരത്തെ തറവാടികൾ തോറ്റു. അതോടെ ശത്രുക്കളുടെ എണ്ണം കൂടി.

മൂന്നുനില കെട്ടിടത്തിന്റെ മോളിൽ ചേറു മറിയപുരത്ത് മുഴുവൻ വെളിച്ചം വീശുന്ന ഒരു മെർക്കുറിലൈറ്റ് കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു. മറിയപുരത്ത് നിത്യനിലാവായി. തേക്കിൻകാട് മൈതാനം വരെ വെളിച്ചം എത്തിയെന്നാണ് പറയുന്നത്.

"സറ്ച്ച് ലയിറ്റ്ണ്ടാ."

മറിയപുരത്തെ കുട്ടികൾ ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിന്റെ മോളിൽ ലൈറ്റ് തെളിയുന്നതും കാത്ത് പള്ളിമുറ്റത്തിരുന്നു. തേക്കിൻകാട് മൈതാനത്തിൽ വലിയ സർക്കസ് കമ്പനികൾ തമ്പടിക്കുമ്പോൾ, രാത്രികാലങ്ങളിൽ മറിയപുരത്തിനുമീതെ അർധവൃത്താകൃതിയിൽ ഒരു നീലവെളിച്ചം വീശാറുണ്ട്. അത്താഴമുണ്ണാൻ വിളിച്ചാൽപോലും വരാതെ സേർച്ച്ലൈറ്റ് കാണാൻവേണ്ടി കുട്ടികൾ വീട്ടുമുറ്റത്തിരുന്നു. ലൈറ്റ് കാണുമ്പോൾ കുറുക്കന്മാരെപ്പോലെ കൂവി. നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ നടുറോട്ടിൽ കൂട്ടംകൂടിയിരുന്ന്, എന്നെങ്കിലുമൊരുദിവസം വീട്ടുകാർ സർക്കസ് കാണാൻ കൊണ്ടുപോകുമെന്ന കൊതി പങ്കുവെച്ചു. ചേറുവിന്റെ കെട്ടിടത്തിന് മോളിലെ അതിശയകരമായ നീലവെളിച്ചം സേർച്ച് ലൈറ്റാണെന്ന് കുട്ടികൾ വിശ്വസിച്ചു. അവർ അതിനെപ്പറ്റി സ്വന്തം അറിവുകൾ ഉണ്ടാക്കിപ്പറഞ്ഞു. ഭാരത് സർക്കസിന്റെ കൈയിൽനിന്ന് ഒരു പഴയ സർച്ച്ലൈറ്റ് പകുതിവിലയ്ക്ക് വാങ്ങിയതാണെന്നും അല്ല, ജമിനി സർക്കസിന്റെ കൈയിൽനിന്നാണെന്നും അവർ തർക്കിച്ചു. ജെമിനി സർക്കസാണ് ഏറ്റവുമൊടുവിൽ വന്നുപോയത്. എന്തായാലും ലൈറ്റ് പുതിയതല്ല. കുട്ടികൾ തീരുമാനിച്ചു.

ചേറു മെർക്കുറിലൈറ്റ് വാങ്ങാൻ കാരണം കന്യാമറിയമാണ്. ബാങ്കിന്റെ മോളിൽ ഇരുകൈകളും വിടർത്തിനിൽക്കുകയാണ് കന്യാമറിയം. കാശു മുടക്കി കന്യാമറിയത്തിനെ ഉണ്ടാക്കി ബാങ്കിന്റെ മോളിൽവെച്ച അന്നു

തൊട്ട് ചേറുവിന് വെച്ചടിവെച്ചടി കേറ്റമാണെന്നു പറയുന്നു. ലോകരായ ലോകര് മുഴുവനും കന്യാമറിയത്തിനെ രാവും പകലും കാണണം. അതിനാണ് ചേറു എറണാകുളത്തുനിന്ന് മെർക്കുറിലാമ്പ് കൊണ്ടുവന്ന് കന്യാമറിയത്തിന്റെ തലക്കുമീതെ പിടിപ്പിച്ചത്. ബാങ്കിന്റെ മോളിൽ കന്യാമറിയത്തിന്റെ രൂപം വെച്ചതോടെ മറിയപുരം പള്ളിയുടെ മുഖപ്പിലിരുന്ന ഔസേപ്പുണ്യാളൻ. ചെറുതായി. അത് ചേറു മനപ്പൂർവം ചെയ്തതാണ്. രൂപംകൊത്തുകാരൻ ദേവസി സാക്ഷി.

"അവര്രെ ഔസേപ്പുണ്യാളനെക്കാളും ഒരടി കൂട്തല് വേണം എന്റെ മാതാവിന്."

ചേറു ദേവസിയോട് പറഞ്ഞു: "ആള്കള് നോക്യാ മോത്ത്ന്ന് കണ്ണ്ട്ക്കാൻ തോന്നര്ത്. മനസ്താപംകൊണ്ട് കരച്ചലാ വരണം."

രൂപംകൊത്തി ദരിദ്രനാണ്. മറിയപുരത്തെ ഏറ്റവും വലിയ മാനാഭിമാനക്കാരൻ. ഏഴു പെൺമക്കളാണ്. ഒന്നിന്റെയും കല്യാണം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മുത്തവൾക്ക് മുപ്പത്തിരണ്ട് കഴിഞ്ഞു. ഏഴാമത്തെ പേറിൽ കെട്ട്യോള് മരിച്ചുപോയതാണ്.

മുപ്പര്ടെ എല്ലാ രൂപങ്ങൾക്കും നീണ്ടുനേർത്ത മുക്കുള്ള, ക്ടാങ്ങൾടെ തള്ളേരെ മോച്ചായ്യാ. അപ്പനും ഏഴു പിള്ളേർക്കും നടുവിനൊരു വളവുള്ളത് പട്ടിണികൊണ്ട് വന്നുകൂടിയതാണ്.

"ഔസേപ്പുണ്യാളനെ പരീക്ഷിക്കണൊ?"

രൂപംകൊത്തി ചേറുവിനോടു ചോദിച്ചു. അപ്പോഴൊരു കാറ്റു വീശി. ചിന്തേരിന്റെ മണമുള്ള കാറ്റിൽ രൂപംകൊത്തിയുടെ പഞ്ഞിപോലെ വെളുത്ത് നീണ്ട തലമുടി നാലുദിക്കിലേക്കും ചിതറി. ചേറുവിന് ദേഷ്യം വന്നു.

"കെഴക്കേ കോട്ടേമെ വേറെ രൂപം കൊത്ത്കാര് ഇല്യാന്ന്ണ് നിന്റെ വിജാരം? നിന്ക്ക് വേണങ്ങ്യ പണ്താ മതീരാ. ഇള്ള കാശ് നിന്ക്കാ കിട്ടിക്കോട്ടേന്ന് വിജാരിച്ചത്ണ് എന്റെ തെറ്റ്? ങ്ങ്ആ!"

രൂപംകൊത്തി വിഷമത്തിലായി. ഒരുവശത്ത് കഷ്ടപ്പാട് ദാരിദ്ര്യം. മറുവശത്ത് തൊഴിൽ, വരുമാനം. നടുവിൽ നീതിമാനായ ഔസേപ്പിതാവ്. രാവും പകലും രൂപംകൊത്തി ആലോചിച്ച് നടന്നു. ഒടുവിൽ ഔസേപ്പിതാവിന്റെ നടക്കൽ മെഴുതിരി കത്തിച്ച് അപ്പനും ഏഴു മക്കളും മുട്ടുകുത്തി കൈകൂപ്പിനിന്നു. ഔസേപ്പിതാവിനെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയത്, ദേവസിയെക്കാളും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജീവിച്ച അവന്റെ അപ്പൻ ചാക്കോരു ആയിരുന്നു. അതിന്റെ സങ്കടം മുഴുവനും ഔസേപ്പിതാവിന്റെ മുഖത്തുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഔസേപ്പിതാവിന്റെ മുഖത്ത് കുറച്ചധികനേരം നോക്കിനിന്നുപോയാൽ ദേവസി കരയും. എന്റപ്പാ!

ഒരു പതിനായിരം വട്ടം ഔസേപ്പുണ്യാളനോട് മാപ്പുപറഞ്ഞ് രൂപംകൊത്തി ദേവസി പണി ഏറ്റെടുത്തു. പണിശാലയിൽ ധ്യാനമായി. പണി ഏറ്റെടുത്താൽപ്പിന്നെ ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയും ധ്യാനവുമാണ്. മാതാവിന്റെ മുഖം, കർത്താവിന്റെ മുഖം, പുണ്യവാളൻമാരുടെ മുഖം, മാലാഖ

മാരുടെ മുഖം വാർന്നുവീഴേണ്ട കൈകളാണ്. അഴുക്ക് പാടില്ല. കറ പാടില്ല. പാപം പാടില്ല. പട്ടിണികൊണ്ട് കൂടുതൽ മെലിഞ്ഞ്, കൂടുതൽ വിളറി, രൂപംകൊത്തി ധ്യാനത്തിൽനിന്നുണരുംവരെ ഏഴു മക്കളും നിറുത്താതെ പ്രാർത്ഥിക്കും. വീടും പണിശാലയും അടിച്ച് തുടച്ച് വിളക്ക് തെളിയിക്കും. മനസ്സും ശരീരവും ശുദ്ധമാക്കിവെക്കും. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അപ്പന് ഉപവാസമായതിനാൽ പെൺമക്കളും ഭക്ഷണത്തോട് അകലും. ചെറിയൊരു പാത്രം നിലത്തുവീഴുന്ന ഒച്ചപോലും അപ്പനെ അലട്ടാതെ അവർ കാത്തുസൂക്ഷിക്കും. ഏതോ ഒരു നിമിഷം ഉള്ളിൽ പൊട്ടിവിരിയുന്നതുവരെ രൂപംകൊത്തിയുടെ ധ്യാനം നീണ്ടുപോകും. ദൈവരൂപങ്ങൾ വാർന്നുവീഴുന്ന പാതിരാകളിൽ ഉറക്കമിളച്ച്, അപ്പന്റെ അരികിൽ ഏഴു പെൺമക്കളും കാവലിരിക്കും. കർത്താവിനെ കാത്ത് വിളക്കേന്തിയ മണവാട്ടികൾ അറ്റമില്ലാതെ ഉണർന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ.

രൂപംകൊത്തിയുടെ എന്നത്തെയും സ്വപ്നമായി ഒരു ഇറ്റാലിയൻ മാതൃക മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. കാശ് ചെലവാക്കാൻ ചേറു തയ്യാറുമായിരുന്നു. വെള്ള ഉടുപ്പും നീല ഉത്തരീയവുമിട്ട കന്യാമറിയം വാർന്നുവീണ രാത്രിയിൽ രൂപംകൊത്തി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്റെ പണിശാലയിൽ കമിഴ്ന്നു കിടന്നു. കൈയിലുയർത്തിപ്പിടിച്ച വിളക്കുകളുമായി അപ്പന്റെ അരികിൽ പെൺമക്കൾ മുട്ടുകുത്തിനിന്നു. കന്യാമറിയത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഏഴു പെൺകുട്ടികളുടെ ദുഃഖം അപ്പൻ കൊത്തിവെച്ചിരുന്നു. പുറത്ത് നിലാവ് പതഞ്ഞുതുളുമ്പി. നക്ഷത്രങ്ങൾ അന്തംവിട്ടുനിന്നു. ഇലകളുടെ മേൽ കണ്ണീർ വീഴ്ത്തുന്ന രാത്രി. ചെറിയൊരു കാറ്റിൽപോലും ചരാചരങ്ങൾ വിറച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. കരയുന്നതെന്തിന്? ഭൂമി മുഴുവൻ കരച്ചിലായിരുന്നു. ഒച്ചയില്ലാതെ. വിങ്ങി വിങ്ങി...

ചേറുവിന്റെ കന്യാമറിയത്തിനെ വെഞ്ചരിക്കരുതെന്ന് മറിയപുരത്തെ തറവാടികൾ വികാരിയച്ചനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന് വകുപ്പില്ല. അച്ചൻ പറഞ്ഞു. ചേറുവും പഴയ തറവാടികളും തമ്മിലുള്ളത് വന്നവരും നിന്നവരുമായ പണക്കാർ തമ്മിലുള്ള മത്സരമാണ്. മറിയപുരത്തെ പാവങ്ങൾക്കും സാധാരണക്കാർക്കും അതിൽ പങ്കില്ല.

"വെറ്തെ തല്ല്ണ്ടാക്കാൻ നിക്കണ്ട. നിങ്ങള് അവനോട് ജെയിക്കാൻ പോണില്ല. അവന്റെ കൈയില് പണം മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രീയണ്ട്. രാഷ്ട്രീയം. നിങ്ങടെ കൈയില് എന്ത് കുന്താള്ളേ? ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ് വീഴാമ്പോണ കൊറെ പഴേ തറവാട്കളാ?"

അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

മറിയപുരത്തെ കോൺക്രീറ്റ് കൊട്ടാരങ്ങൾക്കിടയിൽ കറുത്തിരുണ്ട് ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുകയാണ് പഴയ തറവാടുകൾ. ഇരുനില ഓടിട്ട വീടുകൾ. പടിക്കൽ പഴയ രണ്ടു സിംഹങ്ങളുണ്ടാവും. പല്ലു കൊഴിഞ്ഞവ. മുറ്റത്തൊരു മാവോ സപ്പോട്ടയോ കാണും. മതിലിൽ ശതാവരി പടർത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. പുരാതനമായ ഇരുട്ടുമണക്കുന്ന കിടപ്പുമുറികളും തീൻമുറികളും കാണും. ചവിട്ടുമ്പോൾ കിറുകിറുക്കുന്ന മരത്തിന്റെ കോണിയുണ്ടാകും. ഒടുക്കത്തെ

അത്താഴത്തിന്റെയോ ഗെദ്സേമനിയിലെ ക്രിസ്തുവിന്റെയോ വലിയ ചിത്രം ചില്ലിട്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ടാവും. അപ്പന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ തറവാട് പൊളിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു നടക്കുന്ന മക്കളും കാണും.

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു, ക്ഷയിച്ച തറവാടുകളുടെ കട്ളയും ജനാലകളും കട്ടിലും അലമാരയും കസേരയും കണ്ണാടികളുമൊക്കെ ചുളുവിലയ്ക്ക് വാങ്ങി. പഴയ മരസാമാനങ്ങൾ കേടുപാടു തീർത്ത് പോളീഷിട്ടുമിനുക്കി അവന്റെ പുതിയ വീട്ടിൽ കൊണ്ടിട്ടു. തറവാടിത്തമാണ് വിലയ്ക്ക് വാങ്ങുന്നതെന്ന് ഭാര്യയോടും മക്കളോടും പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തയുടെ ഇരട്ടക്കിടക്കകൾ കിടക്കുന്ന കൊത്തുപണിയുള്ള കട്ടിൽ ചേറു തമാശപോലെ വിലയ്ക്ക് ചോദിച്ചു.

"പൂതി മനസ്ല് വെച്ചാ മതി."

ബ്രിജിത്ത എടുത്തടിച്ചപോലെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ ചത്താ ഇത് വെട്ട്യാ കത്തിക്കും. ന്നാലും നിന്ക്ക് തരില്ല ചേറോ."

ചേറു ഒന്ന് വഷളായി. ഒക്കെ തമാശയായിരുന്നുവെന്ന മട്ടിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു.

"ഇതെന്താ ബ്രിജിത്തേട്ത്ത്യേ ഇങ്ങന്യൊക്കെ സംസാരിക്കണേ? ഒരു സ്നേഹല്യാണ്ട്? ഒന്നുല്ലങ്ങലും ഞ്ഞള് ഒര് നാട്ട്കാരല്ലേ?"

"ഒര് നാട്ട്കാരാ? നമ്മളാ? നീയ് എന്നണ്ടാ ഈ നാട്ട്കാരനായേ? നീയ് കൊട്ടേക്കാട്ട്കാരനല്ലേ? നീയെങ്ങിന്ണ് ഇബ്ട്ത്ത്കാരനാവ്വാ?"

ചേറു ചുരുങ്ങിപ്പോയി. മറിയപുരത്തെ പഴയ തറവാടികളുടെ വീറും അഹന്തയും ഒരിക്കലും ഒതുങ്ങില്ലെന്ന് ചേറുവിന് തോന്നി. ഇവറ്റങ്ങളെ മർമ്മത്തടിക്കണം.

ദേശസ്നേഹം മറിയപുരത്തുകാരുടെ 'വീക്നെസ്' ആയിരുന്നു. ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചാന്തി അത് തിളച്ചു പൊന്തും. മുറ്റമടിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികൾ അന്ന് മുറ്റം മാത്രമല്ല പടിക്കു പുറത്തെ വഴിയും അടിച്ചുവാരി വൃത്തിയാക്കും. എല്ലാ വീടുകളുടെ മോളിലും ത്രിവർണ പതാകകൾ പാറും. ത്രിവർണപതാക നാട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ വീട്ടുകാർ കോരിത്തരിയ്ക്കും. കടകളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും ചന്തകളിലും കുരുത്തോലത്തോരണങ്ങൾ തൂങ്ങും. മറിയപുരം പള്ളിയ്ക്കന്ന് രണ്ട് ആഘോഷങ്ങളാണ്. മാതാവിന്റെ സ്വർഗാരോഹണവും ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും പള്ളി ഒന്നിച്ചാഘോഷിക്കും. ഇരട്ട ആഘോഷത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ മരിയൻ സൊഡാലിറ്റി അംഗങ്ങളായ പെൺകുട്ടികളും ആൺകുട്ടികളും വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച് കഴുത്തിൽ പച്ചയും നീലയും റിബണിൽ കോർത്ത കാശുരൂപങ്ങളണിഞ്ഞ് കൈയിൽ കൊച്ചു ത്രിവർണ പതാകകളും പിടിച്ച് പള്ളിക്കുചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം നടത്തും. മറിയപുരത്തെ മുന്നൂറ്റിഒമ്പത് സൈക്കിളുകളും കൊച്ചു ദേശീയപതാകകൾ വെച്ചുകെട്ടി തൃശൂർക്ക് ഓടും. മറിയപുരം വല്യവെട്ടോഴിയിൽകൂടി ഓടുന്ന ബസിലും കാറിലും ലോറിയിലുമൊക്കെ ത്രിവർണപതാക ഉണ്ടാവണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ചന്തയുടെ മുമ്പിൽവെച്ച് പിടിച്ചുനിറുത്തി കൊടികെട്ടി

ച്ചുവിടും. വെറുതെ വട്ടുപിടിച്ച് തിരിച്ചാ പോരാ ദേശസ്നേഹം വേണം എന്ന് ഡ്രൈവറെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതൊന്നും മറിയപുരത്തുകാർക്ക് കാട്ടിക്കൂട്ടലല്ല. ഉള്ളിൽ തട്ടിയ ദേശസ്നേഹമാണ്. എല്ലാ നല്ല ദേശസ്നേഹികളും വാറ്റുചാരായക്കടകളിൽനിന്ന് സന്തോഷത്തോടെ ദേശഭക്തി ഗാനങ്ങളും പാടി ഇറങ്ങിവരുന്നൊരു നാട് വേറെവിടെയുണ്ട്? ബാഴതമെന്നാൽ പാഴിൻ നടുവിൽ... അത്താഴത്തിന്റെ പണി നേരത്തെ കഴിച്ചുവെച്ച് കുട്ടികളെ കുളിപ്പിച്ചൊരുക്കി നല്ല നല്ല ഉടുപ്പുകളിടീച്ച് മറിയപുരത്തെ സ്ത്രീകൾ റാലി കാണിക്കാൻ കൊണ്ടുപോകും. സ്വരാജ്റൗണ്ടിലെ റാലി കണ്ട് കോരിത്തരിച്ച് നിൽക്കും. ചില സ്ത്രീകൾ മാത്രം ആ അവസരം സിനിമക്ക് കേറാൻ ഉപയോഗിക്കും. കള്ളികൾ.

തട്ടുമ്പുറത്തെ വലിയ 'ട്രങ്കുപെട്ടിയി'ൽ മടക്കി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ദേശീയ പതാക എടുത്തുകൊണ്ടുവരാൻ ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് കൽപിച്ചു. ഇരുമ്പുതാക്കോൽകൂട്ടം ലൂസിയുടെ കൈയിലേക്കെറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. കൈ കുഴിഞ്ഞുപോയി. അത്രക്ക് കനമുണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ താക്കോൽകൂട്ടത്തിന്. കുത്തനെയുള്ള കോണി കേറാൻ വയ്യാണ്ടായതിൽ പിന്നെ ലൂസി തട്ടുമ്പുറത്ത് കേറുമ്പോൾ ബ്രിജിത്തക്ക് ആകെ പരാക്രമമാണ്. ഒരൊറ്റ സാധനം തൊട്ടുപോകരുതെന്ന് ആയിരംവട്ടം ബ്രിജിത്ത കൽപിക്കും. കോണിപ്പടി കേറി ലൂസി മോളിലെത്തിയിട്ടുണ്ടാവില്ല, അപ്പോഴേക്കും ബ്രിജിത്ത കോണിച്ചോട്ടിൽനിന്ന് വിളിച്ചുചോദിക്കാൻ തുടങ്ങും.

"കഴിഞ്ഞില്യേരീ?"

എന്താണ്ടീ ഒരൊച്ച?

എന്തൂട്ട്ണ്ടീ താഴ്ത്ത് വീണത്?

നീയവടെ എന്തൂട്ടാ ചിയ്യണേ? മതി. ഇങ്ങ്ടെറങ്ങ്.

നിന്റപ്പന്റെവക സൊത്തൊന്നും അവടെ കെട്ടിവെച്ചിട്ടില്ല. ഇത്ര പരിശോധിക്കാൻ...."

ചിതലും മാറാലയും തട്ടാനും അടിച്ചുവാരാനും വേണ്ടി മാസത്തിലൊരിക്കൽ ബ്രിജിത്ത തന്നെയാണ് ലൂസിയെ തട്ടുമ്പുറത്ത് കേറ്റുക. താഴത്തിറങ്ങുന്നതുവരെ ചെകിട്ട്ല് മുട്ട പോയോണം ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. പണിട്ക്കാൻ തൊയിര്യം കൊട്ക്കില്ല.

തട്ടുമ്പുറത്ത് ആറു മുറികളാണ്. നടുക്ക് ഒരു വലിയ ഹാൾ. ഹാളിന്റെ ചുവരിൽ നിറയെ നിറംമങ്ങി മഞ്ഞയായ ഫോട്ടോകൾ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അധികവും മരണഫോട്ടോകളാണ്. മരിച്ചുകിടക്കുന്നയാളിന്റെ മുഖം കാണില്ല. ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്ന പഴയ മനുഷ്യരുടെ മുഖച്ഛായകളൊക്കെ ലൂസിക്ക് വിചിത്രമായി തോന്നും. പഴയ മുടിചീന്തൽ, തളവളാന്നുള്ള കുപ്പായങ്ങൾ, മേക്കാമോതിരങ്ങൾ, മുറത്തിന്റെ വലുപ്പമുള്ള വെന്തിങ്ങകൾ കൊന്തകൾ, പഴയ മുഖഭാവങ്ങൾപോലും വേറെയാണ്. ഇതുവരെ തട്ടും പുറത്തെ ഫോട്ടോകൾ വിസ്തരിച്ചൊന്നു നോക്കാൻ ബ്രിജിത്ത സമയം കൊടുത്തിട്ടില്ല.

ഹാളിന്റെ നാലുചുറ്റും മേശപ്പുറത്തും ബെഞ്ചുകൾക്കു മീതെയുമായി

പല സാധനങ്ങൾ അടുക്കിക്കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. കോസടികൾ, മെത്ത പ്പായകൾ, തലയണകൾ, കൊതുകുവലകൾ, ട്രങ്ക്പെട്ടികൾ, തുകൽപെ ട്ടികൾ, ഉരുളികൾ, ചെമ്പുകൾ, ക്ലാവ് പിടിച്ച നൂറായിരം ഓട്ടുപാത്രങ്ങൾ. ഒരു ചെറിയ ഉരുളിയിൽ ഒരു ചന്ദനമുട്ടി ഇരിപ്പുണ്ട്. വേറൊന്നിൽ നിറയെ കുന്നിക്കുരു. ആറു വലിയ ചീനഭരണികളിൽ ഉപ്പുമാങ്ങയും പുളിയും വാക്കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ലൂസി ഒരു കഷണം പുളിയെടുത്തുതിന്നു. ഓല ക്കെട്ടുകൾ വെച്ച കാൽപെട്ടിയിൽനിന്ന് വെറുതെ ഒരോലയെടുത്ത് വായി ക്കാൻ നോക്കി. തുളവീണ ഓലകളിൽനിന്ന് അക്ഷരങ്ങൾ ചോർന്നുപോ യിരിക്കുന്നു. ഒരു മൂലയിൽ കിടക്കുന്ന കാലൊടിഞ്ഞ കയറ്റുകട്ടിലിൽ ഏങ്കോണിച്ചിരിപ്പുണ്ട് ഒരു പഴയ ഹാർമോണിയം. തൊട്ടാൽ വീഴും എന്ന മട്ടിൽ. ലൂസി അതിന്റെ കട്ടകളിൽ വിരലമർത്തി.

ബച്പൻ കി മൊഹാബത് കൊ

ദിൽസേ ന ജൂതാ കര്നാ...

ജബ് യാദ് മെരീ ആയേ

മില്നേ കി ദുവാ കര്നാ...

അറിയാത്ത കാലദേശങ്ങളിൽനിന്ന് വരുന്നു. കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കാതിൽ പറ യുംപോലെ പാടുന്നു. കുഞ്ഞിലേയുള്ള ഇഷ്ടമാണ്.... ലൂസി തളർന്നു പോകും. കുഞ്ഞിലേയുള്ള ഇഷ്ടമാണ്... ജനാലയുടെ മര അഴികളിൽ മുഖം ചേർത്ത് ആധിയോടെ ലൂസി ആകാശത്തേക്ക് നോക്കിയിരിക്കും. അവളുടെ ഹൃദയം പ്രണയംകൊണ്ട് വിങ്ങും. കുഞ്ഞിലേയുള്ള ഇഷ്ടമാ ണ്... ആർക്ക്, ആരോട്... നെടുവീർപ്പോടെയാണ് ലൂസി ഹാർമോണിയ ത്തിൽനിന്ന് കൈയെടുക്കുക.

ദേശീയപതാക പട്ടുതുണികൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. പാറ്റ നക്കിയ നിര വധി തുളകൾ. മടക്കുകളിൽ വീണ വെള്ള നിറം. മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയ അശോ കസ്തംഭം. ആകെ കുഴഞ്ഞ് ചുളിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു. ലൂസി ദേശീയപതാക കുടഞ്ഞ് മടക്കി. കൈകൊണ്ട് ഉഴിഞ്ഞ് ചുളി നീർത്തി.

"കിട്ടീല്യറീ?"

താഴെനിന്ന് ബ്രിജിത്തയുടെ ദേഷ്യപ്പെട്ട ഒച്ചകേട്ട് ലൂസി കോണിപ്പടി കൾ ഓടിയിറങ്ങി.

ദേശീയപതാക കെട്ടാനുള്ള വടിയും പിടിച്ച് കുഞ്ഞയ്യപ്പൻ റെഡിയായി നിൽക്കുകയാണ്. ബ്രിജിത്ത കഷ്ടപ്പെട്ട് മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങിനിന്നു. കുഞ്ഞ യ്യപ്പൻ പുരപ്പുറത്ത് കേറി ദേശീയപതാക കെട്ടി. ഇടത് കൈയിൽ കുത്തി പ്പിടിച്ച വടിയുടെ ബലത്തിൽ ഊന്നിനിന്ന് ബ്രിജിത്ത ദേശീയപതാകയെ സല്യൂട്ട് ചെയ്തു. വികാരത്തിന്റെ ഊക്കുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത വീഴാൻ പോയി. ലൂസി താങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ വീണേനെ.

അതേസമയം തന്നെയാണ് ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിന്റെ മോളിലെ നീലകാ ശത്തിലേക്ക് ഓപ്പൻ കൊടികേറ്റുന്നതും. ദേശീയപതാകയിൽ പൊതിഞ്ഞു വെച്ചിരുന്ന ജമന്തിപ്പൂവിന്റെ ഇതളുകൾ മറിയപുരത്തെ കുട്ടികൾക്കുമേൽ

പാറിവീണു. കുർബാന കഴിഞ്ഞിറങ്ങിയ ഇടവകക്കാർ നീലവാനിൽ പാറുന്ന ത്രിവർണപതാകയെ നോക്കിനിന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യദിനം പ്രമാണിച്ച് മറിയപുരത്തെ കുട്ടികൾക്ക് കൊട്ടേക്കാ ടൻ ചേറു സേമിയ പായസം വിതരണം ചെയ്തു. കുട്ടികൾ ആകെ അദ്ഭു തപ്പെട്ടു. ആദ്യമായി കാണുകയാണ് സേമിയ പായസം. പലർക്കും നെയ്യിന്റെ ചുവ പിടിച്ചില്ല. ചിലർക്ക് പുഴുപോലെ പൊന്തിക്കിടക്കുന്ന സേമിയ പിടിച്ചില്ല. കുറുക്കിയ പാലിന്റെ കൊഴുപ്പ് കുറേപേർക്ക് ഇഷ്ടമാ യില്ല. എന്നാലും കടും മധുരം. കൊതിപ്പിക്കുന്ന മണം, നെയ്യിൽ വറുത്ത മുന്തിരി, കശുവണ്ടിനുറുക്ക്, കുട്ടികൾ പാത്രം തുടച്ച് നക്കി. തൃശൂർ മുനി സിപ്പാലിറ്റി റോഡിലുള്ള രാധാകൃഷ്ണ ഹോട്ടലിൽനിന്നാണ് ചേറു സേമി യപ്പായസം വരുത്തിയത്. പായസത്തിന്റെ ബഹളവും കഴിഞ്ഞ് കുട്ടികൾ പിരിഞ്ഞുപോയി. മറിയപുരം പള്ളിയിൽ ദേശീയ പതാക ഉയർത്തുമ്പോൾ കുട്ടികൾ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

8

അപ്പന്റെ കാലന്മാർ

ഉച്ചഭക്ഷണം ലൂസിക്കൊരു പ്രശ്നമായിരിക്കയാണ്. ചോറ് പൊതിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും വരും ബ്രിജിത്ത.

"എന്തൂട്ടൊക്കിണ്ടീ കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞ് കൊണ്ടോണേ?"

ലൂസിക്ക് ദേഷ്യം വരും, ഇലപ്പൊതി തുറന്ന് മലർത്തി ബ്രിജിത്തയുടെ മുമ്പിൽ വെക്കും.

"നോക്ക്. നല്ലോണാ നോക്ക്."

"ആകെ ഒരുപിടി ചോറ്ണ് കൊണ്ടോണേ. ഒര് ചമ്മന്തിം ഉപ്പേരിക്കൂട്ടാന്ണ്ടെങ്കില് അതും. എറച്ചിം മീനൊന്നും കോളേജിലിക്ക് കൊണ്ടുവാൻ പറ്റില്ല. ഇനിക്ക് നാണാവും. ആകെ ഒര് ദിവസണ് കൊണ്ടോയേ. അതും ഒണക്കച്ചെമ്മീൻ ചമ്മന്തി. അന്നത്തോടെ മത്യാക്കി."

"എന്തൂട്ട്?"

"മൽസ്യോം മാംസോം കൊണ്ടുവലന്നെ."

മാമസാ? എന്തൂട്ട്ണ്ടീ നിയ്യ് പറയണേ?

"മാനം മര്യാദക്ക് വർത്താനം പറഞ്ഞേർന്ന പെണ്ണ്ണ്. ഗോളേജ്യേപ്പോക്ക് തൊടങ്ങ്യേപ്പിന്നെ പെണ്ണാ പറഞ്ഞാ തിരിയാണ്ടായീന്ന്! കേക്ക്ണ്ടാകൂത്ത്!"

ലൂസി ഒന്ന് നാണംകെട്ടു. കുറച്ചുദിവസമായിട്ട് ലൂസി ഭാഷ മാറ്റിപ്പറയാനുള്ള ശ്രമം നടത്തുന്നുണ്ട്. നാവ് വളയാത്ത വാക്കുകൾ വരെ കോളേജിൽനിന്നെടുത്ത് വർത്തമാനത്തിൽ തിരുകുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിലിന്നുവരെ ലൂസി മീനിനെ മൽസ്യം എന്നു വിളിച്ചിട്ടില്ല. വർത്തമാനത്തിന് മീൻ മതി എന്നായിരുന്നു ലൂസിയുടെ വിചാരം. കോളേജിൽ പക്ഷേ, അങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. നമ്മൾ കുറെ വാക്കുകളുംകൊണ്ട് കോളേജിൽപ്പോകും. അവിടത്തെ മുന്തിയ വാക്കുകൾക്കിടയിൽ പിച്ചക്കാരിയുടെ കൈയിലെ മുഷിഞ്ഞ കാശുപോലെ നമ്മുടെ വാക്കുകൾ നാണംകെടുത്തപ്പെടും. ഒരു കുരങ്ങനോ കോമാളിയോപോലെ പൊട്ടിച്ചിരികളാൽ വളയപ്പെടും. അങ്ങനെയങ്ങനെ നമ്മൾ സ്വന്തം വാക്കുകൾ പുറത്തെടുക്കാതെയാവും. പേടിച്ചുപേടിച്ച് കോളേജിലെ വാക്കുകളെ തൊട്ടുനോക്കും. അതാകട്ടെ, ദേ, ഇതുപോലെ, ബ്രിജിത്ത കണ്ടുപിടിക്കും.

ആദ്യത്തെ ദിവസംതന്നെ മൂന്നു കോളേജുകുമാരികൾ അവരുടെ കൊതിപ്പിക്കുന്ന വായകൊണ്ട് "നമ്മള് മൽസ്യം കൂട്ടില്ല" എന്നു പറയുന്നതുകേട്ട് ലൂസി മോഹിച്ചുപോയി. വർത്താനത്തിലും മൽസ്യം മതി എന്ന്

അവൾ ആ നിമിഷം തീരുമാനിച്ചു. അടുക്കളപ്പണിയെടുക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവൾ അത് പറഞ്ഞു ശീലിച്ചു.

"എന്തൂട്ട്ണ്ടീ നീയ് പാരിക്കാടിത്തള്ളേരെപോലെ പിറ്പിറ്ക്കണേ?" ലൂസിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി ബ്രിജിത്ത ചോദിക്കും. പാരിക്കാടിത്തള്ള പ്രാന്തത്തിയാണ്. മറിയപുരം അങ്ങാടിയിലെ വലിയ കിണറിന്റെ വക്കത്ത് കേറിനിന്ന് പ്രസംഗിക്കലാണ് പാരിക്കാടിത്തള്ളയുടെ പണി. പലതവണ കിണറ്റിൽ വീണിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ ആളുകൾ വലിച്ചുകേറ്റും. വെള്ളം നാശാക്കി പണ്ടാറം. ആളുകൾ മെഡിക്കൽഷോപ്പിൽനിന്ന് ഇത്തിരി പൊട്ടാസ്യം പെർമാംഗനേറ്റ് വാങ്ങി കിണറ്റിലിടും.

കോളേജുകുമാരികൾ വീട്ടിൽ പറയുന്ന വർത്തമാനല്ല കോളേജിൽ പറയുക. പറയുന്ന ഭാഷ, പറയുന്ന രീതി, ഒക്കെ മാറ്റും. അതുവല്ലതും ബ്രിജിത്തക്കറിയോ? ജനിച്ച അന്നുതൊട്ട് ബ്രിജിത്തക്ക് ഒരേ ഭാഷയാണ്. എൺപത്തേഴാം വയസ്സിലും ഒരു മാറ്റവുമില്ല. കഷ്ടം!

പക്ഷേ, എത്ര ശ്രമിച്ചാലും തികഞ്ഞ ഒരു കോളേജുകുമാരിയാവാൻ ലൂസിക്ക് കഴിയില്ല എന്ന് തെല്ലുവിഷമത്തോടെ ലൂസി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മേക്കപ്പ് പോട്ടെ, രാവിലെ ഒന്ന് കുളിക്കാൻ തന്നെ ലൂസിക്ക് നേരം കിട്ടാറില്ല. എല്ലാ പണികളും ഒതുക്കിയിട്ട് കിണറ്റുംകരയിലേക്ക് ഒരൊറ്റ ഓട്ടമാണ് ലൂസി. ഒരു ബക്കറ്റ് വെള്ളം കോരി കൈയും കാലും മുഖവും കഴുകും. നനഞ്ഞ കൈകൊണ്ട് മുടിയൊന്നു തടവും. പിന്നെ തിരക്കുപിടിച്ച് ഒരുജാതി പുറപ്പെടലാണ്.

ഓടിയലച്ച് കോളേജിലെത്തുമ്പോഴേക്കും വിയർത്ത് കുളിച്ചിരിക്കും. നെറ്റിയിൽനിന്ന് വിയർപ്പ് കഴുത്തിലും തോളുകളിലും വീണിട്ടുണ്ടാവും. ബ്ലൗസിന്റെ കക്ഷം നനഞ്ഞ് കുതിർന്നുകാണും. ക്ലാസിൽ കടന്ന് ബെഞ്ചിലിരിക്കുന്ന നിമിഷം മുതൽ ലൂസിക്ക് വിശ്രമമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ പിരീഡ് തന്നെ ലൂസി ഉറക്കം തുങ്ങുന്നു.

പെൺകുട്ടികളുടെ കോമൺറൂമിലിരുന്നാണ് സുന്ദരിയും ലൂസിയും ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുക. ലൂസിക്ക് ക്ലാസിലിരുന്നുണ്ണണമെന്നുണ്ട്. ആൺകുട്ടികളുടെ കൂടെ. പക്ഷേ, സുന്ദരി സമ്മതിക്കില്ല. ആൺകുട്ടികൾ ചോറുകള്ളന്മാരാണ്. ഒന്നുകിൽ കൈകഴുകി വരുമ്പോൾ ചോറുപൊതി കാണില്ല. അല്ലെങ്കിൽ കൈയിട്ട് വാരിതിന്നും. തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ ചോറിന്റെ കൂട്ടാൻ എന്തായിരുന്നു എന്ന് വിളിച്ചുപറയുകയോ ഉണ്ട കൈ മുക്കത്തുകൊണ്ടുവന്ന് മണപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യും. ലൂസിക്കതൊക്കെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഒരു നേരം ഉണ്ടില്ലെങ്കിലും ലൂസിക്ക് പ്രശ്നമില്ല. ആരെങ്കിലും ലൂസിയുടെ പൊതിച്ചോറ് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോട്ടെ. കൈയിട്ട് വാരിതിന്നട്ടെ. ലൂസി വെച്ച കൂട്ടാന്റെ കുറ്റം ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയട്ടെ. അതൊക്കെ ഉണ്ടാവാൻ ലൂസി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആൺകുട്ടികൾ ലൂസിയെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. അവൾ ചോറ് കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടോ എന്നുപോലും അവർക്കറിയില്ല.

"അവരെന്താ നമ്മടെ ചോറ് എടുത്തുകൊണ്ടുവാത്തേ?"

ലൂസി സുന്ദരിയോട് ചോദിച്ചു. സുന്ദരിക്ക് അത്തരം കാട്ടായങ്ങളൊന്നും

ഇഷ്ടമല്ല. ഉച്ചയായാൽ അവൾ ചോറുപാത്രവുമെടുത്ത് പെൺകുട്ടികളുടെ കോമൺറൂമിലേക്ക് നടക്കും. ലൂസി പിന്നാലെ ചെല്ലണം.

പെൺകുട്ടികളുടെ കോമൺറൂമിൽ എപ്പോഴും തിരക്കാണ്. ഉണ്ണുന്നവരും വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവരും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നവരും. ഇരിക്കാനും നിൽക്കാനും സ്ഥലമില്ല.

ഉണക്കച്ചെമ്മീൻ ചമ്മന്തി കൊണ്ടുപോയ അന്ന് ലൂസി പൊതിച്ചോറ് തുറന്നതും തൊട്ടടുത്തിരുന്ന കുട്ടികൾ മൂക്കു ചുളിച്ച് തമ്മാമിൽ നോക്കി. "കുട്ടി വെളുത്തുള്ളി കൊണ്ട്ന്ന്ട്ട്ണ്ട്ല്ലേ?"

"എന്തൊരു നാറ്റാ!" ഒരു കുട്ടി ലൂസിയോട് ചോദിച്ചു. ഉണക്കച്ചെമ്മീൻ ചമ്മന്തീല് വിവരള്ളോരാരെങ്കിലും വെളുത്തുള്ളി ഇടോ? ന്തൂട്ടാ ഈ പറയണേ? ലൂസി പൊതി അടച്ചു. ഊണു കഴിഞ്ഞ് അലങ്കാരികളായ ആ പെൺകുട്ടികൾ പോകുന്നതുവരെ പൊതി തുറക്കാതെ ലൂസി തലയും കുമ്പിട്ടിരുന്നു.

"പൂവാമ്പറ അവറ്റോട്. അവറ്റയ്ക്ക് ഇഷ്ടള്ളത് നമ്ക്കും ഇഷ്ടാവണംന്ന് നിയമൊന്നുല്യല്ലോ? നീയ് പൊതി തൊറന്നേരീ. മന്ഷ്യൻ വ്ടെ വെശ്ന്ന്ട്ട് ചാവാമ്പോണ്."

സുന്ദരി ഉണക്കച്ചെമ്മീൻ കൈയിട്ടുവാരി തിന്നു. രുചികൊണ്ട് അവൾ നാവ് ഞൊടിക്കുകയും ലൂസിയെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇതൊര് നുള്ള്ണ്ടെങ്ങ്യെ എടങ്ങാഴ്യരീരെ കഞ്ഞുടിക്കാം. അവറ്റക്ക് യോഗല്യാത്തേന് പറഞ്ഞട്ട് കാര്യണ്ടാ?"

ലൂസിക്കെന്നിട്ടും പേടിയായിരുന്നു. ഉണക്കച്ചെമ്മീൻ ചമ്മന്തിയുടെ മണം അപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന വേറെ കുട്ടികളുടെ അടുത്തേക്കും എത്തിയാലോ? നെറ്റിനിറയെ വലിയ ചന്ദനക്കുറിയിട്ട വെളുത്തുമെലിഞ്ഞ പെൺകുട്ടിയെ നോക്കി ലൂസി പൊതി ചുരുട്ടിക്കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. വിശപ്പും പേടിയുംകൊണ്ട് അവൾ വേഗം വേഗം ചോറ് വാരിത്തിന്നു. ലൂസി കൈകഴുകാൻ എണീറ്റുപോയിട്ടും സുന്ദരിയുടെ ഊണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഉണക്കച്ചെമ്മീൻ ചമ്മന്തിയും കൂട്ടി നൊട്ടിനുണച്ച് അവൾ അപ്പോഴും ഇരിക്കുകയാണ്. കൈകഴുകി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ സാരിചുറ്റിയ ഒരു കണ്ണടക്കാരി ലൂസിയെ വഴക്കുപറഞ്ഞു.

"കുട്ടി അവിട്യൊക്കെ എച്ചിലാക്കി ഇട്ടിട്ട് പോന്നുല്ലേ? എന്ത് സ്വാർഥാദ്? ഇന്യാർക്കും അവിടിര്ന്ന് ഉണ്ണണ്ടേ?"

ലൂസി പേടിച്ചു. അവൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. കണ്ണടക്കാരി മുതിർന്ന കുട്ടിയാണ്. വലിയ ദേഷ്യത്തിലുമാണ്. എന്താ വേണ്ടതെന്നറിയാതെ ലൂസി പകച്ചുനിന്നു. ഊണുകഴിഞ്ഞ് ഇലപ്പൊതി ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞിരുന്നു. അതാണോ?

"പോയി വൃത്ത്യാക്കു കുട്ടി." കണ്ണടക്കാരി കൽപിച്ചു. ലൂസി നിന്നു തപ്പി. അവൾ സുന്ദരിയെ നോക്കി. ലൂസി ഇരുന്ന് ഊണുകഴിച്ച സ്ഥലത്തെ വറ്റ് പെറുക്കുകയായിരുന്നു സുന്ദരി. ബെഞ്ചിലും ഡസ്കിലും നിലത്തു

മൊക്കെ വറ്റ് വീണിട്ടുണ്ട്. നിലത്തുവീണാലുടനെ വറ്റ് എച്ചിലാവുമെന്ന് അന്ന് ലൂസി മനസ്സിലാക്കി.

സുന്ദരി ഹോസ്റ്റലിൽ താമസമാക്കിയപ്പോൾ ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ലൂസിക്കൊരു കൂട്ടില്ലാതെ ആയി. മൽസ്യവും മാംസവും വെളുത്തുള്ളിയും തിന്നുകയും എച്ചിലെടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലൂസി കോമൺറൂമിൽ ഒരൊറ്റ ദിവസംകൊണ്ടുതന്നെ ഒറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു മൂലയിൽ ഒറ്റക്ക് തലകുമ്പിട്ടിരുന്നുണ്ണുമ്പോൾ ലൂസി ഓരോരോ കൂട്ടാനുകളുടെ പേരുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ട് മനസ്സിലാക്കി. മൊളൂഷ്യം, മെഴുക്കുപെരട്ടി, കാളൻ, അവിയൽ, ഓലൻ, ഉപ്പിലിട്ടത്, കൂട്ടുകറി, പച്ചടി, ഇതൊന്നും ലൂസി ഇന്നോളം കൂട്ടിയിട്ടില്ല. നേന്ത്രക്കായ, ചേന, ചേമ്പ്, കൊള്ളിക്കിഴങ്ങ്, ചക്കക്കുരു, കൂർക്ക, പപ്പക്കായ, കടല, പയറ് എന്തായാലും വേണ്ടില്ല വെള്ളുള്ളിയും ചോന്നമുളകും വേപ്പിലയും കൂട്ടി കുത്തിച്ചതച്ച് വെളിച്ചെണ്ണയിൽ മൊരിയിച്ച് അതിലിട്ട് വെള്ളം വലിയിച്ചെടുത്താലേ ബ്രിജിത്തക്ക് പിടിക്കൂ.

വെള്ളുള്ളി ചേർത്ത ഉപ്പേരിക്കൂട്ടാനും കൊണ്ട് കോമൺറൂമിലേക്ക് വരാൻ തന്നെ ലൂസിക്ക് നാണക്കേടായിത്തുടങ്ങി. സുന്ദരിയില്ലാതെ ഒറ്റക്ക് ക്ലാസിലിരുന്നുണ്ണാനും അവൾക്ക് മടിയായി.

ക്ലാസ് തുടങ്ങി രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് സുന്ദരിക്ക് ഹോസ്റ്റലിൽ അഡ്മിഷൻ കിട്ടിയത്. രണ്ട് ബസ് കേറിയിറങ്ങിയാണ് അതുവരെ കോളേജിൽ വന്നിരുന്നത്. ഡിഗ്രിക്ക് പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു കുട്ടി ടി.ടിസി.ക്ക് സീറ്റ് കിട്ടിപ്പോയ ഒഴിവിൽ സുന്ദരിക്ക് ഹോസ്റ്റലിൽ അഡ്മിഷൻ കിട്ടി.

"ഇനി ബസ്കൂലി ചോദിക്കുമ്പോ തള്ളേരിം തന്തേരിം ചീത്ത കേക്കണ്ടല്ലോ."

ആശ്വാസത്തോടെ സുന്ദരി പറഞ്ഞു. ഹോസ്റ്റലിൽ സുന്ദരിക്ക് താമസവും ഭക്ഷണവും ഫ്രീയാണ്. പോക്കറ്റ്മണിയും കിട്ടും. സുന്ദരിക്ക് മാത്രമല്ല സി. ബ്ലോക്കിലുള്ള എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും. പക്ഷേ, സുന്ദരിക്ക് വേഗം തന്നെ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം മതിയായി.

"അവരടെ ഒരു ഫ്രീ! അത് തിന്നണേക്കാളും ഭേദം തീട്ടം തിന്ന്വാ"

കെമിസ്ട്രി ലാബിന്റെ വരാന്തയിലിരുന്ന് ലൂസിയോടതു പറയുമ്പോൾ സുന്ദരി ദേഷ്യംകൊണ്ട് വിറച്ചു. കെമിസ്ട്രി ലാബിൽനിന്ന് ചീഞ്ഞ മുട്ടയുടെ മണം വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

മെസ്ഹാളിൽ വാഷ്ബേസിനുകൾക്കടുത്തുകിടക്കുന്ന മേശയിൽ ഇരുന്നുണ്ണാനേ പറ്റില്ല. കൈകഴുകുന്നവരുടെ തുപ്പലും ചീറ്റലും ഓക്കാനവും ഒക്കെ കേൾക്കേണ്ടിവരും. പക്ഷേ, റസിഡന്റ് ട്യൂട്ടർ സി ബ്ലോക്കിലെ കുട്ടികൾക്ക് ആ മേശ പതിച്ചുകൊടുത്തു. അവർ ഒരെതിർപ്പും പറയാതെ സ്വീകരിച്ചു. വീട്ടിൽ ഇരുന്നുണ്ണാൻ മേശയുള്ളോരല്ല, പലരും. നേരാനേരം ഊണും ചായയും പലഹാരവും കിട്ടുന്നോരുമല്ല. പക്ഷേ, സുന്ദരി വന്നതോടെ കാര്യം മാറി.

"ഇതെന്തൂട്ട്ണ്? അയിത്തണ്ടാ?"

സുന്ദരി ചോദിച്ചു. അവൾ എ. ബ്ലോക്കുകാരുടെ മേശമേലിരുന്ന് ഉണ്ടു. അവളുടെ പ്രേരണകൊണ്ട് സി. ബ്ലോക്കിലെ ഏഴു കുട്ടികൾ എ ബ്ലോക്കുകാരുടെ മേശപ്പുറത്തു പ്ലേറ്റുകൾ നിരത്തി. വാക്കുതർക്കമായി.

"ഇതെന്താപ്പൊര് പുത്യേ പരിഷ്കാരം?"

വിളമ്പുകാരികൾ ചോദിച്ചു. "അവരാര്രെ സ്ഥലത്തിരുന്നാ പോരേ?"

"അഹമ്മതി! അല്ലാണ്ടെന്താ? കുടുമ്മത്തീ പെറന്ന ക്ടാങ്ങളെ കാണ്മ്പൊള്ള കണ്ണ്കടി."

വിളമ്പുകാർ വിളമ്പിയില്ല. ആർ.ടി.വരട്ടെ. തീരുമാനിക്കട്ടെ. വിളമ്പുന്നില്ലെങ്കിൽ ഉണ്ണുന്നുമില്ല. സി ബ്ലോക്കിലെ കുട്ടികൾ ഒന്നടങ്കം ചോറ് ബഹിഷ്കരിച്ചു. വിവരം കോളേജിലെത്തി. ആൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലും ഉണ്ടല്ലോ സി ബ്ലോക്കുകാർ. അവർ പാഞ്ഞെത്തി. പ്രശ്നമായി.

വൈകുന്നേരത്തെ റോൾകോളിൽ റസിഡന്റ് ട്യൂട്ടർ സുന്ദരിയെ നിറുത്തിപ്പൊരിച്ചു.

"പേരെന്തുവാന്നാ പറഞ്ഞേ?"

ആർ.ടി ചോദിച്ചു. സുന്ദരി പേരുപറഞ്ഞു. നാലുഭാഗത്തും ചിരിയുടെ പൊട്ടലും ചീറ്റലും കേട്ടു. ആർ.ടിയുടെ മുഖം പരിഹാസംകൊണ്ട് കോടി.

"എവടാ വീട്?"

വീട്, നാട്, തന്ത, തള്ള, കുലം, തൊഴിൽ, വരുമാനം, പഠിപ്പ് എല്ലാം വിചാരണ ചെയ്യപ്പെട്ടു. പലതിനും സുന്ദരി ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. കസേരയിലേക്ക് പിന്നാക്കം ചാഞ്ഞ് ആർ.ടി സുന്ദരിയെ വെറുപ്പോടെ നോക്കി.

"അവന്മാരൊക്കെ നിന്റെ ആരാന്നാ പറഞ്ഞേ?"

സുന്ദരി തലതാഴ്ത്തിനിന്നു. ആൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിൽനിന്ന് എന്തു കാര്യത്തിന്, ആരു വന്നാലും ആർ.ടിക്ക് ഒരൊറ്റ വ്യാഖ്യാനമേ കാണൂ. അതുകൊണ്ട് ഈ ചോദ്യത്തിന് മറുപടി പറയണ്ട.

ആർ.ടി ഇരുന്നിടത്തുനിന്നെഴുന്നേറ്റ് സുന്ദരിയുടെ അടുത്തുവന്നുനിന്നു. കൃത്രിമമായി ഒച്ചതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"ജാതിയെന്തുവാ?"

സുന്ദരി മുഖമുയർത്തിയില്ല. ഇതിനും മറുപടി പറയേണ്ട കാര്യമില്ല. അറിഞ്ഞേതീരൂ എങ്കിൽ രജിസ്റ്റർ തപ്പട്ടെ. ആർ.ടി കൈയിലിരിക്കുന്ന സ്കെയിലുകൊണ്ട് സുന്ദരിയുടെ താടി പൊന്തിച്ചു.

"ങ്ഊഊം? പറയാൻ മേലാത്ത ജാതി വല്ലോം ആന്നോ?'

സുന്ദരി ദേഷ്യംകൊണ്ട് കത്തി എന്നാണ് സി. ബ്ലോക്കിലെ കുട്ടികൾ പറയുന്നത്. അവൾ ഒറ്റത്തട്ടിന് ആർ.ടിയുടെ കൈയിലെ സ്കെയിൽ തെറിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നിട്ട് തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

അങ്ങനെയാണ് സുന്ദരി ആർ.ടിയുടെ നോട്ടപ്പുള്ളിയായത്. എടംവലം തിരിഞ്ഞാൽ കുറ്റം. വിളമ്പുകാരി ദേവകിയമ്മക്കും സുന്ദരിയെ കണ്ണിനു നേരെ കണ്ടുകൂടായിരുന്നു.

"വെറ്തെ കിട്ടണതല്ലേ? വെട്ടിവിഴ്ങ്ങ്ാ"

സി.ബ്ലോക്കുകാർക്ക് വിളമ്പുമ്പോൾ ദേവകിയമ്മ പറയും. അവരെന്തു പറഞ്ഞാലും കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ സ്വന്തം കിണ്ണങ്ങളിൽ ചുണ്ടുവിരൽ കൊണ്ട് ചിത്രം വരച്ച് ലോകകാര്യം പറഞ്ഞ് കുട്ടികൾ ഇരിക്കും. മറ്റു കുട്ടികൾ ദേവകിയമ്മ പറയുന്നത് കേൾക്കാതിരിക്കാനായി അവർ ബഹളം കൂട്ടി ഉറക്കെ ചിരിക്കും. കിണ്ണത്തിൽ വേറുകൂറോടെ വിളമ്പുന്നത് അന്നമാണോ വിഷമാണോ എന്ന മനസ്താപത്തോടെയാണ് അവർ ഓരോ നേരവും ഭക്ഷണത്തിന്റെ മുന്നിലിരുന്നത്.

മെസ്ഹാളിൽ മാത്രമല്ല, ടോയ്‌ലെറ്റുകൾ, റീഡിംഗ് റൂമുകൾ, കുളിമുറികൾ എല്ലായിടത്തും സി. ബ്ലോക്കുകാർ നോട്ടപ്പുള്ളികളാണ്. ആർ.ടിയുടെ സി.ഐ.ഡികൾ എപ്പോഴും അവരുടെ പിന്നാലെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വാഷ്ബേസിനുകൾ വൃത്തികേടാക്കുന്നു. ക്ലോസറ്റ് ഫ്ളഷ് ചെയ്യാതെ പോരുന്നു. കുളിമുറിയിൽ നാപ്കിനുകൾ കഴുകുന്നു. ടാപ്പുകൾ തുറന്നിടുന്നു. വെള്ളം കണ്ടമാനം ചെലവാക്കുന്നു. ലൈറ്റ് കെടുത്തുന്നില്ല. ഫാൻ നിറുത്തുന്നില്ല. ഇഷ്ടമില്ലാത്ത കുട്ടി തൊട്ടതൊക്കെ കുറ്റം.

സി.ഐ.ഡികൾ രഹസ്യമായി ചില പരിഹാരങ്ങളും നിർദേശിച്ചു. അവറ്റക്ക് വൃത്തിയില്ല. വെടിപ്പില്ല. തലനിറയെ ഈരും പേനുമാണ്. കുളിമുറിയിൽ കേറിയിറങ്ങിയാൽ ആകെ ഒരു കനച്ച മണമാണ്. അതുകൊണ്ട് വേറെ കുളിമുറി, വേറെ കക്കൂസ്, വേറെ വാഷ്ബേസിൻ കൊടുക്കൂ. ഞങ്ങളെ കൂട്ടിത്തൊടീക്കരുത്. ആർ.ടിയും ശരിവെച്ചു.

"അതുങ്ങളെ പറഞ്ഞിട്ടെന്തുവാ കാര്യം. അതുങ്ങള് ജനിച്ചേപ്പിന്നെ ഇങ്ങനെ വല്ലോം കണ്ടിട്ടൊണ്ടോ കേട്ടിട്ടൊണ്ടോ."

കുറ്റപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, സി. ബ്ലോക്കുകാർ ആർ.ടിയുടെ മുഖത്ത് നേരെ നോക്കില്ല. മറ്റു കുട്ടികളെയും നോക്കില്ല. സ്വന്തം ആത്മാവിലേക്ക് നോക്കും പോലെ അവർ തമ്മാമിൽ നോക്കും. അവരുടെ മൗനം അവരുടെ കുറ്റങ്ങളെ ശരിവെച്ചു. സി.ഐ.ഡികളോട് ആർ.ടി പറഞ്ഞു.

"ഞാനിതുങ്ങടെ റൂമിലേക്കൊന്നും കേറുകേലാ. എന്നാ നാറ്റമാ! കട്ടിലേലാന്നേ എന്നാ മൂട്ടയാ!"

സുന്ദരിയും ലൂസിയും കെമിസ്ട്രി ലാബിന്റെ വരാന്തയിൽ നിന്നിറങ്ങി നടന്നു. പ്രീഡിഗ്രിക്കാർ അപ്പോഴും ഹൈഡ്രജൻ സൾഫൈഡ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ചീഞ്ഞമുട്ടയുടെ നാറ്റം ഗേറ്റും കടന്ന് റോട്ടിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കൈയിൽ കൈകോർത്ത് ലൂസിയും സുന്ദരിയും നടന്നു. എല്ലാ ബഹളത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ഥലം തേടി. കോളേജ് കെട്ടിടങ്ങൾ മൂന്ന് തട്ടായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. പ്രധാന കെട്ടിടങ്ങളെല്ലാം മുകൾത്തട്ടിലാണ്. ലൈബ്രറിയും ഓഡിറ്റോറിയവുമൊക്കെ രണ്ടാമത്തെ തട്ടിൽ. ഏറ്റവും താഴത്തെ തട്ടിൽ പവലിയനാണ്. നാലുവശവും പച്ചപിടിച്ചുകിടക്കുന്ന സ്റ്റേഡിയത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിരിലാണ് പവലിയൻ. ചുറ്റും പച്ചയും നടുഭാഗം ചെങ്കല്ലിന്റെ ചുവപ്പുമാണ് സ്റ്റേഡിയത്തിന്. അതിലെ പച്ചകളിൽ ആടുകളും പൈക്കളും മേഞ്ഞുനടക്കുന്നു. ഏറ്റവും മുകളിലത്തെ

തട്ടിൽനിന്ന് താഴേക്ക് പടർന്ന് ഭൂമിക്ക് മുഴുവൻ തണൽ കൊടുക്കാനെന്ന മട്ടിൽ പന്തലിച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ട് ഒരു മദിരാശി മരം. സ്റ്റേഡിയത്തിന്റെ താണ അതിരിൽ വെള്ളവും ചളിയും കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു. അതു മുഴുവൻ ചതുപ്പാണ്. എണ്ണമറ്റ കൊക്കുകൾ ചതുപ്പിൽ പാർക്കുന്നുണ്ട്. ഓർത്തിരിക്കാത്ത നിമിഷത്തിൽ അവ കൂട്ടത്തോടെ പറന്നു പൊങ്ങും. ചതുപ്പിൽ കണ്ടലുകൾ വളരുന്നുണ്ട്. പലതരം പക്ഷികളും ജലജീവികളും ഇഴജന്തുക്കളും ചതുപ്പിലുണ്ട്. മദിരാശി മരത്തിന്റെ വേരിലിരുന്നാൽ ജന്തുലോകത്തിന്റെ മണം കാറ്റിലൂടെ അടുത്തെത്തും. വേനൽക്കാലത്തും കാറ്റിന് ഈർപ്പമാണ്. തണലും കുളിരും ഒളിവും തേടിയെത്തുന്ന ആണും പെണ്ണും ഇരുന്ന് സല്ലപിച്ച് തേഞ്ഞുതേഞ്ഞു നടു കുഴിഞ്ഞുപോയ വേരുകളാണ് മദിരാശി മരത്തിന്.

"നീയ് ചന്ദ്രുനെ കണ്ടട്ട്ണ്ടാ?"

സുന്ദരി ചോദിച്ചു. ലൂസി കണ്ടിട്ടില്ല. കേട്ടിട്ടുണ്ട്, സുന്ദരി പറഞ്ഞുതന്നെ. ചന്ദ്രുവിനെപ്പറ്റി പറയാൻ തുടങ്ങിയതും സുന്ദരിയുടെ മുഖം ഒന്നയഞ്ഞു. കണ്ണ് തിളങ്ങി. ഒരു ചെറിയ ചിരികൊണ്ട് ചുണ്ടുകൾ വിരിഞ്ഞു. സുന്ദരിയുടെ മുഖത്ത് ചന്ദ്രു ഉദിച്ചു.

മദിരാശി മരത്തിന്റെ വേരുകളിൽ ഇരുന്ന് കുറെ വർത്തമാനം പറയാനായിരുന്നു ലൂസിയും സുന്ദരിയും വിചാരിച്ചത്. അവർക്ക് നിരാശപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ഒരാൾക്കൂട്ടം മദിരാശി മരച്ചോട്ടിൽ, ഇരിക്കുന്നു, കിടക്കുന്നു, പുകവലിക്കുന്നു, പാടുന്നു, ഉറങ്ങുന്നു, നഞ്ഞുതിന്ന കാക്കയെപ്പോലെ തൂങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അയഞ്ഞുതൂങ്ങിയ വേഷങ്ങൾ ചാക്കുടുത്തപോലെ. കാതുകുത്തി അതുമിതുമൊക്കെ ഞാത്തിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. വളർന്നുപടർന്നു കിടക്കുന്ന താടിയും തലയും എണ്ണയും വെള്ളവും കണ്ടിട്ട് കാലം കുറെ ആയിട്ടുണ്ടാവും. മെലിഞ്ഞുവളഞ്ഞ് കൊറ്റനാടിന്റെ മുഖമുള്ള ഒരു ഊശാന്താടിച്ചെക്കൻ ഗിത്താർ വായിക്കുന്നു. അവന്റെ മുമ്പിൽ അതേപോലത്തെ രണ്ട് ഊശാന്താടികൾ നിന്ന് മേലാകെ ഇളക്കുകയും വിറപ്പിക്കുകയും ഞെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. തുളച്ചുകേറുന്ന നോട്ടമുള്ള ഒരുത്തൻ ലൂസിയെ കൈകാട്ടി വിളിച്ചു. ലൂസി ആകംക്ഷയോടെ ഒരടി മുന്നോട്ടുവെച്ചു. സുന്ദരി സമ്മതിച്ചില്ല.

"ഹിപ്പ്യോള്ണ് മോളെ. കഞ്ചാവ് വലിച്ചട്ട് ഓരോന്ന് കെട്ന്ന് കാട്ട്ണ്. പോണ്ടാ. വാ, വാ."

ലൂസിയുടെ നെഞ്ചിൽ ഒരു കടുംപിടിത്തം. കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ ചായക്കടയിൽവെച്ച് ചൂട്ടഴികൾക്കുള്ളിലൂടെ കണ്ട ഹിപ്പിയെ അവളെങ്ങനെ മറക്കും? ഒരു തണുത്ത കട്ടൻചായയുടെ മുന്നിൽ ലോകത്തെ മുഴുവൻ അകത്തേക്ക് വലിച്ചുകേറ്റാനുള്ള ആർത്തിയോടെ, ബീഡി വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സേതുഹിപ്പി! പെറ്റതള്ളയോട് കടപ്പാടില്ല എന്ന മുഖഭാവം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുടിപോലെ നടുപകുത്തിട്ട മുടി അരവരെ നീളത്തിൽ അങ്ങനെ കിടക്കുന്നു. സ്വർണനിറമുള്ള താടി നിറയെ അഴുക്കാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലാവും. മുഷിഞ്ഞ് മുഷിഞ്ഞു നാറിയ വേഷം.

ഇടത്തെ കാതിൽ മാത്രം ഒരു വലിയ വളയം. പയ്യിന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിടുന്ന കല്ലുമണികൾ കഴുത്തിലിട്ടിരിക്കുന്നു. കൈത്തണ്ടയിൽ പലപല ചരടുകൾ, വളകൾ, കഴുത്തിലൊരു ചുവന്ന ചരടിൽ കെട്ടിഞ്ഞാത്തിയിട്ടുള്ള തലയോട്ടിരൂപം കണ്ട് ലൂസി ഞെട്ടി. എത്രയോ കാലങ്ങൾക്കു ശേഷം ലൂസി സേതുവിനെ കാണുന്നതാണ്! സേതു ചടച്ച് മുള്ളായിരിക്കുന്നു! സേതു ആരെയും നോക്കുന്നില്ല. ഒന്നും കാണുന്നില്ലെന്നും ലൂസിക്ക് തോന്നി. പക്ഷേ, അറിയാത്ത ലോകങ്ങൾ തുറന്നുകൊടുക്കാൻ ശേഷിയുള്ള സേതുവിന്റെ കണ്ണുകൾ ലൂസിയെ കാണണമെന്ന് ലൂസിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഒഴിഞ്ഞ പാൽപ്പാത്രം തിരിച്ചുവാങ്ങുമ്പോൾ അവൾ അത് മനഃപൂർവം താഴെയിട്ടു. കൊച്ചുവേലായുധേട്ടൻ ഞെട്ടി. നോക്കി. സേതു ഞെട്ടിയില്ല. നോക്കിയില്ല. ലൂസി സേതുവിനെത്തന്നെ നോക്കി നിൽക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടാവും, കൊച്ചുവേലായുധേട്ടൻ പറഞ്ഞു.

"എന്തുട്ടാ ആ ചെക്കന്റെ ഒരു കോലം! ഹിപ്പ്യണ്, ഹിപ്പി! എല്ലിന്റെ ടേല് വറ്റ് കുത്തണ പിള്ളേര്ക്ക്ള്ളത്ണ് ഹിപ്പിപ്പണി. നമ്മടെപോലെ അന്നന്നത്തെ ചെലവിന്ള്ളത് തെണ്ടിച്ച്ണ്ടാക്കണ്ട ഗെടുവൊന്നും ഇല്യല്ലാ തലതെറിച്ചോറ്റങ്ങൾക്ക്? ഹിപ്പ്യോ കുപ്പ്യോ എന്തുട്ടേങ്ങിലും ആവാലോ.

അശ്രീരം! കുളിക്കൂല്യ പല്ല് തേയ്ക്കൂല്യ, അട്ത്തയ്ക്കാ ചെന്നാ മുക്കും പൊത്തി ഓടും മനുഷ്യര്."

ലൂസിക്ക് സങ്കടം വന്നു. എന്തൂട്ടാ ഒര് കോലം! രണ്ടു കോല് കുണ്ടിലാ കണ്ണ് കെടക്കണേ. കവിളിന്റെ കുഴീലണങ്ങി നാഴി വെളിച്ചെണ്ണ ഒഴിക്കാം. മുഷിഞ്ഞ കീറച്ചാക്കിന്റെ ഈ കുപ്പായം ഊരിക്കളഞ്ഞാ ഒരെല്ലുംകൂടു മാത്രാണ്ടാവ്ള്ളോ. കഷ്ടം! എങ്ങിനിരുന്ന സേതുണ്! ചൂട്ടഴിക്കുള്ളിലൂടെ ലൂസി നോക്കിനിന്നു. എന്തൂട്ടാ സേതുകെടന്ന് തപ്പണേ? സഞ്ചിയിലും പോക്കറ്റിലും നിലത്തും മേശപ്പുറത്തും ഒക്കെ കെടന്ന് തപ്പ്ണ്ണ്ട്. എന്തൂട്ണാവോ പോയേ? സേതു എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. ലൂസി ഞെട്ടിപ്പോയി. സേതുവിന്റെ കുപ്പായത്തിൽ പല്ലിളിച്ച് വാലുംപൊക്കി നിൽക്കുന്ന ഒരു ചെകുത്താന്റെ പടം! ബെഞ്ചിൽ വെച്ചിരുന്ന സഞ്ചിയെടുത്ത് സേതു തോളത്തിട്ടു. സേതു മുടിമെടഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്തോരം നീളാ! ചായക്കടയിൽ ചില്ലു ഗ്ലാസ് വീണുപൊട്ടുംപോലെയാണ് ചിരി പൊട്ടിച്ചിതറിയത്. സേതുവിന്റെ പോക്കുംനോക്കി കൊച്ചു വേലായുധേട്ടനും കൂട്ടരും കുലുങ്ങിക്കുലുങ്ങിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചിട്ട് ലൂസി സേതുവിന്റെ പിന്നാലെ ഇറങ്ങിനടന്നു. വലിയ വെട്ടൊഴിയിലൂടെ നീണ്ടുനീർന്ന് നടന്നുപോവുകയാണ് സേതു. എന്തൊരു സ്പീഡിലാ നടക്കണേ. ഒപ്പം എത്തണമെങ്കിൽ ഓടണം, ലൂസിക്ക് ഓടണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ആൾക്കാരെന്തു വിചാരിക്കും? അല്ലെങ്കിൽതന്നെ കൊച്ചു വേലായുധേട്ടന്റെ കടയിലേക്ക് ലൂസി വരുന്നതും പോകുന്നതും നോക്കി മൈലുംകുറ്റിപോലെ നിക്ക്ണ്ടാവും കൊറേണ്ണം, മുക്കലും മൂളലും ചൊമയ്ക്കലും കൊരയ്ക്കലും ഒക്ക്യായിട്ട്. ഒരുത്തന് ചൂളം കുത്തണിങ്ങി ഒര്ത്ത്ന് ഏമ്പക്കണ്.

"ട്യേ, ലൂസ്യേ, എന്തൊക്കിണ്ട്ര്യപ്പാ വിശേഷം?"

"എവിടിയ്ക്ക്ണ് നീയീ വെടികൊണ്ടോണം പോണേ? ഒന്നാ നിക്ക്റ്യപ്പാ. ഒരു കാര്യം ചോയ്ക്കട്ടെ."

"ഔ! എന്തുട്ടാ പെണ്ണിന്റൊരു പവറ്!"

"ങ്ആ... ങ്ആ... പൊക്കൊ പൊക്കൊ. മ്മളൊക്കെ ഇവടെണ്ട്ട്ടാ."

തൊളസൂറന്മാര്! ലൂസി ഒരെണ്ണത്തിന്റെ മോത്ത് നോക്കില്ല. നോക്കിയാൽ ചിരിച്ചുപോവും. ഒറപ്പാ. ചിരിക്കാതിരിക്കാനും ഉണ്ട് കൊറേ കഷ്ടപ്പാട്. ചുണ്ട് കൂട്ടിപ്പിടിച്ചാലും കണ്ണ് ചിരിക്കും. മൂക്ക് ചിരിക്കും. ഉള്ളിലെ ചിരിയുടെ ഇളക്കം പാൽപ്പാത്രം അറിയും. വഴിനീളെ പാൽത്തുള്ളികൾ തെറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പാൽക്കാലടികൾ വെച്ച് ലൂസി വേഗം വേഗം നടന്നുപോകും. കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ ചായക്കടയിലും കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും ചിലർ. അധികവും അപ്പാപ്പന്മാരാണ്. ഒരപ്പാപ്പൻ വല്യേ ചൂളംകുത്തുകാരനാണ്. ലൂസിയെ കണ്ടാലുടനെ ചൂളംകുത്തും.

എങ്ങനെ നീ മറക്കും... കുയിലേ...

എങ്ങിനേ്യങ്ങിലും മറന്നോളാം എന്റപ്പാപ്പാ എന്ന് കണ്ണുകാണിച്ചിട്ട് ലൂസി പാലളന്നുകൊടുക്കാൻ അകത്തേക്കുപോകും. പോകുന്നപോക്കിൽ അവൾ ഒന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി മധുരമായി ചിരിക്കും. അപ്പാപ്പന്മാർ സന്തോഷിക്കട്ടെ. ലൂസിയുടെ കരുണ, അപ്പാപ്പന്മാരുടെ ദിവസത്തിന്റെ തുടക്കം ഗംഭീരമാവും. രാവിലത്തെ കുളിര്, സമോവറിന്റെ ആവി, അടുപ്പിലെ കനൽ, ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന നീലപ്പുക, ചായയുടെ നറുമണം, അടുക്കളയിൽ വേവുന്ന കടലക്കറി, പുട്ടുകുറ്റിയിൽ നിന്നുയരുന്ന ആവിയുടെ മണം, മുഴുവൻ വിട്ടുമാറാത്ത ഇരുട്ട്, പിന്നെ ലൂസിയുടെ ചിരി. അവൾ ഇറങ്ങിപ്പോയിക്കഴിഞ്ഞാലും ചായക്കടയാകെ ആ ചിരിയുടെ പ്രകാശത്തിൽ തിളങ്ങുന്നുണ്ടാവും.

ലൂസി തിരിച്ചുപോവുന്നതും കാത്ത് മൈൽക്കുറ്റികളും അവിടെത്തന്നെ നിൽപ്പുണ്ടാവും. അവൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവർ നെടുവീർപ്പിടും.

"ആ പണി കഴിഞ്ഞു."

അങ്ങനെയുള്ള ലൂസി സേതുവിന്റെ പിന്നാലെ ഓടുന്നതുകണ്ടാൽ ഇവരാരെങ്കിലും സഹിക്കുമോ? നാട്ടുകാരെ ബോധിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ലൂസി തല കുനിച്ച്, മെല്ലെ നടന്നു. മറിയപുരം നാലുംകൂടിയ വഴിയിലെത്തിയാൽ സേതു പടിഞ്ഞാറേ അങ്ങാടിയിലേക്ക് തിരിയും. ലൂസി കണക്കുകൂട്ടി. പടിഞ്ഞാറേ അങ്ങാടിയുടെ അറ്റത്താണ് സേതുവിന്റെ വീട്. പക്ഷേ ലൂസി കിഴക്കേ അങ്ങാടിയിലേക്ക് നടന്നു. അല്ല, ഓടി. കൈയെത്തിച്ചുതൊടാവുന്ന അകലത്തിൽ സേതുവിന്റെ പിന്നിലെത്തിയപ്പോൾ ലൂസിക്ക് പേടിയായി. എന്തിനാണവൾ സേതുവിന്റെ പിന്നാലെ പായുന്നത്! ലൂസി നിന്നു. ആലോചിച്ചു. സേതു അകന്നകന്നുപോയി. നൂറുകണ്ണുകൾ ലൂസിയെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നവൾക്ക് തോന്നി. ആയിരം നാവുകൾ ബ്രിജിത്തയോടിപ്പോൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടാവും, നിങ്ങടെ ലൂസി ഒരാവശ്യോല്യാണ്ട്, ദേ, കെഴക്കേ അങ്ങാടീക്കോടെ പോണു.

കനത്ത നെഞ്ചോടെ ലൂസി തിരിച്ചുനടന്നു. ഒരൊറ്റ തവണയെങ്കിലും

സേതു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ജീവിതം ആകെ മാറിയേനെ എന്ന വൾക്ക് തോന്നി. സേതുവിന്റെ കണ്ണുകൾ പോലെ ലൂസിയുടെ കണ്ണുകളും വാതിലുകളാണ്. സേതു ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ലോകങ്ങളിലേക്ക് തുറക്കുന്ന വാതിലുകൾ.

സേതൂന്ന് ഒന്നാ നോക്ക്യാ എന്താരുന്നു ചേതം?

നോക്കാതെ എങ്ങനെ അറിയും ലൂസി എങ്ങനത്തെ ലോകമാണെന്ന്. ചെന്നിക്കുത്തോടെയാണ് ലൂസി വീട്ടിലെത്തിയത്. അടുക്കളയുടെ കട്ടിലപ്പടിയിന്മേൽ രണ്ടുകൈയും തലക്ക് കൊടുത്ത് കുറേനേരം അവൾ ഇരുന്നു. സേതു എന്തുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല എന്ന വിങ്ങലാണ് ചെന്നിക്കുത്ത്. വിങ്ങൽ. ലൂസി മുഴുവൻ ഒരു വിങ്ങലാണ്. തലക്കുള്ളിൽ, കഴുത്തിൽ, കൈകളിൽ, നെഞ്ചിൽ, മുലകളിൽ, അടിവയറ്റിൽ, അതിനുംതാഴെ... അതിനും താഴെ... അതിനുംതാഴെ പെരുവിരലിന്റെ അറ്റംവരെ വിങ്ങുന്ന ഒരു ലോകം.

"ആ ചെക്കന് പത്തു പയിസ കൊറവാട്ടാ ലൂസിമോളേ." ചെറോണ പറഞ്ഞു. ലൂസി വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

സേതു കുളിക്കില്ല. പല്ലു തേക്കില്ല. മുടി വെട്ടിക്കില്ല. താടിവടിക്കില്ല. ഭക്ഷണം വേണമെന്നില്ല. തോളത്തൊരു സഞ്ചിയും തൂക്കി കാലുവെന്ത പട്ടിയെപ്പോലെ നടപ്പുതന്നെ നടപ്പ്. എവിടെ വേണമെങ്കിലും കിടന്നോളും. ആരുടെ കൂടെ വേണമെങ്കിലും പൊക്കോളും. വലിക്കുന്നത് കഞ്ചാവാണ്. കുടിക്കുന്നത് പട്ടച്ചാരായം. ആരോടും സ്നേഹമില്ലത്രെ.

ആരോടും?

ലൂസി വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

പക്ഷേ കുട്ടമണിയാണ് പറയുന്നത്. സേതുവിന്റെ നിഴൽ. എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കും?

ഞാനെന്തിന് ജനിച്ചു? സേതു ചോദിക്കുന്നു. സേതുവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരമല്ലത്രെ സേതു ജനിച്ചത്! ജനിമൃതികൾ നൂഴ്ന്ന് ഞാനെങ്ങോട്ടാണ്? കനാലിന്റെ മണ്ടയിൽ മലർന്നുകിടന്ന് ആകാശത്തേക്ക് നോക്കിയാണ് ചോദ്യങ്ങൾ. എന്തായാലും ഇങ്ങോട്ടല്ല എന്ന മട്ടിലാണ് ആകാശത്തിന്റെ നിൽപ്. സേതു തൃപ്തനായില്ല. കുട്ടമണി തെരച്ചുകൊടുത്ത ബീഡിയിൽനിന്ന് തൃപ്തികരമായ ഒരു മറുപടി സേതു ആഞ്ഞുവലിച്ചെടുത്തു.

കോണി കയറിയിറങ്ങുന്നു.

കോണകവാലുമിറങ്ങുന്നു

കുട്ടമണി കവിത ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. നീയെന്നെങ്കിലും കോണകമുടുത്തിട്ടുണ്ടോ? സേതു ചോദിച്ചു.

ഇല്ല. എനിക്ക് ജന്മം തൊട്ടേ ജട്ടിയാണ്. ജട്ടി. കുട്ടമണി പറഞ്ഞു.

കോണകമുടുക്കണം. സേതു ഉപദേശിച്ചു. കോണകവാൽ ഒരു ദർശനം തരുന്നുണ്ട്.

ദർശനത്തിന്റെ കാര്യം കുട്ടമണിക്കറിയില്ല. കുറ്റിച്ചാക്കു ലോന അന്തോ

ണിയുടെ കടയിൽനിന്ന് സേതുവിന് കോണകത്തിനുള്ള ജഗന്നാഥൻ തുണി വാങ്ങിക്കൊടുത്തത് അവനാണ് എന്നറിയാം.

"ആ നല്ലോരു ചോനോടും ചോത്ത്യോടും തലേമ്മ തലതെറിച്ച ആ സന്തതി ചോദിക്ക്യാ ന്നെ എന്ത്നാണ്ടാക്ക്യേന്ന്. തല്ലിക്കൊല്ലണ്ടേ അയിനെ?"

ചെറോണ ചോദിച്ചു.

എന്നെ എന്തിന് ജനിപ്പിച്ചു. സേതു അച്ഛനോട് ചോദിച്ചു.

"പൊക്കോ നായെ നീയെന്റെ മുമ്പീന്ന്"

കുമാരേട്ടൻ തല്ലാൻ കൈ ഓങ്ങി.

"നാറീറ്റ് വയ്യല്ലോ. ശിവനേ ഈ പണ്ടാരത്ത്നെ. പോയി കുളിക്കറാ സേത്യോ."

കല്യാണിച്ചോത്തി- സേതുവിന്റെ അമ്മ- രണ്ടുകൈകൊണ്ടും തലക്കടിച്ചു. വീട്ടീന്നൊറങ്ങിപ്പോയിട്ട് ഒന്നൊന്നര കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് സേതുവരുന്ന വരവാണ്. ആരുടെ ചോദ്യത്തിനും ഉത്തരം പറയാൻ താൻ ബാധ്യസ്ഥനല്ലെന്ന നോട്ടത്തോടെ സേതു ഉമ്മറത്തിണ്ണയിലിരുന്നു. പക്ഷേ അവൻ ഓർത്തിരിക്കാത്ത നേരത്ത് കുമാരേട്ടനും കല്യാണ്യേട്ടത്തിയും കൂടി അവനെ പിടിച്ചുവലിച്ച് കുളിമുറിയിലാക്കി. തെങ്ങിന്റെ തടം കിളച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന കൊച്ചുണ്ണി സഹായിക്കാനോടി വന്നു. സേതു കുതറി. കുമാരേട്ടൻ വിട്ടില്ല.

"സോപ്പും ചകിരീം കൊണ്ടാ."

കുമാരേട്ടൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ശാന്ത, രമണി, ശോഭന, ലളിത. ചെമ്പുകുടങ്ങളും കൊണ്ട് കിണറ്റുകരയിലേക്കോടി. ഒരു വാര അഞ്ചുറ്റൊന്ന് സോപ്പ്. ഒരു തേങ്ങേടെ ചകിരി. നുറ്റൊന്ന് കുടംവെള്ളം. കുമാരേട്ടനും കല്യാണ്യേടത്തിയും കൂടി ഉരച്ചുതേച്ച് കഴുകിയെടുത്തപ്പോൾ സേതു പാറ്റപോലെ കനംകുറഞ്ഞു. അവനുറക്കം വന്നു. നനഞ്ഞ കോഴിക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ വിറച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു, "ഞാനാരാണ്?"

"നിന്റപ്പന്റെ കാലൻ"

കുമാരേട്ടൻ പല്ലുകടിച്ചു. ശാന്ത, രമണി, ശോഭന, ലളിത സേതുവിന്റെ തല തോർത്തി. തല നറച്ച് പേനാ, ഈരാ. പേൻചീപ്പ്, ഈരുവലി, ശാന്തയും രമണിയും ഇടത്തും വലത്തും ഇരുന്ന് പേൻപെറുക്കി. മുഴുത്ത ഈരുകളെ നഖത്തിൽ വെച്ച് പൊട്ടിച്ചു.

"പേനിനെ കൊല്ലരുത്."

സേതു പറഞ്ഞു. പെങ്ങന്മാർ അദ്ഭുതത്തോടെ അവനെ നോക്കി.

"എന്റെ തലയിലെ പേനുകളെ ഒരുത്തി പ്രേമിക്കുന്നു"

ലൂസി ഞെട്ടി. ചെറോണയുടെ കഥ ലൂസിക്ക് കേൾക്കണ്ട.

സേതു റെബലാണ്. കുട്ടമണി പറഞ്ഞു, റെബലാ? എന്തൂട്ട്ണ് റെബല്?

കനത്തു കുലച്ചുനിൽക്കുന്ന നേന്ത്രവാഴകൾക്കിടയിലൂടെ ചെന്നിക്കുത്തുമായി ലൂസി നടന്നു. ഉണക്കവാഴച്ചപ്പ് കാറ്റിൽ കലപില ഒച്ചയുണ്ടാക്കി.

കുലയുടെ കനംകൊണ്ട് കുത്തുകൊടുത്ത വാഴകൾ. റെബലാ? ലൂസി വാഴത്തോപ്പിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ചെന്നിക്കുത്തി കൂടി. സേതു എന്തിനാ റെബലാവണേ?

എങ്ങനെ റെബലുകൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കും? യുദ്ധങ്ങൾ തന്ന പാഠമാണത്. ലോകത്തിനറിയാം, വിയറ്റ്നാം കല്ലിന്മേൽ കല്ല് ശേഷിക്കാതെ തകർക്കപ്പെട്ടു. കത്തുന്ന കുടിലുകളിൽനിന്ന് മുലപ്പാൽ തിളയ്ക്കുന്ന അസഹ്യമായ മണംപൊന്തി. ഡിജിറ്റൽ കാമറയുടെ കണ്ണ് മാന്തിപ്പൊളിച്ചുകൊണ്ട് പൊള്ളലേറ്റ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കുരുതി പാഞ്ഞുപോയി. യാങ്കികളുടെ ശുക്ലംവീണ് പൊള്ളിയ മുഖങ്ങളോടെ വിയറ്റ്നാമിലെ കർഷകർ, വയലുകളിലേക്ക് നിരനിരയായി നടന്നു. യുദ്ധം, സദാചാരത്തിന്റെ കരിമ്പടം കൊണ്ട് മുടിപ്പൊതിഞ്ഞ് മറയ്ക്കാമെന്ന് കരുതുന്നോ ഫൂൾ? സദാചാരം ഉദ്ധരിച്ച ഒരു പുല്ലിംഗമാണ്. There they burned their bras! ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ ഓക്കാനം വന്ന് കവികൾ പാടുന്നു. ഉണ്ണുമ്പോൾ ഉരുളയിൽ ചോര. പെരുവഴി നടക്കുമ്പോൾ ഇറച്ചിയിൽ തടഞ്ഞ് കാലുളുക്കുന്നു. ആർക്കാണ് യുദ്ധം ആവശ്യം? കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക്? പെണ്ണുങ്ങൾക്ക്? കാതിൽ മരണം മുഴങ്ങുന്ന വൃദ്ധർക്ക്? ഉമ്മവെക്കുന്ന യുവാക്കൾക്ക്? അന്നം വിളയിക്കുന്ന കൃഷിക്കാർക്ക്? തൊഴിലാളികൾക്ക്? ഗായകർക്ക്, കവികൾക്ക്, നാടകപ്രവർത്തകർക്ക്, പിച്ചക്കാർക്ക്, ആർക്കാണ് യുദ്ധം ആവശ്യം? യുദ്ധവേദന സഹിക്കാനാവാതെയാണ് ഉടുതുണി പറിച്ചെറിയുന്നത്. സദാചാരത്തിന്റെ മേലങ്കികൾ. നിരായുധരായ സാധാരണക്കാർക്ക് യുദ്ധത്തെ സ്വന്തം നഗ്നതകൊണ്ട് പ്രതിരോധിക്കാനാവും. നിനക്കറിയാം ജ്ഞാനിയായ ഒരു നിരായുധൻ ദിഗംബരനായി മരങ്ങളോട് ചേർന്നുനിന്ന നില.

സദാചാരവും ഒരു യുദ്ധമാണ്. ഇണചേരലിന്റെ എല്ലാ നീക്കങ്ങളും പട്ടാളനീക്കങ്ങൾപോലെ ചിട്ടപ്പെട്ടതാണ്. യുദ്ധവും സദാചാരവും എന്തു തന്നു? തടവ്, അശാന്തി, വേദന, ഭ്രാന്ത്, മരണം. രക്ഷപ്പെടണം. കഞ്ചാവ്, ചരസ്, മാരിജുവാന, പെതഡിൻ, മായിക സ്വപ്നങ്ങൾ, മയക്കം, ശാന്തി, ഒരു തലമുറ അങ്ങനെ പോകട്ടെ. ഹിപ്പികളുണ്ടായി.

വുഡ്സ്റ്റോക്ക്. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പതിനായിരക്കണക്കിന് ഹിപ്പികളാണ് വുഡ്സ്റ്റോക്കിലെത്തുക. രണ്ടാഴ്ചക്കാലം ഹിപ്പികളുടെ വാർഷികോൽസവം. സ്വാതന്ത്ര്യോൽസവം. ജീവിതം അവിടെ പൊട്ടിത്തൂളുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അരാജക അനുഭവങ്ങൾ തേടി. വുഡ്സ്റ്റോക്കിലേക്ക്. പഴയ സംഗീതം തകർക്കുക. പഴയ കവിത, പെയിന്റിംഗ്, നാടകം, സിനിമ, രതി, ലഹരി എല്ലാം തകർക്കുക. സമ്പത്തിന്റെ ഘടന അടിച്ചുടക്കുക. ഏറ്റവും വലുത് സാതന്ത്ര്യമാകുന്നു. ലഹരി, സർഗാത്മക ലഹരി. പരിമിതിയില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? എഴുതുമ്പോൾ എഴുത്തിന്റെ അതിര് തകർക്കുന്നു. വരക്കുമ്പോൾ വരയുടെ. ഇണചേരുമ്പോൾ ഇണചേരലിന്റെ. വൻകുതിപ്പുകൾ. വൻ ലഹരികൾ. എന്നിട്ടും അസ്വസ്ഥരാണെങ്കിൽ ഓടിപ്പോവുക. ഓടിപ്പോവുക. ശാന്തി തേടി അലയുക. അതാണ് നിന്റെ വിധി. നിയോഗം.

സേതു ഹിപ്പിയായത് ഇങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി അവനെന്തറിയാം? പത്രത്തിലാണോ യുദ്ധം നടക്കുന്നത്? യുദ്ധത്തിന്റെ വേദന അവനറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? വേണ്ട, പോട്ടെ, 'പാട്രിയോട്ടിക് ഫീവറി'ന്റെ പേരിൽ യുദ്ധത്തിനുപോവുകയും എന്ത് 'ഐഡിയോളജി'യുടെ പേരിലാണ് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതെന്നറിയാതിരിക്കുകയും നിരനിരയായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന 'ബോഡി ബാഗുകൾ' കണ്ട് സമനില തെറ്റുകയും ഭ്രാന്തിലേക്ക് ചിതറുകയും ചെയ്യുന്ന അമേരിക്കൻ പട്ടാളക്കാരന്റെ മാനസിക സംഘർഷം പോലും മനസ്സിലാവില്ലല്ലോ, സേതുവിന്. മനഃശാന്തിയില്ലാതെ അലയുന്നതിനിടയിൽ ഇന്ത്യൻ ആത്മീയതയും തേടിയെത്തിയ അനാർക്കിസ്റ്റുകളായ ഹിപ്പികൾ ഹരേ കൃഷ്ണ ഹരേ റാം എന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ കൂടെവിളിച്ച് ഹിപ്പിയായതാണവൻ. മര്യാദക്ക് ചരസ് വലിക്കാനും കൂടി അറിയാത്തവൻ. അസ്തിത്വ വേദന എന്ന ഫാഷൻ പോലും പാവം സേതുവിന് അന്യമായിരുന്നു.

ലൂസിയും സുന്ദരിയും മദിരാശി മരത്തിന്റെ വേരുകളിലെ ഹിപ്പികളെ നോക്കിനിൽക്കുകയാണ്. റെബലുകളുണ്ടാവുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് പിടിയില്ലാത്ത ലൂസി, റെബലുകളുണ്ടാവുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് പിടിയില്ലാത്ത സുന്ദരിയോട് ചോദിച്ചു.

ആ ചെക്കന്മാര് റെബല്കള്ണ്?

ആ! സുന്ദരി കൈ മലർത്തി.

൭

കോഴിപ്പെര

ഇംഗ്ലീഷ് നോട്ട് യുവർ ഫാദേഴ്സ് പ്രോപ്പർട്ടി. യൂ ടോക്ക് യുവർ ഇംഗ്ലീഷ്, ഐ ടോക്ക് മൈ ഇംഗ്ലീഷ്. ഗോ ആന്റ് ലുക് യുവർ ജോബ്.

ചന്ദ്രു ഇംഗ്ലീഷേ പറയൂ. എഴുതൂ. പ്രസംഗിക്കൂ.... കുട്ടികളാണെങ്കിൽ ചിരിയോടുചിരി. ചന്ദ്രുവിന് കൂസലില്ല. വായിൽ വരുന്നതൊക്കെ ഇംഗ്ലീഷ്. ലൂസി വിചാരിച്ചു.

എന്താപ്പൊത്ര കള്ളാക്കാൻ? അവന്റപ്പൻ സായിപ്പൊന്നല്ലല്ലോ കിറുകൃത്യായിട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് പറയാൻ. ഇനീപ്പൊ ഇംഗ്ലീഷ് ശൈകരാതെറ്റ്യാതന്നെന്തൂട്ട്ണ്? തലപോണ കേസൊന്നല്ലല്ലോ? ഒരു വല്യേ ഇംഗ്ലീഷ് തൂറ്യോള്!

സുന്ദരി പക്ഷേ, ആ അഭിപ്രായക്കാരിയല്ല. പറയണത് പൊട്ട ഇംഗ്ലീഷാണെങ്കിൽ പിന്നെം അതന്നെ പറയണാ? മലയാളാ പറഞ്ഞൂടേ?

സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഈ ചന്ദ്രുവിനും ലൂസിക്കും സുന്ദരിക്കും ഒക്കെ ഇംഗ്ലീഷ് കമ്യാ. ജിയും ജെയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അറിയാതെ ഇപ്പോഴും കഷ്ടപ്പെടുന്നവളാണ് ലൂസി. ജീ എന്നെഴുതേണ്ടിടത്ത് ജെ എന്നെഴുതി കൊണ്ടുചെല്ലുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ടീച്ചർ ലൂസിയെ ആകെയൊന്നു നോക്കും.

"എവടന്നാ വരണേ?"

വരണതൊക്കെ മറിയപുരത്ത്ന്ന്ണ്. പറഞ്ഞട്ടെന്താകാര്യം? ഇംഗ്ലീഷ് തലേലയ്ക്കാ കേറേണ്ട?

"ഈ പോക്ക് പോയാ എവിടെത്തുംന്നറിയോ?"

ലൂസിക്ക് ചിരിയാണ് വരുക. എവിടെത്താൻ? ബ്രിജിത്തേരെ കട്ടിലിന്റെ കാക്കല്. ബ്രിജിത്ത ലൂസ്യോട് ചോദിയ്ക്കണോണം ഓന്തോട്യാ എന്തോരോടും?

ഇംഗ്ലീഷാണ് പല കുട്ടികളുടെയും പ്രശ്നം. എല്ലാത്തിലും ജയിക്കും. ഇംഗ്ലീഷില് തോൽക്കും. പത്തു കുട്ടിക്ക് ഒരു കുട്ടിവെച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് പാസായ ഭാഗ്യം. ചന്ദ്രുതന്നെ മൂന്ന് പ്രാവശ്യം എഴുതീട്ട്ണ് ഇംഗ്ലീഷ് പാസായത്.

"അയിനെന്താ? പച്ചെള്ളംപോലെ ഇംഗ്ലീഷാ പറയ്ണ്ല്യേ?"

ലൂസി ചോദിച്ചു. കുട്ടികൾ കളിയാക്കി. പച്ചെള്ളംപോലെ പറയണ ഒരിംഗ്ലീഷേ! തൊള്ളേത്തോന്നീതാ തട്ടിവിട്ണ്. കോഴിപ്പെര ഇംഗ്ലീഷ്! കോഴിപ്പെര ഇംഗ്ലീഷ്ന്ന് കേട്ടാ തൊടങ്ങും കൂട്ടച്ചിരി.

മലയാളം ബ്ലോക്കാണ് കോഴിപ്പെര. കോളേജിന്റെ പിന്നിൽ ഇടിഞ്ഞു

വീണ മതിലിനോട് ചേർന്ന് പഴയ കെട്ടിടങ്ങൾ. ഷെഡ്ഡുകൾ, തല്ലിപ്പൊളി ബെഞ്ചുകൾ, ആരെയും പേടിയില്ലാത്ത കുറേ കന്നാലികൾ, മുറ്റത്തെ എരിക്കുകൾ, കമ്യൂണിസ്റ്റുപച്ചകൾ.

എല്ലാ മഴക്കാലത്തും കോഴിപ്പെര വീഴാൻ തുടങ്ങും. കുട്ടികൾ മോളിലേക്ക് നോക്കി കൽപിക്കും.

"നിക്കവെടെ! തലേല്ക്ക് വീഴര്ത്."

ആ മഴക്കാലം കടന്നുപോകും.

കോഴിപ്പെരയാണ് കോളേജിന്റെ ആദിരൂപം. ഇക്കാണുന്ന വമ്പൻ കെട്ടിടങ്ങളും ബ്ലോക്കുകളും സ്റ്റെയർകെയ്സുകളും വരാന്തകളും ലാബുകളും സെമിനാർ ഹാളുകളും പൂന്തോട്ടങ്ങളും കളിസ്ഥലവും ഒക്കെ പിന്നീടുണ്ടായവയാണ്. ഓരോന്നുണ്ടായി വരുമ്പോഴും കോഴിപ്പെര കുറേശ്ശ ഇടിഞ്ഞും തകർന്നും പൊടിഞ്ഞും പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആരും കാര്യമാക്കിയില്ല. വാക്കുകളും തേഞ്ഞിരുന്നു. മുനകൾ ഒടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ കല്ലിന്മേൽ കല്ല് ശേഷിക്കാതെ മണ്ണടിഞ്ഞേക്കാം. ആരും അറിയില്ല. എന്നാലും അവിടുന്നുള്ള ചില ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകൾ സ്ഥലവും കാലവും തെറ്റി, കാറ്റിലൂടെ, മെയിൻ ബ്ലോക്കുകളിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു.

ഭോഗങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലം

വേഗേനനഷ്ടമാമായുസ്സുമോർക്ക നീ...

എന്നും തല്ലും വഴക്കുമാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് കോഴിപ്പെരവേണ്ട. പക്ഷേ, എവിടെ സ്ഥലം? ഇക്കാണായ കെട്ടിടങ്ങളിലൊന്നിലും കോഴിപ്പെരക്കാരെ കുടിയിരുത്താൻ പറ്റിയ സ്ഥലം കാണാനില്ല. വഴക്കാളികളായ കോഴിപ്പെരക്കാർക്ക് മെയിൻ ബ്ലോക്കിൽ സ്ഥലം കൊടുക്കാൻ ഏഴ് പ്രിൻസിപ്പൽമാർ കിണഞ്ഞുശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കോളേജ് മാഗസിനുകളിലെ ചരിത്ര രേഖകളിൽ കാണുന്നു. മലയാളം പഠിക്കാൻ എന്തിനാണ് മെയിൻ ബ്ലോക്കിൽ സ്ഥലം എന്ന് ചോദിച്ച പ്രിൻസിപ്പൽമാരും ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ട്. ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങി രണ്ട് മുറികൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളത് മലയാളം സെക്കന്റ് ലാംഗ്വേജായി പഠിപ്പിക്കാനാണ്. അല്ലാതെ.... ങ്ആ.

എല്ലാ കൊല്ലവും നവംബർ ഒന്നിന് കോഴിപ്പെരയിലെ ടീച്ചർമാരും പെൺകുട്ടികളും ധാരാളം എണ്ണതേച്ച് കുളിച്ച്, കസവു നേര്യത് ചുറ്റി, ചന്ദനക്കുറിയും മുല്ലപ്പൂവുമായി വന്ന് പ്രിൻസിപ്പലിനെ കോഴിപ്പെരയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോകും.

അപ്പോൾ പ്രധാന കെട്ടിടങ്ങളുടെ മുകൾ നിലകളിൽനിന്ന് ഇങ്ങനെ കൂവലുകൾ കേൾക്കാം.

"മലയാള മങ്കീ .... മങ്കീ..."

മാവില കുരുത്തോല തോരണങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ചാണകം ചവിട്ടാതെ നടന്നുചെന്ന് പ്രിൻസിപ്പൽ കനത്ത ഒച്ചയിൽ ഒരു വാഗ്ദാനം നൽകും. ഇക്കൊല്ലം തന്നെ കോഴിപ്പെരയിൽനിന്ന് മലയാള ഭാഷക്ക് മോചനം. മലയാള മങ്കികൾ കൈയടിയോടു കൈയടി.

മന്നവേന്ദ്രാ വിളങ്ങുന്നു....

പിന്നെ കോഴ്സ് കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതുവരെ ശല്യമുണ്ടാക്കില്ല. കോഴിപ്പെരയിൽ കിടന്നോളും.

മലയാളം ബി.എക്ക് പഠിക്കുന്ന ചന്ദ്രു എന്തിനാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ വർത്തമാനം പറയുന്നത്. എഴുതുന്നത്, പ്രസംഗിക്കുന്നത്?

"അതൊരു വാശിയാണ് മോളെ."

സുന്ദരി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. വാശി ഇംഗ്ലീഷിന്റെ പ്രൊഫസറോടാണ്. അങ്ങോരുടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭയങ്കരമാണ്. ലൂസി അന്തംവിട്ട്, വായപൊളിച്ച് ഒരിരിപ്പിരിക്കും. ഒരക്ഷരം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടാവില്ല. തൃശൂർപൂരത്തിന്റെ വെടിക്കെട്ടിന് തീ കൊടുത്ത പോലെയാണ് ലൂസിക്ക് തോന്നുക. മാലപ്പടക്കം, അമിട്ട്, കതന, വാണം.

"വോട്ട്സ്യോഴ് നേം"?

പ്രൊഫസർ ലൂസിയോട് ചോദിച്ചു. ടെസ്റ്റ് പേപ്പറിൽ പൂജ്യം വാങ്ങി നിൽക്കുകയാണ് ലൂസി. ഉത്തരക്കടലാസ് പ്രൊഫസറുടെ കൈയിലുണ്ട്. അതുംപൊക്കിപ്പിടിച്ചാണ് അങ്ങോര് ചോദിക്കുന്നത്. അങ്ങോരുടെ ഉച്ചാരണം പിശകായതുകൊണ്ട് ലൂസിക്ക് ചോദ്യം മനസ്സിലായില്ല. അവൾ പൂജ്യംപോലെ വെറുതെ നിന്നു. പ്രൊഫസർ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഇത്തവണ ഈണം ഒന്നുകേറ്റിയിട്ടാണ് ചോദിച്ചത്. അപ്പോഴും എന്താണ് ചോദ്യമെന്ന് ലൂസിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ഈണം കേറ്റിയതൊക്കെ ശരിതന്നെ. ഉച്ചാരണം ശരിയാവണ്ടേ? മൂന്നാമത് ചോദ്യം വന്നത് വിറപ്പിക്കുന്ന പോലെയാണ്. ഉത്തരക്കടലാസ് വലിച്ചുകീറി ഒരേറ്.

"ഗറ്റാവ്ട്!"

ലൂസി ക്ലാസിന്റെ പുറത്തേക്ക് ഒരൊറ്റ തെറിക്കൽ. തലക്ക് വെളിവു വന്നപ്പോൾ വരാന്തയിൽ ചുവരും ചാരി നിന്ന് ലൂസി കുറേ ആലോചിച്ചു.

"ന്തുട്ടാ അങ്ങോര് ചോദിച്ചേ?"

വാട്ടീസ്.... യൂവർ...നെയിം എന്നാണ് ചോദിച്ചതെന്ന് സുന്ദരി വിസ്തരിച്ചുകൊടുത്തപ്പോഴാണ് ലൂസി ആകെ അയ്യത്തടാന്നായത്. മൈ നെയിം ഈസ് ലൂസി! എന്തെളുപ്പള്ള ഉത്തരണ്!

ബി.എ. മലയാളം രണ്ടാം കൊല്ലം പഠിക്കുന്ന ഒരൊറ്റ കുട്ടിക്ക് സൂപ്രണ്ടിന്റെ സ്പെല്ലിംഗ് അറിയില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ നിമിഷം പ്രൊഫസറുടെ തലക്കല്ലിളകി. കൈയിൽ കിട്ടിയ ചോക്കും ഡസ്റ്ററും പുസ്തകവും എടുത്ത് പിള്ളേരെ എറിഞ്ഞു.

(ലൂസിക്കും കൊണ്ടിട്ടുണ്ട് ഏറുകൾ. ചെറിയ ചെറിയ സ്പെല്ലിംഗുകൾക്ക്. സൂപ്രണ്ടിന്റെ സ്പെല്ലിംഗ് ലൂസിയുടെ എല്ലാ ബുദ്ധിശക്തിയുടെയും പുറത്തുനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതുവരെയൊന്നും പഠിക്കാൻ പോകുന്നില്ലല്ലോ എന്ന സമാധാനം മാത്രം.)

പക്ഷേ, ചന്ദ്രുവിന് ഏറുകൊണ്ടപ്പോൾ കോഴിപ്പെര കിടുങ്ങി. കഴുക്കോലിലെ ചിതലുകൾ കൂട്ടത്തോടെ അടർന്നുവീണു.

അമേരിക്കക്കാര് സ്പെല്ലിംഗ് തെറ്റിക്കുന്നു. ഇന്ത്യക്കാരെന്തിന് സ്പെല്ലിംഗ് പഠിക്കണം? പ്രൊഫസർ സി.ഐ.എ ചാരനാണെന്ന് ചന്ദ്രു പറഞ്ഞു.

ചന്ദ്രുവിന്റെ ഷർട്ട് കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. അവന് മാത്രമല്ല, അവന്റെ പത്തു തലമുറക്കും ഇംഗ്ലീഷ് പിടികിട്ടാൻ പോണില്ലെന്ന് അങ്ങോര് പറഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷ് റോയൽ ഭാഷയാണ്. യോഗ്യൻമാരുടെ ഭാഷ.

"ചലെഞ്ച്?" പ്രൊഫസറുടെ കൂട്ടിപിടിത്തത്തിൽനിന്ന് കുതറിക്കൊണ്ട് ചന്ദ്രു ചീറി. കോഴിപ്പെരയുടെ കല്ലുകൾ ഇളകി. ഇംഗ്ലീഷ് കേട്ട് സുഖിച്ചു കിടന്നിരുന്ന പശുക്കൾ എണീറ്റോടി. പ്രൊഫസർ, ക്ലാസിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി.

ഭൂമികുലുക്കം കഴിഞ്ഞ പോലെയായിരുന്നു പിന്നെ കോഴിപ്പെര. ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും തമ്മിലൊരു യുദ്ധം ഉരുണ്ടുകൂടുകയാണെന്ന് തോന്നി.

ഈ കേസിൽ ചന്ദ്രുവിനെ കോളേജിൽനിന്ന് പുറത്താക്കി. ആരും അവന്റെ ഭാഗം പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ ചെയ്തത് തെറ്റാണെന്ന് പെൺകുട്ടികളെല്ലാവരും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. ലൂസി പറഞ്ഞില്ല. ലൂസി തൊള്ളതൊറന്ന് നാല് വർത്താനാ പറഞ്ഞു. ലൂസിയുടെ ആദ്യത്തെ വെളിപ്പെടൽ! കുട്ടികളൊക്കെ അതിശയത്തോടെ ലൂസിയെ നോക്കി. ലൂസിയുടെ ഒച്ച. ലൂസിയുടെ ഒച്ച. ഇതാണോ ലൂസിയുടെ ഒച്ച? ലൂസിയുടെ ഭാഷ, ലൂസിയുടെ ഭാഷ. ഇതാണോ ലൂസിയുടെ ഭാഷ? ലൂസി നിന്നു കിതച്ചു. ഡസ്കിലിടി, വിസിൽ ബഹളം. ചിരി.

"നീയ് ലോയ്ക്ക് ചേർന്നോ ലൂസ്യേ, ഭാവിണ്ട്."

സുന്ദരിപോലും ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. ആവേശത്തിനും കിതപ്പിനും ഇടയിലും ഒരു നിമിഷം ലൂസിയുടെ മനസ്സിലൂടെ മിന്നലിന്റെ വേഗത്തിൽ ഒരാശ പുളഞ്ഞുകൊണ്ട് കടന്നുപോയി. പിന്നാലെ ഒരു പാട് കോഴികൾ കൊക്കുകയും പശുക്കൾ കരയുകയും ആടുകൾ ചിനക്കുകയും ചെയ്തു. കട്ളപ്പടി കടക്കാൻ വിഷമിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത കൈനീട്ടി.

"ഒന്നാ പിടിച്ചേ രീ"

ലൂസിയുടെ ആവേശം തണുത്തു. കിതപ്പാറി. മുഖം കുനിഞ്ഞു. എല്ലാവരും കൂടി ചന്ദ്രുവിനെ ആക്രമിക്കുന്നതിൽ ന്യായമില്ലെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടാണ് ലൂസി വർത്തമാനം പറഞ്ഞത്. ചന്ദ്രു വിദ്യാർത്ഥി ഐക്യം തകർക്കാൻ നടക്കുന്നവനാണെന്നും അവൻ ജാതിയുടെ പേരുംപറഞ്ഞ് സുന്ദരിയെയും കൂട്ടരെയും വഴിതെറ്റിക്കുകയാണെന്നും കേട്ടപ്പോൾ ലൂസിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അള മുട്ട്യാ ചേരിം കടിക്കും. സത്യം പറഞ്ഞാൽ ലൂസിപോലും അറിയാത്ത ഒരു പൊട്ടിത്തെറിക്കലായിരുന്നു അത്. രണ്ടാമതൊന്ന് അതുപോലെ പറയാൻ ലൂസിക്ക് പറ്റില്ല. പ്രസംഗിക്കാൻ പോയിട്ട് ആരുടെയെങ്കിലും മുഖത്തൊന്ന് തറപ്പിച്ച് നോക്കാൻപോലും ലൂസിക്ക് ധൈര്യമില്ല. ചന്ദ്രുവിനെ പുറത്താക്കിയതിൽ ലൂസിയിലെ വക്കീൽ വിമ്മിട്ടം മുട്ടി കോളേജിൽ നിന്നോടിപ്പോയി. വഴിനീളെ അവൾ പിറുപിറുത്തു.

"ദെന്തുട്ട് കോളേജ്ണ്ട്"?

നീതി നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ചന്ദ്രു മദിരാശി മരത്തിന്റെ വേരിൽ വന്നുകിടന്നു. ലോകം മുഴുവൻ ഒറ്റക്കെട്ടായിനിന്ന് തന്നോടെതിർക്കുകയാണെന്ന് അവൻ വിശ്വസിച്ചു. തന്നോടൊപ്പം നിൽക്കാൻ ആരുമില്ല. തനിക്കെതിരെ നടക്കുന്ന ഗൂഢാലോചന ഒരാളും അറിയുന്നില്ല. എവിടെത്തിരിഞ്ഞാലും ശത്രുക്കളാണ്. ഓരോനിമിഷത്തിലും ശത്രുക്കൾ പെരുകുകയാണ്. കോളേജിന്റെ കവാടത്തിൽ പതുങ്ങിനിന്ന് ചന്ദ്രു ശത്രുവിന്റെ വരവ് കണ്ടു. അഴികൾക്കിടയിലെ വിടവിലൂടെ ശത്രുലോകത്തിന്റെ പരപ്പിലേക്ക് അവൻ ഒളിഞ്ഞുനോക്കി. കാറുകൾ, ബൈക്കുകൾ, സ്കൂട്ടറുകൾ, സൈക്കിളുകൾ, വേഷവിധാനങ്ങൾ, പുത്തൻ പരിഷ്കാരങ്ങൾ, വിശക്കാത്ത വയറുകൾ, ദുർമേദസ്സുകൾ, കൊടികൾ, ചുവരെഴുത്തുകൾ, കണക്ക്, കവിത....

10

പുളിയുറുമ്പിന്റെ മണം

നേന്ത്രക്കുലകൾ കരാറിനെടുത്തത് പുച്ചെട്ടിയിലുള്ള ഒരു വർഗീസ് ആയിരുന്നു. പറഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത വർഗീസിനെ അറിയും. അവന്റപ്പാപ്പനായിട്ട് ഒക്കെ വിറ്റുപെറുക്കി ഇവിടന്ന് പോയതാണ്.

"അപ്പനും അപ്പാപ്പനൊക്കെ മരിച്ചു. തറവാട്ടുമ്പേര് നെലനിർത്താൻ ഇപ്പ ഞാമ്മാത്രാള്ളോ. പെങ്ങമ്മാര് നാലാള്ണ്ട്. പറഞ്ഞട്ട് കാര്യണ്ടാ? അവരൊക്കെ മാറ്റാൻ കുടുമ്മത്ത്യല്ലേ? ഇണ്ടാർന്ന ചട്ടിം കലൊം വരെ പറ്ക്കി വിറ്റട്ടണ് നാലാളക്ക് സ്റ്ദനം കൊടുത്തേ. ഇട്ത്താ പൊന്താത്ത കടണ്ട്, അമ്മാമേ. നല്ല വല്യാ വലിയ്ക്കണേ. ഒക്കെ ആദ്യംപുദ്യണ്ടാക്കീട്ട് വേണം. പിന്നെന്തുട്ടാന്ന്വെച്ചാ. മ്മക്ക് വല്യേ ചെലവൊന്നുല്യ. ഒരു കള്ളുടില്യ. ബീഡിവലില്യ. പെണ്ണ്, കിണ്ണ് ആ വക യാതൊരു കേസ്കെട്ടുല്യ. ആ കാര്യത്തിലൊക്കെ മ്മള് ഭയങ്കര ഡീസന്റ്ണ്. എന്താന്നാ? മ്മള് ഒര് ക്ടാവിനെ കെട്ടിക്കൊണ്ട് വരും. മ്മളെ വിശ്വസിച്ചട്ടണ് ആ ക്ടാവ് മ്മടെ കൂടെ വര്ാ. അപ്പൊ മ്മള് ഡീസന്റായില്യങ്ങില് ശര്യാവോ? മ്മക്കാ പണി പറ്റില്ല. പിന്നെപ്പൊന്താ, മ്മള് ഒറ്റാന്തടിണ്. ന്നെച്ചട്ട് എപ്പ്ഴും അങ്ങിന്യാവോ? വരട്ടെ. ഇഷ്ടംപോലെ സമയല്ലേ കെടക്കണേ? എന്തൂട്ട്നാ തെരക്കൂട്ടണെ? പെണ്ണും പെടക്കോഴ്യൊക്കെ അവടെ നിക്കട്ടെ. വീടിന്റെ ഒര് വശേയ്, ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ് എപ്പഴാ മെക്കട്ടയ്ക്ക് വീഴ്ാന്നറിയില്ല. അതൊക്ക്യൊന്ന് പൊളിച്ച് മേയണം. ഈ പണ്ടാറടങ്ങണ കടല്ലേ മ്മളെ കൊല്ലണേ? പലിശ കൊട്ത്ത് കൊട്ത്ത് നടു ഒടിയ്ണ്, എന്റമ്മാമേ."

"നിന്ക്ക് കടണ്ട്ന്ന് വെച്ചട്ട് ഞാൻ കായേരെ കാശൊന്നും കൊറയ്ക്കില്ല. നീയ് വെല പറയരാ ചെക്കാ. ലോകവർത്താനം കേക്കാനൊന്നും ഇനിയ്ക്ക് നേരല്യ." ബ്രിജിത്തക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

ലൂസിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. എന്തൂട്ടാ ഈ വർഗീസ് ഇങ്ങനെ? ശ്വാസം വിടാണ്ട് പറയ്യന്നിണ്. നല്ല ഒച്ച്യാ. കേക്കാൻ സുഖണ്ട്. ലൂസി ചുട്ടഴികൾക്കുള്ളിലൂടെ എത്തിനോക്കി. വടക്കേ മിറ്റത്തുകൂടെ ബ്രിജിത്തയും വർഗീസും വാഴത്തോപ്പിലേക്ക് പോകുന്നു. ലൂസി പെട്ടെന്ന് മാറിനിന്നു. ബ്രിജിത്ത കാണണ്ട.

ലൂസിയുടെ നേന്ത്രവാഴകൾക്കിടയിലൂടെ വർഗീസ് മതിമറന്ന് നടക്കുകയാണ്. കുലകളെ പൊതിഞ്ഞുവെച്ച ചമ്മലകൾ മാറ്റി കായ കാണുമ്പോൾ കച്ചവടം മറന്ന് ആ പൊട്ടൻ ഇടക്കിടക്ക് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

"സത്യാ പറഞ്ഞാ ഇത്ര തൊടള്ള കായ അട്ത്തോട്ത്തൊന്നും ഞാങ്കട്ട്ട്ല്യ."

പക്ഷേ, വിലകൊണ്ട് അടുത്തില്ല. ബ്രിജിത്ത അറുത്തുമുറിച്ച് പറഞ്ഞ് അകത്തേക്ക് കേറിപ്പോയി. വർഗീസ് പിന്നാലെ വന്നു.

"ഈ തള്ള പെശക്ണ്"

വർഗീസ് മുറ്റത്തുനിന്ന് പിറുപിറുത്തു. ലൂസി ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്നത് അവനറിയില്ലല്ലോ. വർഗീസിന്റെ ആലോചിച്ചുള്ള നിൽപും നിരാശയോടെ വാഴത്തോട്ടത്തിലേക്കുള്ള നോട്ടവും കണ്ട് ലൂസിക്ക് ചിരിവന്നു.

"ആള് ഡീസന്റ്ണ്."

കായക്കച്ചവടം ഉറപ്പിച്ചുകിട്ടാൻ വേണ്ടി അഞ്ചുതവണ വർഗീസ് വീട്ടിൽവന്നു. അതോടെ മറഞ്ഞുനിന്നാണെങ്കിലും വർഗീസിന്റെ ചരിത്രം മുഴുവൻ ലൂസി പഠിച്ചു. അഞ്ചാമത്തെ തവണ ബ്രിജിത്ത ഏറ്റവും ആദ്യം പറഞ്ഞ വിലയ്ക്ക് കച്ചവടം ഉറപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടും ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞില്ല.

"വാഴക്കിട്ട ചാണത്തിൻറിം വെണ്ണുറിൻറിം കാശായിട്ടില്യ ഇത്. അറിയ്യ്?"

നോട്ടെണ്ണുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത കണ്ണടയുടെ മീതെക്കൂടി നോക്കി വർഗീസിനോട് പറഞ്ഞു. അകത്തേക്ക് കേറിവന്ന ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ലൂസികണ്ടു. നട്ടപ്രവെയിലത്ത് നിൽക്കുന്ന വർഗീസിന്റെ മുഖത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു തെളിച്ചം. ലൂസിയുടെ നേന്ത്രവാഴക്കുലകൾകൊണ്ട് രണ്ടാൾക്കും നഷ്ടമൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. ഭാഗ്യം.

കായവെട്ടാൻ ഒരുത്തനെയും കൂട്ടി വർഗീസ് വന്നു. അടുക്കളയുടെ കട്ളപ്പടിയും ചാരി നിൽക്കുകയായിരുന്നു ലൂസി.

"അകത്തക്ക് പോടീ." ബ്രിജിത്ത കൽപ്പിച്ചു. ലൂസി അകത്തേക്ക് പോന്നു. ചുട്ടഴിയുടെ ഉള്ളിൽക്കൂടി നോക്കാൻ ബ്രിജിത്തയുടെ അനുവാദം വേണ്ടല്ലോ. വർഗീസും കായവെട്ടുകാരനുംകൂടി മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ നടന്നുപോകുന്നത് അവൾ കണ്ടു. വർഗീസ് ആളൊരു സുന്ദരനാണ്. കഴുത്തിൽ സ്വർണമാലയുമുണ്ട്.

ഇട്ടിരുന്ന നീലക്കള്ളി ഷർട്ട് അഴിച്ച് തൊഴുത്തിന്റെ ചുവരിലെ ആണിയിൽ തൂക്കിയിട്ടു വർഗീസ്. നല്ല വെളുത്ത സാന്റോ ബനിയൻ. അതും ഊരി ഒന്ന് കുടഞ്ഞ് ആണിയിൽ തൂക്കി. വർഗീസ് തിരിഞ്ഞുനിന്നു. അയ്യേ! നെഞ്ചത്ത് ഒരൊറ്റ രോമല്യ. പക്ഷേ, പരന്ന് ഉറച്ച നെഞ്ചാണ്. ആ പരപ്പ് ലൂസിക്കിഷ്ടമായി. മണ്ണ് കൊത്തിക്കിളക്കുമ്പോഴും ഇങ്ങനെ ചില പരപ്പുകൾ ലൂസിയെ പെട്ടെന്ന് വശീകരിക്കാറുണ്ട്.

കടും നീലക്കരയുള്ള ഡബിൾ മുണ്ടിന്റെ മീതെ കായക്കറ പിടിച്ച തോർത്ത് ചുറ്റിയിട്ട് ഡബിൾ മുണ്ട് അടിയിലൂടെ വലിച്ചെടുത്ത് തോളത്തിട്ടു വർഗീസ്. നല്ല വിദ്യ! ലൂസി ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ ചിരിച്ചു. (ആള് ഡീസന്റ്ണ്.) പക്ഷേ, തോർത്തുമുണ്ട് അഴിച്ച് കുടഞ്ഞുടുക്കുമ്പോൾ നീല വരയുള്ള ഡ്റായറ് ലൂസി കണ്ടു. അയ്യേ! ഞാനപ്പടി കണ്ടു. ലൂസി ചിരിയോടുചിരി. വർഗീസ് പാവം, ഇതൊന്നുമറിയാതെ, കായക്കറപിടിച്ച ഒരു ബനിയനെടുത്തിട്ടു. പുള്ളിപ്പുലീരെ പോലിണ്ട്. ലൂസി പരിഹസിച്ചു.

അടുക്കളയുടെ മൂന്നുവശത്തും ചുട്ടഴികൾ പിടിപ്പിച്ച പഴയ പണിക്കാർക്ക് സ്തുതി. ഏണിയുടെ മീതെ നിൽക്കുന്ന പുള്ളിപ്പുലിയെ ലൂസിക്ക് നല്ലോണം കാണാം. പുള്ളിപ്പുലിയെ ലൂസിക്കിഷ്ടമായി. താഴേക്ക് വളഞ്ഞ 'റ' പോലെയുള്ള പുതിയതരം മീശയാണ് വർഗീസിന്. കുരുവിക്കൂടും വീതുളികൃതാവും ഉണ്ട്. മുഖത്തേക്കാൾ നിറം കാലിന്. ഈ കായക്കച്ചോടത്തിന് നടന്ന് മുഖം കരുവാളിച്ചുപോയതാവും, പാവം. ശക്തനാ. ഒറ്റ വെട്ടിന് കൂറ്റൻ കായക്കുല കൈയിൽ. വർഗീസിന്റെ എല്ലാ ചലനങ്ങളും ലൂസിക്കിഷ്ടമായി. ഇടക്ക് ഏണിയുടെ മീതെ നിന്ന് ബീഡി വലിക്കുന്ന തടക്കം ഇഷ്ടമായി. ലോകാവസാനം വരെ അയാൾ വാഴക്കുലകൾ വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കട്ടെ. ലൂസി നോക്കിനിൽക്കും.

വെയിലുകൊണ്ട് മടുത്തപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത അകത്തേക്ക് കേറിപ്പോന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ രണ്ടു കവിളും റോസാപ്പൂവ് പോലെ ചുവന്നിരുന്നു.

"എന്ത്രുഷ്ണാപ്പോ!" എന്ന് പരാതിപറഞ്ഞുകൊണ്ട് മൺകലത്തിൽ വെച്ച വെള്ളം കുറേ മുക്കിക്കുടിച്ചു, ബ്രിജിത്ത. വർഗീസിനെ നോക്കി നിക്കലല്ല എന്റെ പണി എന്ന മട്ടിൽ ലൂസി തിരക്കിട്ട് പാത്രം മോറാൻ തുടങ്ങി.

"പച്ചെള്ളം കുടിച്ചാലൊന്നും ദാഹം പുവില്യ. ചൂട്ള്ള കഞ്ഞെള്ളണ്ടറീ?"

ബ്രിജിത്ത കുറേ കഞ്ഞിവെള്ളവും മുക്കിക്കുടിച്ചു. റോസാപ്പൂക്കൾ ഒന്നുംകൂടി ചോന്നു. വിയർത്തുകുളിച്ച് അവശയായി ബ്രിജിത്ത അകത്തേക്ക് കേറിപ്പോയി. ചൂരൽ മെടഞ്ഞ ചാരുകസേരയിലേക്ക് ചെരിഞ്ഞിട്ട് തള്ള കൽപിച്ചു.

"ആ പേന്ട്റീ"

ലൂസി ഫാനിട്ടുകൊടുത്തു. കർട്ടനുകൾ വലിച്ചിട്ടു. രാമച്ചക്കലത്തിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചു.

"നരഗത്തീന്ന് സൊറ്ഗത്തിലിക്ക് കേറ്യോണണ്ടറപ്പോ..."

ബ്രിജിത്ത കണ്ണടച്ചു.

എന്തൊരു വെയിൽ! ലൂസി നരകത്തിലേക്ക് നോക്കി. തീയാളുന്നു. വാഴച്ചാമ്പലക്ക് തീ പിടിക്കുമെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. അവൾ വലിയൊരു ചരുവത്തിൽ കഞ്ഞിവെള്ളം പകർന്നു. അടുക്കളവാതിൽ ചാരി. ചരുവം എടുത്തുകൊണ്ട് നരകത്തിലേക്കിറങ്ങി. മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഒരു നിമിഷം ലൂസി തിരിഞ്ഞുനോക്കി, ബ്രിജിത്ത സ്വർഗത്തീന്ന് എണീറ്റ് പോര്ണ്ണോ? ആടുകൾ പറഞ്ഞു.

നീ പൊക്കൊടീ ലൂസ്യേ. തള്ളേനെ ഞങ്ങള് നോക്കിക്കോളാം.

ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി വാഴത്തോപ്പിലേക്ക് നടന്നു.

വാഴക്കാലായിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ലൂസിയുടെ മേല് വിറച്ചു. കഴുത്തിൽ വെട്ടേറ്റ വാഴകൾ. കണ്ടം തുണ്ടം വെട്ടിയിട്ട വാഴക്കൈകൾ. ചവിട്ടി ഒടിച്ചിട്ട പിണ്ടി. വെയിലിൽ വെന്ത വാഴപ്പോളകൾ. കിലുക്കം നിലച്ച വാഴച്ച

മ്മല. മുറിവായിൽനിന്ന് കണ്ണീർ കുതിക്കുന്ന അമ്മവാഴകൾ. ചുട്ടുപൊടിഞ്ഞ മണ്ണിൽ ചെരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വാഴക്കുലകൾ. തണ്ടിൽനിന്ന് കിനിയുന്ന കറയിൽ കുതിരുന്ന മണ്ണ്. വാഴകൾക്കിടയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ലൂസിക്ക് ആദ്യമായിട്ട് കാല് കഴച്ചു.

"കഞ്ഞെള്ളം വേണാ?"

ചരുവം നീട്ടിക്കൊണ്ട് ലൂസി ഏണിച്ചോട്ടിൽനിന്നു. വർഗീസും കൂട്ടുകാരനും തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ലൂസിയെക്കണ്ട് അവർ അമ്പരന്നു. ഒരു പെങ്കുട്ട്യാ? ഇദെവ്ടന്ന്ണ് പൊട്ടിവീണേ?

വർഗീസ് ഏണിയിൽനിന്ന് ചാടിയിറങ്ങി. ആ ചാട്ടം ലൂസിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. വർഗീസ് വിയർത്തൊലിക്കുന്നു. പുളിയുറുമ്പിന്റെ മണമാണ് വിയർപ്പിന്. ചെറിയൊരു കാറ്റിൽ ലൂസിക്കത് കിട്ടി. ചുട്ടഴിക്കുള്ളിൽക്കൂടെ കാണുന്നതിനേക്കാൾ സുന്ദരനാണ് വർഗീസ്. അവിടെനിന്നിട്ട് നോക്ക്യപ്പോ ഇരുനെറാർന്നു. ഇപ്പൊ നല്ല ചുണയുള്ള ഒരുതരം നിറം. വെളുപ്പല്ല. ഇരുനിറവുമല്ല. പിന്നെന്തൂട്ടാ ഈ നിറം? ശരിയ്ക്കാ പറഞ്ഞാ പുള്ള്യുറുമ്പിന്റെ നിറം. പുള്ള്യുറുമ്പിന്റെ നിറോം പുള്ള്യുറുമ്പിന്റെ ശൂരും. പുള്ള്യുറുമ്പിന്റെ പോലെ കടിക്ക്വോ? ലൂസി ചിരിയമർത്തി.

വർഗീസ് പരിഭ്രമത്തോടെ ചരുവത്തിന് കൈനീട്ടി. വിയർപ്പിൽ കുതിർന്നുകിടക്കുന്ന സ്വർണമാല തിളങ്ങി. ആണുങ്ങൾക്ക് സൊർണമാല ചേരില്ല. ലൂസിക്ക് തോന്നി. പെണ്ണുങ്ങൾക്കോ? പെണ്ണുങ്ങൾക്ക്... ഇട്ട് ശീലായാ ചേരും. ശീലായില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും തോന്നില്ല. ഇപ്പോ ലൂസീരെ കാത് കുത്തീട്ട് ല്യല്ലോ. കഴുത്തും ഒഴുക്കനെ കിടക്കുന്നു. എന്നട്ടെന്തേങ്ങിലും കൊഴപ്പണ്ടാ?

"ഞാന്ണ് വർഗീസ്. ഈ കായ കച്ചോടം ചീത ആളാ. പുച്ചെട്ടീലാ വീട്. ഇവടത്തെ അമ്മാമ എന്റെ അപ്പാപ്പനിം അപ്പനിം ഒക്കെ അറിയും. അപ്പനും അപ്പാപ്പനൊക്കെ മരിച്ചു. ഇപ്പോ തറവാട് നെലനിർത്താൻ ഞാമ്മാത്രാ..."

ലൂസി ഇടപെട്ടു.

"ഇനിക്കറിയാം. ഒറ്റാന്തട്യല്ലേ?" വർഗീസിന് ആകെ അദ്ഭുതമായി. അപ്പോഴേക്കും കായവെട്ടുകാരൻ അടുത്തേക്ക് വന്നു.

"ഇവടത്തെ പണിക്കാര്ത്ത്യാ?" വർഗീസ് ചോദിച്ചു. ഒന്ന് പതറിയെങ്കിലും ലൂസി അതെ എന്ന് തലയാട്ടി. വർഗീസ് ഒറ്റവലിക്ക് ചരുവത്തിലെ വെള്ളം മുഴുവൻ കുടിച്ചു.

"ഇനിം വേണാ?" ലൂസി ചോദിച്ചു.

"വേണം"

ലൂസിയെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടാണ് വർഗീസ് മറുപടി പറഞ്ഞത്. കാറ്റ് വീശുമ്പോൾ മെല്ലെ ഇലകൾ കൊഴിയുന്നതുപോലെയാണ് ലൂസിക്ക് ആ നോട്ടം അനുഭവപ്പെട്ടത്. വർഗീസിന്റെ മൂക്കിന്റെ തുമ്പത്ത് ഒരു വിയർപ്പുതുള്ളി ഇറ്റുവീഴാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നു. ലൂസിക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരു

ന്നുവെങ്കിൽ ചൂണ്ടുവിരലിന്റെ തുമ്പത്ത് ആ വിയർപ്പുതുള്ളി തൊട്ടെടുത്ത് കുറേനേരം കൊണ്ടുനടന്നേനെ.

"എന്താണ്ടാ വർഗീസേ ഇത്ര ദാഹം?"

കൂടെയുള്ളവൻ ഒരു ബീഡി കത്തിച്ച് വലിച്ചുകൊണ്ട് ലൂസിയെ നോക്കി ചോദിച്ചു. ചരുവം വാങ്ങി ലൂസി തിരിച്ചുനടന്നു. കായവെട്ടുകാരൻ വർഗീസിനോട് അടക്കിപ്പിടിച്ചുപറയുന്നത് ലൂസി കേട്ടു.

"പണിക്കാര്ത്ത്യൊന്വല്ലടാ ആ തള്ളേരെ ശേഷത്തില്ള്ളത്ണ്"

ഇനിപ്പോ പണിക്കാരത്ത്യാണെങ്ങിലന്നെ എന്തൂട്ട്ണ്? നല്ലോണം പണിട്ത്തട്ടാ ജീവിയ്ക്കണേ. അറിയോ. വഴക്കൊല വെട്ടലും കായക്കച്ചോടോം മാത്രണ് പണി? അല്ലാ പിന്നെ!

ലൂസി ദേഷ്യപ്പെട്ട് ഒന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. രണ്ടാളും ലൂസിയെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു. ഇനി നിങ്ങൾക്ക് കഞ്ഞിവെള്ളല്യ. ലൂസി നടന്നുപോയി.

അമ്പതുകുല വെട്ടിത്തീരുന്നതിന്നിടക്ക് അമ്പതു പ്രാവശ്യം വർഗീസ് കഞ്ഞിവെള്ളം ചോദിച്ചു വന്നു. ഇത് ദാഹമല്ല, ലൂസിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നുണ്ട്. വർഗീസിന്റെ നോട്ടത്തിലെ മൂർച്ചയും തളർച്ചയും കണ്ടാലറിയാം. അതേ മൂർച്ചയുള്ള നോട്ടം ലൂസി തിരിച്ചും നോക്കി. അതേ തളർച്ച അവളും തളർന്നു. ചരുവം തിരിച്ചുവാങ്ങുമ്പോൾ ഒരു തവണ ലൂസി ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"പശുന് കൊടുക്കാള്ള കഞ്ഞെള്ളാട്ടാ."

വർഗീസ് ഒരൊറ്റ ചിരി!

അമിട്ട് പൊട്ടിയ വിസ്മയമാണ് ലൂസിക്കുണ്ടായത്.

പറഞ്ഞതൊക്കെ ആ നിമിഷം ലൂസി തിരിച്ചെടുത്തു. കണ്ണ് മുഴുവൻ വിടർത്തി അവൾ വർഗീസിന്റെ ചിരി തന്നെ നോക്കി നിന്നു.

"ന്തൂട്ടാ പേര്?"

വർഗീസ് ചോദിച്ചു. ലൂസി പേരു പറഞ്ഞില്ല. അവൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. ഏയ്! വർഗ്ഗീസ് വിളിച്ചു.

ലൂസി നിന്നു. വർഗീസ് തൊട്ട് പിന്നിൽ വന്നുനിന്നത് അവൾ അറിഞ്ഞു. പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ പുളിയുറുമ്പിന്റെ മണത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയി. ലൂസി കടുത്ത ഒരു ഞെട്ടലോടെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. നാണാ, പ്രേമാ, ചമ്മലാ, പേട്യാ, എന്തൂട്ടാ വർഗീസിന്റെ മോത്ത്? എന്തോ! ലൂസിക്ക് സങ്കടം വന്നു. നെഞ്ചുവിങ്ങി. കണ്ണ് നിറഞ്ഞു. തൊണ്ടപൊട്ടി വന്ന ഒരു കരച്ചിലിനെ ലൂസി അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. വർഗീസ് ലൂസിയുടെ അടുത്തേക്ക് കുറച്ചുകൂടി നീങ്ങി നിന്നു. അറിയാതെ ലൂസിയും വർഗീസിന്റെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. വർഗീസ് ലൂസിയുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കി. ലൂസിയും വർഗീസിന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറ്റു നോക്കി. ലൂസിക്കുമാത്രം കേൾക്കാവുന്ന മയക്കത്തിന്റെ ഒച്ചയിൽ വർഗീസ് ചോദിച്ചു.

"ദേഷ്യാ?" ലൂസി മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. രണ്ടാളും നിന്നേടത്തുനിന്നിളകിയുമില്ല. മന്ദമാരുതൻ അഞ്ചാറു തവണ അതിലെയും ഇതിലെയും വീശി

നോക്കി. ലൂസ്യേ, ബ്രിജീത്തോട് പറഞ്ഞ് കൊടുക്കൂട്ടാ. ലൂസിയുടെ മുടി മുഴുവൻ പറന്നു. എന്തോ ഒരു വ്യസനം നെഞ്ചിൽ കുടുങ്ങിയതുപോലെ വർഗീസ് അവളെ നോക്കി.

"പോട്ടെ?" അവൻ ചോദിച്ചു.

"ഉം." ലൂസി സമ്മതിച്ചു.

ലഹള നടന്ന സ്ഥലം പോലെ തലങ്ങും വിലങ്ങും അരിഞ്ഞുകൂട്ടിയ വാഴകൾക്കിടയിലൂടെ വർഗീസ് നടന്നുപോകുന്നതും നോക്കി ലൂസി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും ഇത്ര വ്യസനം ലൂസി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചായുന്ന വെയിലിന്റെ കിരണങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ അവൻ നടന്നുപോകുന്നു.

അവൾ അകത്തുകയറി കതകടച്ചു. ഇല്ല. ഇനി ഇവിടെ ആർക്കും കഞ്ഞെള്ളല്യ. വരണോർക്കും പോണോർക്കും കഞ്ഞി വീത്തിന് ഇരിക്ക്യല്ല ഞാൻ. നൂറ്റി രണ്ട് വയസ്സുവരെ ബ്രിജിത്ത ജീവിക്കും. അത് വരെ വെച്ചും വിളമ്പിയും തേച്ചും കുളിപ്പിച്ചും ഞാനും ഉണ്ടാവും. അടുക്കളയുടെ മുക്കിൽ ഒരു ഉരലിന്റെ മോളിലിരുന്ന് ലൂസി കരഞ്ഞു. എത്ര തള്ളിപ്പറഞ്ഞാലും പതമുള്ള ഒരു ചോദ്യത്തിനും ഉത്തരത്തിനും ഇടയിൽ വർഗീസിനും തനിക്കും ബന്ധം വന്നുപോയത് അവൾക്ക് തള്ളിക്കളയാൻ പറ്റുന്നില്ല. വർഗീസ് എന്റെയാണ്. ലൂസി കരഞ്ഞു.

എങ്ങനെ നോക്കിയാലും വർഗീസിന് ലാഭം കിട്ടുമെന്ന് ബ്രിജിത്ത പറയുന്നത് കേൾക്കും വരെ ലൂസി കരഞ്ഞു.

ഉറക്കമെണീറ്റ് ഉമ്മറത്തെ വരാന്തയിൽ ചൂരൽക്കസേരയിലിരിക്കുകയാണ് ബ്രിജിത്ത. ലൂസി ഉരലിന്റെ മോളിൽ നിന്നെണീറ്റില്ല. ചൂട്ടഴിയിലൂടെ നോക്കിയില്ല. വാഴക്കുലകൾ കേറ്റിക്കൊണ്ടു പോകാൻ വന്ന വണ്ടിയുടെ ഇരമ്പൽ കേട്ടിട്ടും അനങ്ങിയില്ല.

ഒന്നേ... ഒന്നേ...

രണ്ടേ.... രണ്ടേ...

വാഴക്കുലകൾ എണ്ണുമ്പോൾ വർഗീസിന്റെ ഒച്ചക്ക് അത്ര വലിയ പതമൊന്നും കണ്ടില്ല. കാശു കിലുങ്ങുംപോലെ അവൻ ചിരിച്ച ചിരിയും അവൾക്കിഷ്ടമായില്ല. ലൂസി ഒരു ചൂലെടുത്ത് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പാതിയ സ്വറത്തിന്റെ തിണ്ടിൽ തട്ടി, പാവം, അത് താഴെ വീണ് ചിതറി.

"ഇത്തിരി വെള്ളം വേണല്ലാ."

വർഗീസാണ്. ലൂസി അനങ്ങിയില്ല. "അപ്പഴേയ് കേട്ടില്ലേ? ഇത്തിരി വെള്ളം..." ഇത്തവണ ഒച്ച കുറെ ഉറക്കെയാണ്.

വെള്ളാ? ആ കേറ്റീന്ന് കോരി കുടിക്കറാ. പാട്ടിം കയറും കേറ്റ്യേരെ ത്തന്നിണ്ട്. നല്ല ചക്കരവെള്ളം പോലത്തെ വെള്ളാ. കോര്യാ കുടിച്ചോ."

ബ്രിജിത്തയാണ്.

"അല്ലാ... കഞ്ഞെള്ളം."

"കഞ്ഞെള്ളാ? കഞ്ഞെള്ളൊക്കെ പശുന് കൊട്ത്ത്ട്ട്ണ്ടാവും."

കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് ഒച്ചയും അനക്കവും ഒന്നും കേട്ടില്ല. പിന്നെ വെള്ളംകോരുന്ന തുടിയുടെ കടകട ശബ്ദം ലൂസി കേട്ടു. ഞാമ്പൂവ്ണ്ട്ടാ, എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറയുന്നതും കേട്ടു. ആയിക്കോട്ടെ. ലൂസി വിചാരിച്ചു. ആയിക്കോട്ടെക്ക് എത്രവാലുണ്ട് എന്ന് വർഗീസ് തിരിച്ചു ചോദിക്കില്ല. അതു കേട്ട് ലൂസി ചിരിക്കില്ല. അങ്ങനെയാണ് ഓരോന്ന് മുളയിലേ നുള്ളിക്കളയുന്നത്. സൂക്ഷിച്ചാൽ ദുഃഖിക്കേണ്ട. വേണമെങ്കിൽ ലൂസിക്ക്, ചൂട്ടഴിയിലൂടെ നോക്കാം. ഡബ്ൾ മുണ്ടും കള്ളി ഷർട്ടും സ്വർണച്ചെയിനുമായി വർഗീസിനെ കാണാം. നനഞ്ഞ കൈകൾകൊണ്ട് മുടിയൊതുക്കി അവൻ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുകയാവും. വേണ്ട. അത്രക്കൊക്കെ നോക്കാൻ വർഗീസ് ആരാണ്? പണ്ടെന്നോ ഇവിടന്ന് കുറ്റിയും പറിച്ച് പോയവൻ. ലൂസിക്കറിയാത്ത ഏതോ നാട്ടിൽ ഒറ്റ മരത്തിൽ കുരങ്ങായി ജീവിക്കുന്നവൻ.

"എന്താണ്ടാ വർഗീസേ ദാഹം മാറീല്യേ?"

കായവെട്ടുകാരൻ അർത്ഥം വെച്ചു ചോദിക്കുന്നതു കേട്ടു.

"ഏയ്... അതൊന്നല്ല."

"ങ്ആ... ങ്ആ.. ഒടിയന്റെ മുമ്പില് മായം തിരിയണ്ടാ... നമ്മളും ഈ പ്രായൊക്കെ കഴിഞ്ഞ്ട്ട് വല്തായ്ത്ണ്. തൽക്കാലം നീയ് വാ. വഴീന്ന് സോഡ വേടിച്ച് കുടിക്കാം."

പിന്നെ ലൂസി ഒന്നും കേട്ടില്ല. പോയാ? നോക്കണോ? പോകുന്ന കാഴ്ച കാണണാ? ലൂസി അനങ്ങിയില്ല.

"ശെരി. ശെരി. എന്റെ കൈയോണ്ടൊര് കച്ചോടം നടത്തീറ്റ് നിനക്ക് നഷ്ടണ്ടാവില്ല. ദെയിര്യായിട്ട് പോ." ബ്രിജിത്ത പറയുന്നു. വണ്ടി പോകുന്ന ഒച്ച ലൂസി കേട്ടു. പോട്ടെ.

വാഴക്കാലയിൽ ലൂസിക്ക് ഒരുപാട് പണിയുണ്ടായിരുന്നു. പച്ച ഇലകളുള്ള വാഴക്കൈകൾ വാരിയെടുത്ത് തൊഴുത്തിലും ആട്ടിൻ കൂട്ടിലും കൊണ്ടിട്ടു. നാലഞ്ചു ദിവസം കൂട്ടാൻ വെക്കാനുള്ള ഉണ്ണിപ്പിണ്ടി പൊളിച്ചെടുത്തു. വാഴവള്ളിക്കുള്ള പോളകൾ വെയിലത്തിട്ടു. വാടാത്ത പോളകൾ വാരി തൊഴുത്തിന്റെ പിന്നിൽ തണലത്തിട്ടു. നാളെ പശുക്കൾക്ക് കൊടുക്കാം. വെയിലാറുന്നതുവരെ ലൂസി പണിയെടുത്തു. വാഴക്കാല വെടിപ്പായി. വാഴച്ചമ്മലകൾ ചെറിയ ചെറിയ കുന്നുകൾ പോലെ ലൂസി അങ്ങിങ്ങ് അടിച്ചു കൂട്ടിയിരുന്നു. വിഷാദത്തിന്റെ വരവ് ലൂസി അറിഞ്ഞു. സൂര്യനസ്തമിച്ചിരുന്നു. ലൂസി ചമ്മലക്കൂട്ടങ്ങൾക്ക് തീയിട്ടു. ഇന്നലെ വരെ ആർത്തു വളരുകയായിരുന്ന പച്ചപ്പിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അങ്ങിങ്ങായി ആളിക്കത്തുന്ന ചമ്മല കൂട്ടങ്ങൾ മാത്രം. ചെറിയ കാറ്റിൽ തീ നാളങ്ങൾ ലൂസിയുടെ മേലേക്ക് ചാഞ്ഞുവന്നു. ഇരുട്ടായിട്ടും ലൂസി വാഴക്കാലായിൽനിന്നു. തീ കത്തിയമർന്നിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അങ്ങിങ്ങ് കുടിക്കിടക്കുന്ന ചാരക്കൂനകൾ മാത്രം. ചെറിയൊരു കാറ്റടിച്ചാൽ ചാരം പൊങ്ങിപ്പറക്കും. അവിടെത്തന്നെ അമർന്നടിയും. നിലാവുദിച്ചു. ചാരത്തിന്റെ നിറം വേറെയായി. ലൂസിയെ വിളിച്ചു വിളിച്ച് ബ്രിജിത്തയുടെ തൊണ്ട പൊട്ടി. തപ്പിപ്പിടിച്ച്

ബ്രിജിത്ത അടുക്കളവരാന്തയിലേക്ക് വന്നു. ദൂരെ നിലാവിൽ ചാരക്കൂനകൾക്ക് നടുവിൽ നിൽക്കുന്ന ലൂസിയെ കണ്ടപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടോ ബ്രിജിത്തക്കും ചെറിയൊരു വിഷാദം തോന്നി.

"എന്തൂട്ട് തേങ്ങയ്ക്കണ്ടീ നീയവടെ ങ്നെ നിക്കണേ? ഇങ്ങ്ട് കേറി വാടീ."

ബ്രിജിത്ത വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ലൂസി തിരിച്ചു പോന്നു.

ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോഴും നിലാവിൽ തിളങ്ങുന്ന ചാരക്കൂനകളുടെ കാഴ്ച ലൂസിയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു പോയില്ല. ബ്രിജിത്തയുടെ കൂർക്കംവലികൾ കേട്ടുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും അവൾ കിടന്നു.

കാൽവണ്ണയിലെന്തോ അരിക്കുന്നു എന്ന തോന്നലോടെയാണ് ലൂസി ഞെട്ടി ഉണർന്നത്. വീടാകെ പുളിയുറുമ്പിന്റെ മണം. ലൂസി ശ്വാസം പിടിച്ചു കിടന്നു. കാൽ വണ്ണയിൽ അരിച്ചു നടക്കുന്നത് ഒരു പുളിയുറുമ്പാണോ? അവൾ അനങ്ങിയില്ല. അനങ്ങിയാൽ ഇറുക്കും. വേർപെടുത്താൻ വിഷമിക്കും. അസ്വസ്ഥത, പേടി, ഇക്കിളി. മുട്ടിനുമീതെക്കൂടി തുടകളിലേക്ക് അരിച്ചു കേറുന്നു. അനങ്ങിയാൽ മരണം നിശ്ചയമാണെന്നപോലെ ലൂസി കിടന്നു. തുടകളിൽനിന്ന് അടിവയറ്റിലേക്ക്. ലൂസി വെറുങ്ങലിച്ചു പോയി. തന്റെ ദേഹം ഇത്രത്തോളം ഭംഗിയുള്ളതും ഇത്രത്തോളം മൃദുലവുമാണെന്ന് ലൂസി അറിഞ്ഞതങ്ങനെയാണ്. കിടന്ന കിടപ്പിൽ ഉറുമ്പിനു പിന്നാലെ, അതറിയാതെ, ലൂസിയുടെ വിരലുകൾ സഞ്ചരിച്ചു. പുളിയുറുമ്പ് ചിലപ്പോൾ പേടിയായി. ചിലപ്പോൾ പൊട്ടിത്തരിപ്പായി. ചിലപ്പോൾ വേദനിച്ചു. അന്നുവരെ ലൂസി തേടിയിട്ടില്ലാത്ത ഇടങ്ങളിലൂടെ ഉറുമ്പ് അവളുടെ വിരലുകളെ നടത്തിച്ചു. തുടകൾക്കിടയിൽ വിരലെത്തിയപ്പോൾ ലൂസി പേടിച്ചു വിറച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരന്വേഷണം അവൾ നടത്തിയിട്ടില്ല. ഇതെന്താണ്? ലൂസി അന്വേഷിച്ചു. ഇതെന്താണ്, ഇതെന്താണ് ഇത്, ഇത്. ഇത്... ദൈവമേ, ഇതോരോന്നും എന്തൊക്കെയാണ്!

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ലൂസിയുടെ നെറ്റിയുടെ ഒത്ത നടുവിൽ അതിമനോഹരമായ ഒരു ചെറിയ കുഴി കണ്ട് ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു.

"ഇതെന്താണ്ടീ?"

"പുള്ള്യുറുമ്പിനെ വെച്ച്ണ്ടാക്കീതാ."

ലൂസി പറഞ്ഞു.

അതൊരു സൗന്ദര്യ ചിഹ്നമായിരുന്നു.

11

ആ സാറ്

ലൂസിക്ക് തീപ്പൊള്ളിയിട്ടുണ്ട്. മുറിവുപറ്റിയിട്ടുണ്ട്. കടന്നൽ കുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ നിമിഷം വേദന അറിയില്ല. ഒരന്തലപ്പ് മാത്രം ഉണ്ടാവും. പിന്നെയാണ് വേദന വരുക. കടച്ചിലും.

ഇതും അതുപോലെ ആയിരുന്നു. ഓർക്കാപ്പുറത്തായിരുന്നു. ആ സാറ് രണ്ട് കൈകൊണ്ടും ലൂസിയുടെ മുഖം വലിച്ചടുപ്പിച്ചു. തുളച്ചുകേറുന്ന പോലെ കണ്ണിലേക്ക് നോക്കി. ചുവരിലേക്കമർത്തി മുഴുവൻ ദേഹം കൊണ്ടും ലൂസിയെ ഞെരിച്ചു. പൊള്ളുന്ന കൈകൊണ്ട് ലൂസിയുടെ മുലകളെ അന്വേഷിച്ചു. ആക്രാന്തത്തോടെ ചുണ്ടിലേക്കടുത്തു. ആരോ വരുന്നുണ്ടെന്ന കാലൊച്ച തോന്നിയതും ലൂസിയെ ഉന്തിമാറ്റി സാറ് സീറ്റിൽ പോയിരുന്നു. പുസ്തകം നീർത്തിവെച്ച് വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അന്തലച്ച്, വായപൊളിച്ച്, ശ്വാസംകിട്ടാതെ വിഷമിച്ച് സ്റ്റാഫ്റൂമിന്റെ ചുവരിൽ പതിപ്പിച്ചുവെച്ചപോലെ ലൂസി നിന്നുപോയി. എന്തൂട്ടാപ്പൊണ്ടായേ?

മേശവലിപ്പ് ഒച്ചയോടെ വലിച്ചുതുറന്നടച്ച് ഒരു പുസ്തകവുമെടുത്ത് ലൂസിയെ ഒന്ന് നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ആ സാറ് പുറത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോയി. കനത്ത ഷൂസുകൾക്കടിയിൽ മണൽ ഞെരിയുന്ന ഒച്ച ലൂസി കേട്ടു. അവൾക്ക് ഉറക്കെ കരയാൻ തോന്നി.

ലൂസി മുഖത്ത് മാന്തിനോക്കി. തോന്നണതൊന്നല്ല. അവളുടെ വായിലേക്കാണ് അയാളുടെ ശ്വാസം കേറിയത്. മാങ്ങച്ചൊന വീണപോലെ വായ്യാ പൊള്ളി. വിങ്ങുന്ന കനലടുപ്പിന്റെ ചൂടും മുരൾച്ചയുമായിരുന്നു അയാൾക്ക്. ലൂസി വെന്തുപോയി. അയാൾ ഇറങ്ങിപ്പോയിട്ടും സ്റ്റാഫ്റൂമിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ശൂരുകൾക്കും കിതപ്പുകൾക്കും ഉള്ളിലാണവൾ ഇപ്പോഴും നിൽക്കുന്നത്. ലൂസി അറിയാതെ അവളുടെ കൈകൾ നെഞ്ചിലേക്കെത്തി.

"നിന്ക്ക് ഒരു ദാവണി ചിറ്റീറ്റ് വന്നൂടേ?"

എല്ലാ ദിവസവും സുന്ദരി അവളെ വഴക്കുപറയും. അത്താഴംതന്നെ പൊത്തും പിടിണ്. പിന്ന്യല്ലേ! ലൂസിയുടെ മുലകൾ വളരെ വലുതാണെന്ന് സുന്ദരി കുറ്റപ്പെടുത്തി. "വേണങ്ങി സൂക്ഷിച്ചോട്ടാ. ചെക്കമ്മാര്ടെ കണ്ണ് ഏതുനേരം നോക്ക്യാലും നിന്റെ നെഞ്ചത്തന്നിണ്. ഞാൻ കാണ്ന്ന്ണ്ട്. വല്ലതും പറ്റീറ്റ് പിന്നെ ഇളിഞ്ഞിട്ട് കാര്യല്യാട്ടാ."

ലൂസിക്കത് തമാശയായിട്ടാണ് തോന്നിയത്.

"പിന്നേ..! ചെക്കമ്മൊരങ്ങ്ട് പിടിച്ച് തിന്നല്ലേ?"

അങ്ങനെ ഒരക്രമം നടക്കുമെന്ന് ഈ നിമിഷം വരെ ലൂസി ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. ഒരുത്തിക്ക് വലിയ മുലകളുണ്ടെന്ന് വെച്ചിട്ട് കേറ്യാ പിടിക്ക്ണ്? ഇദെവടത്തെ നീതിണ്ട്?

"നിന്ക്ക് ലോകറിയില്യ ലൂസ്യേ?"

സുന്ദരി പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു. ലൂസിയുടെ കൈകൾ അവളുടെ വലിയ മുലകൾക്കുമേൽ തൊട്ടു. ചെത്തിക്കളയാൻ പറ്റ്വോ? തിരിച്ചും മറിച്ചും ലൂസി ചിന്തിച്ചു. ലൂസി എന്തിനാ ചെത്തിക്കളയണേ? അയാൾടെ കൈയാ ചെത്തണ്ടത്. ആരും ഒന്നും ചെത്താൻ പോകുന്നില്ല. അയ്യോ.... ഒച്ചയില്ലാത്ത ഒരു ഭയങ്കര നിലവിളിയോടെ ലൂസി സ്റ്റാഫ്റൂമിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കോടി.

കോണിയിറങ്ങുമ്പോൾ ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ലൂസിക്ക് കാലിടറി. തല ചുറ്റുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നി. മുട്ടും കാലും ഉറച്ച പെണ്ണല്ല അവളെന്ന് ബ്രിജിത്തയോട് പറയണമെന്ന് തോന്നി. ചെറോണയെ കണ്ടാൽ പൊട്ടിക്കരയും എന്നുതോന്നി. കാറ്റിൽപെട്ട ഒരു കടലാസുതുണ്ടുപോലെ ലൂസി ആ കാമ്പസിനകത്ത് തട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. താൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നുതന്നെ ലൂസിക്ക് തോന്നിയില്ല. ഇത് ലൂസിയല്ല. ലൂസിയേ അല്ല. കോളേജിൽ അന്നുവരെ ലൂസി കണ്ടിട്ടുപോലും ഇല്ലാത്ത വഴികളിലൂടെ എവിടെയൊക്കെയോ അവൾ നടന്നു. ഇരുന്നു. ആലോചിക്കുന്തോറും അവൾക്ക് ഓക്കാനം വന്നു. ഓഡിറ്റോറിയത്തിന്റെ പിന്നിലെ കാടുപിടിച്ച ചവിട്ടുപടികളിൽ ഇരുന്ന് അവൾ ഛർദിക്കുകയും ചെയ്തു. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പച്ചകളുടെ ഒരു വലിയ മറവ് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പടികളിൽ തലവെച്ച് ലൂസി കിടന്നു. സുന്ദരി അവളെ എങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കാനാണ്! അവൾ അന്വേഷിച്ചുനടന്നു. അവസാനത്തെ പിരീഡുവരെ ലൂസിയുടെ ഇരുന്നൂറ് പേജിന്റെ ചട്ടയില്ലാത്ത നോട്ട്ബുക്ക് ഡസ്ക്കിന്റെ മോളിൽ കിടന്നു. വമ്പൻ ജനാലകളെ വിറപ്പിക്കുന്ന കാറ്റ് അതിന്റെ ഇതളുകളെ അടിച്ചുപറത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിലത്തെ കാറ്റിൽ ചിറകുകൾ വിരുത്തി, അത് ജാലകത്തിലൂടെ പറന്നുപോവുകയും ചെയ്തു.

പെൺകുട്ടികളുടെ മൂത്രപ്പുരയിൽ വെച്ചാണ് സുന്ദരി ലൂസിയെ കണ്ടുപിടിച്ചത്. ലൂസി വായിൽ വിരലിട്ട് ഓക്കാനിക്കുകയായിരുന്നു. സുന്ദരി പേടിച്ചുപോയി.

"എന്തേ ലൂസ്യേ?" സുന്ദരി അവളുടെ പുറം തടവിക്കൊടുത്തു. ലൂസി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"നീയെവടക്കാ പോയേർന്നേ?" ലൂസി മിണ്ടിയില്ല. മിണ്ടിയാൽ കരയും.

"ഞാനെന്തോരം നോക്ക്ന്നറിയോ?"

ലൂസിയുടെ വിളർത്ത മുഖവും പാറിപ്പറന്ന തലമുടിയും ക്ഷീണിച്ച കണ്ണുകളും കണ്ട് സുന്ദരി സംശയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"നിനക്ക് മറ്റത്ണ്?"

"ന്തൂട്ട് മറ്റത്?" ലൂസിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. 'മറ്റത്' എന്ന പ്രയോഗം ലൂസി

ക്കിഷ്ടമല്ല. പൊറത്തായീന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്ന്യൊന്നും ആരും പൊറത്താക്കീട്ടില്ല. എന്ന് പറയും. മാസക്കുളി എന്നുപറഞ്ഞാൽ ലൂസി കളിയാക്കും. ഞാനേയ്, ദിവസേന കുളിക്കാറ്ണ്ട് മാസത്തിലല്ലാട്ടാ. പിന്നെ ഉള്ളത് ആർത്തവമാണ്. അത് കേട്ടാൽ സുന്ദരിക്കും ലൂസിക്കും ഒരു പോലെ, അത് പെണ്ണുങ്ങളുടെ കാര്യമല്ലെന്നുതോന്നും. ന്നാ ഇംഗ്ലീഷിലാ പറയാം. പിരീഡ്സ് മെൻസസ്... മത്യാ? ലൂസി കളിയാക്കും. പിന്നേ... സെൻസസ്!

സുന്ദരി തോറ്റു. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും മനസ്സിൽ പിടിച്ച ഒരു വാക്കില്ലേ ഇതിന്, എന്ത് കഷ്ടാ!

"നിന്റെ വയ്യായ കണ്ടേപ്പൊ തോന്നീത്ണ്."

സുന്ദരി സമാധാനിപ്പിച്ചു.

"ഇനിക്ക് മറ്റതും കിറ്റതും ഒന്വല്ല."

"പിന്നെന്തൂട്ടാ നിന്ക്ക് പറ്റ്യേ?"

ആൾപ്പൊക്കത്തിൽ വളർന്നുനിൽക്കുകയാണ് പുല്ലുകൾ. പുല്ലുകൾക്കിടയിൽ മിനുസപ്പെട്ട ഒറ്റയടിപ്പാതകൾ. വെയിലാറുന്നു. പുല്ലുകൾക്കും ചെടികൾക്കും മരങ്ങൾക്കും കെട്ടിടങ്ങൾക്കും മനുഷ്യർക്കും ഒക്കെ പൊന്നിന്റെ നിറം. കാറ്റിനും പൊന്നിന്റെ നിറം. പുല്ലുകളും പാവാടകളും മുടിയിഴകളും കാറ്റിന്റെ വഴിയേ ചാഞ്ഞുപോകുന്നു. ലൂസി പറഞ്ഞു. ലൂസിയും സുന്ദരിയും പുല്ലുകൾക്കുള്ളിലൂടെ നടന്നു. ലൂസി ഓരോന്ന് പറയുമ്പോഴും അവളുടെ കൈത്തണ്ടമേലുള്ള സുന്ദരിയുടെ പിടിമുറുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലൂസി പറഞ്ഞുനിറുത്തിയതും സുന്ദരി വിറച്ചുകൊണ്ട് ആ സാറിനെ തെറി വിളിച്ചു.

"പട്ടി"

ഒറ്റയടിപ്പാത വിട്ട്, പുല്ലുകൾ ചവിട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി ഓടിപ്പോയി. പുല്ലുകൾക്കുള്ളിൽ അവളുടെ വെള്ളപ്പാവാട മറയുകയും തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നതു നോക്കി സുന്ദരി നിന്നു. പിന്നെ അവൾ കണ്ണിൽനിന്നു മറഞ്ഞു. നീണ്ട തലമുടിയുടെ ഒരറ്റം മാത്രം കണ്ണിൽതങ്ങിനിന്നു.

പഴയ പത്രങ്ങൾ മറച്ചുനോക്കൂ. ഒരു രാജേശ്വരിയെ കാണാം. വാർത്തകളും ഫീച്ചറുകളും പടങ്ങളും ഉണ്ട്. അന്നൊന്നും മാഷ്മ്മാർ പെൺവാണിഭം നടത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ആത്മഹത്യകളും ചപ്പുചവറുപോലെ ആയിട്ടില്ല.

രാത്രി കിണറ്റുകരയിലെ മേൽക്കൂരയില്ലാത്ത കുളിമുറിയിൽ നിലാവെളിച്ചത്തിൽ, കുളിക്കുമ്പോൾ ഇടത്തേ മുലയിൽ പൊള്ളി കരുവാളിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു വിരലടയാളം കണ്ട് ലൂസി തരിച്ചുനിന്നു. തട്ടുമ്പുറത്തെ പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഒരു വിരലൊപ്പ്. ലൂസി സോപ്പിട്ട് കഴുകി നോക്കി. ചകിരികൊണ്ട് ഉരച്ചു. നഖംകൊണ്ട് നുള്ളിക്കളയാൻ നോക്കി. എത്ര പാട്ട വെള്ളമാണ് കോരിയൊഴിച്ചത്. ഈരിഴത്തോർത്തുകൊണ്ട് എത്രയാണ് അമർത്തിത്തുടച്ചത്. ലൂസിയെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിലാവിൽ തിളങ്ങുന്നു, വൃത്തികെട്ട ഒരു വിരലൊപ്പ്. ജീവിതകാലം മുഴുവനും

ഈ ചാപ്പകുത്തുമായി ജീവിക്കേണ്ടിവരുമോ? ലൂസി തളർന്നുപോയി. അവൾക്ക് എടുത്തതും പിടിച്ചതും തെറ്റി. ബ്രിജിത്തക്ക് വെള്ളം ചൂടാക്കുന്ന വലിയ ചെമ്പ് അവളുടെ കൈയിൽനിന്ന് വഴുതിവീണു. വീട് ചിലമ്പിത്തെറിക്കുന്ന ഒച്ചയോടെ അത് ഉരുണ്ടുപോയി. ലൂസി പിന്നാലെ ഓടിച്ചെന്ന് പിടിച്ചെടുത്തു.

"എന്റെ ചെമ്പിന്റെ പണികഴിച്ചറീ?"

എന്നും ചോദിച്ച് ബ്രിജിത്ത പാഞ്ഞുവന്നു. ചെമ്പിന്റെ പള്ള നല്ലപോലെ ഞെളുങ്ങിയിരുന്നു. ഭൂമിമലയാളത്തിൽ ഇനി, ഇതുപോലെ ഒരു ചെമ്പില്ല. ലൂസി നശിപ്പിക്കാത്ത ഒരു സാധനവും ഈ വീട്ടിലില്ല. ഇതൊന്നും ലൂസീ രപ്പൻ തെണ്ടിച്ച് ഉണ്ടാക്കീതല്ല. ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇരുമ്പുചുറ്റികയെടുത്ത് ലൂസി ചെമ്പിന്റെ ഞെളുക്കം തീർക്കാൻ തുടങ്ങി. ചുറ്റികകൊണ്ട് തട്ടുമ്പോൾ വായിൽ മാങ്ങച്ചുണ തേട്ടിവന്നു. ഇരുമ്പുചുറ്റികകൊണ്ട്... ഇരുമ്പുചുറ്റിക... ചുറ്റിക... ചുറ്റിക... ചുറ്റികകൊണ്ട്

"ആ ചെമ്പ് തല്ലിപ്പൊളിക്കല്ലറീ."

ബ്രിജിത്തയുടെ വടി ലൂസിയുടെ നടുമ്പുറത്ത് വീണു. ഞെട്ടി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി ചാടിയെണീറ്റു. ബ്രിജിത്ത പേടിച്ചുപോയി. എത്ര വലിയ തല്ല് കൊണ്ടാലും മിണ്ടാത്ത പെണ്ണാണ്. പെണ്ണിന്റെ മർമ്മത്ത് തല്ല് കൊണ്ടാ? ലൂസി ഒന്നും മിണ്ടാതെ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങിപ്പോയി. തൊഴുത്തിനും ആട്ടിൻകൂടിനുമിടയിൽ രണ്ട് മുരിങ്ങാമരങ്ങൾക്കിടയിലെ വഴിയിലൂടെ പറമ്പിന്റെ അറ്റംവരെ അവൾ നടന്നുപോയി. ബ്രിജിത്ത വിളിക്കാൻ പോയില്ല. തന്നത്താനെ ശര്യായിട്ട് വരട്ടെ.

ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോൾ ലൂസിക്ക് ശ്വാസംമുട്ടി. ദേഹമാകെ വേദനിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ പൊള്ളുന്നു. നെഞ്ചിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിരലടയാളം ഒരു കരിങ്കല്ലിന്റെ തുണ്ടുപോലെ കനമുള്ളതാകുന്നു. ലൂസി എണീറ്റിരുന്നു. പിന്നെയും കിടന്നു. തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും. കണ്ണടച്ചു. എരിപൊരിസഞ്ചാരം. ഓർമ്മകൾ ഒരാളലോടെ പൊന്തിവരുന്നു. ലൂസിയോട് ആർക്കും എന്തും ചെയ്യാമെന്നാണോ? ലൂസി അറിയാതെ കൈകൾ മുലകളിലേക്ക് ചെന്നു. മുലക്കണ്ണിൽ തൊടുമ്പോൾ മനസ്സ് കഴക്കുന്നതുപോലെ. പിടിച്ചുനിറുത്താൻ പറ്റാത്ത വലിയൊരു കരച്ചിൽ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ലൂസി കൈകൂപ്പിക്കിടന്നു. ലൂസിയുടെ കരച്ചിൽ കാറ്റൂതുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നു. ചുറ്റിപ്പിടിച്ച്, ഞെരിച്ചൊടിച്ച്, കടപുഴക്കി വലിച്ചെറിഞ്ഞ്, കരച്ചിൽ കടന്നുപോയി. അവസാനം, തേങ്ങുമ്പോൾ ലൂസി കണ്ടു; അവൾ ജനാലപ്പടിമേൽ മുഖംവെച്ച് നിലത്തിരിക്കുകയാണ്. പുറത്ത് നിലാവുണ്ട്. ഏപ്പുകൾ വേർപെട്ട ഒരു പാവയെപ്പോലെ ശരീരം തകർന്നുപോയിരിക്കയാണെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി. നെഞ്ചിൽ ഒരലക്കുകല്ല് എടുത്തുവെച്ചപോലെ. ഇതിറക്കിവെക്കണം. ലൂസി കിടക്കപ്പായിൽ വന്നിരുന്നു. കണ്ണടച്ച് മുട്ടുകുത്തിനിന്ന് അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. സമാധാനം തരണേ...

ബ്രിജിത്തക്കും അത് ഉറക്കമില്ലാത്ത രാത്രിയായിരുന്നു. ഈശോ

രക്ഷിക്ക! എന്ന് നെടുവീർപ്പിട്ട് പലതവണയായി ബ്രിജിത്ത തിരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു.

ഒരുപാട് ആലോചിച്ചശേഷം ലൂസി തീരുമാനിച്ചു. ചീഞ്ഞത് ഛേദിക്കണം.

"ഞാനിനി കോലേളജില്ക്ക് പോണില്യ എളേമേ."

ഒച്ച താഴ്ത്തി ലൂസി പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തയുടെ വേദനിക്കുന്ന കാലുകൾ മെല്ലെ, അവൾ തടവിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"അല്ലെങ്ങീപ്പോ നീയാ പഠിച്ച് വക്കീലായിട്ട് വേണ്ടേ എന്റെ കേസ് വാദിക്കാൻ? മിണ്ടാണ്ട് കെടന്നൊറ്ങ്ങ്റീ."

ലൂസി നെടുവീർപ്പിട്ടു. തണുത്ത കാറ്റ് വീശിത്തുടങ്ങി. ലൂസിയുടെ ശരീരത്തിന്റെ ചൂടാറി. മുരിങ്ങമരത്തിന്റെ ഇലകൾ കൊഴിയുന്ന ഒച്ച ഒരുപാട് കാലത്തിനുശേഷം അവൾ കേട്ടു. എന്തൊരാശ്വാസം!

രാവിലെ അവൾ ബോധംകെട്ടുറങ്ങുകയായിരുന്നു. ബ്രിജിത്തക്ക് വടികൊണ്ട് കുത്തി ഉണർത്തേണ്ടിവന്നു.

ഉറക്കച്ചടവോടെ വന്ന് കോഴിക്കൂട് തുറന്ന ലൂസിക്ക് അതിശയം തോന്നി. കോളേജിൽ പോക്ക് തുടങ്ങിയതിൽപിന്നെ ലൂസി ഒരോളത്തിലായിരുന്നല്ലോ. കോഴിക്കൂട് തുറക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. സ്നേഹിച്ചൊരു വാക്ക് പറയാറില്ല. പോപോപോ... ലൂസി കൊത്തിയാട്ടാറാണ് പതിവ്. എന്നിട്ട് വേണെങ്കിൽ തിന്നോ എന്ന മട്ടിൽ തീറ്റപ്പാത്രം കൊണ്ടുവെച്ചിട്ട് ഓടും. ഇനിക്കൊന്നിനും നേരല്യ. ഇപ്പോൾ ലൂസിയുടെ മുന്നിൽ ഇഷ്ടംപോലെ നേരം കിടക്കുന്നു. ബബ്ബബ്ബബ്ബ! ലൂസി സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചു. കോഴികൾ അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ലൂസി മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു. തീറ്റപ്പാത്രവുമായി കോഴികളുടെ നടുവിലിരുന്നു. കൈവെള്ളയിൽ വെച്ച തീറ്റ തിന്നാൻ ക്ഷണിച്ചു. അവരത് മറന്നുപോയി. ഒരു കൊല്ലം ഏഴുമാസം പന്ത്രണ്ട് ദിവസത്തെ ഓളത്തിൽ ഒലിച്ചുപോവുന്ന ശീലമാണോ അത്? ലൂസിക്ക് സങ്കടം വന്നു. കൈവെള്ളയിൽ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുകയും ഇത്തിരി വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൊത്തുകൾക്കുവേണ്ടി ലൂസി കൊതിച്ചു.

ബബ്ബബ്ബബ്ബ... ലൂസി വിളിച്ചു. കൊതിയനായ ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞ് മാത്രം ഓടിവന്ന് ചെറിയൊരു കൊത്ത് കൊത്തി ഓടിപ്പോയി. ബാ ബാ... ലൂസി വീണ്ടും വിളിച്ചു. അവർ കൂട്ടത്തോടെ അകന്നുനിന്നു. തീറ്റപ്പാത്രം മുറ്റത്തിന്റെ നടുവിൽവെച്ച് ലൂസി ഒരന്യയെപ്പോലെ മാറിനിന്നപ്പോൾ കോഴികൾ ആർത്തിയോടെ തീറ്റപ്പാത്രം വളഞ്ഞു.

ബ്രിജിത്തയിലേക്ക്, പശുക്കളിലേക്ക്, ആടുകളിലേക്ക്, മുളകുതൈകളിലേക്ക്, ചീരത്തോട്ടത്തിലേക്ക് ലൂസി തിരിച്ചുവന്നു. തൊഴുത്ത്, ആട്ടിൻകൂട്, കോഴിക്കൂട്, മുറ്റം, പറമ്പ്. വീട് അടിച്ചടിച്ച് വൃത്തിയാക്കി ലൂസി സന്തോഷിച്ചു. പാത്രങ്ങളെല്ലാം വെട്ടിത്തിളങ്ങി. ലൂസി വെക്കുന്ന കൂട്ടാനുകളുടെ രുചി നൂറിരട്ടി കൂടി.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് ഒരുച്ചക്ക് ലൂസി പരുത്തിക്കൊട്ടയരക്കുമ്പോൾ മുറ്റത്തുനിന്നൊരു വിളി കേട്ടു.

"ലൂസീ... ലൂസീ..."

ലൂസി ഞെട്ടിപ്പോയി. അതൊരാണിന്റെ വിളിയായിരുന്നു. ബ്രിജിത്തയെങ്ങാനും കേട്ടാൽ! ഉടനെത്തന്നെ ഒരു പെണ്ണിന്റെ വിളിയും കേട്ടു. ഇത്തവണ അത് ഉമ്മറത്തുനിന്നാണ്.

"ലൂസീ..."

ആ ഒച്ച ലൂസി തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സുന്ദരി!

പരുത്തിക്കൊട്ടയരച്ച കൈ കഴുകാതെതന്നെ ലൂസി എണീറ്റോടി. അവൾ ഉമ്മറത്തെത്തുംമുമ്പ് ബ്രിജിത്ത എത്തിയിരുന്നു. ലൂസി വാതിലിന്റെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞു. അവൾക്ക് സുന്ദരിയെ കാണാൻ പറ്റിയില്ല.

"ങൗഊം?" ബ്രിജിത്ത കനത്ത ഒച്ചയിൽ ചോദിച്ചു.

"ലൂസിയില്ല്യേ?" സുന്ദരിയാണ്.

"ഏത് ലൂസി?" ഈ തള്ള!

"ഞങ്ങടെ കോളേജില് പഠിക്കണ ഇവടത്തെ ലൂസി." ചന്ദ്രുവാണ്.

വാതിലിന്റെ പിന്നിൽനിന്ന് ലൂസി വിറച്ചു. ഇപ്പോ ലോകം അവസാനിക്കും. "നീയെങ്ങിനിണ്ടാ ലൂസീനെ അറിയ്യാ? ആദ്യംതന്നെ നീയ് മിറ്റത്തക്കാ എറങ്ങിനിന്നേ."

വാതിലിന്റെ പഴുതിലൂടെ ലൂസി നോക്കി. ബ്രിജിത്ത മുറ്റത്തേക്ക് വടി ചൂണ്ടുന്നു. താൻ നിന്നേടത്തുനിന്ന് ആവിയായിപ്പോകുമെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. ചന്ദ്രുവും സുന്ദരിയും അനങ്ങുന്നില്ല.

"ന്തുട്ടാ നിന്റെ ജാതി?" ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു. ലൂസിയുടെ ചങ്കുപൊട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി.

"നിങ്ങള് ലൂസിനെ വിളിക്ക്. ജാത്യൊക്കെ പിന്നെ പറയാം."

ചന്ദ്രുവിന്റെ ഒച്ചപൊന്തി

"അയ്യടി മനമേ! എന്താ അവന്റെ പുതി! എറങ്ങടാ ഉമ്മറത്ത്ന്ന്."

ബ്രിജിത്ത തല്ലിയെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഒച്ചകേട്ടു. ലൂസി കണ്ണടച്ചു. ചന്ദ്രു എന്താ ചെയ്തത്? കണ്ണ് തുറക്കാനുള്ള ധൈര്യം ലൂസിക്കുണ്ടായില്ല.

"വേണ്ടാ ചന്ദ്രു... വേണ്ടാ വേണ്ടാ പ്ലീസ്!"

സുന്ദരി പറയുന്നതാണ് ലൂസി കേട്ടത്. ചക്ക വെട്ടിയിട്ടതുപോലെ ബ്രിജിത്ത ചുരൽകസേരയിലേക്ക് വീഴുന്നതും കേട്ടു.

"കുഴീല്യ്ക്ക് കാലും നീട്ടി ഇരിക്കണ തള്ള്യല്ലേന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടാ അല്ലെങ്കി കാണാർന്നു നിങ്ങളെ ബംഗ്ലാവില് കേറാള്ള പുത്യോണ്ടാന്നാ വിചാരിച്ചേ? ആ കുട്ട്യേക്കൊണ്ട് ഈ കടലാസില് ഒപ്പിടീക്കാൻ വന്നതാ. മനസ്സലായാ? ജാതി ചോദിക്ക്ണ്! വെടക്ക് തള്ള."

ബ്രിജിത്ത കമാന്നൊരക്ഷരം പറയിണില്ല്യല്ലോ? ലൂസി അടുക്കളയിലൂടെ ഓടി വടക്കേ മുറ്റത്തുകൂടെ ഇറങ്ങി വേലിക്കലെത്തി. കോവൽ വള്ളികൾ വകഞ്ഞുമാറ്റി വഴിയിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. ചന്ദ്രുവും സുന്ദരിയും നടന്നുപോകുന്നു. ഒച്ചതാഴ്ത്തി ലൂസി അവരെ വിളിച്ചു. അവർ അത് കേട്ടില്ല.

രണ്ടാളുടെ മുഖവും ദേഷ്യംകൊണ്ട് കത്തുകയാണ്. അവരെന്താണ് ഒപ്പിടിക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് പിന്നീടൊരിക്കലും ലൂസി അറിഞ്ഞില്ല.

ചാരുകസേരയിൽനിന്നെഴുന്നേൽക്കാൻ പറ്റാതെ ബ്രിജിത്ത കിടന്നുവിളിച്ചു.

"ട്യേ, ലൂസിത്തേവിട്യേ..." ഒന്നും അറിയാത്തപോലെ ലൂസി ഓടിച്ചെന്നു. കഴുത്തുളുക്കിയെന്നാണ് ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞത്. ചന്ദ്രുവല്ലേ ആള്? പിടിച്ച് ഞെക്കിക്കാണും. ഒരു ഞെക്ക് കിട്ടണ്ടത് അത്യാവശ്യാ.

കുഴമ്പുപുരട്ടി ഉഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത പല്ലുകടിക്കുന്നത് ലൂസി കേട്ടു. വേദന്യാ, ദേഷ്യാ? എന്തൂട്ടേങ്ങിലും ആയിക്കോട്ടെ. തിളച്ച വെള്ളത്തിൽ തുണിമുക്കി ലൂസി കഴുത്തിൽ പിടിച്ചുകൊടുത്തു.

"എന്തൂട്ടൊപ്പിച്ച്ട്ട്ണ്ടീ നീയ് കോളേജീന്ന് പോന്നേ?"

"ഒന്നുല്യാ."

"പിന്നെ, നിന്നെ അന്വേഷിച്ച് രണ്ട് മൊളയമ്മാര് വന്നതാ?"

"അവര് മൊളയമ്മാരൊന്വല്ല."

"ന്നാ പറയമ്മാരായ്രിക്കും."

തിളച്ച വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയ തോർത്ത് പിഴിയുംമുമ്പുതന്നെ ലൂസി കഴുത്തിൽവെച്ചുകൊടുത്തു.

"ഹൗ!" ബ്രിജിത്ത അലറി.

"എന്താണ്ടീ കൊല്ലാനാ?"

ലൂസി മിണ്ടാൻ പോയില്ല.

താന്നജാതിക്കാരുടെ കൂടെ ചേർന്ന് ബ്രിജിത്തയെ കൊന്ന് സ്വത്ത് തട്ടിയെടുക്കാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ അത് നടക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. ലൂസി മിണ്ടിയില്ല. ബ്രിജിത്ത കണ്ണടക്കുമീതെക്കൂടി ലൂസിയെ നോക്കി. അവളുടെ മുഖം ഇരുണ്ടിരിക്കുന്നത് കണ്ടു.

"അവരെ പറഞ്ഞേപ്പോ നിന്ക്ക് പുളിച്ച്റീ ആ മൊളയൻ ചെക്കൻ മിട്ക്കനാ. നിന്ക്ക് ചേരും."

ലൂസിയുടെ കൈപൊള്ളി.

12

രണ്ട് നഗരുകൾ

ഭാഗം 1

"When I get older loosing my hair
Many years from now
will you still be sending me a valentine
birthday greetings bottle of wines"

പള്ളിമേടയുടെ വരാന്തയിൽ ലോഹയും വളച്ചുകുത്തി തെക്കുവടക്ക് നടന്ന് അച്ചൻ പാടി. ലോഹക്കടിയിൽ ചാരനിറമുള്ള പാന്റ്സ്, കണ്ണിൽ മിന്നുന്ന കൂളിംഗ്ഗ്ലാസ്, തലയിൽ ചട്ടിത്തൊപ്പി, പാട്ടിനൊത്ത് തലവെട്ടിക്കലും ഉടലുവെട്ടിക്കലും ഉണ്ട്.

താഴെ, മുറ്റത്ത്, ആണുംപെണ്ണുമായി ചെറിയ ഒരാൾക്കൂട്ടം നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവർ പാട്ടുകേൾക്കാൻ വന്നോരല്ല. മറിയപുരത്ത് എത്ര വീടില്ലാത്തോരുണ്ട് എന്ന് എണ്ണം കൊടുക്കാൻ വന്നതാണ്. നാനാജാതിമതങ്ങളിൽ പെട്ടോരുണ്ട്. വാടകവീടുകളിൽനിന്ന് വാടകവീടുകളിലേക്ക് ചട്ടിയും കലവും പെറുക്കി അലയുന്നവർ, പുറമ്പോക്കിൽനിന്ന് പുറമ്പോക്കിലേക്ക്, കുടിലുകൾ, പൊളിച്ചുമാറ്റി കെട്ടുന്നവർ. ചുറ്റിനും കാത്തുനിൽക്കുന്ന നാലുചുവരുകൾ ഉറച്ചതല്ലെന്ന ആവലാതിയുടെ തീയോടെയാണ് അവർ അന്തിയുറങ്ങുന്നത്. വാടക കൊടുക്കാനില്ലാത്തതിന്റെ പേരിൽ എന്നും കുന്നും മുന്നൂറ്ററുപത്തഞ്ച് ദിവസവും വഴക്കും വയ്യാവേലിയും കത്തിക്കുത്തും പൊലീസുമാണ്.

അച്ചൻ തെക്കോട്ട് നടക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കണ്ണുകൾ കൂട്ടത്തോടെ തെക്കോട്ട് ചായും. വടക്കോട്ട് നടക്കുമ്പോൾ വടക്കോട്ട്. കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവുമാദ്യം കാണുക ചെറോണയുടെ പല്ലാണ്. തൊട്ടടുത്ത് തന്നെ ലൂസി ചെവിയുടെ താഴെ ചൂടിയിട്ടുള്ള വെളുത്ത പൂവ്. ചെറോണക്ക് കൂട്ടുവന്നതാണ് ലൂസി. പത്തുദിവസം മുമ്പുതന്നെ തൊടങ്ങി ചെറോണേരെ തൊയിര്യക്കേട്.

"ഞാനൊര് ഇന്ത്വല്ലറീ ലൂസിമോളെ? പള്ളീലാ കേറീട്ട് അറിയാണ്ട് വല്ല പൊട്ടത്തരാ കാട്ട്യാലാ?"

ചെറോണയുടെ ആവശ്യം ലൂസി കൂട്ടുചെല്ലലാണ്. ബ്രിജിത്ത ഒരു പൊടിക്ക് സമ്മതിച്ചില്ല. ചെറോണ സങ്കടപ്പെട്ടു.

നിങ്ങൾക്ക് വാടകവീട്ടില് കെടക്കണേന്റെ ദുക്കം അറിയാണ്ടണ്. രണ്ടേ രണ്ട് മാസത്തെ വാടക്യാ മൊടങ്ങ്യേന്ന്ണ് എന്റെ ശങ്കരന്റെ പെങ്ങള് പായിം

തലോണിം ഇട്ത്ത് പൊറത്തക്കാ ഇട്ടത്. അന്നട്ട് അവള് വാതലും പൂട്ടി താക്കോലും കൊണ്ട് ഒരു പോക്കാപോയി.

അലക്കിയ തുണികൾ കൊടുത്ത് മുഷിഞ്ഞതിന്റെ കെട്ടും തലയിലേറ്റി അത്താഴത്തിനുള്ള അരിയുംകൊണ്ട് ചെറോണയെത്തുമ്പോൾ സ്കൂൾ വിട്ടുവന്ന കുട്ടികൾ മുറ്റത്തിരുന്നു കരയുന്നു. ശങ്കരൻ എവിടെയോ! ഒരു മുറിയും അടുക്കളയും ചെറിയ ഒരുമ്മറവുമുള്ള ചായിപ്പിന് ശങ്കരന്റെ പെങ്ങൾ രൂപ നൂറാണ് വാടക വാങ്ങുന്നത്. പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല. മറിയപുരത്ത് ഒരു വാടകവീട് കിട്ടുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. സൂചികുത്താൻ പഴുതില്ലാത്തോണം ഞെരുങ്ങിനിൽക്കുകയാണ് മറിയപുരത്തെ അങ്ങാടികൾ. തൊട്ടുതൊട്ട് തൊട്ട് വീടുകൾ, വീടുകൾ, ഇന്നത്തെ നില വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നൂറിലൊരു ഭാഗം വാടകപോലും കിട്ടുന്നില്ല പഴയ വാടകക്കാരുടെ കൈയിൽനിന്ന്. മാരണങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുപോവുകയുമില്ല. കനത്ത തുക കൊടുത്ത് പിരിച്ചുവിടാൻ നോക്കി. രക്ഷയില്ല. വാടകക്കാർ ഒഴിഞ്ഞുപോയാൽ ആ നിമിഷം എത്തും പുതിയ കൂട്ടർ. കൂടുതൽ തുക വാടക. കൂടുതൽ അച്ചാരം. അതിനൊരു മാർഗമേയുള്ളൂ. വെറുതെ വഴക്കുണ്ടാക്കുക. സ്വൈരം കൊടുക്കാതിരിക്കുക. ഏഷണി, കുശുമ്പ്, പൈശുന്യം, ഇല്ലാവല്ലന്തി പറഞ്ഞുണ്ടാക്കൽ, തല്ല്, ചതി, ഏതടവ് പ്രയോഗിച്ചാലാണോ എല്ലാം ഇട്ടെറിഞ്ഞ് ഓടിപ്പോവുക അത് പരീക്ഷിക്കുന്നു. ശങ്കരന്റെ പെങ്ങൾ ആങ്ങളയുടെ നേർക്ക് പരീക്ഷിച്ചതും അതാണ്. ഇന്നത്തെ നിലക്ക് അവളുടെ ചായ്പ്പിന് ഇരുന്നൂറ് രൂപ വാടക കിട്ടും. രണ്ടായിരം അച്ചാരം കിട്ടും.

"വെളക്ക് വെക്കണ നേരത്ത് ഞാനെവടപ്പോയിറ്റ് ഇരുന്നൂറ് രൂപ ഇണ്ടാക്കാന്ണ്? ഔ! അന്ന് എന്റിം എന്റെ ശങ്കരൻറിം കണ്ണീന് പൊട്ടീത് കണ്ണീരല്ല, രത്തണ്, രത്തം. പഞ്ചപാവാണ്ടോ എന്റെ ശങ്കരൻ. അതാ കേട്ടതും കരച്ചലാ പിടിച്ചു. സൊന്തം ചോര ഇങ്ങനെ ചീതില്യേ? തോളത്ത്ട്ട് വളത്തീതല്യേ അവളെ? അവളെ കെട്ടിച്ചയക്കാൻ തെങ്ങെത്ര കേറീത്ണ്? മൊളപൊട്ടണ പോലിണ് ശങ്കരൻ ഒറക്കൊറക്കെ കരയണേ? ഞാനും കരഞ്ഞു. ക്ടാങ്ങളും കരഞ്ഞു. ശങ്കരൻ നല്ലോണം ത്തിരി കുടിച്ചട്ടുണ്ട്. ഒര് ചൊമരിൻന്റെപ്രത്ത് കെടന്നൊറങ്ങ്ണ്ട് ആ കൂത്തിച്ചി. എന്നാ, ഒന്ന് വന്ന് നോക്ക്വാ, ക്ടാങ്ങളേങ്ങിലും വിളിച്ചുകൊണ്ടോയി അകത്ത് കെട്ത്താ. ഇണ്ടായില്ല. നേരം വെളക്കട്ടെ. എന്തേങ്ങിലും വഴിണ്ടാക്കാന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ എടത്തേ തൊടേമെ ശങ്കരനും വലത്തേ തൊടമേ ക്ടാങ്ങളും കെടന്ന് ഒറങ്ങി. ഞാനാ ചൊമര്മ്മെ ചാരി ഒരിരിപ്പാ ഇര്ന്നു. നേരം വെളക്കണവരെ. ന്തൂട്ടാ വഴി? ന്തൂട്ടാ വഴി? വെളക്കണവരെ ആലോചിച്ചിട്ടും ഞാനൊര് വഴിം കണ്ടില്ല. ഒര് കാര്യം ഞാനൊറപ്പിച്ചു. തെണ്ടീറ്റായാലും വേണ്ടില്ല വാടകകൊടത്തട്ട്ള്ള കാര്യാള്ളോ. ക്ടാവിൻറരേല് ഒര് വെള്ളിത്തൊരട് മാത്രണ്ട് പണയം വെക്കാൻ. അതും ഇട്ത്തട്ട് ചേവേട്ടന്റെ ബേങ്കില്ക്കോടി. ആൾക്കാര് ന്തൂട്ടേങ്ങിലൊക്കെ പറഞ്ഞോട്ടെ. അന്ന് ചേവേട്ടൻ എന്നെ സഹായിച്ചു. വീട്ല്യാത്തേന്റെ ദുക്കം അനുബവിച്ചെന്നെ അറിയണം ബ്രിജിത്തേച്ച്യേ."

ചെറോണ കരഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തക്ക് ദേഷ്യം വന്നു.

"നിന്ക്ക്പ്പൊ ന്തൂട്ടാ വേണ്ടേ? പഴമ്പുരാണം നിർത്തീട്ട് കാര്യം പറ."

"ഇനിക്ക് വല്ല കണകുണിം അറിയോ! നെലത്ത് കൈയുയർത്തി വീണ് വല്ലക്ഷരം ഞാൻ പടിച്ചട്ട്ണ്ടാ? ലൂസിക്ടാവിനെ എന്റെ കൂടെ ഒന്ന് പറഞ്ഞയച്ചാ പറ്റ്ള്ളോ. അവള് ഗോളേജില് പഠിച്ച കുട്ടിണ്. ഇംഗ്ലീഷറിയണമോള്ണ്. അപേക്ഷ എഴുതിക്കൊടക്കണംന്ന് പറയ്ണ്ട് പള്ളീല്. എന്റെ ചെക്കനോട് പറഞ്ഞപ്പോ അവന് പേട്യാവുണ്ന്ന്. അപേക്ഷ എഴ്താനേ. പഠിപ്പിച്ചട്ടൊന്നും ഒര് കാര്യല്യ. തെങ്ങ്മ്മെക്കേറാൻ അവന്ട്ട് ഇഷ്ടോം ഇല്ല."

മുക്കിമൂളി ബ്രിജിത്ത സമ്മതിച്ചു. സ്വന്തം ഇംഗ്ലീഷിന്റെ കാര്യം ലൂസിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒരു ചെറോണക്കുള്ള ഇംഗ്ലീഷൊക്കെ ഉണ്ടെന്ന് ധൈര്യമായി വിശ്വസിച്ച് വെള്ളപ്പൂവും ചൂടി വന്നതാണ് ലൂസി. ഇപ്പോൾ അച്ചന്റെ പാട്ടും കേട്ട് വിയർത്തൊലിച്ച് നിൽക്കുന്നു. ചെറോണക്കാണെങ്കിൽ അച്ചനേക്കാളും ഇരിക്കപ്പൊറുതി ഇല്ലായ്മയാണ്. അച്ചൻ പറയുന്നത് മുഴുവൻ സ്ഥലത്തിന്റിം വീടിന്റിം കാര്യമാണെന്നാണ് ചെറോണ മനസ്സിലാക്കിയത്. കണകുണ അറിയാത്തതുകൊണ്ട് മനസ്സിലാവാഞ്ഞിട്ടാണ്. മിണ്ടാതെനിൽക്കാൻ ലൂസി ആംഗ്യം കാട്ടി. ആളുകളൊക്കെ ക്ഷമയോടെ കാത്തുനിൽക്കുകയല്ലേ? തലക്കുമീതെ ഒരു മേൽക്കൂരയാണ് പ്രധാനം. വീടില്ലാത്തവർക്ക് വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിന് പാവപ്പെട്ടവരെ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ മീറ്റിംഗാണ്. ആദ്യത്തെ പാവപ്പെട്ടവൻ വരുമ്പോൾ അച്ചൻ അകത്ത് നടന്ന് പൊരിഞ്ഞ പാട്ടാണ്.

ഒബ്-ലാ-ഡി... ഒബ്-ലാ-ഡാ...

ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മുഴുവൻ സംഗീതത്തിന്റെ സെൻസിബിലിറ്റി മാറ്റിയത് ബീറ്റിൽസാണെന്ന് അച്ചൻ പാവപ്പെട്ടവനോട് പറഞ്ഞു. അവനത് തലയാട്ടി സമ്മതിച്ചു. അച്ചൻ പറയുന്നതല്ലേ? ശരിയാവാതിരിക്കോ? അച്ചൻ പാവപ്പെട്ടവന്റെ അടുത്തേക്കിറങ്ങി വന്നു. അവന്റെ കൈപിടിച്ചു. വീട് കിട്ടേരിക്കും. അവൻ ആശിച്ചു. അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

ലിവർപൂളിൽനിന്ന് നാല് പിള്ളേര്. തലേമെ തലതെറിച്ചോറ്റ. കേട്ട്ട്ണ്ടാ? തിരുത്ത്യാ കുറിച്ചു. അരിസ്റ്റോക്രാറ്റുകളുടെ സംഗീത പാരമ്പര്യം? തിരുത്ത്യാകുറിച്ചുന്ന്. കോക്ക്നി ആക്സന്റിലാണ്, കലക്ക്. വല്ലോര്ക്കും വല്ലതും മനസ്സലാവോ? മനസ്സലായില്ലെങ്ങ്യെ വേണ്ടാന്ന്! ദേ, കെടക്കണു നിങ്ങടെ ഓക്സ്ഫോർഡ്. ഞങ്ങള് ലിവർ പൂളിന്റെ തെരുവീന്ന്ണ്. ഞങ്ങള് ഞങ്ങടെ ഭാഷേലാ പാട്ള്ളോ. ഇഷ്ടണ്ടങ്ങി കേട്ടാ മതീട്ടാ.

ന്തൂട്ടാ നിയ്യ് കണ്ണുരുട്ടി പേടിപ്പിക്കണേ? നിന്റെ തൃശൂര് ഭാഷേല് പാട്ടെഴ്തി പാട്യാ എങ്ങനിണ്ടാവ്റാ? അതന്നെ മൊതല്.

നാലുമണിക്കാണ് മീറ്റിംഗ്. വീടും കൂടും ഇല്ലാത്തവർ നേരത്തെതന്നെ ഓടിയലച്ചെത്താൻ തുടങ്ങി. ആളുകൂടുന്തോറും അച്ചന് ഉൽസാഹം കൂടി. അച്ചൻ വരാന്തയിൽനിന്ന് താഴേക്കുള്ള പടികൾ ഓടിയിറങ്ങി. ഓടിക്കയറി. ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ല.

"അറവത്തഞ്ചിലെ ക്രിസ്മസിനിന്ന് ബീറ്റിൽസ് റബ്ബസ്സോളാ എറക്കീത്. മൻസലായാ? ആത്മാവ് റബ്ബറോണ്ട്ന്ന്. ന്തുട്ടാ ആ തലേമെ തല തെറിച്ചോറ്റേരെ അവകാശവാദന്നറിയാ!"

അച്ചൻ പള്ളി കുലുങ്ങുന്ന ഒച്ചയിൽ ചിരിച്ചു. വീട് കിട്ടുമെന്നാശിച്ചു നിൽക്കുന്നവർ കൂടെ ചിരിച്ചു. അച്ചൻ ജനങ്ങളെ ഉറ്റുനോക്കി. എല്ലാവരുടെ കൈയിലും ഉണ്ട് ഒരപേക്ഷാഫോറം. അച്ചൻതന്നെ അച്ചടിച്ച് കൊടുത്തതാണ്. എവിടെ പാർക്കുന്നു? വീട്ടിലാരൊക്കെയുണ്ട്? എന്താണ് തൊഴിൽ? വാർഷികവരുമാനം എത്ര? റേഷൻകാർഡുണ്ടോ? വീട്ടുനമ്പ്രണ്ടോ? വോട്ടവകാശമുണ്ടോ? പല പുഴുക്കൾക്കും വോട്ടവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അപേക്ഷ പൂരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണ് - അച്ചൻ പറയുന്നതൊക്കെ കണ്ണിന്റെ ഇമയാട്ടാതെ കേൾക്കുന്നു. മനസ്സിലായിട്ടൊന്നുമല്ല. എല്ലാവർക്കും എല്ലാ കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാവില്ല.

അതില് വെഷമിക്കണ്ട കാര്യോം ഇല്ല. വീട്. ആരും ആട്ടി ഇറക്കാത്ത ഒരു നുള്ള് മണ്ണ്. ഈ ജന്മത്ത് അത് സാധിക്കുന്നവരല്ല കൂടിനിൽക്കുന്നവർ. മറിയപുരത്ത് സ്ഥലത്തിന് തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന വിലയാണ്. അന്നന്നത്തെ അപ്പം ഉണ്ടാക്കാൻ പറ്റാത്തവർ എങ്ങനെ മണ്ണ് വാങ്ങും? മണ്ണിനു മുകളിൽ ആകാശം വാങ്ങും? അതുകൊണ്ട് അച്ചൻ തെറിപറഞ്ഞാൽപോലും അവര് കേൾക്കും. അച്ചൻ തെറിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല; പകരം കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"we are more popular than jesus now"ന്ന് അവരൊര് കാച്ചാ കാച്ചി. ഇപ്പ ജനങ്ങൾടെ എടേല് ഞങ്ങക്ക്ണ് കർത്താവിനെക്കാളും പോപ്പുലാരിറ്റീന്ന്. എങ്ങനിണ്ട്?

കു-ക്ലസ്-ക്ലാൻന്ന് കേട്ട്ട്ടണ്ടാ? അമേരിക്കേലത്തെ ബീകരവാദ്യോള്ണ്. അവര്ക്കാ എളകി. വദബീഷ്ണ്യാ കൊണ്ടന്നു. തട്ട്യാ കളയുന്ന്ണ് പറഞ്ഞേ. വിശ്വാസത്ത്മ്മ്ല് തൊടേ? ങ്ആഹ!

തൊട്ടുമുന്നിൽ നിൽക്കുന്നവന്റെ തോളത്ത് കൈയിട്ട് അച്ചൻ അവനെയും കൂട്ടി രണ്ടുചാൽ നടന്നു. അവനോട് ഒച്ച താഴ്ത്തി ചോദിച്ചു.

"ആ ക്ടാങ്ങള് പറയണേന്റെ അർത്തം വല്ലതും കു-ക്ലസ്-ക്ലാന് മനസ്സിലാവുടാ? ഇല്ല. വിവരല്യാത്ത പിശാശ്ക്കള്.

കത്തീം വെട്ടോത്തിം ഇട്ത്ത് കൊറണ്ണത്തിനെ കൊല്ലാനറിയാം. അല്ലാണ്ട് ലോകത്തിന് ഉപകാരള്ള വല്ലതും ഏതേങ്ങിലും ബീകരവാദ്യോള്ക്ക് അറിയ്രാ? അറിയില്ല. കത്ത്യോണ്ട് കുത്താൻ ആര്ക്കാ അറിയാത്തേ? നിന്ക്കറിയില്ല്യേ? ഇനിക്കറിയില്ല്യേ? നിന്ക്ക് റേഷൻകാർഡ്ണ്ടാ?"

അച്ചൻ അപേക്ഷാഫോറങ്ങൾ വാങ്ങിവെക്കാൻ തുടങ്ങി. അത് വാങ്ങിവെച്ചാലുടനെ വീടുകിട്ടുമെന്ന ആശയോടെ ജനങ്ങൾ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"മ്മറെ നാട്ടില് അങ്ങനെ ഏതേങ്ങിലൊര്ത്തൻ പാട്ടാ പാടീറ്റ് വിപ്ലവണ്ടാക്കീട്ട് ണ്ട്റാ? ഇല്ല്യാ. എന്തേ? അനുഭവം കൊണ്ടന്നട്ടില്ല്യ പാട്ടില്ക്ക്. അതന്നെ. ന്തുട്ട്ണ് അനുഭവം? നിൻെറ്യാക്കെ ഈ ജീവിതന്നെ! വീടും

കുടീല്യാണ്ട് ക്ടാങ്ങളിം വലിച്ചട്ട്ള്ള ഓട്ടല്ല്യേ? അവറ്റേരെ വായേലക്ക് വല്ലതും കൊടുക്കാൻ കെടന്ന് വലിക്കണ ചക്രശ്വാസല്ല്യേ? അത്ണ് അനുഭവം. അത് മറിയപുരത്ത് മാത്രമല്ല ലിവർ പുളിലുണ്ട്. അവരത് പാട്ടില്ക്കാ കൊണ്ടന്നു. അതുവരെള്ള പാട്ടാ മാറി. സംഗീതത്തിന്റെ ചരിത്രാ മാറീന്ന്. സംഗീതത്തിന്റെ ചരിത്രം മാറ്യാ പട്ടിണി മാറ്റോ? മാറും. വീട് കിട്ട്ടോ? കിട്ടും."

വട്ട്. വട്ട്. അച്ചന് വട്ടാണ്. ദ്ാരടെ കാര്യാ അച്ചനീ പറയണേ? ആ നാല് ചെക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ അവരുടെ അറിവിലേക്കായി അച്ചൻ നീട്ടിപ്പറഞ്ഞു. ജോൺ... പോൾ... ജോർജ്.... റിങ്കോ!

വീടില്ലാത്തവരുടെ ക്ഷമ നശിച്ചു. ക്ഷമ നശിച്ചാൽ പറ്റ്ോ? ചെറിയ കാര്യല്ല അച്ചൻ പറയണേ. തലക്കുമീതെ ഒരു മേൽക്കൂര ഉണ്ടാക്കിത്തരുമെന്നാണ്. അതും ജാതിമതഭേദമില്ലാതെ, ഇടവകയുടെ അതിരിലുള്ള എല്ലാ പാവങ്ങൾക്കും. പാവങ്ങൾക്ക് ഒരു ജാത്യാളേള്ളാ. അച്ചൻ പറഞ്ഞു. ദാരിദ്ര്യം, ഇല്ലായ്മിം വല്ലായ്മിം. അതീന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻള്ള പെടച്ചിലിന്യാണ്, അവര് ദൈവം, ദൈവംന്ന് വിളിക്കണത്.

അച്ചൻ എന്തൊക്കെ പരഞ്ഞാലും നാട്ടുകാർക്ക് സംശയമുണ്ട്. കാക്കാശ് കൈയിലില്ലാത്ത അച്ചൻ വിചാരിച്ചാൽ നടക്കുന്ന കാര്യമാണോ ഇത്രേം പേർക്ക് വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കല്? പാട്ടും പാടി നടക്കുന്നപോലെ എളുപ്പമാണോ കാശുണ്ടാക്കല്? ഒക്കേറ്റ്നും പൊറമെ സ്ഥലം വേണ്ടേ? സുചികുത്താൻ സ്ഥലം ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥേലാണ് മറിയപുരത്തെ അങ്ങാടികൾ. കൂട്ടിമുട്ടി ഇടിച്ചിടിച്ച് നിൽക്കുന്ന ചുവരുകൾ. ഒരു വീട്ടിൽ നെടുവീർപ്പിട്ടാൽ മറ്റേ വീട്ടിൽ കേൾക്കാം. തൽക്കാലം കാശോസ്ഥലമോ അച്ചന്റെ കൈയിലില്ല. പ്രസംഗം മാത്രമാണ് മൂലധനം. വൈകുന്നേരമായാൽ അച്ചൻ കവലയിലേക്കിറങ്ങും.

"മറിയപുരമേ ലജ്ജിക്കുക! തല ചായ്ക്കാനിടമില്ലാതെ മനുഷ്യപുത്രൻ ഇഴയുന്ന നിന്റെ മണ്ണിൽ അതാ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു അഹങ്കാരത്തിന്റെ ഗോപുരങ്ങൾ."

അതുകേട്ടതും കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു പ്യൂൺ ചെക്കനെ വിളിച്ചു.

"അങ്ങ്ട്ള്ള ആ ജനല്യാ അടച്ചേരാ"

ജനലടച്ചാൽ അച്ചൻ വാതിലിന്റെ നേരെനിന്ന് അലറും.

"സമ്പന്നരേ ലജ്ജിക്കുക. ആരുടെ കണ്ണീരിന്റെ ഉപ്പാണ് നിങ്ങളുടെ നോട്ടുകെട്ടുകളിൽ? ആരുടെ വിയർപ്പാണ് നിങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിൽ?"

"ന്തുട്ടാ ഈ അച്ചൻ വൃത്തികേട് പറയണേ? അടക്കരാ വാതല്."

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു പ്യൂൺ ചെക്കനെ പിടിച്ചൊരുന്ത്. അവൻ മോന്തകുത്തി വീണില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ ഭാഗ്യം.

അച്ചന്റെ പ്രസംഗം മുഴുവൻ നുണയാണെന്ന് ചേറു പറഞ്ഞു. ബാങ്കിലേക്ക് വന്ന ഇടപാടുകാരിൽ പലരും ചേറുവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി തലയാട്ടി. ഇളിച്ചുനിന്നു. ഇറ്റലി, ജർമനി, അമേരിക്ക അങ്ങനെ

പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും അച്ചന്റെ കൈയിലേക്ക് മലവെള്ളം പോലെ പണം വര്ണ്ണ്ട്. ഒരു കീറലോഹയും പൊളിഞ്ഞ ഗിത്താറും നാട്ടുകാരെ പ്പറ്റിക്കാനുള്ള അടവാണ്. ഇതൊക്കെ ചേറു പത്രത്തിൽ കൊടുക്കും. ചേറു പറഞ്ഞത് വിശ്വസിക്കാത്തവരായിരുന്നു മറിയപുരത്തെ ഭൂരിപക്ഷവും. പക്ഷേ, അവർക്കാർക്കും മിണ്ടാട്ടമില്ല. അതുകൊണ്ട് ചേറു പറഞ്ഞതു മാത്രം മറിയപുരത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കിടന്നിളകിമറിഞ്ഞു. അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"അവന് വിവരല്യ, തമ്പ്രാൻ സഹായിച്ച് ജെർമനീന്നങ്ങാനും കാശ് വന്നാ ഈ മറിയപുരത്തിന്റെ മോച്ചായ ഞാൻ മാറ്റും."

അച്ചന്റെ ഡയറിയിൽ സ്വപ്നങ്ങളുടെ ഒരു കണക്കെഴുത്തു പേജും ഉണ്ട്. അതിലൊരെണ്ണം 'നൂറുശതമാനം പാർപ്പിടം' എന്ന അതിമോഹമാണ്. അതും നോക്കി നെടുവീർപ്പിടുന്നത് ഒന്നും രണ്ടും തവണയല്ല. നെടുവീർപ്പു കൾ സ്വപ്നത്തെ യാഥാർഥ്യമാക്കാൻ സഹായിക്കും എന്ന് അച്ചൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മറിയപുരത്തുകാർക്ക് അഴിമതിക്കാരെ വലിയ ബഹുമാനമാണ്. കണി മംഗലം പഞ്ചായത്ത് കോൺഗ്രസ് ഭരിക്കുമ്പോൾ രാമൻകുട്ടി ഏഴ്ശ്ശനും കമ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരിക്കുമ്പോൾ സഖാവ് ലോനക്കുട്ടിയും അഴിമതിക്കാരായി. നാണംകെട്ടും പണം നേടിക്കൊണ്ടാൽ നാണക്കേടാ പണം തീർത്തുകൊ ള്ളുമെന്ന് മറിയപുരത്തുകാരും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. പണമില്ലാത്തവൻ പിണ മാണെന്ന് പഞ്ചായത്താപ്പീസിന്റെ മതിലുകളിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. (ആ രാണാവോ). അതുകൊണ്ട് എല്ലാ പിണങ്ങളും കൂടി രാമങ്കുട്ട്യെഴ്ശ്ശനെയും ലോനക്കുട്ടി സഖാവിനെയും അതിരറ്റ് ബഹുമാനിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കുന്നു. മാറിമാറി ജയിപ്പിക്കുന്നു. അഞ്ചുകൊല്ലം രാമങ്കുട്ട്യെഴ്ശ്ശൻ അഴിമതി ചെയ്താൽ അഞ്ചുകൊല്ലം ലോനക്കുട്ടി സഖാവ് അഴിമതി ചെയ്തോട്ടെ. ജെനാദിപത്യല്ലേ? ആര്ക്ക് വേണങ്ങിലും അഴിമതി ചെയ്യാലോ. അഴിമ തിക്കെതിരെ കുരിശുയുദ്ധം വേണമെന്ന് വാദിച്ച് പി.ടി.പീറ്റർ തെരഞ്ഞെ ടുപ്പിന് നിന്നപ്പോൾ മറിയപുരത്തുകാർ ചിരിച്ചു കൂവി തോൽപ്പിച്ചുവിട്ടു. കെട്ടിവെച്ച പണം കിട്ടിയില്ല. പി.ടി.പീറ്റർ ക്ലാസിൽ പഠിപ്പിച്ചു:

"ഇതണ്ടാ ജനാധിപത്യം. തട്ടിപ്പും വെട്ടിപ്പും മത്തങ്ങിം കൊണ്ട് നടക്ക ണോരെ പിന്നിം പിന്നിം കസേരേലക്കാ പിടിച്ചിരുത്തും. നീതിമാനെ കല്ല്ട്ത്തെറിഞ്ഞ് ഓടിക്കും. എങ്ങനെ ചുവ്വാവാന്ണ് ഈ നാട്?"

ഒരഴിമതിക്കാരെനെന്ന നിലയിൽ അച്ചനെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്ത് ബഹുമാനിക്കാൻ മറിയപുരത്തുകാർക്ക് മടിയുണ്ട്. കൊട്ടേക്കാ ടൻ ചേറു പറയുന്നത് ഒരു ചെവിയിൽ കൂടെ കേട്ട് അവർ മറ്റേ ചെവി യിൽകൂടെ വിട്ടു.

ആരെന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും അച്ചന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ മറിയപുരത്തു കാരുടെ തലയിലെ ചില 'നട്ടുകൾ' ഒന്നു മുറുക്കി വിട്ടിട്ടുണ്ട്. പള്ളിവേറെ അച്ചൻ വേറെ എന്ന മനോഭാവത്തോടെയാണ് മറിയപുരത്തെ ഹിന്ദുക്കളും ഒരേയൊരു മുസ്ലിം കുടുംബവും അച്ചനെ സ്വന്തം ആളായിക്കാണുന്നത്.

എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയാണ് അച്ചൻ നിലകൊള്ളുന്നത്. ക്രിസ്തുവും അങ്ങ നെയായിരുന്നു. പുറജാതിക്കാരെയും പുറദേശക്കാരെയും ഒരുപോലെ സ്വീകരിച്ചു. പിന്നെ അഴിമതി, ജർമനീന്ന് പണം വന്നാൽ നാടിന്റെ മുഖ ച്ഛായ മാറ്റുമെന്ന് പറഞ്ഞ് അച്ചൻ നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒടുവിൽ രണ്ട് വാചകം ഉണ്ടായിരുന്നു. കശൊക്കെ കൊട്ടക്കണക്കിന് ഇങ്ങ്ട് വര്ണ്ണ്ട്. പക്ഷേ, അതെവടക്കാ പോണേന്ന് മാത്രം ഇനിക്കറിയില്ല. ങ്ആ. മ്മക്കെന്തിന്ണ്ടാ വെള്ളക്കള്ളന്മാര്ടെ കാശ്? ഇവിട്യന്നിണ്ടല്ലോ ഇഷ്ടം പോലെ കറ്ത്ത കള്ളന്മാര്.

അമ്മേനെ തല്ല്യാലും രണ്ടുപക്ഷം. അച്ചൻ അഴിമതിക്കാരനാണെന്ന് ഉറച്ച് വിശ്വസിച്ചവരും മറിയപുരത്തുണ്ട്. അച്ചൻ കള്ളനാണ്. കള്ളന്മാ രുടെ രാജാവാണ്. കിട്ടണ കാശ് മുഴുവൻ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കടത്താണ്. എന്നിട്ട് പിച്ചച്ചട്ടിം പിടിച്ച് നാട്ടുകാരുടെ മുമ്പില് നാടകം കളിക്കാണ്. വിശ്വ സിക്കണ്ടാട്ടാ അച്ചന്മാരിലും ചെകുത്താന്മാരുമുണ്ട്.

പ്രസംഗംകൊണ്ട് അച്ചന് നൂറും ഇരുന്നൂറുമായി ഒരു ചെറിയ തുക ദിവസവും പിരിഞ്ഞുകിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എത്ര വയ്യെങ്കിലും അച്ചൻ പ്രസംഗം മുടക്കിയില്ല. കവലകളിൽ ആളുകൾ കാത്തുനിന്ന് പ്രസംഗം കേട്ടു. പ്രസംഗത്തിനിടയിൽ ബീറ്റിൽസ് കേറിവരുന്നത് കാണാൻവേണ്ടി മാത്രം വലിയ പണക്കാരന്മാരുടെ വീട്ടിലെ പിള്ളേരും കാത്തുനിന്നു.

മറിയപുരത്ത് ആകെ ഭൂമി കൈയിലുള്ളത് നാലഞ്ചാളുകൾക്കാണ്. പഴയ തറവാട്ടുകാരിൽ ചിലർക്ക്. കനാൽമണ്ടയിൽകിടക്കുന്ന ബ്രിജിത്ത യുടെ കശുമാവിൻ തോപ്പാണ് അതിൽവെച്ച് കണ്ണായസ്ഥലം. വറ്റാത്ത രണ്ടുകിണറുണ്ട് അതിൽ. കശുമാവിന് പുറമെ അനേകവർഷം പഴക്കമുള്ള പലജാതിമരങ്ങളും ഉണ്ട്. കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു അതിന് ചോദിക്കുന്ന വില കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞുനോക്കി. ദേവേന്ദ്രൻ വന്ന് ചോദിച്ചാലും അത് വിൽക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ലെന്ന് ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. ചേറുവിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു പ്ലാനുണ്ട്. മറിയപുരത്ത് ഒരു സിനിമാതിയേറ്റർ ഇല്ല. സിനിമ കാണാൻ തൃശൂര് ജോസിലും രാമവർമയിലും ഇടിയോടിടി പൊടിയരിക്കഞ്ഞി. തൃശൂര് മാതായിൽ 'ചെമ്മീൻ' സിനിമ ഓടിയ ഓട്ടം കണ്ട് അന്ന് മന സ്സിൽ കരുതിയതാണ് ചേറു. കാശ് വാരാൻ ഇതിലും പറ്റിയ പണി വേറെ ഇല്ല. പക്ഷേ, മറിയപുരത്ത് പറ്റിയ സ്ഥലം കിട്ടണം. ബ്രിജിത്തയുടെ സ്ഥലം പോലെ പറ്റിയ വേറൊരു സ്ഥലം ഇല്ല. അത് കിട്ടണങ്കി ആ തള്ള ചാവണം.

പാപ്പാനഗർ നിർമ്മിക്കാൻവേണ്ടി അച്ചൻ കണ്ടുവെച്ചതും ബ്രിജിത്ത യുടെ സ്ഥലമാണ്. കൂടിവെള്ളത്തിന് മുട്ടില്ല. അച്ചൻ ചെന്നുചോദിച്ചപ്പോഴും ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു: വിൽക്കുന്നില്ല.

വിൽക്കാനാര് പറഞ്ഞു? അച്ചൻ ചോദിച്ചു. ഇഷ്ടദാനം തന്നാൽ മതി. ബ്രിജിത്തക്ക് സ്വർഗത്തിലേക്കുള്ള വഴി ആ കശുമാവിൻതോപ്പിൽകൂടി യാണ് എന്നും അച്ചൻ സൂചിപ്പിച്ചു.

"അച്ചന് വേറെ പണീല്യേ? ഞാനവടെ റബ്ബറ് വെക്കാൻ പൂവ്ണ്. കശു മാവിന്ന് വരുമാനം കൊറവാ. റബ്ബറുന്തോട്ടത്തീക്കോടീം സ്വർഗത്തീപ്പൂവാം."

ബ്രിജിത്തക്ക് ഇന്യൈന്ത്യുട്ടിന്ണ് വരുമാനം? ചാവുമ്പോ കെട്ട്യെട്ത്ത് കൊണ്ടുവോ?"

ചത്തുനോക്കട്ടെ എന്നിട്ടുപറയാം എന്നായിരുന്നു ബ്രിജിത്തയുടെ മറുപടി. ലൂസിക്കാകെ മനോവിഷമമായി. എന്തോരം പാവങ്ങൾക്ക് വീടുണ്ടായേനെ! 'പാപ്പാനഗർ' ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അച്ചന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ലൂസിയെ ആവേശം കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ നോട്ടീസിൽ പറയുന്ന വിവരങ്ങൾ ലൂസി തീരെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അച്ചന് അഴിമതി നടത്താൻ കഴിയില്ല. അതിനുള്ള തെളിവ് ലൂസിയുടെ വിശ്വാസം മാത്രമാണ്. ചെറോണക്ക് അപേക്ഷാഫോറം പൂരിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ ലൂസിയുടെ മനസ്സിൽ പാപ്പാനഗറിലെ വീടുകൾ നിരന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പത്തിരുപത് കുട്ടികൾ പാപ്പാനഗർ അങ്ങാടിയിൽ ഓടിക്കളിച്ചിരുന്നു. പാപ്പാനഗറിലെ ചെറോണയുടെ സ്വന്തം വീട്ടിൽ വിരുന്നുകാരിയായി പോകുന്നത് അവൾ സ്വപ്നം കണ്ടു. അപ്പോൾ ചെറോണ ലൂസിയെ സൽക്കരിക്കും. എങ്ങനെയായിരിക്കും ആ സൽക്കാരം? അന്നായിരിക്കും ചെറോണയുടെ പല്ലുകൾ മുത്തുകളാവുക.

പിറ്റേ ഞായറാഴ്ചക്കുർബാനയിലെ അച്ചന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ബ്രിജിത്ത കുപിതയായി. കടന്നല് കുത്തിയ മോന്തയോടെ എഴുന്നേറ്റുപോയി. ധനവാത്തികൾ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴയിലൂടെ കടക്കുന്നതുപോലെ ദുഷ്കരം എന്നാണ് അച്ചൻ പ്രസംഗിച്ചത്. മറിയപുരത്തെ ഒരേയൊരു ധനവാത്തി ബ്രിജിത്തയാണ്. ബാക്കിയൊക്കെ ധനവാന്മാരാണ്. ഒരൊറ്റ പ്രസംഗം കൊണ്ട് മൂന്നേക്കർ കശുമാവിൻതോപ്പ് അച്ചന് കിട്ടില്ലെന്നുറപ്പായി.

"കശുമാവുംതോപ്പ് പോയിട്ട് കശുമാവിന്റൊരെല കൊട്ക്കില്ല, ഞാൻ. കക്കാൻ നടക്ക്ണ്. പാവങ്ങള്ക്ക് വീട്ണ്ടാക്കാനാ. ശുത്ത നൊണ! ആ ഞായം പറഞ്ഞട്ട് ഇസ്കാലോ."

ചേറുവിന്റെ നോട്ടീസ് ബ്രിജിത്തയുടെ തലക്കടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലൂസിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. അച്ചൻ അത്തരക്കാരനല്ല. സ്ഥലം കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും വേണ്ട, ഇല്ലാവല്ലന്തി പറഞ്ഞുണ്ടാക്കരുത്. തറുതല പറഞ്ഞതിന് ലൂസിക്ക് തല്ലുകൊണ്ടു. കശുമാവുംതോപ്പ് കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ട് പോകുന്ന സ്വർഗമാണെങ്കിൽ അതാ പോട്ടെ എന്നായിരുന്നു ബ്രിജിത്തയുടെ അന്തിമ തീരുമാനം.

അച്ചൻ കശുമാവിൻതോപ്പ് ചോദിക്കാൻ ചെന്ന വിവരം മണത്തറിഞ്ഞ് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു വിൽസനെയും കൂട്ടിവന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ ആങ്ങളയുടെ മോന്റെ മോനാണ് വിൽസൻ. വെളുത്തു മെഴുമെഴാന്ന് മുഖമുള്ള വിൽസന്റെ നോട്ടത്തിൽ അറപ്പുണ്ടാക്കുന്ന എന്തോ ഒന്ന് ഉണ്ടെന്ന് ലൂസി കണ്ടുപിടിച്ചു. വേണമെങ്കിൽ സുന്ദരനെന്ന് വിളിക്കാവുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ് വിൽസൻ. പക്ഷേ, ലൂസിക്കിഷ്ടമായില്ല. രണ്ടാമത്തെ നോട്ടത്തിൽ തോടിനുള്ളിലേക്ക് വലിയുന്ന കുഞ്ഞി ജന്തുവിനെപ്പോലെ അവൾ അടുക്കളയിലേക്ക് വലിഞ്ഞു. അയാൾ പക്ഷേ, പിന്നാലെ വന്നു. പൊരുന്നക്കോഴിയെപ്പോലെ പരുങ്ങിപ്പരുങ്ങി നടന്നു.

"ഇത്തിരി വെള്ളട്ക്ക്റീ മോളേ"

ലൂസി വെള്ളമെടുത്ത് കൊടുത്തു. ലൂസിയുടെ നോട്ടം നിലത്തേക്കായിരുന്നു.

ഗ്ലാസ് തിരിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ വിൽസൻ ഒരു ഇളിഞ്ഞ ചിരിയോടെ ലൂസിയുടെ മുലയിൽ പിടിച്ചമർത്തി. പിടഞ്ഞ് അകത്തേക്ക് വളഞ്ഞുപോയ ലൂസിയെ നോക്കി അവൻ വൃത്തികെട്ട രീതിയിൽ ഒരു കണ്ണടച്ചുകാട്ടി. ലൂസി ഓടി മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി. പട്ടി. പട്ടി. പട്ടി. അവൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പട്ടികളുടെ നടുവിൽ തന്നെ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടുപോയ അജ്ഞാതരായ രണ്ടാളുകളോട് അവൾക്ക് കടുത്ത പക തോന്നി. ആ പകയോടെ ലൂസി അലക്കുകല്ലിന്മേൽ കുത്തിയിരുന്നു. ബ്രിജിത്ത പലതവണ വിളിച്ചിട്ടും അവൾ കേട്ടില്ലെന്ന് നടിച്ചു. കൈയിൽ കിട്ടിയ കല്ലെടുത്ത് അവൾ എറിഞ്ഞതൊക്കെ, ആരെന്നറിയാത്ത അവളുടെ തന്തയെത്തന്നെ ആയിരുന്നു. അയാൾ എവിടെ ആയിരുന്നാലും ഈ കല്ലുകൾ അയാളുടെ തല തകർക്കട്ടെ.

ഭാഗം 2

അഞ്ചേരിപ്പാടം എറണാകുളത്തുള്ള നടേശൻ മുതലാളിയുടെ വകയാണ്. മറിയപുരത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിരിൽ ആകാശം മുട്ടി അതങ്ങനെ പരന്നുകിടക്കുന്നു. അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് പുല്ലുവലിക്കാനും കൊയ്യാനും കെട്ടാനുമൊക്കെ മറിയപുരത്തെ പെണ്ണുങ്ങൾ പോകാറുണ്ട്. ചീര, ചിറ്റേനി, ചമ്പാവ്, തവളക്കണ്ണൻ, അയ്യാറെട്ട്. പൊന്നുവിളയും എന്നൊന്നും പറഞ്ഞാൽ പോര. ശരിക്കും പൊന്നുതന്നെ!

അഞ്ചേരിപ്പാടംപോലെ കുന്നും മലയും പുഴയും ഒക്കെയുണ്ട് നടേശൻ മുതലാളിക്ക്. പൊള്ളാച്ചിയിൽ ഒരു കുന്ന്, വയനാട്ടിൽ ഒരു കാട്, മൂന്നാറിൽ ഒരു മല, എറണാകുളത്ത് ഒരു കടൽ, അങ്ങനെ പോകുന്നു നടേശൻ മുതലാളിയുടെ സ്വത്തുക്കൾ.

"കയ്യീ കാശ്ണ്ടങ്ങില് ലൂസിമോളേ, മ്മക്കൊര് കൊളാ വാങ്ങി ഇടാർന്നു. മുണ്ടലക്കാൻ വെള്ളല്ല്യാണ്ട് ഇങ്ങനെ കെടന്ന് വലയണ്ടല്ലാ."

ചെറോണ പറഞ്ഞ് ചിരിച്ചു.

ലൂസിക്ക് ആ 'ഐഡിയ' വളരെ ഇഷ്ടമായി. ചെറോണ വാങ്ങുന്ന കുളം എങ്ങനെയായിരിക്കണം? അടുക്കളപ്പണികൾക്കിടയിൽ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി ലൂസി കുളം നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കുളം കാണാത്തവൾ. ഒരു പുഴ കാണാത്തവൾ. ഒരു തോട് കടക്കാത്തവൾ. ഒരു കായലോ കടലോ. കഷ്ടം! ലൂസി ഇന്നോളം ഒരു താമരപ്പൂവ് കണ്ടിട്ടില്ല. സെലീനയുടെ വീട്ടിലേക്ക് പോകുംവഴി ചേറ്റുപുഴ പാലത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും ആമ്പൽ പുത്തുനിൽക്കുന്നത് ഒറ്റനോക്ക് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. കരയിൽ നിന്നൊരു മരം വെള്ളത്തിലേക്ക് ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്നതും അതിന്റെ ചെറിയൊരു കൈച്ചില്ല വെള്ളത്തിൽ തല്ലിത്തല്ലി കളിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ബ്രിജി

ത്തയുടെ കൂടെ കാറിലിരുന്ന് പോകുമ്പോഴാണ് അത് കണ്ടിട്ടുള്ളത്. കാറിൽ കേറിയാലുടനെ ബ്രിജിത്ത സ്പീഡ് കുട്ടാൻ പറയും. എത്ര സ്പീഡിൽ ഓടിച്ചാലും "ദെന്തൂട്ട്ണ്ടാദ്? കാളവണ്ട്യാ?" എന്ന് ചോദിച്ച് ഡ്രൈവറെ ചീത്ത പറയും. ചേറ്റുപുഴ പാലത്തിന്റെ മോളിൽവെച്ച് കാറ് ചീത്തയാകണേ എന്ന് ലൂസി പ്രാർത്ഥിച്ചു. നിറഞ്ഞുപരന്നുകിടന്ന് ഓളംവെട്ടുന്ന വെള്ളം കണ്ടാൽ മറിയപുരത്തെ ഏതു പെൺകുട്ടിക്കും മനസ്സിളകും. നിമിഷങ്ങൾ മാത്രം കാണാൻ കിട്ടിയ ആ കാഴ്ചയിൽനിന്നാണ് ലൂസി ചെറോണയുടെ കുളം നിർമ്മിച്ചത്. അല്ലാതെ മറിയപുരത്തെവിടെ കുളം? കുളം കുത്താൻ സ്ഥലം? ചെറോണയുടെ കുളത്തിന്റെ കരയിൽ ലൂസി ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല അലക്കുകല്ല് കൊണ്ടിട്ടു. വെറുതെ ഒന്ന് കുത്തിത്തിരുമ്പിയാൽ മതി, മുണ്ടുകൾ വെളുത്ത് തുമ്പപ്പൂവുപോലെയാവും. ആ കുളത്തിൽനിന്ന് കുളിച്ചുകേറി നടന്നുപോകുമ്പോൾ മുടിയിൽനിന്നിറ്റുവീഴുന്ന വെള്ളത്തുള്ളികൾ കൊണ്ട് ലൂസി വഴി അടയാളപ്പെടുത്തിയിടും. സേതു വേണമെങ്കിൽ കണ്ടുപിടിച്ച് വന്നോട്ടെ.

'പാപ്പാനഗർ' നിർമ്മിക്കാൻ അഞ്ചേരിപ്പാടം കിട്ടുമോ എന്നുനോക്കാൻ അച്ചൻ എറണാകുളത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ഐലന്റ് എക്പ്രസിന് ടിക്കറ്റെടുക്കാൻ അച്ചൻ ക്യൂ നിൽക്കുമ്പോൾ കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവും ഓപ്പനും സെന്തോമാസ് കോളേജിലെ ഒരു മാഷുംകൂടി മാഷുടെ പുതിയ അമ്പാസഡർ കാറിൽ എറണാകുളത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വെറും യാദൃച്ഛികം.

അച്ചൻ എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഓപ്പനും ചേറുവും സെന്തോമാസിലെ മാഷും സീലോർഡിൽ മുറിയെടുത്ത് നടേശൻ മുതലാളിയെ കെണിവെച്ചുപിടിച്ചു. എത്രവലിയ മുതലാളിയാണെങ്കിലും നടേശന്റെ മണ്ടയിൽ ഇതുവരെ ഓടാത്ത 'ഐഡിയ'കളാണ് അവർ തൃശൂരുനിന്ന് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. നടേശൻ മുതലാളി ചെവികൊടുത്തു. അഞ്ചേരിപ്പാടത്തിന്റെ കാര്യമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതെന്ന് മനസ്സിലായപ്പോൾ നടേശൻ മുതലാളിക്ക് അദ്ഭുതമായി.

"നിങ്ങ കൃഷിക്കാരണാ?"

"കൃഷിക്കാരാ? ഞങ്ങളാ? ജോറായിട്ട്ണ്ട്. ഞങ്ങക്കെന്താ പ്രാന്തണ്? ഇത് കൃഷി വേറെ. പറഞ്ഞരാം. മൊതലാളി ഒന്നും അറിയണ്ട. അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് മണ്ണടിക്കാൻ സമ്മതിച്ചാ മാത്രം മതി."

"പാടത്ത് മണ്ണടിക്കിണാ? എന്താണീ പറയണത്? എനിക്ക് കാര്യം തിരിയണില്ലട്ടാ. തെളിച്ച് പറയടാ."

ചേറുവും സെന്തോമാസിലെ മാഷും കസേര മുന്നിലേക്ക് കുറേക്കൂടി വലിച്ചിട്ടിരുന്നു.

"ഇപ്പ മൊതലാളിക്ക് അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത്ന്ന് എന്ത് കിട്ടും?"

ഇവന്മാരോട് കണക്ക് പറയണ്ട കാര്യം തനിക്കെന്ത് എന്ന മട്ടിൽ നടേശൻ മുതലാളി ഇരുന്നു. നഖം കടിച്ചു.

"ഇപ്പെന്ത് കിട്ട്ണ്ണെങ്കിലും അതിന്റെ പത്തെരട്ടിണ് ഞങ്ങള് കൊണ്ട്ന്ന് കയ്യിത്തര്ാ. അപ്പഴാ?"

നടേശൻ മുതലാളി നഖം തുപ്പി. ചേറു എല്ലാവരെയും ഒന്നുകൂടി നോക്കിയിട്ട് തൃശൂരിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവന്ന ഐഡിയ വിശദീകരിച്ചു.

പാടത്ത് മണ്ണാ അടിച്ചട്ട്, നോക്ക്യേൻ, പത്തും പതനഞ്ചും സെന്റ് വീതള്ള കഷ്ണങ്ങളാ ആക്ക്ണ്. തൃശൂരിന്റെ ചിറ്റുവട്ടത്തൊന്നും വീടുവെക്കാൻള്ള സ്ഥലം കിട്ടാൻല്യ. അറിയ്യാ? ഞങ്ങടെ മറിയപുരത്തെ ഒരു സെന്റ് സ്ഥലത്തിന്റെ വെല എന്ത്ണ്? കൈപൊള്ളും തൊട്ടാ.

"അപ്പ നിങ്ങ സ്ഥലം കച്ചോടക്കാരണാ?"

"അയ്യേ! ദേ, ഈ ഇരിക്കണത് കോളേജ് മാഷ്ണ്. ഇവൻ ഗൾഫുകാരൻ. ഞാൻ ബാങ്ക് മാനേജര്, മ്മള് ചിയ്യാൻ പോണത് വീടിന്റെ ചെല എടവാട്കള്ണ്. അഞ്ചാ പത്താ പതനഞ്ചാ സെന്റ് സ്ഥലത്ത് ആള്കള്ടെ കൊക്കിലൊതുങ്ങ്യ തൊകക്ക് ഒരു വീടാ ഇണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും. രണ്ട് ബെഡ്റൂമാ മൂന്ന് ബെഡ്റൂമാള്ള പലേ ടൈപ്പ് വീട്കള്. ഒര് കഷ്ണം സ്ഥലത്ത് ഒരു ബിൽഡിംഗ്സ്. അങ്ങനെ അഞ്ചേരിപ്പാടം നറച്ചാ ബിൽഡിംഗ്സ്കള്! ബിൽഡിംഗ്സ്കള്ടെ എടക്കോടെ ടാറ്റോഡ്, കറന്റ്, ഫോൺ, പൈപ്പ് കണക്ഷൻ, കളിസ്ഥലം, കെണറ്, വെള്ളം, പൂങ്കാവനം, എന്തിന് പറയ്ണു അപ്പന്വമ്മ്യല്ലാത്ത സകല ഗുല്മാല്കളും അഞ്ചേരിപ്പാടത്തക്കാ എത്തിക്ക്ണ്. ചെറ്യേ തോതില് ഒരു സൊർഗലോകണ്, പ്ലാൻ. മൊതലാളീരെ ബാര്യേരെ പേരെന്തൂട്ട്ണ്? ശാന്താന്നല്ലേ, മ്മക്കത് ശാന്തീന്നാക്കാം. ശാന്തിനഗർ. ഇത്തിരി ശാന്തിം സമാധാനോം എല്ലാര്ക്കും കിട്ടട്ടെ. മൊതലാളീരെ ബാര്യേരെ പേരില് ഒരു സ്മാരകാ ഇരിക്കട്ടെ.

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുന്റെ വായലെ നാക്ക്! എന്റമ്മോ!

കല്ലൊരല് കല്ലൊരല്പോലെ ആരോഗ്യത്തോടെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ ഭാര്യക്ക് സ്മാരകം പണിയാൻ വന്ന ചേറുവിനെ നടേശൻ മുതലാളി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. കോളേജ് മാഷെയും ഗൾഫുകാരനെയും നോക്കി. സെന്തോമാസിലെ മാഷ് തരക്കേടില്ല. ഓപ്പൻ എന്നവന്റെ തലയിൽ ബിസിനസിന്റെ വര വരച്ചിട്ടില്ല. എന്നാലും കുഴപ്പമില്ല. കച്ചോടം ഉറപ്പിക്കാം. നടേശൻ മുതലാളി, ചേറുവിനെയല്ല, സെന്തോമാസിലെ മാഷിനെ നോക്കി ചിരിച്ചു. സെന്തോമാസിലെ മാഷ്– മറിയപുരത്തെ വരാനിരിക്കുന്ന ബ്ലേഡ്കമ്പനി, മാഷുടെ വകയാണ്. ഇതുപോലെ നാലു മാഷുമാരുടെ സ്ത്രീധനത്തുകയാണ് മൂലധനം. നൂറു രൂപക്ക് മാസത്തിൽ പത്തുരൂപ പലിശ. മാഷുടെ സ്ത്രീധനം ക്യാഷായിട്ട് മൂന്നുലക്ഷവും പൊന്നായിട്ട് മൂന്നുലക്ഷവും വരും. അഞ്ചുലക്ഷം മുടക്കിയാൽ മാസം അമ്പതിനായിരം രൂപ പലിശ. ആ പലിശയും പലിശക്കു കൊടുത്താൽ പലിശ അമ്പത്തയ്യായിരം രൂപ! ചേറുവിന്റെ പോലെ ഒരു ബാങ്ക് നടത്തിച്ച് കഷ്ടപ്പെടലും ഇല്ല. ഇന്ത്യൻ കോഫീ ഹൗസിന്റെ തെക്കുകിഴക്കേ മൂലയിൽ ഒരു മേശ. മേശക്കു ചുറ്റും നാലുകസേര. അഞ്ചുമുതൽ ഏഴുവരെയുള്ള വൈകുന്നേരത്തെ സമയം. ഇത്രയും കൊണ്ടാണ് സെന്തോമാസിലെ മാഷ് ബിസിനസ് നട

ത്തുന്നത്. എന്നാ പിന്നെന്തിനാ കോളേജിൽ പോയി കഷ്ടപ്പെടണേ? അത് വകുപ്പ് വേറെ. തൃശൂര് സെന്തോമസ് കോളേജിലെ ഒരു മാഷ്ന്ന് പറഞ്ഞാൽ എന്താ വെലാന്നറിയോ! നേരെ ചാക്കോളേരോടെ കേറ്യാ ചെന്ന് കല്യാണാലോചിക്കാം. സെന്തോമാസിലെ മാഷ് നടേശൻ മുതലാളിക്ക് കാര്യങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. ശാന്തിനഗർ ഹൗസിംഗ് കോളനിയിൽ വീടുവേണമെന്നുള്ളവർ മുൻകൂട്ടി രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത് 'അഡ്വാൻസ് മണി' കെട്ടണം. വീടിന്റെ എസ്റ്റിമേറ്റും പ്ലാനും തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആദ്യത്തെ ഗഡു പണമടക്കണം. ജനൽപ്പൊക്കം കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടാമത്തെ ഗഡു. അങ്ങനെ ഘട്ടംഘട്ടമായി അവരുടെ കൈയിലെതന്നെ പണം കൊണ്ട് വീട് പണിതുകൊടുക്കാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ പണമിറക്കി വീട് പണിത് വില നിശ്ചയിക്കും. റെക്കമായോ ഇൻസ്റ്റാൾമെന്റായോ വില നൽകാൻ ഏർപ്പാടുണ്ടാക്കും. ഇനിപ്പൊ ഇതൊന്ന്വല്ലങ്ങില് വീട് വാടകക്കും കൊടുക്കാം.

ബോട്ട്, ചെമ്മീൻ, കയറ്, കൊപ്ര, വെളിച്ചെണ്ണ അങ്ങനെ പല ബിസിനസും ഉണ്ട് നടേശൻ മുതലാളിക്ക്. കായൽ നികത്തി കൃഷിയും ഉണ്ട്. പക്ഷേ, 'വീട്കൃഷി' ഇതുവരെ പരീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. അതും ഒരു കൈ നോക്കാം. അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് ജയിച്ചാൽ എറണാകുളത്തും കൃഷിയിറക്കാം.

തീറ്റക്കും കുടിക്കുമിടയിൽ ഒന്നുരണ്ട് സംശയങ്ങളുള്ളത് മുതലാളി അവരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ അഞ്ചേരിപ്പാടം പാട്ടത്തിനെടുത്ത് കൃഷി ചെയ്യുന്നവരുടെ പാട്ടം മൂന്നുകൊല്ലത്തേക്കാണ്. അവർ ഒഴിഞ്ഞുതരുമോ? രണ്ട്, ഇങ്ങനെ കുറേ വീടുണ്ടാക്കി വെച്ചിട്ട് വിറ്റുപോയില്ലെങ്കിലോ, ഇതും രണ്ടും അർത്ഥമില്ലാത്ത സംശയങ്ങളാണെന്ന് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു പറഞ്ഞു.

പാട്ടക്കാർക്ക് ഈ മൂന്നുകൊല്ലം കൊണ്ട് കിട്ടാനിടയുള്ള ആദായം ഒറ്റയടിക്ക് വീട്ടിലാ കൊട്ത്താലാ? അതൊക്കെ ഒഴിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം ചേറു ഏറ്റു. ഒര് വഴീക്കോടെ അല്ല. അതിന് അഞ്ചാറ് വഴികള് വേറെ ഉണ്ട്. പിന്നെ വീട് ഉണ്ടാക്കി വെച്ചിട്ട് വിറ്റ് പോയില്ലങ്കിലാ എന്ന്. അവട്യാ കെടന്നോട്ടെ. ചാളിം അയിലിം ഒന്ന്വല്ലല്ലാ ചീഞ്ഞാ പൂവാൻ. കെട്ക്ക്ന്തോറും വെല കൂട്ാള്ളോ. തൃശൂരങ്ങാടീലേയ് ഒര് സെന്റ് സ്ഥലത്തിന് ഒരു ലെക്ഷം രൂവ്യാ വെല. അതന്നെ കിട്ടാനുല്യ.

സെന്തോമാസിലെ മാഷ് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. ശാന്തിനഗർ എന്ന ഒരു ഹൗസിംഗ് കോളനി ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ശാന്തിതേടുന്ന കോളേജ് മാഷുമാർ തീർച്ചയായും അവിടെ വീടുവാങ്ങും. അവർക്ക് തിന്നാനും കുടിക്കാനും മുട്ടില്ല. കാറുണ്ട്, വണ്ടീണ്ട്, സിനിമക്കും പൂവാം. പക്ഷേ, ശാന്തി ഇല്ല. അന്ത്യാവോളം അധ്വാനിച്ചിട്ട് വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ചുറ്റിലും തിക്കും തെരക്കും തൃശൂര് വെളക്കും ആയാലത്തെ സ്ഥിത്യെന്താ? തീപ്പെട്ടിക്കൂട്കള് നെരത്തിവെച്ചപോലെയാണ് വീടുകളുടെ നില. ഇടത്തും വലത്തും മോളിലും താഴെയും തീപ്പെട്ടിക്കൂടുകൾ. പൈപ്പ്വെള്ളം, ഓടനാറ്റം, കൊതുക്, എലി, മാലിന്യം, വണ്ടികളുടെ അലർച്ച, പുക, പൊടി, ശ്വാസം

മുട്ടിയാണ് ജീവിതം. ഇത്തിരി പരിസരം വേണം ശാന്തികിട്ടാൻ. മുമ്പില് ശൈകരം മിറ്റം. പിന്നിലും ശൈകരം മിറ്റം. അഞ്ചാറ് വാഴ. ഒന്നുരണ്ട് തെങ്ങ്, ഒരു മാവുംതയ്യ്, മൂന്നാല് പൂച്ചെടികൾ. അധികം ഒച്ചയും ബഹളവുമില്ലാത്ത ഒരന്തരീക്ഷം. ഇതൊക്കെ വേണം ജീവിതത്തിൽ സമാധാനമുണ്ടാവാൻ. കോളേജ് മാഷ്മാര് മാത്രമല്ല, ശാന്തി അന്വേഷിക്കുന്നത്. ഡോക്ടർമാർ. എഞ്ചിനീയർമാർ, വക്കീലന്മാർ, പലപല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ബാങ്കുകാർ, ബിസിനസുകാർ അങ്ങനെ എത്ര ആളുവേണം ശാന്തി നഗറിൽ വീട് വാങ്ങാൻ! നഗരല്യാണ്ടൊന്നും ഇനിയത്തെ കാലത്ത് ജീവിക്കാൻ പറ്റില്ല. എന്നാൽ, നഗരത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾ മുഴുവനും ഉള്ളതും എന്നാൽ, തിരക്കുകളിൽ നിന്നകന്നു നിൽക്കുന്നതും സസ്യശ്യാമള കോമളമാക്കാൻ പറ്റിയതും ആയ ഒരു സ്ഥലം വേണം. അതാണ് ശാന്തിനഗർ. ശാന്തിനഗർ എടുത്താൽ പൊന്താത്ത ഒരു സ്വപ്നമൊന്നുമല്ലെന്ന് നടേശൻ മുതലാളിക്ക് ബോധ്യമായി.

ഇതുവരെ മൗനം പാലിച്ചിരുന്ന ഓപ്പൻ നിരവധി സംശയങ്ങൾ കൊണ്ട് വലയുകയായിരുന്നു. കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ കർശനമായ വിലക്കുകളെ പേടിച്ച് മാത്രമാണ് അവൻ സംശയങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാത്തത്. നിന്ക്ക് വല്ല സംശയോണ്ട്ങ്ങില് തിരിച്ച് തൃശൂര് വന്ന്ട്ട് ചോദിച്ചാമതി. എറണാകുളത്തുവെച്ച് വായ തുറക്കരുത് എന്ന് ചേറു കൽപിച്ചിരുന്നു.

അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് വീടുകൃഷി തുടങ്ങാൻ വാക്കാലുള്ള കരാറും ഉറപ്പിച്ചാണ് ചേറുവും ഗെടികളും എറണാകുളം വിട്ടത്.

കാര്യങ്ങൾ ഇത്രക്കൊക്കെ ആയതറിയാതെ അച്ചൻ നടേശൻ മുതലാളിയെ കാണാൻ ചെന്നു. ആദ്യത്തെ ദിവസം അച്ചന് മുതലാളിയെ കാണാൻ കിട്ടിയില്ല. മുതലാളി ഹോട്ടൽ സീലോഡിൽ ബിസിനസ് ചർച്ചയിലായിരുന്നു. അച്ചൻ മട്ടാഞ്ചേരി വരെ പോയി ചുറ്റിക്കറങ്ങിവന്നു. ഗബ്രിയേലച്ചനെ കണ്ടതുകൊണ്ട് പിറ്റേന്ന് നടേശൻ മുതലാളിയെ കാണാനുള്ള ഏർപ്പാടുണ്ടാക്കി. ഗബ്രിയേലച്ചൻ സെമിനാരിയിൽ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നതാണ്. ഗബ്രിയേല്ച്ചനുമുണ്ട് പാട്ടിന്റെ കമ്പം. നന്നായി പാടും. തബല വായിക്കും. പള്ളിക്ക് വേണ്ടി പാട്ടെഴുതി ട്യൂൺ ചെയ്യും. നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെ ലോക സംഗീതത്തെപ്പറ്റി രണ്ടച്ചന്മാരും തർക്കിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അച്ചന്റെ ബീറ്റിൽസ് ഭ്രമം തെല്ല് കടന്ന കൈയാണെന്ന് ഗബ്രിയേലച്ചൻ പറഞ്ഞു. അച്ചൻ ആ നാല് ചെക്കൻമാരെ ആവശ്യത്തിലധികം പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ട്.

"ശരിക്കും അവരെ പുണ്യാളന്മാരാക്ക്ണ് വേണ്ടേ." അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

ഗബ്രിയേലച്ചൻ ചിരിച്ചു. ഗബ്രിയേലച്ചന്റെ കൈയിൽ ഇരുനൂറ്റമ്പത് കൊല്ലം പഴക്കമുള്ള ഒരു കുപ്പി വൈൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. 'റോമിൽ നിന്ന് സ്നേഹപൂർവം.

ഗബ്രിയേലച്ചന് എന്നെഴുതി കഴുത്തിൽ തൂക്കിവന്നത്.

when I get older

loosing my hair... അച്ചൻ പാടി. അച്ചൻ വൈൻ ഗ്ലാസ് നിറച്ചു. ഗബ്രി

യേലച്ചൻ പുരാതനമായ ഒരു കോച്ചിന്മേൽ കൊടും കൈ കുത്തിക്കിടന്ന് ചിരിച്ചു. അച്ചൻ തുറന്ന കൈകളോടെ ഗബ്രിയേലച്ചന്റെ മുന്നിൽ നൃത്തം ചെയ്തു. ഗബ്രിയേലച്ചന് കുടിക്കാനുള്ള കയ്പക്ക നീരും കൊണ്ട് മുകളിലേക്ക് കേറിവന്ന വേലക്കാരൻ, കൈയിൽ കൈകോർത്ത് രണ്ടച്ചന്മാർ നൃത്തം ചെയ്യുന്നത് കണ്ട് അന്തംവിട്ടു നിന്നു. പാട്ടിനൊപ്പിച്ച് എത്ര വിദഗ്ധമായി അവർ തെന്നിത്തെന്നി നീങ്ങുന്നു! കർത്താവ് തീരെ മർക്കടമുഷ്ടിക്കാരനല്ല. ഗബ്രിയേലച്ചൻ അന്ന് കയ്പക്ക നീര് കുടിച്ചില്ല.

പിറ്റേന്ന് കുർബാന കഴിഞ്ഞതും അച്ചൻ നടേശൻ മുതലാളിയെ കാണാൻ ചെന്നു. ഗബ്രിയേലച്ചൻ പറഞ്ഞയച്ച ഒരു പള്ളീലച്ചന് കൊടുക്കേണ്ട എല്ലാ ബഹുമാനത്തോടെയും നടേശൻ മുതലാളി അച്ചനെ സ്വീകരിച്ചു. അച്ചൻ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. പാപ്പാ നഗർ ഒരു മഹത്തായ പദ്ധതിയാണ്. വീടില്ലാത്ത പാവങ്ങൾ ഒരുപാടുണ്ട് മറിയപുരത്ത്. കാരുണ്യമുള്ള മനുഷ്യർ ഒത്തുചേർന്ന് വീടുകളുണ്ടാക്കി അവർക്ക് കൊടുക്കുന്നു. വലുതായിട്ടൊന്നും വേണ്ട. കുഞ്ഞുമക്കളുടെ തലക്ക് മീതെ ഒരു കൂര. അവരെ വളഞ്ഞ് നാല് ചുവരുകൾ. പണമായിട്ട്, വസ്തുക്കളായിട്ട്,, അധ്വാനമായിട്ട് ഒക്കെ മനുഷ്യർ സഹായിക്കാമെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിലും വലിയ പുണ്യപ്രവൃത്തി വേറെയില്ല. ദൈവം തേരിറങ്ങുന്നത് അമ്പലത്തിലും പള്ളിയിലും ഒന്നുമല്ല. ഈ സൽപ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുചേരുന്ന മനുഷ്യർക്കിടയിലാണ്. ഭൂമി ദാനം ചോദിക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നുനിൽക്കുന്നത്. അച്ചൻ പാപ്പാനഗറിന്റെ പ്ലാനും പദ്ധതിയും മുന്നോട്ടുവെച്ചു. രണ്ട് സെന്റ് ഭൂമിയിൽ ചെറിയൊരു വീട്. ഒരു മുറി, അടുക്കള, ഒരിറയം, കുളിമുറി, കക്കൂസ്, തലചായ്ക്കാനിടമില്ലാതലയുന്ന മുഴുവൻ പാവങ്ങൾക്കും ജാതിമത വ്യത്യാസമില്ലാതെ വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. വീടുകൾക്കിടയിൽ ചെറിയ വഴികൾ വേണം. പൊതു കിണറുകൾ വേണം. വിളക്കുകാലുകൾ വേണം. അഞ്ചേരിപ്പാടം വിട്ടുതരണം.

അച്ചനെ വെറും കൈയോടെ വിടാനുള്ള വിഷമം കൊണ്ട് നടേശൻ മുതലാളി ആയിരത്തൊന്ന് രൂപയുടെ ചെക്കെഴുതി കൊടുത്തു. മുന്തിയ കൊഞ്ച് പൊരിച്ചതും കൂട്ടി ഊണ് കൊടുത്തു. മനുഷ്യൻ അപ്പം കൊണ്ട് മാത്രമാണോ ജീവിക്കുന്നത്? അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"കൊഞ്ച് തിന്നാ അപ്പ ഇനിക്ക് വയറു വേദനിണ്."

"എന്നാ കരിമീനണ്ടട്ടാ."

"വേണ്ട."

"ചിക്കൻ പറ്റാ?"

"നോ. താങ്ക്സ്."

അച്ചൻ തിരിച്ചുപോന്നു.

മറിയപുരത്ത് ഒരു ജീവാജന്തു അറിയാതെയാണ് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവും ഓപ്പനും സെന്തോമാസിലെ മാഷും കൃഷിപ്പണി തുടങ്ങിയത്. കാല് വെന്ത പട്ടികളെപ്പോലെ അവരങ്ങനെ വരമ്പത്തു കൂടെ ഓടിനടക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പുല്ലു വലിക്കാരികൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

"നോക്ക്യേരീ, പെണ്ണുങ്ങളെ നോക്കി വെള്ളെറക്കി നടക്കണേ, പിശാശ്ക്കള്!"

പെണ്ണുങ്ങൾ മുണ്ടിന്റെ മടിത്തല വലിച്ച് മാറുമറച്ചു.

സ്വർണഷൂസുകൾ ഊരി കൈയിൽ പിടിച്ച് സർക്കസുകാർ നടക്കുന്നതുപോലെ ബാലൻസ് പിടിച്ചാണ് ഓപ്പൻ വരമ്പത്തുകൂടെ നടന്നത്. പുല്ലു വലിക്കാരെ നോക്കി അവൻ സംശയിച്ചു. പാട്ടക്കാരെ ഒഴിവാക്കി പാടം നികത്തി, വീടുകൃഷി തുടങ്ങിയാൽ പുല്ലു വലിക്കാരികൾ എന്ത് ചെയ്യും? അഞ്ചേരിപ്പാടം അവരുടെ ചോറല്ലേ?

"ചോറ്! ചാറ്ണ്! നീയ് വല്യേ ഭാരിച്ച കാര്യന്വേഷിക്കാണ്ട് ഇങ്ങട് വന്നേരാ ഓപ്പാ."

ചേറു ഓപ്പനെ പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടു പോയി. ഓപ്പന് വേറെയും ഉണ്ടായിരുന്നു സംശയം. എപ്പഴേങ്ങിലും സംശയൊക്കെ ഒന്ന്തീർക്കണ്ടേ! ഓപ്പൻ ചോദിച്ചു.

"അപ്പൊ ചേവേട്ടാ ഈ കൃഷിഭൂമി കൃഷിക്കാർക്ക്ണ്ന്ന് പറഞ്ഞട്ട്? എന്തായി?"

ചേറുവിന് ശരിക്കും ദേഷ്യം വന്നു. സെന്തോമാസിലെ മാഷ് സമാധാനിപ്പിച്ചു. ദേഷ്യം ആറിയപ്പോൾ ചേറു ഓപ്പനെ ഉപദേശിച്ചു.

"നോക്ക്യോൻ! കാര്യത്തില്ക്ക് വല്യേ കാര്യം അവനാന്റ കാര്യണ്. മനസ്സലായാ? ഇദ് മനസ്സലാക്കാത്തത്ണ് നിന്റെ പരാജയം? ഇപ്പത്തന്നെ നിന്റെ കൈയില്ത്തെ കാശൊക്കെ ഇത്രിം വേഗം തീരാൻ എന്താ കാരണം?"

"കാശ് തീരേ?" ഓപ്പന് ചിരിവന്നു. ബേങ്കിലിട്ടതല്ലേ? പെറ്റ് പെര്കാൻ.

"ബേങ്കിലാ? ന്തൂട്ട്? അതൊക്കെ അടിം പൊടിം തട്ട്യ കാര്യൊന്നും നിന്ക്കറിയില്ല്യേ? നിന്ക്കതിന് വല്ല കണക്കും കുണുക്കുണ്ടാ? വീട് പണീന്നും പറഞ്ഞട്ട് നീയെന്തൂട്ടൊക്ക്യാ കാട്ടിക്കൂട്ട്യേ?"

രണ്ടായിരം സ്ക്വയർ ഫീറ്റില് നിന്റെ വീട്, അയ്യായിരം സ്ക്വയർ ഫീറ്റില് ഭാര്യേരെ വീട്. നിന്നോട് ഞാൻ അന്നേ പറഞ്ഞതണ്. ചെറിയ വീട് പണിയറാന്ന്. അപ്പ ചെവീക്കേറില്യ. ബെങ്കളാവ് വേണം. മാർബ്ള്, തേക്ക്, വീട്ടി, കൊത്തുപണി, പെണ്ണിന്റെ വീട്ട്കാര്ക്ക് ആരെങ്ങിലും ബെങ്കളാവ് കെട്ടിക്കൊട്ക്ക്റാ? ഒന്ന് പൊളിച്ച് മേഞ്ഞ് കൊട്ക്കേ് വല്ല ചോർച്ചീം കീർച്ചീം ണ്ട്ങ്ങ്യെ അടച്ച് കൊട്ക്കേ് ചിയ്യാ. അതല്ലാണ്ട്, കയ്യിലിരിക്ക്ണ കാശ് കൊടുത്ത് കടിക്ക്ണ പട്ടിനെ വാങ്ങീന്ന് പറയണ പോലത്തെ എടവാട് ആരേങ്ങിലും ചിയ്യോ?

ഓപ്പന് കണക്കാകെ തെറ്റി. ഭാര്യ വീടിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഓപ്പൻ ഒരു പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരനാണ്. ഭാര്യവീട് എന്നും പറഞ്ഞ് താഴ്ത്തിക്കെട്ടേണ്ട കാര്യമില്ല. ഓപ്പന്റെ വീട് പോലെതന്നെയാണ് ഓപ്പന്റെ ഭാര്യയുടെ വീടും. ചേവേട്ടന്റെ ഭാര്യക്ക് അമ്പത്തഞ്ച് വയസ്സായി. ഏഴ് മക്കളെ പെറ്റു. ഇന്നും സ്വന്തം വീട്ടിലൊന്ന് പോയിവരാൻ ആ ചേച്ചി ഏഴ് ദിവസം ചേവേട്ടന്റെ പിന്നാലെ എരന്ന് നടക്കണം. അനുവദിച്ചാലും ചേവേട്ടൻ കൂടെ

ചെല്ലില്ല. ചെന്നാലും അവിടെ തങ്ങില്ല. അതൊക്കെ ഒരു തണ്ടാണെന്ന് ഓപ്പൻ കരുതുന്നു.

ഓപ്പൻ അവന്റെ ഭാര്യവീട്ടിൽ രണ്ട് ദിവസത്തിലും കൂടുതൽ താമസിച്ചാൽ ഓപ്പന്റെ അമ്മ തങ്കമ്മയും ചീത്ത പറയാൻ തുടങ്ങും. പെണ്ണിന്റെ വീട്ടില് പെറ്റ് കെടക്കാൻ പോയേക്ക്ണ്. നാണം കെട്ട ശവി. ഓപ്പന് ഇത് കേട്ടാൽ കലിയാണ്.

"അപ്പ അവള് ഇവ്ടെ വന്ന് കെടക്കണതാ? അതവ്ള്ക്കും നാണക്കേടല്ലേ?"

തങ്കമ്മ നെഞ്ചത്തടിച്ചു കരയും. ഓപ്പൻ കുടിച്ച മുലപ്പാലിന്റെ മുഴുവൻ കണക്ക് പറയും. അമ്മ കരയുന്നത് കണ്ടാൽ ഓപ്പന് സഹിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് കരച്ചിലും പിഴിച്ചിലും ഒക്കെ കഴിഞ്ഞ് ചോറുണ്ണാൻ ഓപ്പനെ വിളിക്കുമ്പോൾ ഓപ്പൻ ഒരു സമാധാന ദൂതനെപ്പോലെ പെരുമാറും. അമ്മയെയും ഭാര്യയെയും ഇടവും വലവുമിരുത്തി ഉപദേശിക്കും. അമ്മയും ഭാര്യയും ഒരു പുരുഷന്റെ രണ്ട് വശങ്ങളാണ്. ഞെക്കിക്കൊല്ലരുത് രണ്ടാളും കൂടി ആ പുരുഷനെ. ഭാര്യ എന്റെ വീട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നത് അവൾക്ക് അന്തസ്സാണെങ്കിൽ ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നത് എനിക്കും അന്തസ്സായിരിക്കണം. അല്ലേ അമ്മേ? തങ്കമ്മ ഒന്നും മിണ്ടാതെ ചോറുണ്ണും. മുഖം തെളിയില്ല. ഭാര്യയുടെ മുഖവും തെളിയില്ല.

അവളുടെ സ്വന്തം വീടിന്റെ പടി തുറക്കുമ്പോൾ തന്റെ ഭാര്യക്ക് ചിറക് മുളക്കുന്നത് ഓപ്പൻ വേദനയോടെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നിൽക്കില്ല, നടക്കില്ല, ഇരിക്കില്ല. പാറിപ്പറന്നു നടക്കുക. തിരികെപ്പോരാൻ പടിചാരുമ്പോൾ എവിടെയാണവൾ ഈ ചിറകുകൾ ഒളിപ്പിക്കുന്നത്? ഓപ്പന് കുറ്റബോധം തോന്നും. പെണ്ണിന്റെ വീട്ടിൽ സൗകര്യത്തിനൊരു മുറിയില്ല എന്ന കുഴപ്പം മാത്രമേ ഓപ്പനെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുള്ളൂ. എത്ര ദിവസം വേണമെങ്കിലും അവിടെ നിൽക്കാൻ അവൻ തയ്യാറാണ്. ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനാണ് ഭാര്യവീട് പൊളിച്ചുകെട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചത്. അനിയത്തിപ്പെൺകുട്ടിയുടെ കല്യാണവും വരുന്നു. പഴയ വീടിന്മേൽ രണ്ട് ബെഡ്റൂമുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. പൂമുഖം ടെറസ്സാക്കി. ടോയ്‌ലറ്റുകൾ ഉണ്ടാക്കി. എന്നാലും അത്ര വലിയ ചിലവൊന്നും ആയിക്കാണില്ല. അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് വെയില് കൊണ്ട് നടന്ന് ആലോചിച്ചാലോചിച്ച് ഓപ്പന് തലവേദന പിടിച്ചു. അവന്റെ ഭാവമാറ്റം കണ്ടിട്ടും ചേറു ഒന്നും ചോദിച്ചുമില്ല. നേരെ സെൻട്രൽ ഹോട്ടലിലേക്ക് വണ്ടിവിട്ട് ചേറു പരമരഹസ്യമായി ഓപ്പന്റെ മുഖഭാവം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"നിന്ക്ക് എന്താണ്ടാ ഒര് ക്ഷീണം?"

ഒന്നാമത്തെ പെഗ്ഗിന്റെ പിന്നാലെ ചേറു ചോദിച്ചു. ഒന്നാന്തരം കള്ളലക്ഷണമുള്ള ചോദ്യം. ഓപ്പൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ഓപ്പൻ കുടിക്കുന്ന കുടി കണ്ട് ചേറു അസ്വസ്ഥനായി.

"ടാ മതി. നിർത്ത്."

ചേറുവിനെ രൂക്ഷമായൊന്ന് നോക്കാനാണ് ഓപ്പൻ ആഗ്രഹിച്ചത്.

പക്ഷേ, കണ്ണ് ഉറച്ചില്ല. അവൻ കുഴഞ്ഞുപോയി. സെൻട്രൽ ഹോട്ടലിലെ വെയിറ്റർമാർ ഓപ്പനെ എടുത്ത് വണ്ടിയിലിട്ട് കൊടുത്തു.

കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ കാറിൽ ഇത് ആദ്യത്തെ തവണയൊന്നുമല്ല ഓപ്പനെ ബോധംകെട്ട നിലയിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കുന്നത്. പണികഴിയാത്ത വീടിന്റെ അകത്തുനിന്ന് ഓപ്പന്റെ ഭാര്യയും അമ്മയും പെങ്ങന്മാരും ഓടിവന്ന് താങ്ങി. ഓപ്പന് അന്ന് പതിവിലേറെ കനം തോന്നി അവർക്ക്.

പിറ്റേന്നുച്ചക്കാണ് ഓപ്പൻ കണ്ണുതുറന്നത്. തലവേദന കഠിനമായിരിക്കുന്നു. രണ്ട് അനാസിൻ വിഴുങ്ങി. കണ്ണടച്ചുകിടന്നു. ചിന്തകൾ ചിന്തകൾ ചിന്തകൾ. കാശെങ്ങന്യാ തീർന്നേ? ഒന്ന് തല പൊന്തിക്കാറായപ്പോൾ ഓപ്പൻ ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിലെത്തി. കണക്കു നോക്കി. കടവും മുതലും നോക്കി. ഓപ്പന് തളർച്ച വന്നു. ഫ്യൂജിസില്ക്ക് വിയർപ്പിൽ കുതിർന്നു.

അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് വീടുകൃഷി തുടങ്ങിയ കാര്യം കേട്ട് അച്ചൻ ആകെ അസ്വസ്ഥനായി. പാപ്പാനഗറിന് വേണ്ടി വിലകുറവിൽ കിട്ടുമെന്ന് വിചാരിച്ചിരുന്ന ഭൂമിയാണ്. ഇപ്പോൾ മണ്ണുലോറികൾ വരുന്നു. പോകുന്നു. അഞ്ചേരിപ്പാടത്തേക്കുള്ള വഴിക്കിരുവശവും മണ്ണു വീണ് ചുവന്നുകഴിഞ്ഞു.

പാപ്പാ നഗറിന് സ്ഥലം കിട്ടാൻ വേണ്ടി നടന്നുനടന്ന് അച്ചന്റെ കാലു തേഞ്ഞു. പത്തേക്കറിൽ പ്ലാൻ ചെയ്ത പാപ്പാ നഗർ അഞ്ചേക്കർ മതിയെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അതു കിട്ടിയില്ല. വീണ്ടും ചുരുക്കി നാലാക്കി. അതും കിട്ടിയില്ല. ബ്രിജിത്തയുടെ മുന്നേക്കർ നോക്കി. അതും പൊളിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ മച്ചിട്ടിച്ചറുടെ ഒന്നര ഏക്കർ കശുമാവുതോപ്പിന് വേണ്ടിയാണ് ശ്രമം. അത് അറ്റകൈയാണ്. എവിടെയും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കാം. വടക്കേ അതിരിൽ ശവക്കോട്ടപ്പറമ്പാണ്. പൊതുശ്മശാനം. അന്ധവിശ്വാസികൾ പേടിച്ചു തൂറും. ശവക്കോട്ട, ഇറച്ചിവെട്ടുശാല, തോട്ടികളുടെ കോളനി, ചാരായം വാറ്റുകാരുടെ കനാല് അങ്ങനെയൊരു ലോകമാണ് മതിലിനപ്പുറത്ത്. അതൊന്നും നോക്കിയിട്ട് കാര്യമില്ല. പുറംമ്പോക്കിൽ കിടക്കുന്നതിലും ഭേദമല്ലേ? അടിസ്ഥാനപരമായി മനുഷ്യരെല്ലാവരും നല്ലവരാണ്. ചത്തവരുമതെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമതെ. വീടില്ലാത്തവർക്ക് വീടുണ്ടാവുന്നത് ചത്തവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. ചിലപ്പോൾ ആകാംക്ഷ കൊണ്ട് ചില പ്രേതങ്ങൾ മതിലിനപ്പുറത്തെ ജീവലോകത്തിലേക്ക് എത്തിനോക്കിയെന്നു വരാം. സന്തോഷത്തോടെ. അത്രയേയുള്ളൂ. അച്ചൻ കുരിശുവരച്ചു. അല്ലെങ്കിലും ഭൂമിയിലെവിടെയും എത്രയോ അടരുകളിലായി നമ്മുടെ കാൽക്കീഴിൽ, ചത്തവർ കിടക്കുകയല്ലേ? മണ്ണിലും വെള്ളത്തിലും വായുവിലും അവർ ലയിച്ചു കിടപ്പില്ലേ? പിന്നെന്തിന് പേടിക്കണം? മരിച്ചവരുടെ ഔദാര്യത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നവർ നിലകൊള്ളുന്നത് തന്നെ. നമുക്ക് പ്രശ്നം മരിച്ചവരല്ല. മച്ചി ടീച്ചറാണ്. ടീച്ചർ സ്ഥലം വിട്ടുതരുമോ?

മച്ചി ടീച്ചർക്ക് എഴുപത് വയസ്സായി. അവകാശികളില്ല. മച്ചി ടീച്ചറുടെ കാലശേഷം വെട്ടി പങ്കിടാൻ അകന്ന ചാർച്ചക്കാർ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും വീതം വെക്കും. ഒരു പങ്ക്, ഒരു ചെറിയ പങ്ക്, ഈ ഏഴകൾക്ക്? അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"ഭൂദാനം ദൈവസ്നേഹമാണ്. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലം സ്വർഗരാജ്യമാണ്?"

മച്ചി ടീച്ചർ കശുവണ്ടി ചുട്ടുതല്ലിയത് ഒരു ചെറിയ പ്ലേറ്റ് നിറയെ കൊണ്ടുവന്ന് മുന്നിൽ വെച്ചു. മൊരുമൊരാ മൊരിഞ്ഞ തോലടർത്തിക്കൊണ്ട് അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

ഞാനാലോചിക്കാ? സത്യത്തിൽ ഈ ഭൂമി ആരിടിണ്? വ്യക്തികള്ടെ? രാജ്യങ്ങള്ടെ? സാമ്രാജ്യങ്ങള്ടെ? റയിസ്രാപ്പീസ്, ആധാരം, കൈവശാവകാശം, എത, അതിര് ഇതിൻെറ്യാക്കെ അർത്തന്താണ്? ചത്തട്ട് കുഴീല്ക്കാവെച്ചാ, ഈശോ മിശിഹാക്ക് സ്തുതി, എന്ത് ആധാരം. എന്ത് കൈവശാവകാശം? ഈ ലോകത്ത് കാലുകുത്തി നിൽക്കാൻ മണ്ണില്ലാത്തവർ എത്ര കോടി വരും? ആകാശത്ത് കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങൾ. ഭൂമിയിൽ കോടാനുകോടി മനുഷ്യർ. ദുരകൊണ്ടും ദുഃഖംകൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ മുഖം ഇരുണ്ട്കെട്ട് പോയിരിക്കുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ ആരെങ്കിലും എത കെട്ടിത്തിരിച്ചിട്ടുണ്ടോ? വീടും നാടുമില്ലാതെ നിൽക്കക്കള്ളിയില്ലാതെ, അലയുന്ന മനുഷ്യരുടെ ദുഃഖം കേട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ട് മച്ചി ടീച്ചർ ചോദിച്ചു.

"എന്ത് വെലക്കെടുക്കും"

"സൊർഗല്ലാണ്ട് യാതൊന്നും വെല്യായിട്ട് തരാനില്ല."

"സൊർഗത്തിന് പകരം ആരേങ്ങിലും ഭൂമി വിക്കോ അച്ചാ? ഇത്വരെ ചരിത്രത്തില് അങ്ങനെ ഇണ്ടായിട്ട്ണ്ടാ?"

മുന്നിലെ പാത്രത്തിലിരിക്കുന്ന കശുവണ്ടിപ്പരിപ്പ് ഒന്നാകെ വാരി അച്ചൻ വായിലേക്കൊരേറ്. മച്ചി ടീച്ചർ പേടിച്ചു. ഇങ്ങനെ തൊള്ളേല് കുത്തിനറച്ചാ പിന്നെ ചവക്കാൻ പറ്റോ? എറക്കാൻ പറ്റോ?

"ചരിത്രം തിരുത്തി കുറിക്കാൻ നീയും തയ്യാറല്ല. അത്രല്ലേ ള്ളോ?"

വൃത്തിയായി ചവച്ചുചവച്ച് അച്ചൻ ചോദിച്ചു. മച്ചി ടീച്ചർ അദ്ഭുതപ്പെട്ട് നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ടീച്ചർക്ക് വെപ്പുപല്ലാണ്. ഇത്ര വയസ്സായിട്ടും അച്ചൻ തിന്നണ തീറ്റ കണ്ടാ? അച്ചനതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഭയങ്കര ആലോചനയാണ്. ആലോചന കാരണം പൊട്ടുന്ന പ്ലേറ്റ് കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ അച്ചന്റെ കളി. അതെടുത്ത് മേശപ്പുറത്ത് താളം കൊട്ടുന്നു. പാട്ടും പാടുന്നുണ്ട്. സ്ഥലം കൊടുക്കാത്തതിന്റെ പകയായിരിക്കും. പ്ലേറ്റ് പൊട്ടിക്കാണ്ടിരുന്നാ മതിയായിരുന്നു.

"പ്രതിഫലം തരുന്നത് ദെയ്വമാണ്. സമ്മാനം സ്വർഗത്തിൽ നിന്നാണ്."

അച്ചൻ പ്ലേറ്റ് മേശപ്പുറത്ത് വെച്ച് എഴുന്നേറ്റു. ടീച്ചർ വേഗം പ്ലേറ്റെടുത്ത് കൈയിൽ വെച്ചു. എന്നിട്ട് ചോദിച്ചു. "ദെയ്വത്തിന് കണ്ണും മൂക്കുണ്ടാ? ഇണ്ടെങ്ങി ഇനിക്കൊര് കുട്ടീന്യാ തരാര്ന്നില്ലേ, സമ്മാനായിട്ട്?"

അച്ചൻ അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. മച്ചിടീച്ചറുടെ കണ്ണുകളുടെ വരൾച്ച. അവരുടെ കൈയിലെ ഞൊറികൾ, തൊലിപ്പുറത്തെ ചെതുമ്പലുകൾ. ഇപ്പോഴും അവരെ നിലനിറുത്തുന്ന പ്രതീക്ഷ.

വളരെ താഴ്ന്ന ഒച്ചയിൽ അച്ചൻ മൂളിക്കൊണ്ടിരുന്നു. silent night holy night...

മച്ചി ടീച്ചർ അകത്തേക്ക് പോയി. വ്യസനിപ്പിക്കുന്ന പാട്ടുകൾ ജനം കേൾക്കണം. ഒരു ട്രാക്കിൽ സമാധാനം നിറഞ്ഞ ക്രിസ്മസ് രാത്രി. മറ്റേ ട്രാക്കിലൂടെ യുദ്ധവാർത്തകൾ. silent night holy night...

"ഒഴിവ്ള്ളപ്പൊ പള്ളിമേടേല് വാ."

മച്ചി ടീച്ചറുടെ മുഖത്തേക്ക് മുഖം അടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അച്ചൻ പറഞ്ഞത്. ചുട്ട കശുവണ്ടിയുടെ 'ശൂര്' ടീച്ചറുടെ മുഖത്ത് തട്ടി. അശ്ലീലം പറയുന്നോ? ടീച്ചർ ഞെട്ടി. അച്ചന് കാര്യം മനസ്സിലായി. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"എന്റെ റിക്കാഡില് ഈ പാട്ട് കേൾപ്പിച്ചു തരാന്ണ്. ഇതൊക്കിണ് ടീച്ചർമാര് കേക്കണ്ട പാട്ട്. എപ്പഴാ വര്ാ?"

മച്ചി ടീച്ചർ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അച്ചൻ ചിരിച്ചു. പടികളിറങ്ങി. മുറ്റത്തുചെന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മച്ചി ടീച്ചർ വാതിൽക്കൽ തന്നെ നിൽക്കുന്നു. നാക്കുകൊണ്ട് വെപ്പുപല്ല് തുഴഞ്ഞ്, തുഴഞ്ഞ്. അച്ചൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"സമാധാനത്തിലേക്ക് രണ്ട് വഴികളുണ്ട് ടീച്ചറേ. ഒന്ന് സമാധാനത്തിന്റെ, മറ്റത് യുദ്ധത്തിന്റെ. ഈശോ മിശിഹാക്ക് സ്തുത്യായിരിക്കട്ടെ."

ഇടവകയിലെ പണക്കാർ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിൽ പാപ്പാ നഗറിന് സ്ഥലം കിട്ടുന്നതുവരെ താൻ സമരം ചെയ്യുമെന്ന് അച്ചൻ ഞായറാഴ്ചകുർബാനയിൽ പ്രസംഗിച്ചു. സമരം ആരോടുമല്ല. സഹനസമരമാണ്. മരണം വരെയാണ്.

"നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഇടവകയിലെ വീടുള്ള വിശ്വാസികളേ, വീടില്ലാത്ത വിശ്വാസികളേ," എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രസംഗം തുടങ്ങിയത്. സത്യത്തിൽ കല്ലും അലിയുന്ന പ്രസംഗമായിരുന്നു. പ്രസംഗിച്ചാൽ പ്രസംഗിച്ചത് പ്രവർത്തിക്കണം. അച്ചൻ പ്രവർത്തിച്ചു.

പലചരക്കു കടക്കാരൻ പൊറിഞ്ചേട്ടൻ എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ അഞ്ച് മണിക്കെഴുന്നേൽക്കും. മുറ്റത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിരിൽ നിൽക്കുന്ന ചെന്തെങ്ങിന്റെ ചോട്ടിൽ പോയി മൂത്രമൊഴിച്ചിട്ട് പിന്നെയും വന്നുകിടന്ന് എട്ടുമണി വരെ ഉറങ്ങും. പതിവുപോലെ മൂത്രമൊഴിക്കാൻ വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ പൊറിഞ്ചേട്ടൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഉമ്മറത്തൊരാൾ കിടന്നുറങ്ങുന്നു. കള്ളനോ വഴിപോക്കനോ ആരാണ്? പൊറിഞ്ചേട്ടൻ ലൈറ്റിട്ടു. കർത്താവേ? ഇടവകയിലെ വികാരിയാണ് കിടന്നുറങ്ങുന്നത്. വെറും നിലത്ത്. ലൈറ്റ് കണ്ണിൽ കുത്തി അച്ചൻ ഉറക്കമെണീറ്റു.

"ഈശോമിശ്യാക്ക് സ്തുത്യായിരിക്കട്ടെ." അന്തംവിട്ട പൊറിഞ്ചേട്ടൻ വിറച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഇപ്പോഴും എപ്പോഴും സ്തുത്യായിരിക്കട്ടെ." അച്ചൻ പോക്കറ്റ് വാച്ച് നോക്കി എണീറ്റു.

"വരട്ടെ പൊറിഞ്ചേട്ടാ. കുർബാനക്ക് നേരായി." അച്ചൻ മുറ്റത്തേക്കി

ാങ്ങി. സഹന സമരത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടം. ഈ എളിയവരിൽ ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെയാളിന് വീടുണ്ടാകുന്നതുവരെ, നമ്മുടെ കർത്താവീശോ മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ വീടുള്ള വിശ്വാസികളുടെ മുറ്റത്തോ ഉമ്മറത്തിണ്ണയിലോ ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങും.

"ഇത് വല്യേതൊയിര്യക്കേടായീലോ."

ആളുകൾ ഉറക്കമിളച്ച് കാത്തിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. എപ്പഴാ നാണം കെടുത്താൻ വേണ്ടി പ്രാന്തനച്ചൻ വന്ന് കേറിക്കെടക്കണേന്ന് അറിയില്ലല്ലോ. കാത്തിരുന്നവരുടെ വായിലേക്കൊന്നും പക്ഷേ, സംഗീതം വന്ന് ചാടിയില്ല.

മാനം മര്യാദക്ക് പള്ളിമേടേല് കെടന്നൊറങ്ങണ്ട വികാര്യച്ചൻ കമാന്നൊരക്ഷരം മിണ്ടാണ്ട് കണ്ണിക്കണ്ട വീടിന്റെ മിറ്റത്തും എറേത്തും ചെന്ന് കെടന്നൊറങ്ങ്ന്നാ വെച്ചാ എന്താ ചിയ്യ്വാ! ചോദിക്കാനും പറയാനും ആളില്ലാത്തേന്ന്യല്ലേപ്പദ്? ആൾക്കാര്ക്ക് വേണ്ടാതീനം പറഞ്ഞ്ണ്ടാക്കാൻ എട കൊട്ക്കല്ലേദ്? പെണ്ണും പെടക്കോഴീള്ള വീട്കള്ടെ എറേത്തണ് വികാര്യച്ചൻ പോയിക്കെടക്കണേ. കേട്ടട്ട്ണ്ടാ പൂരം!

മറിയപുരം പള്ളി പൊളിച്ചു പണിയാൻ ഒരു കൊല്ലം മുമ്പ് തീരുമാനമായതാണ്. അതിലൊന്നും ഒരു താൽപര്യം അച്ചനില്ല. അന്യജാതിക്കാർക്ക് വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത് പേരെടുക്കണം. അതാ പൂതി. അച്ചൻ എറണാകുളത്തുപോയി നടേശൻ മുതലാളിയെ കണ്ടിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞതുമുതൽ തുടങ്ങിയതാണ് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന് ഒരു വെപ്രാളം. അഞ്ചേരിപ്പാടം കൈയീന്ന് പോവോ, മാതാവേ? അച്ചൻ കുത്തിത്തിരിപ്പുണ്ടാക്കോ? പാപ്പാ നഗർ എന്ന ആശയം അച്ചൻ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന് ചേറു പള്ളിക്കമ്മിറ്റിയിൽ ഒരു നിർദ്ദേശം വെച്ചു. ഒന്നുകൊണ്ടും അല്ല. നമുക്ക് നമ്മുടെ പള്ളിയാണ് വലുത്. പള്ളിപ്പണിക്ക് വേണ്ടി പണപ്പിരിവ് നടക്കുന്നതിനിടയിൽ പാപ്പാനഗറും കുത്തിച്ചെലുത്തരുത്. വീടുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരുമായ വിശ്വാസികൾ മുഴുവൻ പള്ളിപ്പണിക്ക് പണം തരുന്നുണ്ട്. ചേറുവിന്റെ വീട്ടിൽ മുറ്റമടിക്കാൻ വരുന്ന സ്ത്രീ അവളുടെ വരുമാനത്തിൽ നിന്ന് ദിവസേന ഒരു രൂപ പള്ളിപ്പണിയിലേക്ക് തരുന്നു. അതാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ബലം. അത്താണിക്കാരൻ താരു ഭാര്യ ഏലിക്കുട്ടി. അച്ചന് ആളെ ഓർമ്മ വന്നു. അപേക്ഷാ നമ്പർ 86. വാർഷികവരുമാനം അറുനൂറ് രൂപ. ചിറ്റിലപ്പിള്ളി അങ്ങാടിയിൽ ലൈൻമുറിയുടെ ചായ്പ്പിൽ വാടകക്ക് താമസിക്കുന്നു. താരുവിന് വാതം. മക്കൾ ആറ്. ആദ്യത്തെ മൂന്നും പെണ്ണ്.

"എന്താ അച്ചൻ മിണ്ടാണ്ട് ഇരിക്കണേ?"

പള്ളിക്കമ്മിറ്റിയിൽ ചോദ്യമുയർന്നു. അച്ചൻ മിണ്ടിയില്ല. പാപ്പാ നഗർ വിശ്വാസികളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപിക്കാനുള്ള അവകാശം അച്ചനില്ല. അവർ വാദിച്ചു. വിശ്വാസികളുടെ ഉറക്കം കളയുന്ന സമരപരിപാടികളും നിർത്തണം. പള്ളിമേടയിൽ കിടന്നുറങ്ങണം. സഹന സമരം നിർത്തിവെക്കണം. ഒന്നിനും അച്ചൻ കമാന്നൊരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. അങ്ങനെ അച്ചൻ സഹനസമരത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടത്തിലേക്ക് കടന്നു.

വീടില്ലാത്ത മറ്റുജാതിക്കാരുടെ വാടക വീടുകളുടെയും പുറമ്പോക്ക്

കുടിലുകളുടെയും ഉമ്മറത്തോ മുറ്റത്തോ അച്ചൻ കിടന്നുറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. പറയന്മാര്, മുളയന്മാര്, ആശാരിമാര്, ചോമാര്, വേട്ടുവന്മാര്, തട്ടാന്മാര് തുടങ്ങി പല ജാതികളിൽപ്പെട്ട വീടില്ലാത്തവർ മറിയപുരത്തിന്റെ ഓരങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അധികം കൂട്ടരും പുറമ്പോക്ക് കുടിലുകളിലാണ് താമസം. വീട്ടിലെ ഏറ്റവും നല്ല പായ, തലയണ, പുതപ്പ് അവർ ഉമ്മറത്ത് ചുരുട്ടിവെച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു ചിമ്മിനി വിളക്കും തീപ്പെട്ടിയും കൊണ്ടുവെച്ചു. എന്നിട്ട് വാതിലടച്ച് പഴുതുകളിൽ കണ്ണും നട്ട് അച്ചനെ കാത്തിരുന്നു.

പുറമ്പോക്കിന്റെയും പുറമ്പോക്കിൽ പനമ്പു തട്ടിക കൊണ്ട് മറച്ച ഒരു ചായ്പ്പിൽ പാർക്കുന്ന സരസുവും അച്ചനെ കാത്തിരുന്നു. ആയകാലത്ത് ദേഹസുഖം വിറ്റ് ഇരതേടിയിരുന്നവളാണ് സരസു. ഇപ്പോൾ ചുമച്ചും കുരച്ചും ഇഴഞ്ഞുനടന്നും ജീവിക്കുന്നു. വിടാത്ത വയറു വേദന കൊണ്ട് നടു കൂന്നുപോയിരിക്കുന്നു. അവൾക്കുള്ള ഒരേയൊരു കീറപ്പായ സരസുവും ഉമ്മറത്തേക്ക് കരുതിവെച്ചു. അതിന്റെ മടക്കുകളിൽ മുട്ടകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അഴുക്കും മെഴുക്കും കൊണ്ട് കറുപ്പ് നിറമായ കല്ലൻ തലയണമേൽ സരസു അവളുടെ കീറസ്സാരി വിരിച്ചിട്ടു. അച്ചൻ സരസുവിന്റെ ചായ്പിന്റെ മുറ്റത്ത് സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങി. തിരിച്ചെത്തിയ അച്ചനെ കുർബാന ചൊല്ലാൻ ജനം സമ്മതിച്ചില്ല.

അച്ചനെ അരമന വിളിപ്പിച്ചു. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടും അച്ചൻ തിരിച്ചെത്തിയില്ല. ഇല്ലാ വചനങ്ങൾ നാലുവഴിക്കും പരന്നു. അച്ചനെ പള്ളിക്ക് പുറത്താക്കി. അച്ചൻ ലോഹ ഊരി. അങ്ങനെ തുടങ്ങി ഒരുപാട് ഇല്ലാവല്ലന്തികൾ.

"ഇത്ര മേക്കുത്തിക്കഴക്കല്ണ്ടെങ്കില് ഈയച്ചന് പെണ്ണാ കെട്ടാര്ന്നില്ലേ? സരസൂന്റോടെ പോണാ? ക്രിസ്ത്യാന്യോളെ നാറ്റിക്കണോ?"

ലൂസി ഇതൊന്നും വിശ്വസിച്ചില്ല. എന്തോ കുഴപ്പം ഉണ്ട്. ചെറോണ സങ്കടപ്പെട്ടു.

"അല്ലെങ്കിലും നല്ല കാര്യങ്ങള് അത്ര വേഗൊന്നും നടക്കില്ല. ഇനിപ്പൊ വീടും കൂടൊന്നും ആരും ഇണ്ടാക്കിത്തരുംന്ന് വിചാരിക്കണ്ടാ ലൂസിമോളെ."

ലൂസിക്കും സങ്കടം വന്നു. പാപ്പാ നഗർ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവില്ല. ചെറോണക്കൊരു വീട് ഉണ്ടാവില്ല. അച്ചന്റെ പാട്ടും കേട്ട് ചെറിയൊരു സംശയത്തോടെ, അപേക്ഷാഫോറങ്ങൾ നീട്ടിനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ നീണ്ടനിര ലൂസിയുടെ ഓർമ്മയിലൂടെ കടന്നുപോയി. ഓർത്തോർത്തിരിക്കെ അവരുടെ മുഖങ്ങൾ മങ്ങി. തല കുനിഞ്ഞു.

പക്ഷേ, എല്ലാ നിരാശകളെയും കാറ്റിൽ പറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഇല്ലാവല്ലന്തികളെ തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട് അച്ചൻ തിരിച്ചെത്തിയത് ഒബ്-ലാ-ഡി ഒബ്-ലാ-ഡാ പാടിക്കൊണ്ടാണ്. പാപ്പാ നഗറിന് സ്ഥലം വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്ന് അരമന സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. മറിയപുരത്ത് എവിടെ സ്ഥലമുണ്ടെങ്കിലും വാങ്ങിക്കൊടുക്കും.

അങ്ങനെയാണ് ബ്രിജിത്തയെ അരമനയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ തൊമ്മാനച്ചൻ കാറുമായി വന്നത്. തൊമ്മാനച്ചൻ ബ്രിജിത്തയുടെ ബന്ധത്തിലുള്ള ഒരാങ്ങളയാണ്. വന്ന ഉടനെ ബ്രിജിത്തയുടെ കൈപിടിച്ച് തൊമ്മാനച്ചൻ അടുത്തിരുന്നു.

"പിതാവിന് ബ്രിജിത്തേച്ചീനെ കാണണന്ന്. കൂട്ടിക്കൊണ്ട് ചെല്ലാന്ന് എന്നെ അയച്ചേക്കണേ. ഇതിലും വെല്യേ ഭാഗ്യം ആര്ക്കേങ്ങിലും ഇണ്ടാവോ? ബ്രിജിത്തേച്ചി എഴ്ന്നേറ്റേ. മോറൊക്ക്യൊന്നാ കഴ്ക്... മുണ്ട് മാറ്റിക്കോ."

മുണ്ട് മാറ്റുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് പറഞ്ഞു. "എത്ര്യായാലും കുറുക്കന്റെ കണ്ണ് കോഴിക്കൂട്ടിലന്നണ്. അല്ലാണ്ട്പ്പൊ പിതാവിന് എന്നോട് പുതീതായിറ്റ് ഒര് സ്നേഹം വന്നതൊന്ന്വല്ല. ങ്ങ്ആ. ന്തൂട്ടേങ്ങില്ാവട്ടെ. പോയി വിവരറിഞ്ഞിട്ട് വരാം."

എന്തൊരൊരുങ്ങലാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ. എന്തോരം നേരം കൊണ്ടാ വേഷംകെട്ട് കഴിഞ്ഞത്? തൊമ്മാനച്ചൻ പറമ്പൊക്കെ ചുറ്റിക്കറങ്ങി നടന്നു വന്നു. ചായ കുടിച്ചു. ലൂസിയോട് വിശേഷങ്ങൾ ചോദിച്ചു.

"പള്ളീല്ക്കൊക്കെ മൊടങ്ങാണ്ട് പൂവ്ണ്ല്യേരീ?"

ലൂസി ഉവ്വെന്ന് തലയാട്ടി. ലൂസിയുടെ പഠിപ്പിന്റെ കാര്യവും അച്ചൻ തിരക്കി.

"നീയെന്തോരം പഠിച്ചു.?"

"പ്രീഡിഗ്രി."

"ജെയിച്ചോ തോറ്റോ?"

"പരീക്ഷ എഴ്തീല്യാ."

ബ്രിജിത്ത കേൾക്കാതിരിക്കാൻ ഒച്ച താഴ്ത്തി അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"നല്ലോണൊക്കെ പറ്റിക്കൂടി നിന്നോ. തള്ളേരെ കൈയില് പൂത്ത കാശ്ണ്ട്. എന്തേങ്ങിലൊക്കെ നിന്ക്ക് തരാണ്ടിരിക്കില്ല."

ലൂസിയ്ക്കെന്തോ ആ ഉപദേശം കേട്ടപ്പോൾ ഒരു വല്ലായ്മയാണ് തോന്നിയത്.

അപ്പോഴേക്കും ചെറോണ വന്നു.

ബ്രിജിത്തേരെ കൂടെ പോകാൻ വേണ്ടി വിളിപ്പിച്ചതാണ്.

"നിന്ക്കാ പൂവാര്ന്നില്ലേ മൂപ്പത്ത്യാര്ടെ കൂടെ?" ചെറോണ ചോദിച്ചു.

"ന്തൂട്ട് നാ?"

"അവ്ട്യൊക്കെ കാണാര്ന്നില്ലേ?"

ലൂസിക്കതൊന്നും കാണണമെന്നില്ല. മെത്രാന്റെ അരമനയിൽ എന്താ കാണാനുള്ളത്? അച്ചന്മാരും കന്യാസ്ത്രീകളും കാണും. ലൂസിക്ക് നല്ല നല്ല വേഷങ്ങൾ ധരിച്ച ആണുങ്ങളെയും പെണ്ണുങ്ങളെയും കുട്ടികളെയും കാണാനാണ് ഇഷ്ടം. വിശേഷിച്ചും ഭംഗിയുള്ള പെണ്ണുങ്ങളെ. ഓരോ വിശദാംശമായിട്ട് നോക്കി ആസ്വദിക്കാറുമുണ്ട്. ചുണ്ട്, മൂക്ക്, കണ്ണ്, വായ... നിൽപ്പ്, നടപ്പ്.

"ഒന്ന്ങ്ങട് എറങ്ങ് ന്റെ ബ്രിജിത്തേച്ച്യേ. ദെന്താദ്? കല്യാണപ്പെണ്ണിന്റെ ഒരുക്കണല്ലാ?" തൊമ്മാനച്ചൻ അകത്തേക്ക് നോക്കി ധൃതി കൂട്ടി.

ഒടുവിൽ, മുല്ലപ്പൂമണം പരത്തിക്കൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത വാതിൽക്കൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ലൂസിക്ക് പൊട്ടിച്ചിരി വന്നത് അവൾ വായ പൊത്തിപ്പിടിച്ച് അമർത്തി. ഒരു ടിന്ന് പൗഡറ് മുഴുവനും ഇട്ടിട്ടുണ്ട് മോത്ത്.

"ദെന്തൂട്ട്ണ് ദ്? കുമ്മായടിച്ച്ട്ട്ണ്ടാ?"

തൊമ്മാനച്ചനും ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. ലൂസിക്ക് അദ്ഭുതം തോന്നി. തൊമ്മാനച്ചന്റെ ചിരിയിലും പറച്ചിലിലും ബ്രിജിത്ത ഒന്നര വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയാണെന്നാണ് തോന്നുക. അത്രക്ക് വാൽസല്യം. സ്നേഹം. ആങ്ങളയായതുകൊണ്ടാവും.

"ഒന്നാ തൊടച്ച് കൊട്ത്തേരീ മോളെ."

അച്ചൻ ലൂസിയോട് പറഞ്ഞു.

"വേണ്ട. വേണ്ട. തൊടക്കാനാ മോത്ത്ട്ടേ?"

ബ്രിജിത്ത ലൂസിയുടെ കൈ തട്ടിക്കളഞ്ഞു. തള്ള കുമ്മായം തേച്ച മുഖവുമായി വടിയും കുത്തിയിറങ്ങി. കാറിൽ കേറുന്നതിന്റെ മുമ്പ് ലോഹയുടെ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് തൂവാലയെടുത്ത് തൊമ്മാനച്ചൻ തന്നെ പൗഡർ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. അപ്പോഴും തൊമ്മാനച്ചന്റെ മുഖത്തെ വാൽസല്യം ലൂസി ശ്രദ്ധിച്ചു. ബ്രിജിത്തക്ക് അത്ര പിടിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. തൊമ്മാനച്ചൻ ലൂസിയെ നോക്കി ചിരിച്ചു. ലൂസിയും ചിരിച്ചു. ചെറോണയും ചിരിച്ചു. തന്റെ ജീവിതത്തിലെ മധുരമായ ഒരു മുഹൂർത്തമാണതെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി.

ചെറോണക്ക് കാറിൽ കേറാൻ അറിയില്ലെന്ന് ലൂസിക്ക് അന്നാണ് മനസ്സിലായത്. ചെറോണ ആദ്യം ഇടത്തേ കാൽ അകത്തേക്ക് വെച്ചു. ശരിയായില്ല. പിന്നെ വലത്തേ കാല്. അതും ശരിയായില്ല. തല ആദ്യം കടത്തി നോക്കി പിൻവലിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരുവിധത്തിൽ കൈയും കാലും തലയും ഒക്കെക്കൂടി അകത്താക്കിക്കിട്ടിയ മട്ടിൽ കേറി ഇരുന്ന് ലൂസിയെ നോക്കി ചിരിച്ചു. ബ്രിജിത്തയാവട്ടെ കാറിന്റെ പിൻസീറ്റിൽ വിസ്തരിച്ചങ്ങനെ ചാരിക്കിടന്നു. തള്ള മഹാറാണി!

ഭാഗം 3

ആളായിട്ടോ പണമായിട്ടോ കല്ലായിട്ടോ മരമായിട്ടോ ഓടായിട്ടോ മുളയായിട്ടോ എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും പാപ്പാനഗറിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ പങ്കുചേരാം. ഇടയലേഖനം ഉണ്ടായി. പാപ്പാനഗറിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരുമായ എല്ലാ ഇടവകക്കാരും അകമഴിഞ്ഞ് സഹായിക്കണം. അതാണ് ദൈവികം. പണക്കാർ ചെന്ന് മേലനങ്ങി പണിയെടുക്കണമെന്നില്ല. അതവർക്ക് ശീലമില്ലല്ലോ. സഹായിക്കാൻ ഒരു 'മേല്' മാത്രമുള്ളവർ അത് ചെയ്തുകൊള്ളും. പണക്കാർ പണംതന്ന് സഹായിക്കുക. എല്ലാ വഴിക്കും നോക്കുന്നുണ്ട്. ഇടവകയിൽ നിന്ന് മാത്രമല്ല. പുറത്തു

നിന്നും സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ലോകത്തേക്കു മുഴുവൻ സഹായാഭ്യർത്ഥനയുമായി നമ്മുടെ കൈകൾ നീങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കാരണം പാപ്പാനഗർ ഒരു മഹത്തായ ആശയമാകുന്നു. ഇടയലേഖനം പത്തുപേജായിരുന്നു.

അരമനയിൽ നിന്ന് അനുവാദവും സ്ഥലവും കിട്ടി വന്നതിനുശേഷം അച്ചനെന്തുകൊണ്ടാണ് ഉൽസാഹം കെട്ടുപോയതെന്ന് വീടില്ലാത്തവർ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. ഞായറാഴ്ചക്കുർബാനകളിലെ അച്ചന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ട് ആവേശംകൊണ്ടിരുന്നവർക്ക് എന്തോ ഒരെരിവും ചൂടും ഇല്ലായ്മ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഇടയലേഖനം വായിച്ച് മാറ്റിവെച്ച് അച്ചൻ പറഞ്ഞു. ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഓണംപോലെ ആക്കാനാണ്. മറിയപുരത്തുള്ളവർ വിചാരിച്ചാൽ മറിയപുരത്തെല്ലാവർക്കും വീടുണ്ടാകും. അതിന് ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ മുമ്പിൽ പിച്ചച്ചട്ടി നീട്ടേണ്ട കാര്യമില്ല. മറിയപുരത്തെ പണക്കാരെന്താ ഇത്ര ദരിദ്രവാസികളാണോ?

വെറുതെ വല്ലോരും കാശ്തരാന്ന് പറഞ്ഞാലും അത് വേണ്ട മറിയപുരത്ത്ന്ന് തന്നെ വേണം എന്നു പറയുന്നത് അച്ചന്റെ വാശിയാണെന്ന് ഇടവകക്കാർ പറഞ്ഞു. പള്ളിക്കമ്മിറ്റി ഒറ്റക്കെട്ടായി കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ വായിലൂടെ ചോദിച്ചു.

"അമേരിയ്ക്കേരെ കാശ് നമ്മക്കെന്തോ പുളിയ്ക്കോ?"

"മ്മടെ കൈയീന്ന് അത്രേം കൊറച്ചാ പിരിച്ചാ പോരേ?"

"അതൊന്നല്ല. അച്ചന് ഒറ്റക്കലം പുഴുങ്ങിത്തിന്നണം. പിരിവിന്റെ കണക്കും കാര്യൊന്നും ആരും അറിയാമ്പാടില്ല. അരമനേരെ പേരും പള്ളിക്കമ്മിറ്റീരെ പേരും കൂട്ടിത്തൊടീയ്ക്കില്ല."

അച്ചൻ ഉറച്ചുനിന്നു. മറിയപുരത്തെ കാശുകൊണ്ടുവേണം പാപ്പാനഗർ ഉണ്ടാക്കാൻ. മറിയപുരത്ത് മാത്രമല്ല, ലോകത്തെല്ലായിടത്തും ഉണ്ട് നാടും വീടും ഇല്ലാത്തോർ. എല്ലാവരേയും അമേരിക്ക സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ? ഫലസ്തീനിലെ, അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലെ, ബംഗ്ലാദേശിലെ, സിലോണിലെ, ബർമ്മയിലെ അഭയാർത്ഥികൾ ആരാണ്? വിയറ്റ്നാം ആരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്? ഇത് ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയതല്ല. മോശെയുടെ കാലത്തും ഉണ്ട് ഈ ആട്ടിയോടിക്കൽ. പിടിച്ചുപറിക്കൽ, കൂട്ടക്കൊല, പ്രാണനും കൊണ്ട് ഓടിരക്ഷപ്പെടൽ, വിശപ്പ്, പട്ടിണിമരണങ്ങൾ, പകർച്ചവ്യാധികൾ.

"നിന്റെ നാട്ടില് ഇത്ണ്ടാവാതെ നോക്കാൻ നിന്ക്ക് പറ്റ്വോ? അത്ണ് ചോദ്യം. വേറാരിം കൂട്ടിത്തൊടീയ്ക്കണ്ട കാര്യല്ല. നീയൊക്കെ ഈ നാട്ടിലിയ്ക്ക്യാ വന്ന് താമസം തൊടങ്ങ്യേപ്പോ ആരും ആട്ടി ഓടിച്ചില്ല്യല്ലോ. ഒട്ടകത്തിന് കാല് വെയ്ക്കാൻ സ്ഥലം കൊട്ത്തപോലിണ് നിൻെറ്യാക്കെ കാര്യം. എന്തോരണ്ടാ ഇവറ്റങ്ങള് ഒഴിഞ്ഞ് മാറ്റാ? നിന്റെ തലേമെ കല്ല്മഴ കൊള്ളാണ്ടിരിക്കാൻ നിന്ക്ക് എന്തോരം വല്യേ വീട് വേണം? അതിന്റെ നൂറിലൊന്ന് വലിപ്പത്തില് നാല് കാല്മ്മെ ഒര് കൂര ഇവറ്റേരെ തലേരെ മീതെ ഇണ്ടാക്കിക്കൊട്ക്ക്. അതിന് നിന്റെ പണം ഉപകരിയ്ക്ക്ണില്ലെങ്ങി, നീയൊക്കെ എന്തൂട്ന് ണ്ടാ ദിവസേന പള്ളീല്യ്ക്ക് വരണേ?"

ഈ അച്ചൻ ചുവ്വാവാൻ പോണില്ലെന്ന് പള്ളിക്കമ്മറ്റി വീണ്ടും കണ്ടെത്തി. നാട്ടുകാരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാൻ തന്നെയാണ് നീക്കം. മറിയപുരത്തുകാർ പല ദിക്കിൽനിന്ന് വന്ന് താമസിക്കുന്നവരായിരിക്കാം. സ്വന്തം നാടേതെന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഇപ്പോഴും അവർ പറയുന്ന പേരുകൾ പലതായിരിക്കാം. എന്നാലും മറിയപുരത്തിന് ഇന്ന് കാണുന്ന അന്തസ്സും അലങ്കാരവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത് അവരാണ്. എന്തിന്, പറയാൻ നാണക്കേടുള്ള ഒരു പേരുമാറ്റി വിശുദ്ധമായൊരു പേരു നൽകിയതുപോലും അവരാണ്. അച്ചന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അവരുടെ അഭിമാനത്തെയാണ് മുറിവേൽപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. പാപ്പാനഗറിന് സംഭാവന നൽകേണ്ട എന്ന് മറിയപുരത്തെ പണക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. അതിന്റെ കുരുട്ടുവഴി കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു കണ്ടെത്തിയതായിരുന്നു.

എന്നാൽ ചേറുവിനെ അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പാപ്പാനഗറിലേക്കുള്ള ആദ്യത്തെ സംഭാവന നൽകിയത് ഓപ്പൻ ആയിരുന്നു. ഓപ്പൻ അവന്റെ കഴുത്തിലെ മാല വിറ്റ് ആയിരത്തൊന്നു രൂപ അച്ചന് സംഭാവന കൊടുത്തു.

"നിന്റെ വീട്പണ്യെന്തായി?" അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

"വാർത്തിട്ടിട്ട്ണ്ട്" ഓപ്പന്റെ ഒച്ചയിൽ തീരെ ഉൽസാഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

"ഇന്യെന്താ പ്ലാൻ? തിരിച്ച് പോണ്ണ്ടാ?"

ഓപ്പൻ മിണ്ടിയില്ല.

"കൊണ്ടന്ന കാശൊക്കെ പൊടിതുളിച്ചു അല്ലേ?"

ഓപ്പൻ തലയും കുമ്പിട്ട് നിന്നു. അക്കണ്ട കാശൊക്കെ പൊട്ടിത്തുളിപ്പോയ വിധത്തെക്കുറിച്ച് അവന് ഇനിയും പിടികിട്ടിയിട്ടില്ല. പെങ്ങന്മാരെ കെട്ടിച്ചില്ല. വീടുപണി മുഴുവനായിട്ടില്ല. വീടുപണിയുന്ന കോൺട്രാക്ടർക്ക് ചേവേട്ടൻ കടംകൊടുത്തു എന്നു പറയുന്ന കാശിന്റെ പലിശ കത്തിക്കേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭാര്യ വീടിന്റെ പണിയും പകുതിയേ ആയിട്ടുള്ളൂ. അമ്മായപ്പൻ എന്നും വഴക്കിലാണ്.

"ജീവിക്കാനറിയാത്ത ശവി! സംഗതി കള്ളുഷാപ്പില് കൂട്ടാൻ വിക്കല്ണ് എന്റെ തൊഴില്. എന്നെച്ചട്ട് ഞാൻ കള്ളും കുടിച്ച് തെണ്ടീസടിച്ച് നടക്ക്ണ്? കുടിയ്ക്കാൻ കൊതില്യാണ്ടൊന്നല്ല. ഇനിയ്ക്കഞ്ചാറ് ക്ടാങ്ങള്ണ്. എന്റെ ക്ടാങ്ങള് പെര്വഴീലാവും."

അമ്മായപ്പൻ അങ്ങനെ പറയുന്നതിൽ ഓപ്പന് ദുഃഖമുണ്ട്. സ്വന്തം അനിയത്തിമാരെ കെട്ടിയ്ക്കുന്നതിനും മുമ്പ് ഭാര്യയുടെ അനിയത്തിയെ കെട്ടിച്ചുവിട്ട ആളാണ് ഓപ്പൻ. അതും എടുക്കപ്പെറ പൊന്നും കൊടുത്ത്. അതില് ഓപ്പന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഇന്നും സങ്കടമുണ്ട്. ദേഷ്യമുണ്ട്. ഇപ്പോഴും കാശ് അടിനിരങ്ങിയ കാര്യം ഓപ്പൻ വീട്ടുകാരെ അറിയിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്രയും വലിയ വീട് കെട്ടരുതായിരുന്നു. ചെലവാക്കിയതിന്റെ ഇരട്ടി കാശ് ഇനിയും ചെലവാക്കിയാലേ വീട് വീടാവൂ എന്നാണ് കോൺട്രാക്ടർ പറയുന്നത്. ഇതൊന്നും ഓപ്പന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും അറിയില്ല.

"നിന്റെ സൂക്കേടെങ്ങിനിണ്ട്?" അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

"ഇപ്പ പ്രശ്നൊന്നൂല്യ. മരുന്ന് കഴിയ്ക്ക്ണ്ണ്ട്."

"നീയ് ചേവായിട്ട് പെണങ്ങ്യാ?"

"പെണക്കൊന്നൂല്യ. ന്നാലും... തീട്ടത്തിന്റെ പൊറത്ത് കാശ്കണ്ടാ അത്മ്മലാ കമന്ന് വീഴും ചേവേട്ടൻ. ഇനിയ്ക്കത് പിടിയ്ക്കില്ല. കാശ് എറിഞ്ഞ് കളിച്ചോന്ണ് ഞാൻ. ഇനിയ്ക്കങ്ങനത്തെ വൃത്തികെട്ട ആർത്ത്യൊന്നൂല്യ. കാശ് വരും പൂവും. ഭയക്കര്ത്."

"ശെരിശെരി. പള്ളീപ്പോക്കും കുമ്പസാരൊം ഒക്കെല്ലേ നിന്ക്ക്?"

"ഉവ്വ്"

"ന്നാ പോ. സംഭാവന തന്നേല് സന്തോഷം."

പാപ്പാനഗറിന് ആയിരത്തൊന്ന് രൂപ സംഭാവന കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓപ്പന് എന്തോ ഒരാശ്വാസം. ഒരു സന്തോഷം. ഇനി കാര്യങ്ങളൊക്കെ നേരെയാവും എന്ന തോന്നൽ. അതോടൊപ്പം സങ്കടവും തോന്നി. ഒന്ന് തേങ്ങിത്തേങ്ങിത്തേങ്ങി പെണ്ണുങ്ങള് കരയണപോലെ കരയാനാ പറ്റ്യാ നല്ലതായിരുന്നു. ഇടക്കിടെ വരുന്ന നെഞ്ചുവേദന ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ശ്രമദാനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാമായിരുന്നു. ഓപ്പൻ ഭാര്യയോടും പെങ്ങന്മാരോടും ഉപദേശിച്ചു. ശ്രമദാനത്തിൽ പങ്കെടുക്കണം. അവർ ഓപ്പനെ കളിയാക്കി.

"ഓപ്പേട്ടന് ഓരോ നേരത്ത് ഓരോ തോന്നല്ണ്."

ഓപ്പന്റെ മൂത്ത പെങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അവൾക്ക് വയസ്സ് ഇരുപത്തിആറാണല്ലോ എന്ന ആന്തലോടെ ഓപ്പൻ ഇരുന്നു.

"കാറ്ട്ക്കറാ" അവൾ ഡ്രൈവറോട് കൽപിച്ചു. വന്നതിന്റെ തലേദിവസംവരെ അമ്മയുടെ കൂടെ കൊള്ളിക്കൊട്ട ചോന്നവളാണ്. മറന്ന്വോ അതൊക്കെ?

"വള അരേരെശ്ശെ പവൻ മതീന്നാ ഓപ്പേട്ടൻ പറയണേ?" ഓപ്പന്റെ ഭാര്യ ചോദിച്ചു. അവർ സ്വർണ്ണം വാങ്ങാൻ പോവുകയാണ്. ഓപ്പന്റെ ഭാര്യ, അമ്മ, പെങ്ങന്മാർ.

"ഓപ്പേട്ടൻ അങ്ങന്യൊക്കെ പറയും. മ്മക്ക് ഓരോ പവന്റെ വള ഇട്ക്കണം. പതനാറ് പവൻ ണ്ട്ാക്കാൻ ഓപ്പേട്ടൻ കൂട്ട്യാക്കൂടില്ലേ?"

ഓപ്പന്റെ പെങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ഓപ്പൻ വിസ്മയിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു.

"നീയ് കൊള്ളിത്തങ്കമ്മേരെ മോള്ണ്. മറക്കണ്ടാട്ടാ."

അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. "അതൊക്കെ പഴേ കദ! ഇപ്പ ഞാൻ അബുദാബിക്കാരൻ ഓപ്പന്റെ പെങ്ങള്ണ്."

പെണ്ണുങ്ങൾ ചിരിച്ചുമറിഞ്ഞ് കാറിൽക്കേറി.

"നിന്ക്ക്ത്തിരി ഓളിക്സ് കലക്കിത്തരട്ട്റാ?"

ഓപ്പന്റെ അമ്മ ചോദിച്ചു.

"അമ്മയ്ക്ക് ശ്രമദാനത്തിന് പൊക്കൂടേ അമ്മേ? എന്തോരം നല്ല കാര്യാ?"

അമ്മ അദ്ഭുതത്തോടെ ഓപ്പനെ നോക്കി.

"മ്മളെന്തിനാ പോണേ? നീയ് വല്ലാ പത്താ നൂറാ കൊടുത്താ മതി. കാശ്ള്ളോരൊക്കെ അതാ ചിയ്യണേ." അമ്മയും കാറിൽ കേറി.

കാശുള്ളവരുടെ വീടുകളിലേക്ക് വരുമാനത്തിനനുസരിച്ച ഒരു തുക ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അച്ചൻ കത്ത് കൊടുത്തയച്ചു.

"കൊള്ളാലോ പൂതി!"

കടലാസ് വായിച്ചുനോക്കി ഭൂലോക പണക്കാരന്മാർ കലിതുള്ളി. പക്ഷേ, ദയാമയികളായ ചില ഭാര്യമാർ പൊന്നായിട്ടും പണമായിട്ടും പാപ്പാനഗറിലേക്ക് സഹായമെത്തിച്ചു. അവർ അച്ചന്റെ ആരാധികമാരും കൂടിയായിരുന്നു.

"എന്റെ കൈയീന്ന് ഒര് നയാപൈസ കിട്ടില്ല. പെട്ടാപെട്ട വെലയ്ക്ക് എന്റെ സ്ഥലാ കൈക്കലാക്കീല്യേ? അത് പോരേ?"

ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു. അത് നുണയാണ്. സ്ഥലക്കച്ചവടത്തിൽ ബ്രിജിത്തക്ക് നല്ല ലാഭം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് പുറമേ കേട്ടത്. ചോദിച്ച വില കൊടുത്തുകൊള്ളാനാണത്രെ അരമന പറഞ്ഞത്. എന്നിട്ടും ബ്രിജിത്തയുടെ മോന്ത തെളിഞ്ഞില്ല. അത്ര നല്ല ഭൂമിയാണ് വിറ്റുതുലച്ചത്. ചാവുമ്പോൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കൊണ്ടോവാനൊന്നും പറ്റില്ലെന്ന് ബ്രിജിത്തയ്ക്കറിയാം. പക്ഷേ, ചാവുമ്പോഴും അതൊക്കെ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ട് എന്ന ബോധത്തോടെ ചാവണം. അതാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ പ്രശ്നം. പീച്ചിവെള്ളം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന കനാല്. കനാലിലേക്ക് വെട്ടിയിറക്കിയ പടവുകൾ. മൂന്നേക്കർ നിറയെ പലതരം മരങ്ങൾ കാരണം വെളിച്ചം കടക്കാൻ പ്രയാസപ്പെടും. തേക്ക്, വീട്ടി, ആഞ്ഞിലി, പ്ലാവ്, മാവ്, ഞാവല്, നെല്ലി, വാക അങ്ങനെ ഒരുപാടുണ്ട്. ശരിയ്ക്കും പറഞ്ഞാൽ മറിയപുരത്തെ ആകെയുള്ള പച്ചപ്പിന്റെ തുരുത്താണത്. കനാൽവെള്ളം കുടിച്ച് കുളിർത്തുനിൽക്കുന്ന മരങ്ങളാണ്. അടിയിൽ അഴുകിപ്പൊടിഞ്ഞ കരയിലകളും കരിയിലകൾക്കുള്ളിൽ ഒരുപാട് ഇഴജന്തുക്കളും കാണും. ചക്കമാങ്ങകാലത്താണ് ലൂസി അവിടെ പോവുക. ചെറോണയും കൂട്ടിനുണ്ടാവും. ഇരുട്ടും തണുപ്പുമുള്ള തോപ്പിൽ പേടിയും പതിയിരുന്നു. മറിയപുരത്തെ ചീട്ടുകളി സംഘങ്ങളുടെയും കനാൽ പരുങ്ങികളുടെയും താവളമായിരുന്നു അത്. അവരെ പേടിച്ച് വിറകുചുള്ളി ഒടിയ്ക്കാൻപോലും പെണ്ണുങ്ങൾ തോപ്പിൽ കേറാറില്ല. മറിയപുരത്തെ ഏറ്റവും വലിയ കനാൽപരുങ്ങിയായ കേഡിമണിയുടെ സ്ഥിരവാസം ബ്രിജിത്തയുടെ തോപ്പിലാണ്. അതോർത്താൽ തോപ്പ്, പാപ്പാനഗറാവുന്നത് മറിയപുരത്തിന് ഒരനുഗ്രഹം തന്നെയാണ്.

അച്ചന്റെ ആശയം നടപ്പിലാക്കാൻ മറിയപുരത്തെ പണക്കാർ തയ്യാറാവുമെങ്കിൽ സന്തോഷമായിരിക്കും എന്ന് മെത്രാൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അച്ചൻ തന്നെ പണപ്പിരിവിനിറങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആളേറെപ്പോണത് താൻ തന്നെ പോണം.

"ഗെയ്റ്റടയ്ക്കറി" ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൂസിയുടെ കൈ വിറച്ചു. അച്ചന്റെ നേർക്ക് ഗേറ്റടയ്ക്കേ?"

"എല്ലാ വീട്ട്കാരും കൊട്ക്ക്ണ്ട് എളേമേ"

"നീയ് നിന്റെ തറവാട്ടീന്നാ ഇട്ത്ത് കൊട്ക്ക്റി."

അതൊന്നും ഇല്ലെങ്കിലും ലൂസി പിടിയരി പിടിച്ച് ഒരു തുക ഉണ്ടാക്കിയത് അച്ചന് കൊടുക്കും. ബ്രിജിത്തക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ ചെറോണയുടെ കൂടെപ്പോയി ആൾസഹായം ചെയ്തോളാമെന്ന് ലൂസി പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്ത മോന്തയും വീർപ്പിച്ച് ഇരുന്നു. എന്താണ് മോന്തവീർപ്പിക്കലിന്റെ അർത്ഥം? കാശ് കൊടുക്കാൻ തയ്യാറല്ല. ലൂസി പോയി പണിതോട്ടെ എന്ന് തന്നെ. ബ്രിജിത്തയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് ശ്രമദാനമാണെന്ന് കേട്ടതും അച്ചൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഗേറ്റിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അച്ചൻ കുരിശുവരച്ചു.

"കാശും കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നോ ബ്രിജിത്തേ, പൂപ്പല് പിടിയ്ക്കട്ടെ"

ബ്രിജിത്തക്കും പശുക്കൾക്കും ആടുകൾക്കും ഒക്കെ തീറ്റ കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞ് ലൂസി പാപ്പാനഗറിലേക്ക് ഓടി. സന്തോഷംകൊണ്ടും അഭിമാനംകൊണ്ടും അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പി. പാപ്പാനഗറിൽ പൂരവും പെരുനാളും ഒന്നിച്ചായപോലെ ആഘോഷത്തിമർപ്പായിരുന്നു. കല്ല്, മുള, മരം, ഓട് കൊണ്ടുവരുന്നു. പല വഴികളിൽനിന്ന്. തലച്ചുമടായിട്ടും ഉന്തുവണ്ടിയിലും കാളവണ്ടിയിലും സൈക്കിളിലും ഒക്കെ. കിണറുകൾ കുഴിക്കുന്നു. മണ്ണ് ചവിട്ടിക്കുഴച്ച് ഇഷ്ടിക പിടിയ്ക്കുന്നു. ആശാരിമാരുടെ വീടടക്കം വന്നിട്ടുണ്ട്. പണിയെടുക്കുന്നവർക്കുള്ള ഉച്ചക്കഞ്ഞിയും കൊള്ളിപ്പുഴുക്കും പാപ്പാനഗറിൽതന്നെ വെച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. ആകെ തേനീച്ചക്കൂടിരമ്പംപോലെ. മരക്കൊമ്പുകളിൽനിന്ന് കെട്ടിയിട്ട തൊട്ടിലുകളിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളുറങ്ങുന്നതും നോക്കി ലൂസി നടന്നു.

മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ തെളിഞ്ഞ ചെറുവഴികൾ. മരംവെട്ട് കരാറുകാർക്കാണ് കൊടുത്തത്. ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു മരം തൊട്ടുപോകരുതെന്ന് അച്ചൻ കൽപിച്ചു. മരം വെട്ടിവിറ്റാൽതന്നെ കിട്ടും നല്ലൊരു തുകയെന്ന് പലരും അച്ചനെ ഉപദേശിച്ചു. പിടിച്ചാൽ പിടിയെത്താത്ത പ്ലാവുകളുണ്ട്. കുന്നിവാകയുണ്ട്. തേക്കുണ്ട്. നല്ലൊന്നാന്തരം വാതിൽപലക അറുക്കാൻ പാകത്തിന് കാതലുള്ളവ. അച്ചൻ പറഞ്ഞു മരങ്ങളൊക്കെ അവിടെ നിക്കട്ടെ. പഷ്ണി കെട്ക്ക്മ്പൊ തണലത്ത് കെടക്കാലോ. ക്ടാങ്ങള്ക്ക് വല്ല ചക്ക്യാ മാങ്ങ്യാ കിട്ട്ണത് ഇല്യാണ്ടാക്കണൊ? അച്ചന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ചെറുചിരിയോടെ സ്വപ്നങ്ങൾ മേഞ്ഞുനടന്നു. പാപ്പാനഗറിലെ പ്ലാവുകൾ കൊമ്പൊടിയെ കായ്ക്കുന്നു. പാപ്പാനഗറിലെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ പങ്കുവെച്ച് തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഓരോ വീടിനും മരങ്ങൾക്കിടയിലെ ഒഴിവു നോക്കിയാണ് അച്ചൻ സ്ഥലം കണ്ടെത്തിയത്.

കിണറുകുഴിക്കുന്നിടത്താണ് ലൂസിക്ക് പണിയുണ്ടായിരുന്നത്. രൂപം കൊത്തിയുടെ പെൺമക്കളുടെ കൂടെ. മണ്ണ് വലിച്ചുകയറ്റൽ.

അതേസമയം അഞ്ചേരിപ്പാടത്തേക്ക് ഇഷ്ടികയും മണലും സിമന്റും കമ്പിയും കേറ്റിയ ലോറികൾ ചീറിപ്പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അഞ്ചേരിപ്പാടം

മണ്ണടിച്ച് നികത്തുന്നതുകാണാൻ മറിയപുരത്തുകാർ പോയിരുന്നു.

"എങ്ങന്യാ കെടന്ന പാടണ്! ഇത്ണ് കാശിന്റെ മറിമായം."

ആളുകൾ അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. നോക്കെത്താത്ത ദൂരത്തോളം പരന്ന പച്ചയായിരുന്നു അത്. മറിയപുരത്തെ യുവാക്കൾ കലുങ്കുകളിൽ വന്നിരുന്ന് സ്വപ്നം കാണും. ഭാവിക്ക് രൂപം കൊടുക്കും. അസ്തമയം കാണും. ആകെ 'തിക്കും തെരക്കും തൃശൂര് വെളക്കും.' ആയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മറിയപുരത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ വേറെവിടെക്കിട്ടും ഈ ശാന്തത? തണുത്ത കാറ്റ്, ചിവീടുകളുടെ പാട്ട്? എല്ലാം പോയി.

ഗോസായിക്കുന്ന് ഇടിച്ചിറക്കിയാണ് മണ്ണെടുക്കുന്നത്. ഗോസായിക്കുന്ന് ലോറിയിലാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് തട്ടിനിരത്തുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ഉയരങ്ങളില്ലാതാക്കുന്നത്. ലോറി പോകാൻ എത്രപെട്ടെന്നാണ് അഞ്ചേരിപ്പാടത്ത് ടാറിട്ട റോഡുകൾ വന്നത്. റോഡിനിരുവശത്തും അട്ടിയിട്ട കരിങ്കൽകൂനകൾ. അഞ്ചേരിപ്പാടത്തെ കൊയ്ത്തുകാലം അയവിറക്കിക്കൊണ്ട് കടന്നുപോയ അപ്പാപ്പന്മാരെ നോക്കി ലോറിക്കാർ വളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"മാറി നടക്ക് അപ്പാപ്പാ. എറച്ചീല് മണ്ണാക്കണ്ട."

ദിവസത്തിൽ ഒരു നൂറു തവണയെങ്കിലും കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ പ്ലിമത്ത് അഞ്ചേരിപ്പാടത്തേയ്ക്കോടും. അഞ്ചേരിപ്പാടത്തേക്കുള്ള വഴിയുടെ ഇരുവശത്തും പുതിയ ഹോട്ടലുകളും പെട്ടിക്കടകളും ഉയർന്നു. നല്ല ചെലവ്. തൊഴിലാളികളൊക്കെ തമിഴരാണ്. ആണും പെണ്ണും കുട്ടികളും കൂട്ടത്തോടെ രാവിലെ ഏഴരയുടെ പി.എസ്.എൻ മോട്ടോഴ്സിൽ മറിയപുരം പള്ളിസ്റ്റോപ്പിൽ വന്നിറങ്ങുന്നതു കാണാം. കാക്കക്കൂട്ടത്തിൽ കല്ലിട്ടപോലെ കലപിലയോട് കലപില. തൊഴിലാളികൾക്കൊക്കെ കൂലി കിറുകൃത്യമാണ്. മറ്റെവിടത്തേക്കാളും അഞ്ചുരൂപ ആണിന് കൂടുതൽ. പെണ്ണിന് രണ്ടും. പണി വേഗം തീരേണ്ടതാണ്.

പാപ്പാനഗറിൽ ശ്രമദാനത്തിനുപോയാൽ എല്ലൊടിയോളം പണിയെടുക്കണം. ഉച്ചക്കഞ്ഞി കിട്ടും. വൈകുന്നേരം കൂടുചക്കരയിട്ട് തിളപ്പിച്ച കടുംകാപ്പി കിട്ടും. പിന്നെ ചത്തുചെല്ലുമ്പോൾ സ്വർഗവും കിട്ടുമെന്ന് അച്ചൻ പറയുന്നു. ആദ്യത്തെ ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രമദാനത്തിന് ആളു കുറഞ്ഞു. ശ്രമദാനത്തിന് വന്നിരുന്നവർ നേരെ ചെന്ന് ചേറുവിനെ കണ്ടു.

"എന്തേ പോന്നേ?"

"നമ്മടെ നാട്ടില് ഇത്രിം വല്യേ കെട്ടടംപണിം റോഡുപണിം നട്ക്കുമ്പോ ചേവേട്ടൻ പൊറത്തന്ന് ആളോളെക്കൊണ്ടന്ന് ചെയ്യിക്കണത് ശര്യല്ലാട്ടാ. ഞങ്ങളൊക്കെ ഇവടെ പണില്ല്യാണ്ട നടക്ക്ണ്.

ചേറു ചിരിച്ചു.

"എയ്! നിങ്ങളു വെല്യേ ശ്രമദാനത്തിന്റെ ആൾക്കാരല്ലറപ്പാ. ചേറു കൊട്ടേക്കാട്ട്കാരൻ. ദുഷ്ടൻ. മറിയപുരത്ത്കാര്ക്ക് എന്തൂട്ട്ന്ണ് ചേറുന്റെ പണി?"

"ചേവേട്ടൻ ശവത്ത്മ്മെ കുത്തണ വർത്താനാ പറയണേ. വീട്ടില് ക്ടാങ്ങള് പഷ്ണിണ്"

"അപ്പോ പാപ്പാനഗറില് കഞ്ഞീത്തണ്ട്ന്ന് കേട്ടതാ?"

മറിയപുരത്തെ തൊഴിലാളികൾ തലകുനിച്ചു. കളിയാക്കിക്കളിയാക്കി, അവരെ ഒരരുക്കാക്കിയതിനുശേഷം ചേറു പറഞ്ഞു.

"നാളെ നീയ് പണിയ്ക്ക് വന്നോ. ചേറുന്റട്ത്ത് കരഞ്ഞ് കൈയും കാലും പിടിച്ചാ ചേറു കൈയൊഴിയില്ല."

എന്തേ മോശം? രാവിലെ കൊച്ചുവേലായുധേട്ടന്റെ കടേന്ന് പുട്ടും കടലിം. ഉച്ചക്ക് അഞ്ചേരിപ്പാടത്തെ അമ്മായിയുടെ കടയിൽനിന്ന് ഊണ്. വൈകുന്നേരം ചീരാച്ചീല്ക്കൊരു പോക്ക്. എന്നാലും കാണും കെട്ട്യോള്മാരുടെ കൈയില് കൊടുക്കാൻ കാശ് ബാക്കി. ചേവേട്ടൻ ഇത് കഴിഞ്ഞാൽ വേറെം വീട്കൃഷി നടത്ത്ണ്ട്ത്രെ. മറിയപുരത്തല്ല, ദൂരെദൂരെ സ്ഥലങ്ങളില്. ഭാഗ്യം.

ശ്രമദാനം വിജയിക്കില്ലെന്നുറപ്പായി. അച്ചൻ എല്ലാ കുർബാനയ്ക്കിടയിലും ശ്രമദാനത്തിന്റെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. ലോഹയും വളച്ചു കുത്തി അച്ചൻ മണ്ണ് കിളച്ചുമറിച്ചു. ഇഷ്ടികപിടിച്ചു. സിമന്റ് കൂട്ടി. ഒപ്പത്തിനൊപ്പം നിന്നു. വീടില്ലാത്തവരുടെ കുടുംബങ്ങളും പട്ടിണിയിലാണ്. കൂലിപ്പണിക്ക് പോകാൻ പറ്റുന്നില്ല. തൃശൂരങ്ങാടിൽനിന്ന് സാധനം വാങ്ങികൊണ്ടുവന്ന് മറിയപുരത്ത് കച്ചവടം നടത്തുന്ന ചെറുകിട കച്ചവടക്കാർക്ക് അതിന് പോകാൻ പറ്റുന്നില്ല. ചെറോണയുടെ അലക്ക് മുടങ്ങി. ശങ്കരൻ അലക്കിയാൽ തുണി വെളുക്കില്ല. ശങ്കരൻ ശ്രമദാനത്തിന് വരാൻ കൂട്ടാക്കുന്നുമില്ല. ചെറോണ കഷ്ടത്തിലായി. രൂപംകൊത്തിയുടെ പെൺമക്കൾ മാത്രം ഒരുദിവസവും മുടങ്ങാതെ വന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക്ള്ള കഞ്ഞി പ്രധാനം തന്നെയാണ്. ചേറുവിന്റെ അവിടെ പണിക്കുപോയാൽ കൂലി കിട്ടും. പക്ഷേ, രൂപംകൊത്തി ദേവസി സമ്മതിച്ചില്ല. കൂലിപ്പണിയ്ക്ക് പെണ്മക്കളെ വിടുന്നതിൽ ഭേദം മരണമാണ്. ശ്രമദാനത്തിൽ അന്തസ്സും കാരുണ്യവും മനുഷ്യസ്നേഹവുമുണ്ട്. ആറുപേരുടെ കഞ്ഞി ഏഴുപേർ വീതിച്ചുകുടിച്ചു. ഒരാളുടെ കഞ്ഞിയുമായി ഇളയമകൾ വീട്ടിലേക്കോടി. പണിപ്പുരയിലെ ധ്യാനനിരതനായ മഹർഷിക്കുവേണ്ടി മേശപ്പുറത്ത് അടച്ചുവെച്ചിട്ട് തിരികെ പാപ്പാനഗറിലേക്കോടിയെത്തി.

അഞ്ചേരിപ്പാടത്തെ വീടുകൾ വാർത്തുകഴിഞ്ഞ അന്ന് രാത്രി ഗംഭീരമായി മഴപെയ്തു. ഇടിവെട്ടും കാറ്റും മഴയും മിന്നലും തിരുതകൃതി. സുഖകരമായ ഉറക്കത്തിനിടയിൽ മെത്തയിലൊന്ന് തിരുഞ്ഞുമറിഞ്ഞ് ചേറു ഭാര്യയോട് പറഞ്ഞു: "ആ കാശ് ലാഭം! വാർത്തത് മുഴുവൻ നനച്ച്ണ്ടാക്കാൻ എന്തോരം ലോറി വെള്ളടിയ്ക്കണന്നാ നിന്റെ വിചാരം? ങ്ട് വാ പോത്തേ തണുക്കുണു!"

പകലുമുഴുവൻ പണിയെടുത്ത് മേല്മുറിയുന്ന വേദനയോടെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്ന അച്ചൻ ഇടിവെട്ടുന്ന ഒച്ചകേട്ട് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. ധാരമുറിയാതെ മഴപെയ്യുകയാണ്. ചീറിയടിക്കുകയാണ്. പള്ളി വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങുക

യാണ്. കർത്താവേ! മേഞ്ഞ വീടുകൾ, മേയാത്ത വീടുകൾ, കളങ്ങളിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന മണ്ണിഷ്ടികകൾ. ഉണങ്ങിയതും ഉണങ്ങാത്തതും. ചതിച്ചു.

അച്ചൻ തൊപ്പിയെടുത്ത് തലയിൽവെച്ചു. ആറുസെല്ലിന്റെ ടോർച്ചെടുത്തു. ബുള്ളറ്റ് സ്റ്റാർട്ടാക്കി. ഒറ്റക്കണ്ണൻ വെളിച്ചം സെമിത്തേരിയുടെ മതിലിൽ ചെന്നിടിച്ചു. കല്ലറകൾ വെള്ളത്തിൽകിടന്നോളംവെട്ടുന്നത് അച്ചൻ കണ്ടു. മഴയ്ക്കുകുറുകെ ഒറ്റക്കണ്ണൻ വെളിച്ചം ചീറിപ്പാഞ്ഞു.

ഇടിവെട്ടുകേട്ട് ലൂസി ഉണർന്നു. ചെറോണ ഉണർന്നു. പാപ്പാനഗറിൽ വീടുകെട്ടുന്നവരൊക്കെ ഉണർന്നു. വീടുകൾ, ഇഷ്ടികകൾ, സിമന്റ് ചാക്കുകൾ, എവിടുന്നു പൊട്ടിവീണു ഈ കഷ്ടകാലമഴ! ഓടാവുന്നവരൊക്കെ പാപ്പാനഗറിലേക്കോടി. അവരെത്തും മുമ്പേ എത്തിയ അച്ചൻ കെട്ടികിടക്കുന്ന വെള്ളം ചാലുവെട്ടിതിരിച്ചുവിടുന്നു. ഇടിമിന്നലിൽ അതിനേക്കാൾ മൂർച്ചയുള്ള അച്ചന്റെ മുഖം അവർ കണ്ടു. മഴയെ കീഴടക്കുകയാണ്. അവരും ഒപ്പംകൂടി.

അര മുക്കാൽ മണിക്കൂർ നേരം മഴ നിന്നുപെയ്തു. പതിനായിരക്കണിക്കിന് ഇഷ്ടികകൾ മഴ അലിയിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ബാക്കിയുള്ളവ പലതും ഉപയോഗിക്കാൻ പറ്റാതായി. സിമന്റ് ചാക്കുകൾ വെള്ളത്തിൽ കുതിർന്നു.

രാവിലെ കുർബാനയോടൊപ്പം വാർത്ത പരന്നു. കുർബാന ചൊല്ലുന്ന അച്ചന്റെ മുഖത്ത് വിഷമം പ്രതീക്ഷിച്ച് ആളുകൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഇടിമിന്നലിന്റെ അതേ മുഖമായിരുന്നു. ആളുകൾക്ക് അർത്ഥം തിരിച്ചെടുക്കാൻ പറ്റിയില്ല.

മഴയിൽകുളിർത്ത തന്റെ പൂന്തോട്ടത്തിലിരുന്ന് ചൂടുള്ള ചായ ആസ്വദിച്ചു കുടിക്കുകയായിരുന്നു കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു. ചുറ്റിലും കുളിര്. തൊണ്ടയിലൂടെ അരിച്ചിറങ്ങുന്ന സുഖംപിടിച്ച ചൂട്. ഏറ്റവും മുന്തിയ ചായയുടെ കൊതിപ്പിക്കുന്ന മണം വായുവിൽ പരക്കുന്നു. ചേറുവിന്റെ ഭാര്യ സങ്കടപ്പെട്ട് പറഞ്ഞു.

ഇന്നലത്തെ മഴേല് ആ അച്ചന്റെ വീടോള്... അവരാ വാചകം പറഞ്ഞ് മുഴുവനാക്കാൻ ചേറു സമ്മതിച്ചില്ല. എന്തൊരു ഭയങ്കര ചിരി. ചിരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവരോട് കമാന്നൊരക്ഷരം പറയാതെ ചേറു എഴുന്നേറ്റക്കത്തേക്കു പോയി. പൂന്തോട്ടത്തിലിരുന്നും ആ പിശാച്ബാധിച്ച ചിരി അവർക്ക് കേൾക്കാമായിരുന്നു.

പാപ്പാനഗറിനുമേൽ വെയിലുദിച്ചു. കഴുകി വെടിപ്പാക്കിയ ഇലകളിൽ നിന്ന് ഒടുവിലത്തെ വെള്ളത്തുള്ളികളും നിലംപതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അച്ചൻ എത്തിയിട്ടില്ല. ആശാരിമാരും പണിക്കാരും അവിടവിടെ മൂകരായി നിന്നു. ശ്രമദാനക്കാർ ദുഃഖിതരായിരുന്നു. ഇന്ന് പണിയാൻ ഇഷ്ടികയില്ല.

കുർബാന കഴിഞ്ഞതും അച്ചൻ നേരെ പോയത് അരമനയിലേക്കാണ്. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് പന്ത്രണ്ടുലോറി കമ്പനി ഇഷിടികകൾ പാപ്പാനഗറിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി കുതിച്ചു. പണിനടത്തിയ്ക്കാൻ ഒരു കൊച്ചച്ചൻ വന്നു. കൂടെ പള്ളിക്കമ്മിറ്റിക്കാരും. അച്ചൻ അന്നുമുഴുവൻ പള്ളിമേടയിൽതന്നെ ഇരുന്നു.

വാതിലും ജനലുമടച്ചു. അനേകമനേകം ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഗിത്താർ കൈയിലെടുത്തു.

Day after day alone on a hill
The man with the foolish grin
keeping perfectly still
Nobody wants to know him
They can see that he is just a fool...
And he never gives an answer
but the fool on the hill
sees the sun going down...

മറിയപുരത്തുകാരുടെ മാത്രം ചെലവിൽ പാപ്പാനഗർ നിർമ്മിക്കുക എന്ന ആശയം മഴ ഒലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയതോടെ പുതിയ കോൺട്രാക്ടർമാർ എത്തി. പള്ളിക്കമ്മിറ്റിയുടെ തീരുമാനമായി. അമ്പതുവീടുകൾ ഇപ്പോൾ കെട്ടും. ബാക്കിയുള്ളവ പിന്നീടാലോചിക്കും. വീടില്ലാത്തവർ മുന്നൂറിലേറെയാണ്. അതിൽനിന്ന് നറുക്കിട്ടെടുക്കും. ഭാഗ്യമുള്ളവർക്ക് വീടുകിട്ടട്ടെ. ബാക്കിയുള്ളവർ ഭാഗ്യദേവത കടാക്ഷിക്കുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കട്ടെ. അച്ചൻ ഗർജിക്കാൻ വാ തുറന്നു. ഒരുറുമ്പിനെപ്പോലെ സൗമ്യമായി പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഭൂമി വീതിച്ചുനൽകുക. വീടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ കുടിലായിട്ടുവെച്ചുകെട്ടി കിടന്നോട്ടെ. പുറമ്പോക്കുകളിലും വാടകക്കെടുതികളിലും നിന്ന് സ്വന്തമായി ഒരുനുള്ളു മണ്ണിൽ അവരെത്തി തലചായ്ക്കട്ടെ. അതനുവദിച്ചുകിട്ടാൻ ഒരുപാടുതവണ പലതരം നൂലാമാലകളുടെ കുരുക്കഴിച്ച് അച്ചൻ വിയർത്തു. മെത്രാന് ബോധ്യപ്പെട്ടു. ശരിയാണ്. എന്നായാലും ബ്രിജിത്തയുടെ ഭൂമി പാവങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. വീതംവെച്ച് ആധാരം കൈയിൽകൊടുത്തേക്കുക. അച്ചന്റെ സൽപ്രവൃത്തി മാതൃകാപരമാണ്.

കണ്ടിരിക്കെ വീടുകൾ പൊങ്ങി. ചെറിയ കൂണുകൾ പൊങ്ങിവരും പോലെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ വളരെ എളുപ്പത്തിലായിരുന്നു. അഞ്ചേരിപ്പാടത്തേക്കും പാപ്പാനഗറിലേക്കും ഒരേ ഇഷ്ടികലോറികൾ, ഒരേ മണൽലോറികൾ, സിമന്റുലോറികൾ. ഒരേ കോൺട്രാക്ടർമാർ, മേൽനോട്ടക്കാർ, പണിക്കാർ. അച്ചൻ വിശ്രമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ശ്രമദാനത്തിന്റെയും ആവശ്യമില്ല. കൂലിപ്പണി വേണമെങ്കിൽ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ശ്രമദാനക്കാരിൽ പലരും കൂലിപ്പണിക്കാരായി. അച്ചനില്ലാത്ത പാപ്പാനഗർ ലൂസിക്ക് സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവളും രൂപംകൊത്തിയുടെ പെൺമക്കളും ശ്രമദാനത്തിനു വരാതെയായി. പാപ്പാനഗർ അതുവരെ മറിയപുരത്തുകാരുടെ മാത്രം അദ്ഭുതമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ അത് നാടൊട്ടുക്ക് വാർത്തസൃഷ്ടിക്കുന്നു. പത്രക്കാർ വരുന്നു. പടംപിടിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയക്കാർ വരുന്നു. പ്രവർത്തനശൈലി പഠിക്കുന്നു. ആളുകൾ ഇളകിമറിയുന്നു. വീടുകൾക്ക് കുമ്മായമടിക്കുമ്പോൾ മറിയപുരത്തെ വീടില്ലാത്തവരുടെ മന്ദഹാസം മധുരമായിരുന്നു. ചോരകുടിയന്മാരായ ആയിരക്കണക്കിന് മൂട്ടകൾ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന വാടകവീടിന്റെ ചുവരുകളിൽനിന്ന്, മുതിർന്ന പെൺമക്കളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി അമ്മമാർ ചാരിയിരുന്നുറങ്ങുന്ന പുറമ്പോക്കിലെ പനമ്പുതട്ടികകളിൽനിന്ന്, വെൺകളിയിട്ട ചുവരുകൾക്കുള്ളിലേക്ക് ജീവിതം മാറ്റിവെക്കാം. മന്ദഹാസം എങ്ങനെ മധുരിക്കാതിരിക്കും?

രണ്ടു താക്കോൽദാനങ്ങളാണ് മറിയപുരത്ത് ഒരേദിവസം നടക്കുന്നത്. രാവിലെ മുതൽ അഞ്ചേരിപ്പാടത്തേക്ക് മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന കാറുകളുടെ ഒഴുക്കാരംഭിച്ചു.

മറിയപുരംപള്ളികഴിഞ്ഞ് കിഴക്കോട്ട് രണ്ടുകിലോമീറ്റർ നടന്നാൽ വലതുവശത്ത് കണ്ടിരുന്ന അതിവിശാലമായ അഞ്ചേരിപ്പാടം ഇന്നുമുതൽ ശാന്തിനഗറാണ്. പള്ളിമുതൽ ശാന്തിനഗർവരെ വഴിയുടെ ഇരുവശത്തും കാറുകളുടെ നീണ്ട നിരകൾ. കാറിറങ്ങി നടന്നുപോകുന്ന സുന്ദരിമാരുടെ പ്രവാഹങ്ങൾ. സാധാരണക്കാരായ മറിയപുരത്തുകാർ ശാന്തിനഗറിന്റെ വാതിൽക്കൽ കാഴ്ചകണ്ടുനിന്നു. വേഷഭൂഷാദികൾ, ഗൗരവങ്ങൾ, അഹങ്കാരങ്ങൾ, സന്തോഷങ്ങൾ. അകത്തേക്ക് കടന്നുനോക്കാൻ മറിയപുരത്തുകാർക്ക് ധൈര്യംവന്നില്ല. സാധാരണക്കാർക്ക് അങ്ങോട്ട് ക്ഷണവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കടന്നുചെന്നിരുന്നെങ്കിൽ മാർബിളും മൊസെയ്ക്കും തീർത്ത മിനുപ്പുകളിൽ അഴുക്കില്ലാത്ത കാൽവച്ച് കയറുന്ന ഗൃഹനാഥന്മാരെയും അവരുടെ ഭാര്യമാരെയും കുട്ടികളെയും അവർക്ക് കാണാമായിരുന്നു. സ്വർഗത്തേക്കാൾ സുന്ദരമാണെന്ന് കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള ആ വീടുകളിൽ സകല ഐശ്വര്യത്തോടെയും അവർ വിളക്കുതെളിയിക്കും. അവർക്കവിടെ ശാന്തിയും സമാധാനവും സമ്പത്തും ഉണ്ടായിരിക്കും.

ചെറോണയേക്കാൾ നെഞ്ചിടിപ്പ് ലൂസിക്കായിരുന്നു. വീട് കിട്ടില്ലേ? ആർക്കു കിട്ടിയാലും ഒരുപോലെയാണെന്ന ഹൃദയവിശാലതയൊന്നും ലൂസിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആർക്കും കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും വേണ്ട, ചെറോണക്ക് വീടു കിട്ടണം എന്നായിരുന്നു ലൂസി പ്രാർത്ഥിച്ചത്.

നറുക്കെടുപ്പിനു മുമ്പ് വീടില്ലാത്ത നാനാജാതിമതക്കാരോട് ഒരുമയെപ്പറ്റിയും സ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയും മെത്രാൻ സംസാരിച്ചു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ അവർ ഒന്നാണ്. തലയ്ക്കുമീതെ ഒരു മേൽക്കൂരയില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലും അവർ ഒന്നാണ്. ഈ ഒരുമ നിലനിറുത്തണം. ആയിരം മണിമാളികകളേക്കാൾ വിലപ്പെട്ടതാണ് ഈയൊരു ചെറിയ വീട്.

സൂചി നിലത്തുവീണാൽ കേൾക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദതയിൽ മെത്രാൻ ഒന്നാമത്തെ നറുക്കെടുത്തു. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ കവിഞ്ഞൊഴുക്കുപോലെ ആ നറുക്കുവീണത് പുറമ്പോക്കിലെ സരസുവിനായിരുന്നു. അവളുടെ പേരു വായിച്ചതും നാനാജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലും പിറുപിറുക്കലുണ്ടായി. കൈയടിയില്ല. ആഹ്ലാദാരവങ്ങളില്ല. യൗവനം മുഴുവൻ തൃശൂരങ്ങാടിയിൽ ദേഹസുഖം വിറ്റുനടന്ന് പുഴുത്തരിച്ച് പുറമ്പോക്കിൽ കിടക്കുന്ന സരസുവിന് ആദ്യത്തെ വീട് കിട്ടുക! എന്തൊരു നാണക്കേട്. മെത്രാന്റെ വിരലു

കൾ വിറച്ചു. എന്തിനാണ് ഇവളെയൊക്കെ ഈ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത്! അദ്ദേഹം ആശ്വസിച്ചു. പാപമില്ലാത്തവർ കല്ലെറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്നല്ലേ കർത്താവ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കല്ലേറ് നടക്കാതിരിക്കാനുള്ള കുരുട്ടുവഴി. എണീറ്റ് നിൽക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്ത സരസുവിന് സ്റ്റേജിലേക്ക് കേറാൻ അച്ചൻ കൈനീട്ടിക്കൊടുത്തു. ഇടിവെട്ടേറ്റപോലെ വിശ്വാസികളും കൈക്കാരന്മാരും മറ്റു മേലധികാരപ്പെട്ടവരും ഞെട്ടുന്നത് സരസു കണ്ടു. അച്ചന് സന്തോഷമായി.

ഒബ് ലാ ഡി.. ഒബ് ലാ ഡാ

മെത്രാന്റെ കൈയിൽനിന്ന് വേശ്യ താക്കോലേറ്റുവാങ്ങുന്ന മുഹൂർത്തം ആയിരംതവണ ഒപ്പിയെടുക്കാൻ അച്ചൻ ഫോട്ടോഗ്രാഫറോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

എല്ലാവരെയും അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആദ്യത്തെ അഞ്ചുവീടുകൾ കിട്ടിയത് ഹിന്ദുക്കൾക്കായിരുന്നു. ആകെ ഒരിടയിളക്കം. പലരും അസ്വസ്ഥരായി. അമ്പതുവീടും ഹിന്ദുക്കൾക്കുതന്നെ കിട്ടുന്നതരം തലതിരിഞ്ഞ വല്ലപ്ലാനും അച്ചൻ നടപ്പിലാക്കുകയാവും എന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ സംശയിച്ചു. തുടർന്ന് ഒരു നാലഞ്ചുവീട് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് കിട്ടിയപ്പോഴാണ് സംഗതി നിയന്ത്രണത്തിലായത്.

ചെറോണക്ക് വീടുകിട്ടിയില്ല. സ്ഥലം പതിച്ചുകിട്ടും. അടുത്തഘട്ടം പാപ്പാനഗർ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. ആവോ.

രാത്രി. ഇരുട്ടാവുന്നതോടെ ആൾസഞ്ചാരം കുറഞ്ഞ് ഏകാന്തമായി തീരാറുള്ള അഞ്ചേരിപ്പാടവും ബ്രിജിത്തയുടെ കശുമാവിൻതോപ്പും. ശാന്തിനഗറിൽ വിളക്കുകൾ തെളിഞ്ഞതോടെ മറിയപുരത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിരും ആകാശവും പ്രഭാപൂരിതമായി. മരങ്ങൾക്കിടയിൽ തെറ്റിത്തെറിച്ചുവീണ വെളിച്ചത്തുള്ളികൾപോലെ പാപ്പാനഗറിലും ഇലക്ട്രിക് ബൾബുകൾ തെളിഞ്ഞു. മണ്ണെണ്ണച്ചിമ്മിനിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഊണും ഉറക്കവും ഇണചേരലും ശീലിച്ചവർ മലർന്ന് മാനത്തേക്ക് നോക്കിക്കിടന്നായി ഇതൊക്കെ. മറിയപുരത്തെ അവസാനത്തെ ഇരുട്ടുകൾ അങ്ങനെ ഓടിഒളിച്ചു. പ്രേതങ്ങളും പിശാചുക്കളും യക്ഷികളും നാടൊഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യർ വെളിച്ചം കൊണ്ടുമാത്രമാണോ ജീവിക്കുന്നത്?

13

ചിറ്റും ചിറ്റും വേലികെട്ടി

ആറുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ലൂസി സലീനയെ കാണുകയാണ്. അവൾക്ക് ആളെ മനസ്സിലായേ ഇല്ല. പെട്ടെന്നൊരു നിമിഷം ഇടിമിന്നൽപോലെ ഒരു സുന്ദരി വന്ന് ലൂസിയുടെ മുന്നിൽ നിന്നു. ലൂസിയുടെ കൈയിലിരുന്ന ചരുവം താഴെ വീണു.

"എന്റീശോയെ! നീയ് പോത്ത് പോലെ വല്തായ്ല്ലറീ ലൂസ്യേ!" ആ സുന്ദരി പറഞ്ഞു.

"സലീന്യല്ലേ?" ലൂസി ചോദിച്ചു. സലീന പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ലൂസിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. വിയർപ്പിന്റെയും കടുത്ത മണമുള്ള ഏതോ സെന്റിന്റെയും വാസന ലൂസിയുടെ മൂക്കിലേക്കിരച്ചുകേറി. ഇപ്പൊപ്പൊട്ടും എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കുപ്പായവും കാലിന്മേൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുന്ന വലപോലെത്തെ ഒരു കാൽസ്രായിയുമാണ് സലീന ഇട്ടിരിക്കുന്നത്. കണ്ടിട്ടു തന്നെ ലൂസിക്ക് ശ്വാസം മുട്ടി.

സലീന മുൻവശത്തെ മുടി മുഴുവൻ വെട്ടി നെറ്റിമേൽ നിരത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകണ്ടുകൂടാ. കാതിൽ വളരെ വലിയ സ്വർണവളയങ്ങൾ. ഇറുകിപ്പിടിച്ച കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ നിന്ന് കുർത്ത്മുർത്ത് മുനകളായി നിൽക്കുന്ന അവളുടെ മുലകൾകണ്ട് ലൂസിക്കതിശം തോന്നി. ദെന്താദ്ങ്ങനെ?

ലൂസി സലീനയെ മുഴുവനൊന്ന് കണ്ട് തീർന്നില്ല. അപ്പോഴേക്കും ബ്രിജിത്ത സലീനയെ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. കൂടെ സലീനയുടെ അപ്പനും. സലീനയുടെ അപ്പൻ അവളെ 'കട്ടേ' എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. കള്ളുകുടിച്ച് സ്നേഹം വന്നാൽ പൊന്നിന്റെ കട്ടയാണ്. ദേഷ്യം വന്നാൽ മണ്ണിന്റെ കട്ട.

"ഇപ്പ വരാട്ടാ." ഒരു കണ്ണ് ഇറുക്കിക്കാട്ടിയിട്ട് സലീന ഒറ്റ ഓട്ടം. ലൂസി വിചാരിച്ചു. കട്ളപ്പടി തട്ടി വീഴാണ്ടിരുന്ന മത്യായിരുന്നു. അത്ര പൊക്കള്ള മുട്ടിച്ചെരിപ്പാ ഇട്ടേക്കണേ.

സത്യമായിട്ടും കുറേനേരത്തേക്ക് ഒരു മന്തലമയക്കത്തിലായുന്നു ലൂസി. അടുക്കളെ നിറച്ച് സലീനയുടെ മണം കണ്ണുനിറച്ച് സലീനയുടെ വേഷം. ചെവി നിറച്ച് അവളുടെ കിലുക്കം. മേലാകെ. അവളുടെ കെട്ടിപ്പിടിത്തം. കുറേയെറെ കാലത്തിനുശേഷം ലൂസിയുടെ ജീവിതം ആകെ ഇളകി മറിഞ്ഞു.

"ലൂസില്യറീ ഇവ്ടെ?"

സലീനയുടെ അമ്മ അടുക്കളയിലേക്ക് വന്നു. "നീയെന്തൂട്ട്ക്കാ ഇവ്ടെ?"

ലൂസി നാളികേരം ഉടയ്ക്കുകയായിരുന്നു. വിരുന്നുകാർക്ക് ചായ കൊടുക്കണ്ടേ?

സലീനയുടെ അമ്മ. മുടിവെച്ചിരിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളൊക്കെ വെറുതെ ഒന്ന് തുറന്നുനോക്കി അടച്ചുവെച്ചു.

"എന്തൂട്ടാദ് തയിരാ?"

മൺകുട്ടിക്കലത്തിൽ ലൂസി കലക്കാൻ വെച്ചിരുന്ന തയിര് സലീനയുടെ അമ്മ മണപ്പിച്ചുനോക്കി. ഒച്ച താഴ്ത്തി സ്വകാര്യം പറയുന്നതുപോലെ അവർ ലൂസിയോട് പറഞ്ഞു:

"അവര്ക്ക് അപ്പനും മോളുക്കും ബ്രിജീത്തമ്മായ്യോട് എന്തൂട്ടങ്ങാണ്ട് പറയാന്ണ്ട്. ഞാനിങ്ങ്ട് പോന്നു. എത്ര്യായാലും ഞാൻ മാറ്റാത്ത്യല്ലേ? അവര് സൊന്തക്കാര് തമ്മാമില് പറയണ്ട കാര്യങ്ങളില് മ്മള് എടങ്കോലാവ്ണില്യ."

ലൂസി നാളികേരം ചിരകി തൻപാലെടുത്തു. വറുത്തുവെച്ച അരിപ്പൊടിയിൽ നിന്ന് നാഴി പൊടിയെടുത്തു. ഒരു നുള്ള് ഉപ്പും നല്ല മധുരത്തിൽ പഞ്ചസാരയും ചേർത്ത് തൻപാലൊഴിച്ച് കുറുന്നനെ പൊടി കലക്കിവെച്ചു. നല്ല നേർമ.

"എങ്ങിനിണ്ട് ബ്രിജീത്തമ്മായി? പഴേ പിശുക്കും ദേഷ്യോം ഇപ്പ്ഴൂണ്ടോ?"

കൊന്തമാസമായിരുന്നു. സലീനയുടെ അമ്മയുടെ കൈയിലും കഴുത്തിലും കൊന്തയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ പറയുമ്പോഴും അവർ കൊന്തയുരുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഉള്ളിൽ പ്രാർത്ഥിക്ക്ണ്ടാവും.

ലൂസി ഒരു പരന്ന കിണ്ണത്തിൽ മയത്തിന് വെളിച്ചെണ്ണ പുരട്ടി, മാവ് കോരിയൊഴിച്ച് ആവിയിൽ വെച്ചു. ഒരു നുള്ള് ഏലക്ക് പൊടിച്ചത് മീതെ വിതറി.

"കിണ്ണത്തപ്പണ്?" കുറച്ച് മാവ് കൈയിലൊഴിച്ച് നക്കിക്കൊണ്ട് സലീനയുടെ അമ്മ ചോദിച്ചു. ലൂസി അതെയെന്ന് തലയാട്ടി.

"പൊടീരെ വറവ് ജോറായിട്ട്ണ്ട്. നല്ല വാസന. ഇത്തിരി ജീരകം പൊടിച്ച്ട്ററീ."

ലൂസി ചിരിച്ചു. ജീരകം ബ്രിജിത്തക്കിഷ്ടമല്ല.

"ഇപ്പ നീയ് പടിക്കാമ്പോണില്ലേ?"

"ഇല്ല്യ"

"അതന്ന്യാ നല്ലത്. നീയ് പടിച്ചട്ട്പ്പൊ എന്തൂട്ടുദ്യോഗത്തിന് പൂവാനാ?"

സലീനയുടെ അമ്മ കൊന്തയുരുട്ടിക്കൊണ്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അടുക്കള വരാന്തയിലും തിണ്ണകളിലും അമ്മിത്തറയിലും ചവിട്ടുപടികളിലുമൊക്കെ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്ന കോഴികൾ ഒരുഞെട്ടലോടെ മുറ്റത്തേക്ക് പാഞ്ഞു.

"ദെന്താ വ്ടെ? കോഴിപ്പട്ടാളാ?"

സലീനയുടെ അമ്മക്ക് അദ്ഭുതം തോന്നി, ലൂസി ചുട്ടഴികൾക്കുള്ളിലൂടെ നോക്കി. അവൾക്ക് ചിരിവന്നു. ശരി തന്നെ. ഒരു കോഴിപ്പട്ടാളം!

ലൂസി അരികിൽ സ്വർണക്കരകളും പൂക്കളുമുള്ള പ്ലേറ്റുകൾ കഴുകിത്തുടച്ചു. അകത്ത് വാക്കുതർക്കം നടക്കുകയാണ്. ബ്രിജിത്ത സലീനയുടെ അപ്പന്റെ നടുവൊടിക്കും, എന്ന് പറയുന്നു. സലീനയുടെ ഒച്ച കേൾക്കാനില്ല.

സലീനയുടെ അമ്മ തൊഴുത്തിന്റെ ഭാഗത്തേക്ക് നടന്നുപോയി. കോഴികൾ വരിവരിയായി പിന്നാലെ പോകുന്നുണ്ട്.

ലൂസി അവുലോസ് പൊടിയും ചീടയും പ്ലേറ്റുകളിൽ എടുത്തുവെച്ചു. പത്തായത്തിൽ നിന്ന് ഒരു നല്ല പടല പൂവമ്പഴം ചെത്തിയെടുത്തു. ചായക്ക് വെള്ളം വെച്ചു.

"നല്ല പശ്ക്ക്ള്! എന്തോരം കറ്ക്ക്ണ്ണ്ട്?"

സലീനയുടെ അമ്മ തിരിച്ചെത്തി. "ഒരു പയ്ക്കുട്ടീനെ തരാൻ ബ്രിജിത്തമ്മായ്യോട് പറയണം."

ഉവ്വവ്വ. അങ്ങ്ട് ചെല്ല്. ഇപ്പക്കിട്ടും. ലൂസി വിചാരിച്ചു. ധാരാളം പാലു ചേർത്ത് ലൂസി ചായകൂട്ടി. സലീനയുടെ അമ്മ സ്വർണക്കരയുള്ള ജഗ്ഗിലേക്ക് ചായ ഒഴിച്ചു. കിണ്ണത്തപ്പം കഷണങ്ങളാക്കി.

"സലീനേരെ കല്യാണണ്."

അമ്മ പറഞ്ഞു. എന്തനാണാവോ, ലൂസി പെട്ടെന്ന് ഞെട്ടി.

"ഉവ്വ്വാ? എന്നാ?"

"ഇരവത്തെഞ്ചൊയ്മ്പ് വീട്യാ പിന്നത്തെ ബുധനാഴ്ച."

ലൂസി കണക്കു കൂട്ടി.

രണ്ട്രണ്ടര മാസം ഇനീണ്ട്. അപ്പോ കല്യാണം വിളിക്കാൻ വന്നതാവോ?

"കിണ്ണത്തപ്പം ജോറായ്ട്ട്ണ്ട്ട്ടാ."

ഒരു കഷണം കിണ്ണത്തപ്പം തിന്നു നോക്കിയിട്ട് സലീനയുടെ അമ്മ പറഞ്ഞു.

ലൂസിയും സലീനയുടെ അമ്മയും കൂടി ചായയും പലഹാരങ്ങളും മേശപ്പുറത്ത് നിരത്തി. സലീന ഒരിംഗ്ലീഷു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്ക് ചായ വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു.

"വേണങ്ങി തിന്നോ. പച്ചപ്പലഹാരണ്. ബേക്കറ്യല്ല."

സലീനയുടെ അമ്മ പറഞ്ഞു. സലീന കേട്ട ഭാവം നടിച്ചില്ല.

ലൂസിയെക്കണ്ടതും സലീനയുടെ അപ്പൻ അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"ങ്ആ! നീയ് ഇപ്പ്ഴും ഇവിടിണ്ടാ?"

ആ ചോദ്യത്തിന്റെയും അതിശയത്തിന്റെയും അർത്ഥം ലൂസിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. 'ഇവിടിണ്ടാ' എന്നു ചോദിച്ചാൽ? ഇവിടെ ഉണ്ടാവാൻ പാടി

ല്ലാത്തതാണന്നോ? ഇപ്പ്ഴും ഇവിടിണ്ടാ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ? എപ്പഴേ ഇവിടന്ന് പോകണ്ടതായിരുന്നു എന്നാണോ?

അപ്പോൾ?

മുമ്പൊരിക്കലും തോന്നിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നിസ്സഹായത ലൂസിയെ പേടിപ്പിച്ചു. ആ പേടിയോടെ അവൾ ബ്രിജിത്തയെ നോക്കി. നൂറ്റിരണ്ട് വയസ്സു വരെ. അതു കഴിഞ്ഞാൽ... ഇവിടെയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എവിടേക്കു പോകും എന്ന ഒരു ചോദ്യം ലൂസിയുടെ മുമ്പിൽ ആദ്യമായി ഉയർന്നുവന്നു. ലൂസിക്ക് മേല് തളർന്നു. അത്രക്ക് വല്ലായ്മ തോന്നി.

ഒച്ചതാഴ്ത്തി സലീനയുടെ അമ്മ ബ്രിജിത്തയോട് പറഞ്ഞു.

"അമ്മായി അവളെ നല്ലോണം ഒന്നുപദേശിക്കണം. പത്ത് പതിനഞ്ച് ദിവസല്യേ? അമ്മായി പറഞ്ഞാ അവള് കേക്കും."

സലീനയെപ്പറ്റിയാണ് പറയുന്നത്. ബ്രിജിത്തയുടെ മോന്ത കടന്നല് കുത്തിയപോലെയായി.

"ഉപദേശിക്കലൊന്നുല്യ. മെളകാ അരച്ച് തേക്കും ഞാൻ ങ്ആ! എളതരൊന്നും എന്റട്ത്ത് നടക്കില്ല."

സലീനയുടെ അമ്മക്ക് സമാധാനമായി. ബ്രിജിത്തമ്മായിക്ക് തോന്നീതുപോലെ ചീതോ. പെണ്ണിന്റെ മനസ്സൊന്ന് മാറ്റിക്കിട്ട്യാമതി, ഇനിക്ക്. കൊന്തയുരുട്ടിക്കൊണ്ട് സലീനയുടെ അമ്മ കണ്ണടച്ച് കൈകൂപ്പി ഇരുന്നു.

സലീന രണ്ടാഴ്ച ഇവിടെ നിൽക്കാൻ പോവുകയാണ്. ലൂസിക്കത് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ലൂസിയെയും ബ്രിജിത്തയെയും കൂടാതെ മൂന്നാമതൊരാൾ ഈ വീട്ടിൽ അന്തിയുറങ്ങിയ ചരിത്രം അടുത്ത കാലത്തൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

"വരണ കല്യാണാലോചന സകലതും അങ്ങാടിക്കാര് മൊടക്കും. എങ്ങന്യാ മൊടക്കാണ്ടിരിക്കാ? സുഭാവഗുണം അത്രക്ക്ണ്ട്, ഈ അസത്തിന്റെ. തമ്പ്രാൻ കർത്താവ് സഹായിച്ച്ട്ട് ഈയൊര് വെന്ത്ത ഒന്നാ ഒറച്ച് കിട്ട്യേക്ക്ണ്ട്. ഇവളടെ കൊണവതിയാരം കൊണ്ട് അത് മൊടങ്ങാണ്ടിരിക്കാൻ വേണ്ടീട്ടാ. അമ്മായ്യേ."

പ്രേമമില്ലാതെ ജീവിക്കാൻ പറ്റില്ല എന്നതാണത്രേ സലീനയുടെ കൊണവതിയാരം. പതിനേഴ് പ്രേമം കഴിഞ്ഞു. പതിനെട്ടാമത്തെ പ്രേമം നടക്കുന്നു. അതിനിടക്കാണ് ബോംബെയിൽ നിന്നുള്ള ചെക്കന്റെ ആലോചന വന്നത്. അതും സലീനക്കിഷ്ടമായി. സലീനക്ക് ഈ നാടുവിട്ടു നഗരത്തിലേക്ക് പോകാൻ ഇഷ്ടമാണ്. ബോംബെയിലോ, മദ്രാസിലോ, കൽക്കത്തയിലോ പോയി ജീവിക്കണം. ഈ നാട്ടിൽ പരിഷ്കാരമില്ല. കൺട്രികൾ. ബോംബെയിൽ പോയാൽ സ്ലീവ്ലെസ് ബ്ലൗസിടാം. ധൈര്യമായിട്ട് ലിപ്സ്റ്റിക്കിടാം. ആരും ഒന്നും പറയില്ല.

എന്നിട്ട് കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ വലിയ പെട്ടികളും ബാഗുകളും ഒക്കെയായിട്ട്, ഒരു പരിഷ്കാരി സുന്ദരിയും അവളുടെ ഭർത്താവും വന്ന് വണ്ടിയിറങ്ങും. അപ്പോൾ സലീന കൂളിംഗ് ഗ്ലാസ് വെച്ചിരിക്കും. മുനകൂർത്ത

മുട്ടിച്ചെരുപ്പ് ഇട്ടിരിക്കും. ചുണ്ടിൽ കടുംചുവപ്പ് ലിപ്സ്റ്റിക് ഇട്ടിരിക്കും. അപ്പൊ പതിനെട്ടാമത്തെ പ്രേമമോ?

കോളേജിൽപോക്കു നിറുത്തിയാൽ ആ പ്രേമത്തിന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞോളും. ചെക്കൻ സലീന പോകുന്ന ബസിലെ കണ്ടക്ടറാണ്. ഇതിനകം ഇരുപത്തിനാല് കത്തുകളേ അവന് കൊടുത്തിട്ടുള്ളൂ. മറ്റു പ്രേമങ്ങളിൽ ഇരുനൂറ്റമ്പത് കത്തുവരെ കൊടുത്ത കേസുകളുണ്ട്. എന്തായാലും 'ലാസ്റ്റ് ആന്റ് ഫൈനൽ ലൗ' ഭർത്താവായ ബോംബെക്കാരനോടായിരിക്കും എന്ന് സലീന ഉറപ്പുകൊടുത്തിരിക്കയാണ്. പക്ഷേ, അതു വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റില്ല. ഉറപ്പുകൊടുത്ത അന്നു തന്നെ അവൾ കണ്ടക്ടർക്കെഴുതിയ കത്തിൽ എന്റെ ജീവന്റെ ജീവനായ കണ്ടക്ടർ സാറിന് എന്നാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. കത്തെഴുതി അവസാനിക്കുന്നത് നൂറായിരം ചുടു ചുംബനങ്ങളോടെ സ്വന്തം സലീന എന്നും. എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? കണ്ടക്ടറിൽ നിന്ന് സലീനയെ അകറ്റണം. അതിനുള്ള വഴി ഇതാണ്. ബ്രിജിത്തമ്മായി മുളകരച്ച് തേയ്ക്കേ, ചട്ടുകം പഴുപ്പിച്ച് വെയ്ക്കേ എന്താണെന്നു വെച്ചാൽ ചെയ്ത് പെണ്ണിനെ ഇവിടെ അടച്ചിടണം. കണ്ടക്ടർക്കുള്ള പെട സലീനയുടെ അപ്പൻ ബസിൽ വെച്ച് കൊടുക്കും.

കടന്നല് കുത്തിയ മോന്തയോടെ ഒക്കെ ഇരുന്നുകേട്ടു ബ്രിജിത്ത. അവസാനം സലീനയുടെ അപ്പനോട് പറഞ്ഞു.

"എളതരള്ളോട്ത്തണ്ടാ വാതം കോച്ച്വാ. ആദ്യന്നെ നീയ് ചുവ്വാവണം. ന്നട്ട് ക്ടാങ്ങളെ നേര്യാക്കാം. മൂക്കറ്റാ കുടിച്ചട്ട്, സദാനേരോം ചത്തോന്റെ വയറ്റില് ചുട്ടോനെ കേറ്റ്യാണം നീയ് കെടക്കണ കെടപ്പല്ലേ ക്ടാങ്ങള് കാണണേ? പിന്നെങ്ങനെ ചുവ്വാവാന്ണ്ടാ?"

"അയിന് ഞാൻ കുടിനിർത്തി."

"നിർത്ത്ങ്ങി നിന്ക്ക് നല്ലത്."

അങ്ങാടിയിൽ നാല് വീട്ടിലാണ് ചാരായം വാറ്റ്. നാലോടത്തും സലീനേരെ അപ്പന് പറ്റ്പടീണ്ട്. ചാരായം വാറ്റുന്ന ഏലിക്കുട്ടിയുടെ അവിടെ വേറൊരു ചിറ്റിക്കളിയും ഉണ്ട്. സലീനയുടെ അമ്മ ലൂസിയോട് രഹസ്യമായി പറഞ്ഞതാണ്.

"അങ്ങേര്ര പൊട്ടസുഭാവം കാരണണ് പെണ്ണിന്റെ കല്യാണം മൊടങ്ങണേ. ഇത് വല്ലതും മ്മക്ക് പൊറത്ത് പറയാൻ പറ്റ്വോ? തൊണ്ടേപ്പുഴുത്താ വിഴ്ങ്ങല്ലാണ്ട് വല്ല വഴീണ്ടാ?"

സലീനയുടെ അമ്മ മുടിചീകിക്കെട്ടി. പൗഡറിട്ടു. സാരി കുടഞ്ഞുടുത്തു.

"വായക്ക് രുചീള്ള വല്ലതൊക്കെ അയിന്ണ്ടാക്കി കൊട്ക്ക് ലൂസ്യേ. കല്യാണാവ്മ്പ്ഴ്ക്കും ഇത്തിര്യൊന്ന് നന്നായാ മത്യായിരുന്നു."

സലീനയുടെ അമ്മ ലൂസിയുടെ കൈരണ്ടും പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് അത് പറഞ്ഞത്. പിന്നെ ഒച്ചതാഴ്ത്തി രഹസ്യം പറയുമ്പോലെ ചോദിച്ചു.

"തള്ള നിന്ക്ക് വല്ലതും എഴ്തിവെക്കാന്ന് പറഞ്ഞ്ട്ട്ണ്ടറീ?"

എന്ത്? ലൂസി സംശയത്തോടെ സലീനയുടെ അമ്മയെ നോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ട സൂത്രവും ആർത്തിയും ലൂസിയെ വിഷമിപ്പിച്ചു.

സലീനയുടെ അപ്പനുമമ്മയും പടികടന്നതും ബ്രിജിത്ത ഗേറ്റു പൂട്ടി. താക്കോൽ അരയിൽ തിരുകി. ഉമ്മറത്തെ കട്ട്ളപ്പടിയിൽ തട്ടിക്കൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത സലീനയോട് പറഞ്ഞു.

"ഈ കട്ട്ളപ്പടീരെ അപ്രം കടന്നാ നിന്റെ മുട്ടുകാല് ഞാൻ തല്യൊടിക്കും മനസ്സലായാ?"

സലീന ഒരൊറ്റ ചിരി! ലൂസി ഞെട്ടിപ്പോയി.

"കടക്കില്യാട്ടാ. സമാധാനയിട്ടിരുന്നോ."

ബ്രിജിത്തയുടെ താടിയിൽ പിടിച്ചു കുലിക്കിക്കൊണ്ട് സലീന പറഞ്ഞു. അവൾ ബ്രിജിത്തയെ കളിയാക്കുകയാണോ? ലൂസിക്ക് സംശയം തോന്നി. ബ്രിജിത്തക്കും സംശയം തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവും. ബ്രിജിത്ത സലീനയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

"ആയ്! ദേഷ്യപ്പെടുമ്പോ ബ്രിജിത്തമ്മാമക്ക് എന്താ ശന്തം! ഇതിന്റെ പകുതി ശന്തം ഇനിക്ക് തര്വോ?"

ബ്രിജിത്ത ചെറുതായി വളയുന്നത് ലൂസി കണ്ടുപിടിച്ചു. മുഖം വെണ്ണ പോലെ അലിയുന്നു. ഉള്ളിൽ തോന്നിയത് മറയ്ക്കാൻ വേണ്ടി ബ്രിജിത്ത മുരടനക്കി. മസില് പിടിച്ച് ലൂസിയെ നോക്കി.

"എന്തൂട്ടണ്ടീ രാത്രീല്യ്ക്ക് കൂട്ടാൻ?" ബ്രിജിത്ത തന്നെ നിർദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

"നീയൊര് കോഴീന്യാ കൊല്ല്." പിന്നെ ഇരുട്ടാവോളം ലൂസിക്ക് പണിയായിരുന്നു. സലീന ആ ഭാഗത്തേക്കൊന്നും വന്നതേയില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ബ്രിജിത്തയുടെ ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു. അവൾ തിരിയുമ്പോഴും മറിയുമ്പോഴും അടുക്കളയിലേക്ക് കിലുക്കങ്ങൾ കേട്ടു. സെന്റിന്റെ മണം പരന്നു.

ഈയിടെയായിട്ട് ജീവിതം ഒന്നനങ്ങുന്നുപോലുമില്ലെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. വെയ്ക്കുന്നു, വിളമ്പുന്നു, തിന്നുന്നു, ഉറങ്ങുന്നു. വീണ്ടും വെയ്ക്കുന്നു, വിളമ്പുന്നു... ഒരേ താളത്തിൽ. വരച്ച വരയിലൂടെ മാത്രം. സലീനയുടെ വരവ് അനക്കമറ്റ അവസ്ഥയിലേക്ക് ഒരു കല്ലേറു പോലെ വന്നുവീണിരിക്കുന്നു.

സലീന ഉറക്കെ പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ കുളിമുറിയിൽ കുളിച്ചു. ആറു തവണ ബ്രിജിത്ത കതകിൽ തട്ടിവിളിച്ചു.

"നിർത്ത്റീ. ഒടുക്കത്തെ ഒര് പാട്ടും കൂത്തും. മന്ഷ്യമ്മാര് കേക്കും. കുടുമ്മത്ത് പെങ്കുട്ട്യോള്ണ്ടന്നേ നാല് ചൊമര്കളും കൂടി അറിയാമ്പാടില്ല, മനസ്സലായാ?"

അതൊന്നും അത്ര എളുപ്പള്ള കാര്യല്ല. എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും സാക്ഷി നിൽക്കുന്നത് ചുവരുകളാണ്. പെങ്കുട്ടികളുടെ കാര്യം മാത്രം ചുമരുകളിൽനിന്ന് മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ പറ്റില്ല. ലൂസി വിചാരിച്ചു.

കുളികഴിഞ്ഞ് സലീന പുറത്തുവന്നത് ഒന്നും ഉടുക്കാതെയാണ്. ബ്രിജിത്തയുടെ പ്രാകൃതമായ ഒരു നിലവിളികേട്ട് ലൂസി ഓടിച്ചെല്ലുകയായിരുന്നു.

അവളുടെ നാവിറങ്ങിപ്പോയി. കണ്ണ് തുറിച്ച് ലൂസി നിന്നു. സലീന വെള്ളമിറ്റു വീഴുന്ന ദേഹത്തോടെ പെരുവിരലിൽ നടന്ന് കട്ടിലിന്റെ അങ്ങേതലക്കൽ മടക്കിവെച്ച വസ്ത്രങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ട് അതേപോലെ പെരുവിരലിൽ നടന്ന് കുളിമുറിയിലേക്ക് പോയി. ഒരക്ഷരം മിണ്ടാൻ പറ്റാതെ ബ്രിജിത്തയും ലൂസിയും വായ പൊളിച്ചുനിന്നു.

രാത്രി, ബ്രിജിത്ത ലൂസിയോട് രഹസ്യമായി പറഞ്ഞു.

"നീയ് ആ പെണ്ണിന്റെ മുറീല് പോയി കെടന്നോ. അതിനെ ഇനിക്ക് വല്യേ വിശ്വാസം പോരാ. എറ്ങ്ങി വല്ലോടത്തയ്ക്കാ സലംവിട്ടാ മ്മള് സമാധാനം പറയണം. കുരിശ്!"

ലൂസി ചെല്ലുമ്പോൾ സലീന കട്ടിലിൽ കമിഴ്ന്ന് കിടന്ന് എഴുതുകയായിരുന്നു. പായ വിരിച്ച് കഴിഞ്ഞ് ലൂസി കിടന്നിട്ടും സലീന അതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ലൂസി കണ്ണുനിറയെ സലീനയെ നോക്കിക്കിടന്നു.

"എന്തൂട്ടാ എഴ്തണേ?" ലൂസി ചോദിച്ചു.

"പ്രേമലേഖനം."

സലീന എഴുതിയേടത്തോളം പ്രേമലേഖനം ലൂസിക്ക് വായിക്കാൻ കൊടുത്തു. ലൂസി ആദ്യമായിട്ടാണ് ഒരു പ്രേമലേഖനം കാണുന്നത്. ഹൃദയമിടിപ്പോടെ അവൾ അത് വായിച്ചു.

കരളിന്റെ കരളായ കണ്ടക്ടർ സാറേ, ജീവിതമാകുന്ന ബസിൽ കേറിടിക്കറ്റെടുക്കാതെ ഞാൻ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ മന്ദസ്മിതം തൂകി അടുത്തുവന്ന് ഇനിയും കാശു ചോദിക്കരുതേ. ജീവിതം ഒരു കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ റോഡാണെന്നറിയാമല്ലോ. സുഖവും ദുഃഖവും മാറി മാറി വരും. വേർപാടിന്റെ ഈ മധുരനൊമ്പരം നാളെ മാറിപ്പോയെന്നുവരാം. എനിക്കൊരപേക്ഷയേ ഉള്ളൂ. ജീവിതമാകുന്ന പാരാവാരത്തിൽ കളിവഞ്ചി തുഴഞ്ഞ് ഇണക്കുരുവികളെപ്പോലെ കൊക്കുരുമ്മി ഭാര്യയൊടൊത്ത് പോകുമ്പോൾ വഴിയിലെങ്ങാനും വെച്ച് ഈ പാവത്തിനെ കണ്ടാൽ ഒന്നു ചിരിക്കാൻ മറക്കരുത്. ഡബിൾ ബെല്ലടിക്കരുത്...

ആ പ്രേമലേഖനം ലൂസിയെ നിരാശപ്പെടുത്തി. ലൂസി ഇതിലും കൂടുതൽ എന്തൊക്കെയോ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

"ഇനീണ്ടോ എഴുതാൻ?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"ങ്ആ! കൊറേ എഴുതണം. ഇനി ആ കൊരങ്ങനെ കാണാൻ പോണില്യല്ലോ. ഇതെന്റെ ഒടുക്കത്തെ പ്രേമലേഖനാ. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാ പിന്നെ പ്രേമലേഖനം എഴുതാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇതായിരിക്കും ഏറ്റവും നീളം കൂടിയ പ്രേമലേഖനം."

ലൂസിക്കാകെ സംശയമായി. പതിനെട്ടാളും കൊരങ്ങന്മാരാണോ? അത് ചോദിച്ചില്ലെന്നു മാത്രം. സലീന പ്രേമലേഖനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. പലപല ഭാവങ്ങൾ അവളുടെ മുഖത്ത് വന്നുംപോയും ഇരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ തള്ളിച്ച. ചിലപ്പോൾ സങ്കടം കൊണ്ടുള്ള വാട്ടം. ചിലപ്പോൾ ദേഷ്യം. ചിലപ്പോൾ നാണം. ചിലപ്പോൾ പിണക്കം. ചിലപ്പോൾ

പ്രണയം. കൈ കടയുന്നുണ്ടാവണം. സലീന ഇടക്കിടക്ക് കൈ കുടഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രി അതിവേഗത്തിൽ കുതിക്കുകയാണെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. അവൾക്ക് ഉറക്കമേ വന്നില്ല. മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന വിളക്കിന്റെ വെളിച്ചവും നിഴലും സലീനയുടെ മേൽ വീഴുന്നു. പകുതി വെളിച്ചത്തിലും പകുതി നിഴലിലുമായി മുടിയഴിച്ചിട്ടുരുന്ന് പ്രേമലേഖനമെഴുതുന്ന സുന്ദരിയെ നോക്കിക്കിടക്കുന്നത് എന്തൊരു സുഖമാണ്! ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിന്റെ താഴെ നിന്ന് സുഖകരമായ ഈയൊരു കിടപ്പിലേക്കുള്ള മാറ്റം ലൂസിയെ ആകെ ഇളക്കിമറിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട് ലൂസിക്കൊരു പ്രേമലേഖനമെഴുതിക്കൂടാ! എന്റെ കരളിന്റെ കരളായ സേതുവിന്. ലൂസിയ്ക്ക് ചിരി വന്നു. സേതു ചെമ്പൻ നിറമുള്ളൊരു കരളായി മാറുന്ന തോർത്ത് അവൾ ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ ചിരിച്ചു. കരളിന്റെ ഒരു ഷേപ്പേയ്!

പ്രേമലേഖനമെഴുതി തളർന്ന് സലീന എഴുന്നേറ്റു. മുരി നിവർന്നു. കോട്ടുവായിട്ടു. രണ്ടു കൈയും കുടഞ്ഞു.

"എത്ര പേജെഴ്തി?" ലൂസി ചോദിച്ചു. "പന്ത്രണ്ട് പേജായിട്ടാള്ളോ." സലീന തെല്ല് വിഷമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"സ്ഥലം മാറ്യ കാരണാവും സ്പീഡ് കിട്ട്ണില്യ. ഒരു വരി പതിമൂന്നാമത്തെ പേജ്ല്ക്കാ കടന്നു. പതിമൂന്ന് പൊട്ടനമ്പറണ്. അല്ലേ? അപ്പ ഞാൻ, ദേ, നോക്ക്യേൻ. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ പേജിന്റെ ഈ സൈഡിലാ എഴ്തി. കൊഴപ്പണ്ടാ? ചുടുചുംബനത്തിന് സ്ഥലം പോരാതെ വന്നു. അതാ ഒര് വെഷമം. സാരല്യ. ആദ്യത്തെ കത്തിലൊക്കെ അരപ്പേജ് നറയെ ചുടുംചുംബനാർന്നു.

സലീന പന്ത്രണ്ടാമത്തെ പേജ് ലൂസിക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ലൂസി അത് വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ സലീന പറഞ്ഞു.

"ഇത് വായിക്കാൻ പാടില്യ. പലേ രഹസ്യങ്ങളും ഉണ്ട്."

"അപ്പൊ ആദ്യം തന്നതാ?"

"ആരുടെ രഹസ്യജീവിതത്തിലേക്കും എത്തിച്ച് നോക്ക്ര്ത് കുട്ടീ. ഞാമ്പറഞ്ഞതല്ല. ഈ കണ്ടക്ടറ് പറഞ്ഞതാ. നേരത്തെ ഞാനത് മറന്നു പോയി.

സലീന പ്രേമലേഖനം വൃത്തിയായി മടക്കി കവറിലിട്ട് പശവെച്ച് ഒട്ടിച്ചു.

ഹാവൂ! ക്ലീൻ ക്ലീൻ.

മേശപ്പുറത്ത് വെച്ച കവറിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് അവൾ കൈകൾ കുട്ടിത്തിരുമ്മി

"നാളെ ഇത് കൊണ്ടോയി പോസ്റ്റ് ചെയ്യണം."

"അയ്യോ! എളേമ!"

"അതെ. ബ്രിജിത്തമ്മാമ ഒരു വൻ മതില് പോലെ എന്റെ മുമ്പിലങ്ങനെ നീണ്ടു നീർന്ന് കെട്ക്ക്വാ എന്തേങ്ങിലും ചീതേ പറ്റ്വ"

കത്തുന്ന മേശവിളക്കിന്റെ ഇരുപുറവുമിരുന്ന് കത്ത് പോസ്റ്റ് ചെയ്യാനുള്ള വഴികൾ രണ്ടുപേരും ആലോചിച്ചു. ചെറോണ ബുധനാഴ്ചയേ വരൂ.

ബ്രിജിത്ത ഗേറ്റുപൂട്ടിയ സ്ഥിതിക്ക് ഇനിയൊരു ജീവാജന്തുവിന് അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും കടക്കാൻ പറ്റില്ല. തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചിട്ട് സലീന രണ്ടു മൂന്നാശയങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെച്ചത് ഒട്ടും പ്രയോഗികമല്ലായിരുന്നു.

ഇപ്പത്തന്നെ ഗേറ്റുചാടി പുറത്തുപോയി കത്ത് പോസ്റ്റ് ചെയ്തിട്ട് വരാം എന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ ആശയം. സമയം രാത്രി ഒന്നൊന്നര ആയിക്കാണും. കത്തിൽ ഒട്ടിക്കാൻ സ്റ്റാമ്പില്ല. ലൂസിക്ക് ഗേറ്റു ചാടാൻ അറിയില്ല.

പിറ്റേന്ന് പകൽ ബ്രിജിത്തയെ അകത്ത് പൂട്ടിയിട്ട് ഓടിപ്പോയി കത്ത് പോസ്റ്റ് ചെയ്യാം എന്നായിരുന്നു മറ്റൊരാശയം. ലൂസി സമ്മതിച്ചില്ല. സിംഹത്തെ പൂട്ടിയിട്ടാൽ പിന്നെ തുറന്നുവിടാൻ പറ്റോ?

"അല്ലെങ്ങിപ്പിന്നെ ബ്രിജിത്താമ്മാമേനെ കൊല്ലാം. നൂറ്റിരണ്ട് വയസ്സ് വര്യൊന്നും ഒരാളും ജീവിച്ചിരിക്കണ്ട കാര്യല്ല."

ലൂസി നടുക്കത്തോടെ സലീനയുടെ വായ പൊത്തി.

"ഞാൻ വെറ്തെ പറഞ്ഞതാ." സലീന ലൂസിയുടെ കൈപിടിച്ചുമാറ്റിക്കൊണ്ട് അവളെ കളിയാക്കി ചിരിച്ചു. ലൂസിക്കദ്ഭുതം തോന്നി. സലീനയുടെ മോത്ത് നോക്കിയാൽ ഈ ദുഷ്ടതകളൊന്നും അവള് പറഞ്ഞതാണെന്നേ തോന്നില്ല.

"കൊന്തമാസല്ലേ? നമ്ക്ക് നാളെ കൊന്തക്ക് പൂവാം. എളേമോട് പറഞ്ഞാ ചെലപ്പോ പറഞ്ഞയക്കും."

ലൂസി പറഞ്ഞുനിർത്തിയതും സലീന അവളെപ്പിടിച്ച് വട്ടംകറക്കി. ചിരിച്ചു ചിരിച്ച് രണ്ടാളും കിടക്കയിൽ വീണു. സലീന ലൂസിയെ കിക്കിളിയാക്കി.

"ചിറ്റും ചിറ്റും വേലികെട്ടി. നടുക്കൊരു വാഴവെച്ചു. വാഴേമൊരു കൊല വന്നു. കള്ളൻ വന്ന് കൊലവെട്ടി..."

ലൂസിയുടെ ഇടത്തേ ഉള്ളംകൈയിൽ ചായംപുരട്ടിയ മുനകൂർത്ത ചൂണ്ടുവിരൽനഖംകൊണ്ട് കോറി സലീന ഒരു വട്ടംവരച്ചു.

ലൂസിയുടെ ഉള്ളംകൈ നിറയെ മുറിവുകളായിരുന്നു. കറിക്കരിഞ്ഞതിന്റെ, വിറകുവെട്ടിയതിന്റെ, വെള്ളം കോരിയതിന്റെ, പൊള്ളിയതിന്റെ, ദ്രവിച്ചതിന്റെ ഒക്കെ മുറിപ്പാടുകൾ. മുറിപ്പാടുകളിലൂടെ തോനൊഴുകും പോലെ സലീനയുടെ ചൂണ്ടുവിരൽ ഒഴുകി നടന്നു.

ചിറ്റും ചിറ്റും വേലി കെട്ടി നടുക്കോരു വാഴവെച്ചു.

ലൂസിയുടെ ഇടതുകൈത്തലം കിളച്ചുമറിച്ച മണ്ണാവുകയും മഴ പെയ്ത് കുളിർക്കുകയും വാഴവെച്ച് മുളവന്ന്, ഇലവിരിഞ്ഞ്, കാറ്റിലാടി കരുത്തു നേടി കുലയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

കള്ളൻ വന്ന് കൊല വെട്ടി. നീ കണ്ടാ? കണ്ടില്ല. നീ കണ്ടാ? കണ്ടില്ല. നീ കണ്ടാ?

സലീന ലൂസിയുടെ വിരലുകളോട് ചോദിച്ചു. കള്ളനെ കാണാൻ വിരലുകൾ ഒന്നൊന്നായി മടക്കി ചെറുവിരലിലെത്തി.

നീ കണ്ടാ? സലീന ചെറുവിരലനാട് ചോദിച്ചു.

"ഞാങ്കണ്ടു."

"കള്ളനേതിലേ പോയി?"

സലീനയുടെ ചൂണ്ടുവിരൽ കള്ളന്റെ വഴിത്താര നോക്കി പാഞ്ഞു.

കള്ളനിതിലേ പോയ് ഇതിലേ പോയ്

ഇതിലേ പോയ്... കിക്കിളികിളികിളികിളീ...

ലൂസിയുടെ രണ്ടു കക്ഷങ്ങളിലും കള്ളൻ ഒളിച്ചിരിപ്പില്ലായിരുന്നു. ലൂസിയുടെ കഴുത്ത്, മുലയിടുക്ക്, അടിവയറ്, അരക്കെട്ട്, തുടകൾ, കണങ്കാല്... എവിടെയുമില്ല കള്ളൻ. സലീന തോറ്റു.

"ഇന്യെന്റെ കൈയില്."

സലീന അവളുടെ ഇടതുകൈ മലർത്തിപ്പിടിച്ചു.

അങ്ങനെ എത്രവട്ടം അവർ പരസ്പരം കള്ളനെത്തേടിയലഞ്ഞുവെന്ന് ലൂസിക്കോർമ്മയില്ല. അവൾക്കോർമ്മ വരുമ്പോൾ നേരം നല്ലപോലെ വെളുത്തിരുന്നു. ബ്രിജിത്ത കതകിൽ തട്ടി ഉറക്കെയുറക്കെ വിളിക്കുകയായിരുന്നു. ദേഹത്തൊരു തുണിയില്ലാതെ സലീന വളഞ്ഞുകിടന്ന് ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ജീവിതത്തിലിന്നുവരെ തോന്നിയിട്ടില്ലാത്തത്ര പേടിയോടെ ലൂസി വാതിൽ തുറന്നു. ബ്രിജിത്ത അകത്തേക്കിരച്ചു കയറി. സലീനയുടെ കിടപ്പ് കണ്ടു.

എന്റെ തമ്പ്രാൻ കർത്താവേ!

ബ്രിജിത്ത തളർന്നിരുന്നുപോയി.

സലീന പോയതിനുശേഷമുള്ള ലൂസിയുടെ ആദ്യത്തെ പാചകം വളരെ മോശമായിരുന്നു. ബ്രിജിത്ത പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുവാങ്ങിപ്പിച്ച 'കൊഴുപ്പ്' കൊണ്ട് മീൻപീര വെച്ചതാണ് അവൾ. ഉപ്പില്ല. മുളകില്ല. പുളിയില്ല. വായിൽ വെക്കാൻ കൊള്ളില്ല.

"എന്തുട്ട്ണ്ടീദ്?" ബ്രിജിത്ത പാത്രം എടുത്തെറിഞ്ഞു. എറിഞ്ഞോട്ടെ. ലൂസിക്കൊരു വിഷമവും തോന്നിയില്ല. എന്നും കുന്നും മുന്നൂറ്ററുപത്തഞ്ചു ദിവസവും ബ്രിജിത്തക്കുവേണ്ടി പാകം ചെയ്യുന്നില്ലേ? ഒരു നല്ല വാക്ക് പറഞ്ഞൂടേ? പറയില്ല. കുറ്റങ്ങളൊക്കെ എടുത്തുപറയും. നല്ലതൊക്കെ മൂടിവെക്കും. സലീന അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല. രണ്ടാഴ്ച സലീനക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതൊക്കെ വെച്ചു കൊടുത്തു ലൂസി. വെറുതെ ഒരു ചമ്മന്തി കൊടുത്താൽപോലും തൊട്ടുനോക്കി നാവിൽവെച്ചിട്ട് സലീന പറയും.

"വ്വാ! വണ്ടർഫുൾ! ഡിലീഷ്യസ്! മാർവലസ്! എക്സലന്റ്!"

അങ്ങനെ വേണം മനുഷ്യരായാൽ. പതിനാല് ദിവസം ലൂസിയുടെ അധ്വാനത്തിന് അർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നു. സലീന കഴിക്കാൻ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ ലൂസിയുടെ നെഞ്ച് പടപട ഇടിക്കും. സലീന ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത് നോക്കിനിന്നാൽതന്നെ കൊതിവരും. ഓരോ നുള്ളും ആസ്വദിച്ചാസ്വദിച്ചാണ് അവൾ തിന്നുക.

"വ്വാ!" സലീന പറയും.

"തൊള്ളതൊറക്കാണ്ട് ഇര്ന്ന്കഴിക്ക്റീ"

ബ്രിജിത്ത വഴക്കുപറയും.

തൊള്ളതൊറക്കാണ്ട് തിന്നാൻ പറ്റ്വോ? ലൂസിയെ ആരെങ്കിലും പുകഴ്ത്തുന്നതൊന്നും ബ്രിജിത്തക്ക് പിടിക്കില്ല. അപ്പോ മോറ് കുട്ടിക്കലം പോലെ വീർക്കും.

ജീവനുള്ള പതിനാല് ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ചത്ത ഒരു ദിവസത്തിൽ മീൻപീര വെക്കുകയാണ്. എങ്ങനെ ചുവ്വാവും? ഇഞ്ചി നോക്കിയിട്ട് കണ്ടില്ല. പിന്നെ പറമ്പിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് ഇഞ്ചിക്കട തോണ്ടണം. വേണ്ടാന്ന് വെച്ചു. ഇഞ്ചിയില്ലാതെ എന്തു മീൻപീര? എന്നാലും രാവിലെത്തൊട്ട് ബ്രിജിത്ത മീൻപീര മീൻപീര എന്നുപറഞ്ഞ് നടന്നിട്ട് ഉണ്ണാനിരുന്നപ്പോൾ സ്വാദിച്ചാതെ പോയത് കഷ്ടമായി. ചുവ്വിന് വെക്കാമായിരുന്നു. സാരല്യ. ഇനീണ്ടല്ലോ കൊല്ലങ്ങൾ.

തിരിച്ചുപോകാൻ പെട്ടി ഒതുക്കുമ്പോൾ സലീന അവളുടെ ഉടുപ്പുകൾ, ആഭരണങ്ങൾ, ചെരുപ്പുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, പേനകൾ ഒക്കെ ലൂസിയുടെ മുമ്പിൽ നിരത്തിവെച്ചു.

"നിന്ക്ക് ഇഷ്ടള്ളതൊക്കെ ഇട്ത്തോ."

മുന്നിലിരിക്കുന്ന ആ വസ്തുക്കളിൽ ഒന്നുപോലും ലൂസിക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ പറ്റുന്നതല്ല. ഉടുപ്പും ചെരുപ്പും ലൂസിക്ക് പാകമാവില്ല. സലീനയുടെ ആഭരണങ്ങൾ ഒന്നും ലൂസിയുടെ സൗന്ദര്യബോധത്തിലുള്ളതല്ല. പുസ്തകവായന ലൂസിക്കില്ല. പേന ലൂസിക്ക് വേണ്ട.

"ഒന്നൂഷ്ടായില്ല്യേ?" സലീന ചോദിച്ചു. ലൂസി ചിരിച്ചു.

"എന്നെ ഷ്ടായില്ല്യേ?"

ലൂസി കൂടുതൽ ചിരിച്ചു.

"എന്റെ എന്തൂട്ടാ കൂടുതലിഷ്ടായേ?"

"മണം" ലൂസി പറഞ്ഞു.

സലീന ഒരു നിമിഷം ലൂസിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. സങ്കടം വന്നു എന്നു തോന്നി. പിന്നെ അവൾ പെട്ടിയിൽനിന്ന് ഒരു സെന്റ് കുപ്പിയെടുത്ത് നീട്ടി.

"ഇതാണതിന്റെ രഹസ്യം"

സലീന ആ സെന്റുകുപ്പി ലൂസിക്ക് കൊടുത്തു.

"വേണ്ട" ലൂസി പറഞ്ഞു.

സലീനക്കദ്ഭുതം തോന്നി. അത് വാങ്ങാതിരുന്നത് എത്ര നന്നായി എന്ന് ലൂസിക്കിപ്പോൾ തോന്നുന്നു. സലീനയില്ലാതെ ആ മണം താങ്ങാൻ ലൂസിക്കാവില്ല.

അങ്ങനെ സലീന പോയി.

കോവൽവള്ളിയുടെ കിരീടം ചുടിനിന്ന് ലൂസി അവൾ പോകുന്നത് കണ്ടു. ജീവനുള്ള പകലുകളും സമാധാനം നിറഞ്ഞ രാത്രികളും അവ

ളുടെ കൂടെപ്പോയി. വീണ്ടും ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിനു താഴെ പായ വിരിച്ചപ്പോൾ ലൂസിക്കാദ്യമായി വാർധക്യത്തിന്റെ കെട്ട മണം ഓക്കാനമുണ്ടാക്കി.

കൊന്തമാസത്തിന്റെ അവസാനത്തെ ആഴ്ച മുഴുവൻ ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് പള്ളിയിൽ പോകാൻ ബ്രിജിത്ത തീരുമാനിച്ചു. ഉച്ചയൂണ് കഴിഞ്ഞ് കൊന്ത യുരുട്ടിക്കൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത ഉറങ്ങാൻ കിടന്നാൽ കൃത്യം നാലുമണിക്ക് എഴുന്നേൽക്കും. അപ്പോഴേക്കും ലൂസി അത്താഴത്തിന്റെ പണികളൊക്കെ കഴിച്ചുകൊള്ളണം. ബ്രിജിത്ത മേൽകഴുകി, അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി സ്വർണക്കൊന്ത കഴുത്തിലിട്ട് കറുത്ത കൊന്ത കൈപ്പിടിച്ച് വടിയും കുത്തി മുറ്റത്തിറങ്ങിനിൽക്കും. ഒക്ടോബറിലെ വൈകുന്നേരങ്ങൾ ലൂസിയെ ഒരേ സമയം സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും സങ്കടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞാൽ എന്നും മഴയാണ്. മുരിങ്ങമരങ്ങളുടെ അപ്പുറത്ത് ആകാശം അടിയിൽനിന്ന് കറുത്തുകേറും. മഴയുടെ മുന്നറിയിപ്പായി ലൂസി അത്താഴം പാകപ്പെടുത്തുമ്പോഴേ ഇടികുടുക്കങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങും. ചിലപ്പോൾ മഴക്കാറിനുമീതെക്കൂടി കടുംമഞ്ഞ നിറമുള്ള വെളിച്ചം ഇറങ്ങിവന്ന് ഭൂമിയെ പൊതിയുന്നത് ചുട്ടഴികൾക്കുള്ളിലൂടെ ലൂസി അന്തംവിട്ട് നോക്കി നിൽക്കും. അവൾക്ക് കരച്ചിൽ വരും. ചിലപ്പോൾ നേരത്തെയെത്തുന്ന ഇരുട്ടിൽ മിന്നൽപ്പിണരുകൾ പുളഞ്ഞ് താഴേക്കുവരും. അപ്പോഴും ലൂസിക്ക് കരച്ചിൽ വരും. എപ്പോഴും എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടെ സങ്കടകരമായ ചെറുകാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

പള്ളിക്കകത്ത് അനേകം പേർ മുട്ടുകുത്തിയും ഇരുന്നും കമിഴ്ന്നുകിടന്നും കൊന്ത ചൊല്ലുന്നുണ്ടാവും. അമ്പത്തിമൂന്നുമണിജപത്തിന്റെ ഇടതടവില്ലാത്ത ഒഴുക്ക്. സന്തോഷത്തിന്റെ രഹസ്യം. ദുഃഖത്തിന്റെ രഹസ്യം. മഹിമയുടെ രഹസ്യം. ലൂത്തിനിയ, എത്രയും ദയയുള്ള മാതാവേ...

ഒരു കൊന്തകഴിഞ്ഞാൽ പുറത്തിറങ്ങി ഒരു ചെറിയ കല്ലെടുത്ത്, പള്ളിച്ചുവരിലെ അരഞ്ഞാണത്തിൽ വെച്ചിട്ട് തിരികെ വരുന്നവരുണ്ട്. കൊന്ത ക്കണക്കാണ്, ഒരു കൊന്തക്ക് ഒരു കല്ല്. പത്തുകൊന്തക്ക് പത്തുകല്ല്. കൂടുതൽ കല്ലുവെച്ചയാളിനാണോ കൂടുതൽ ഭക്തി? ലൂസിക്ക് ഭക്തി വരുന്നത് മഴക്കാർ മൂടി അന്തരീക്ഷം കറുക്കുമ്പോഴാണ്. ദൂരെനിന്നുള്ള ഇടിമുഴക്കങ്ങൾ അടുത്തെത്തുമ്പോഴാണ്. അനേകം മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളുരുകിയ പ്രാർത്ഥനകളും നിശ്വാസങ്ങളും കൊണ്ട് പള്ളിക്കകത്തപ്പോൾ ഇളം ചൂടുണ്ടാവും. ഉരുകുന്ന മെഴുകുതിരിയുടെയും പുകയുന്ന കുന്തുരുക്കത്തിന്റെയും ഭക്തിനിറഞ്ഞ മണമുണ്ടാവും. കെടാവിളക്കുകളിൽനിന്ന് ശാന്തമായ വെളിച്ചം താഴേക്ക് അരിച്ചിറങ്ങുന്നുണ്ടാവും. ലൂസിയുടെ ഹൃദയം ഭക്തികൊണ്ട് വിങ്ങും.

ഏഴുമണിവരെ ബ്രിജിത്ത കൊന്ത ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പള്ളിക്കകത്തെ ഇളംചൂടിൽനിന്ന് പുറത്തെ കാറ്റിലേക്കും കുളിരിലേക്കും ഇരുട്ടിലേക്കുമിറങ്ങുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ചെറുതായി വിറക്കുന്നുണ്ടാവും. അവരുടെ കൈത്തണ്ടമേൽ ലൂസി മുറുകെപ്പിടിക്കും.

ഒക്ടോബറിലെ വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ മറിയപുരം സെന്ററിൽ കൊട്ടക്കണക്കിന് ചാള വന്നിറങ്ങാറുണ്ട്. നെയ് മുറ്റിയ പിടയുന്ന ചാള. ചാള വിൽപനക്കാരുടെ അടുത്ത് ചാക്കുവിരിച്ച് ഇരിമ്പൻപുളിയും ഇഞ്ചിയും കാന്താരിമുളകും ചെറിയ കൂമ്പാരങ്ങളാക്കിവെച്ച് വിൽക്കുന്ന കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ജീവള്ള ചാള! പെടയണ ചാള!

ജീവള്ള ചാള! പെടയണ ചാള!

മീൻവിൽപനക്കാർക്കുവേണ്ടി കുട്ടികൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. മീൻ വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ:ാൽ അവർ ചോദിക്കും.

ചേട്ടാ ചേട്ടാ ഇര്മ്പൻ പുളി വേണ്ടേ?

നെയ്യ്ള്ള ചാളേല്ട്ട് വെക്കാൻ ബെസ്റ്റാ

ചേച്ചീ ചേച്ചീ ഇര്മ്പൻ പുളി വേണ്ടേ?

ചാവക്കാട് കടപ്പുറത്തുനിന്ന് നേരെ ലോറിയിലാക്കി കൊണ്ടുവരുന്ന ചാളയാണ്. ഐസിടാത്തത്. ബ്രിജിത്ത എല്ലാ ദിവസവും ചാളവാങ്ങും. ഒരു രൂപക്ക് നൂറു ചാള വരെ കിട്ടുന്ന ദിവസങ്ങളുണ്ട്. ജീവനുള്ള പിടയുന്ന ചാളകൾക്കും ഇരിമ്പൻ പുളി വിൽക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കും മീൻ വാങ്ങാൻ തിരക്ക് കൂട്ടുന്ന കുലിപ്പണിക്കാർക്കും മറിയപുരം പള്ളിയുടെ മുഖപ്പിലിട്ടിരിക്കുന്ന വലിയ കൊന്തക്കും കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ ഇറ്റാലിയൻ കന്യാമറിയത്തിനും മീതെ, അപ്പോൾ, തുലാവർഷത്തിന്റെ ചെറുമിന്നലുകൾ, കാറ്റിന്റെ കുതിപ്പുകൾ, മഴയുടെ ഏറുകൾ, ഇടിയുടെ മുഴക്കങ്ങൾ, സന്തോഷത്തിന്റെ അലകൾ, സങ്കടത്തിന്റെ അലകൾ, കാലടികളിലെ കലക്കവെള്ളങ്ങൾ, ഭക്തി.

ബ്രിജിത്തക്ക് ചാളവെച്ചതും വറുത്തതും വേണം. വീടുമുഴുവൻ ചാള മണക്കും. ചാളയുടെ മണംപിടിച്ച് കുനിയനുറുമ്പുകൾ അടുക്കളവാതിൽക്കൽ കാത്തുനിൽക്കും. ലൂസിയുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് കട്ളപ്പടി കടന്ന് പാതിയമ്പുറത്തേക്ക് കുതിക്കും. ചോറിലോ കൂട്ടാനിലോ ഒരെണ്ണം പെട്ടാൽ മതി പിന്നെ ആ വസ്തു വായിൽവെക്കാൻ കൊള്ളില്ല.

അങ്ങനത്തെ ഒക്ടോബർ മാസത്തിലെ ഒരു വൈകുന്നേരമാണ്, കൊന്ത കഴിഞ്ഞ് ലൂസിയും ബ്രിജിത്തയും തിരിച്ചെത്തി പടി തുറക്കുമ്പോൾ ഒരു നിഴൽ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങിനിന്നത്.

"ആരണ്ടത്?" ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു.

"ഞാനാ." നിഴൽ പറഞ്ഞു.

"ഞാനാ? ഏത് ഞാൻ?"

"തങ്കമ്മ"

ബ്രിജിത്തക്ക് ആളെ മനസ്സിലായില്ല.

തങ്കമ്മ പറഞ്ഞു:

"കൊള്ളിത്തങ്കമ്മ. ഓപ്പന്റമ്മ."

"അ; ആ! നീയെന്താ പതിവില്ലാണ്ട്?"

നിഴൽ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"അകത്തയ്ക്ക് വാടീ," ബ്രിജിത്ത വിളിച്ചു.

തങ്കമ്മ അകത്തേക്ക് വന്നു.

തവിട്ടുനിറത്തിൽ സ്വർണവും ചുവപ്പും ഓറഞ്ചും പൂക്കളുടെ പടമുള്ള ഒരു തുകൽസഞ്ചിയുണ്ടായിരുന്നു തങ്കമ്മയുടെ കൈയിൽ. അകത്ത് വന്നിരുന്നിട്ടും കുറച്ചുനേരത്തേക്ക് തങ്കമ്മ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ബ്രിജിത്തക്ക് ആകെ സംശയമായി.

"വന്ന കാര്യം പറയ്രീ"

ഓപ്പന്റെ അമ്മ സഞ്ചിയിൽനിന്ന് നാഷണൽ പാനാസോണിക്കിന്റെ മോണോസെറ്റ് എടുത്തു പുറത്തുവെച്ചു.

"ചെക്കൻ ആശുത്രീല്ണ്. രണ്ടാഴ്ച്യായി..."

ഓപ്പന്റെ അമ്മ ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ വിൽക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയാണ്. ഓപ്പൻ കടം വന്നുമുടിഞ്ഞു. മുതലും പലിശയും കൂടി കൊട്ടേക്കാടൻ ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിൽ കുറേ അടയ്ക്കാനുണ്ട്. സ്ഥലത്തിന്റെ ആധാരം അവിടെ പണയത്തിലാണ്. വീടുപണി അങ്ങനെത്തന്നെ നിന്നുപോയി. പെങ്ങന്മാരെ കെട്ടിച്ചില്ല. ഭാര്യയുടെ ആഭരണങ്ങൾ മുഴുവൻ വിറ്റു. സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോൾ കുറച്ചു രൂപ വേണം. ഇത് ബ്രിജിത്തേച്ചി വേടിക്കണം. വേറൊരു വഴിം കാണാണ്ടാ. ബ്രിജിത്ത കമാന്നൊരക്ഷരം പറഞ്ഞില്ല.

കഷ്ടകാലം വരുന്ന വഴി! ഓപ്പന്റെ അമ്മ പതുക്കെ കരയാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടു കണ്ണിൽനിന്നും തടുക്കാനാവാത്ത വിധം കണ്ണീർ കുതിച്ചുചാടി. എന്റേറാപ്പൻ ഹൃദയം നിന്ന് മരിക്കും.

രണ്ടായിരം വില പറഞ്ഞ ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ ബ്രിജിത്ത ആയിരത്തി മുന്നൂറിന് വാങ്ങി.

വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകട്ടെ ദൈവം
വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിടട്ടെ
തന്റെ തിരുനാമമെന്നും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിടട്ടെ.

ബ്രിജിത്തയുടെ ആദ്യത്തെ റെക്കോർഡിംഗ്! "വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകട്ടെ", യന്ത്രം തിരിച്ചുചൊല്ലുന്നതുകേട്ട് ബ്രിജിത്ത സന്തോഷംകൊണ്ട് മതിമറന്നു. ബ്രിജിത്തക്കിപ്പോഴും റേഡിയോ ഓൺ ചെയ്യാൻ അറിയില്ല. ഓപ്പന്റെ അമ്മയെ അരമണിക്കൂർ പിടിച്ചിരുത്തി ടേപ്പ്റെക്കോർഡർ ഓൺ ചെയ്യാനും റിവൈൻഡും ഫോർവേഡും ചെയ്യാനും റെക്കോർഡ് ചെയ്യാനും ഒക്കെ പഠിച്ചതിനുശേഷമേ തള്ള കാശ് കൊടുത്തുള്ളു. പിന്നെ അത് മടിയിൽനിന്ന് താഴെ വെച്ചിട്ടില്ല.

ബ്രിജിത്തയുടെ ഒച്ചയിൽ പകുതി ആണുങ്ങളുടെ ഒച്ചയാണ്. പകുതി പെണ്ണുങ്ങളുടെ. രാത്രി, ഇടക്ക് ഉറക്കത്തിൽ ഞെട്ടിയുണർന്ന് ലൂസി നോക്കുമ്പോഴും ബ്രിജിത്ത സ്വന്തം ഒച്ച പിടിച്ചെടുത്ത് കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

"കൊച്ചിളംകാറ്റത്ത് പിച്ചവെച്ചീടുവാൻ
മാനത്തെ മുറ്റത്ത് പട്ടം ചെന്നേ
മാനത്തെ മുറ്റത്ത് പട്ടം പറന്നതും
മാലോകരെല്ലാരും നോക്കിനിന്നേ."

കിടക്കയിൽ കാലും നീട്ടിയിരുന്ന് ബ്രിജിത്ത പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലൂസിയുടെ ഉറക്കം പോയി. മഷിയുണങ്ങി കട്ട പിടിച്ച് എവിടെയോ കിടക്കുന്ന ഒരു ഹീറോപേനയുടെ ഹൃദയം നിലക്കരുതേ എന്നവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

14

ചെയർമാൻ മാവോ സിന്ദാബാദ്!

ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഉറക്കമെണീറ്റുവന്ന് വാതിൽ തുറക്കുമ്പോൾ കതകിനിടയിൽ തിരുകിവെച്ച ഒരു നോട്ടീസ് ബ്രിജിത്ത കണ്ടു.

"എന്തുട്ട്ണ്ടീദ്?"

തൊഴിലാളി സഖാക്കളെ, കർഷകസഖാക്കളെ, വിദ്യാർത്ഥികളെ, വിപ്ലവകാരികളായ ബുദ്ധിജീവികളെ, ചെറുകച്ചവടക്കാരെ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങളെ, കഴിഞ്ഞ കുറച്ചുവർഷങ്ങളായി വോട്ടുമാത്രം ചെയ്യാനുപയോഗിച്ച നിങ്ങളുടെ കൈകളിൽ കുറുവടിയെടുക്കുക, കോടാലിയെടുക്കുക, അരിവാളും ചുറ്റികയുമെടുക്കുക, ചുരുക്കത്തിൽ, കിട്ടിയ ആയുധം സ്വന്തം കൈകളിലെടുക്കുക. പിന്തിരിപ്പൻ ഭരണാധികാരികളോട് വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത അന്തിമ സമരത്തിലാഞ്ഞിറങ്ങുക. ശത്രുവിൽനിന്ന് തോക്കുകളും മറ്റ് ആയുധങ്ങളും പതിയിരുന്ന് പിടിച്ചുപറ്റുക. ഞങ്ങളിന്ന് ഒരു സായുധസേനയായി രൂപംകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ഈ സേന നിങ്ങളുടേതാണ്. ആയിരക്കണക്കിനും പതിനായിരക്കണക്കിനും ഈ ജനകീയ സേനയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേരുക. വിപ്ലവത്തിന്റെ തീജ്വാലകൾ നാടെങ്ങും വ്യാപിക്കട്ടെ! ഈ ജ്വാലകൾക്കുള്ളിൽപെട്ട് ശത്രു തീർച്ചയായും വെന്തുചാമ്പലാകുന്നതാണ്.

എല്ലാ പിന്തിരിപ്പൻമാരും കടലാസുപുലികളാണ്. പിന്തിരിപ്പന്മാരല്ല മറിച്ച് ജനങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ശക്തന്മാർ. വിജയം നമ്മുടേതുമാത്രമാണ്. ചെയർമാൻ മാവോ നമ്മോടൊപ്പമുണ്ട്.

ചെയർമാൻ മാവോ സിന്ദാബാദ്!

"ന്തുട്ട്?" ബ്രിജിത്ത ദേഷ്യപ്പെട്ട് ചോദിച്ചു. ലൂസി നോട്ടീസ് തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി. അവൾക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. ഊരും പേരും ഒന്നും കാണുന്നില്ല.

പുട്ടിയിട്ട പടി ചാടിക്കടന്ന് വന്ന് വാതിലിന്നിടയിൽ നോട്ടീസ് തിരുകിവെച്ചിട്ടുപോയവൻ ആരായാലും അവന്റെ നട്ടെല്ല് തല്ലി ഒടിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞ് ബ്രിജിത്ത പുരയ്ക്കുചുറ്റും ഓടിനടന്നു. അടുക്കളപ്പണിയെടുക്കുമ്പോഴൊക്കെ ലൂസി നോട്ടീസിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. വെയിൽ നല്ലോണമുദിച്ച് പരക്കുമ്പോഴേക്കും മറിയപുരത്താകെ വാർത്തയും പരന്നു. രാമൻ കുട്ട്യേഴ്ശ്ശന്റെ പുതിയ വീടിന്റെ മതിലിൽ ചോരയിൽ മുക്കിപ്പതിപ്പിച്ച കൈയടയാളം! വെള്ളച്ചായം പൂശിയ നെടുനീളൻ മതിലാണ്. മതിലിനു ചുറ്റും ആളുകൂടി. പതിമൂന്ന് അടയാളങ്ങളുണ്ട്. പതിമൂന്നാമത്തേത് ചോര

യുണങ്ങി മങ്ങിയിട്ടാണ്. രാമൻ കുട്ട്യേഴ്ശ്ശന്റെ മോത്ത് വെട്ടിയാൽ ഒരു തുള്ളി ചോര വരില്ല. മതിലും നോക്കി കഷ്ടംവെച്ച് ആളുകൾ പലതും പറയുന്നുണ്ട്. അഴിമതി, കൈക്കൂലി, കാലുമാറ്റം, വർഗവഞ്ചന, ജനകീയ വിചാരണ, എന്നാണാവോ രാമൻകുട്ട്യേഴ്ശ്ശന്റെ തല മതിലിന്റെ മീതെ ഇരിയ്ക്കാ!

ഇതില്, പണക്കാരൊക്കെ ഒരു പാഠം പഠിക്കും. നോക്കിക്കോ. പൂത്ത പണക്കാരും കൊള്ളപ്പലിശക്കാരും സൂക്ഷിച്ചോ. വഴീലാ തടഞ്ഞുനിർത്തി ചെരിപ്പ് മാല്യാം ഇടീക്കും. പിന്നെ തൊലി ഉരിയണ വിചാരണിണ്. നേരം വെളുക്കുമ്പോ ആരുട്യൊക്കെ കഴ്ത്തല് തല കാണുംന്ന് കണ്ടന്നെ അറിയണം. രാമൻ കുട്ട്യേഴ്ശ്ശന്റെ വീടിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു വണ്ടി പോലീസ് വന്നിറങ്ങി. മറിയപുരം സെന്ററിലും പള്ളിയിലും പൊലീസുണ്ട്. അടിയന്തരാവസ്ഥയാണ്. സകലണ്ണത്തിനെം പിടിച്ച് കൊണ്ടോയി തറവാട് കാണിക്കും. പിന്നെ തിരിച്ച് വന്നാ വന്നു. കാഴ്ചകണ്ട് നിന്ന മറിയപുരത്തുകാർ ജീവനുംകൊണ്ടോടി.

ആരെയും കൂസാത്ത ബ്രിജിത്ത ഒന്നു പേടിച്ച് വെള്ളാമിക്കുന്നത് ലൂസി കണ്ടു. തനിക്കൊരു പേടിയുമില്ലെന്ന് കാട്ടാൻ വേണ്ടി, നോട്ടീസ് കൊണ്ടുവന്ന് വാതിലിൽ തിരുകിയവരെ ബ്രിജിത്ത വാതോരാതെ ചീത്തപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു:

"അവന്റമ്മേരെ നോട്ടീസ്! ഏത് പേടിത്തൂറീൻറാ ഇത് കതകിന്റേടേല് വെച്ചട്ട് പോയത്? ദയിര്യള്ളപ്പന്റെ മോനണങ്ങില് നേരിട്ട് കൈയിലാ കൊണ്ടന്ന് തന്നുനോക്ക്. അപ്പക്കാണാം. ബ്രിജിത്തേരെ പവറ്!"

ആരോടാ? ലൂസി ചിരിച്ചു. ഉച്ചതിരിയും മുമ്പുതന്നെ വാതിലുകളൊക്കെ അടച്ച് കുറ്റിയിടാൻ ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൈറ്റും ഇടണ്ട. ലൂസിക്ക് തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാൻ ബ്രിജിത്ത തന്നെ നടന്നുനോക്കി ഉറപ്പുവരുത്തി. പഴുതായ പഴുതിലൊക്കെ തുണി കുത്തിത്തിരുകി അടപ്പിച്ചു. നടയിലകത്തിന്റെ ചുവരിലെ സൂത്ര ഓട്ടയിലൂടെ നോക്കലായി പിന്നെ ബ്രിജിത്തയുടെ പണി. ഇരിയ്ക്കരിങ്ങില്ല. അയ്യഞ്ച് മിനിറ്റ് കൂടുമ്പോ ചാടിയെണീറ്റ് വന്ന് സൂത്രഓട്ടയിലൂടെ നോക്കും. എത്ര പുട്ടിക്കെട്ടിയാലും തട്ടിവിളിച്ചാൽ തൊറക്ക്ന്ന്യേ പാകള്ളോ. ഇല്ലെങ്കിൽ ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ചാവും അകത്തുകേറുക.

കത്തി, വെട്ടുകത്തി, എളാങ്ക്, മഴുത്തായ, കൈക്കോട്ട്, പിക്കാസ്... ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിന്റെ ചോട്ടിൽ ഇനി ഒന്നിനും സ്ഥലമില്ല. കട്ടിലിനടുത്ത് കിടക്കുമ്പോൾ ലൂസിക്ക് പേടിതോന്നി. അറിയാതെ കൈയോ കാലോ തൊട്ടാൽ ലോഹത്തിന്റെ തണുപ്പ് തലയിലേയ്ക്കിരച്ചുകേറും. രാത്രി ഒരനക്കം കേട്ടപ്പോൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ ഉപദേശിച്ചു:

"വാതലങ്ങാനും ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ച് ഏതേങ്ങിലും പെലിയാടിമോൻ അകത്തയ്ക്കാ വന്നാ, നീയ്, ദേ, ഈ എളാങ്ക്ട്ത്ത് അവന്റ തലയ്ക്കാ അലക്കിക്കോ. ബാക്കി കാര്യം ഞാനേറ്റു."

ലൂസിയുടെ കൈ വിറച്ചു. ഉടൽ വിറച്ചു. എളാങ്കിന്റെ അടുത്തുനിന്ന് അവൾ നീങ്ങിക്കിടന്നു. പായ വലിച്ചുനീക്കിയിട്ടു.

കൈയിലും കാതിലും കഴുത്തിലുമിട്ട ആഭരണങ്ങൾ ഊരിവെച്ച് ജട പോയ സിംഹത്തെപ്പോലെ കട്ടിലിൽ ഇരിക്കുന്ന ബ്രിജിത്തയെക്കണ്ട് ലൂസിക്ക് വിഷമംതോന്നി. അവൾ ഒരു തത്ത്വശാസ്ത്രം പറഞ്ഞു:

"എളേമ ന്തുട്ന്നാ ഇങ്ങനെ പേടിയ്ക്കണേ? പേടിച്ചാ ഒളിയ്ക്കാൻ കാട്ണ്ടാ?"

ബ്രിജിത്ത അവളെ തുറിച്ചുനോക്കി. എവിടന്നോ ഒരു ധൈര്യംകിട്ടുന്ന തുപോലെ അവരുടെ മുഖം ഉറച്ചു. ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു:

"വല്ല തട്ടാ മുട്ടാ വിള്ള്യാ കേട്ടാല്. നീയ് ദയിര്യായിട്ടാ ചെന്ന് കതകാ തൊറന്നോ. ഞാനെവട്യേങ്ങിലും പത്ങ്ങി നിന്നോളാം. നിന്നെ അവര് ഒന്നും കാട്ടില്ല്യ."

ശരിയാവും. ലൂസിയെ അവരെന്ത് കാട്ടാനാ? അവർക്ക് വേണ്ടത് ബ്രിജിത്തയുടെ തലയാണ്. ലൂസിയുടെ തലയറുത്തിട്ട് അവർക്കെന്തുകിട്ടാൻ? ചുഴിഞ്ഞാലോചിച്ചപ്പോൾ ലൂസിക്കൊരു കാര്യം മനസ്സിലായി. ലൂസി പേടിയ്ക്കേണ്ടതില്ല. മടീല് കനണ്ടെങ്ങിലേ വഴീല് പേടിക്കേണ്ട കാര്യള്ളോ. നോട്ടീസ് വായിച്ചാലും അതുതന്ന്യാ തോന്ന്വാ.

പക്ഷേ വിവരക്കേട് കാരണം മറിയപുരത്ത് മടീല് കനള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും ഒരുപോലെ പേടിച്ചു. ചെറോണപോലും പേടിച്ചു. രാത്രി കള്ളും കുടിച്ച് വരുമ്പോൾ നക്സലൈറ്റുകൾ തലവെട്ടും എന്നു പറഞ്ഞ് ചെറോണ ശങ്കരനെ അകത്തിട്ടടച്ചു. പാപ്പാനഗറിലെ വീടുകളിൽ അന്തിയാവും മുമ്പെ കതകടഞ്ഞു. ഇരുട്ടു മുക്കും മുമ്പെ വിളക്കണഞ്ഞു. ശാന്തിനഗർ കാവലിന് കഠാര പിടിച്ച 'കൂർക്കകൾ' വന്നു. കൂർക്കകൾ രാത്രി മുഴുവൻ മറിയപുരത്ത് വിസിലടിച്ചുനടന്നു. കൂർക്കകളുടെ കൈക്കരുത്തിൽ തലവെച്ച് ശാന്തിനഗറുകാർ സുഖമായി ഉറങ്ങി.

രാമൻകുട്ട്യെഴ്ശ്ശന്റെ മതിലിൽ ആരാണെഴുതിയതെന്ന് പിടികിട്ടുംമുമ്പെ ലോനക്കുട്ടിസഖാവിന്റെ മതിലിൽ എഴുത്തുവന്നു.

ന്നക്സൽബാരി സിന്ദാബാദ്

ശ്രീകാകുളം സിന്ദാബാദ്!

ചെയർമാൻ മാവോ സിന്ദാബാദ്!

ഡാങ്കെ വർഗവഞ്ചക ക്ലിക്ക് തുലയട്ടെ.

ലൂസിക്കൊന്ന് കാണാൻ പോകണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചെറോണയുടെ വിവരണങ്ങൾ അത്രക്ക് ഭയങ്കരമായിരുന്നു. ഓരോ എഴുത്തിൽനിന്നും ചോരവാർന്ന് മതിലരികിൽ വീഴുന്നു. അക്ഷരങ്ങളുടെ മട്ടുംമാതിരിയും കണ്ടാൽതന്നെ പേടിയാവും. വായിക്കാനും എഴുതാനും അറിയില്ലെങ്കിലും ലോകത്തെവിടെപോയാലും ചെറോണ ഈ അക്ഷരങ്ങൾ തിരിച്ചറിയും നക്സൽബാരി സിന്ദാബാദ്!

ലോനക്കുട്ടി സഖാവും പേടിച്ചുവിറക്കുകയാണ്. ജീവനിൽ കൊതി

എല്ലാവർക്കും കാണില്ലേ? രാമൻകുട്ട്യെഴ്ശ്ശനും ലോനക്കുട്ടി സഖാവും ഒറ്റക്കെട്ടായിനിന്ന് മതിലെഴുത്തുകാരെ പിടിച്ച് പൊലീസിൽ ഏൽപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ആരാണിതെഴുതുന്നത്? അതുമാത്രം ആർക്കും അറിയില്ല. പിന്നെങ്ങനെ പിടിയ്ക്കും?

ഞായറാഴ്ചയാവാൻ ലൂസിക്ക് തിരക്കായി. പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോൾ ലോനക്കുട്ടി സഖാവിന്റെ മതില് കാണാം.

ലോനക്കുട്ടി സഖാവിന്റെ വീടിന്റെ കുറ്റീശക്ക് ലൂസിയും ബ്രിജിത്തയുടെ കൂടെ പോയിരുന്നു. മൂന്നച്ചന്മാരാണ് വീട് വെഞ്ചരിച്ചത്. അതൊരു ഭയങ്കര വീടാണ്! ചുവരുകളും നിലവും മരസ്സാമാനങ്ങളും വീട്ടുപകരണങ്ങളും ഒക്കെ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു. നിലത്ത് കാലുവെച്ചാൽ തെന്നിപ്പോകുന്നു. ചില്ലാണോ വെള്ളമാണോ ഓളം വെട്ടുന്നത് എന്നറിയാത്തത്ര മിനുസം. വലിയ വലിയ ജനാലകളിലൂടെ വെളിച്ചം കുത്തിയൊഴുകി അകത്തേക്ക് വരികയാണ്. ലൂസി അടുക്കളയുടെ ഒരു മൂലക്ക് നിന്നതേയുള്ളു. അകംനിറയെ ആൾക്കാർ! ലോനക്കുട്ടി സഖാവിന്റെ ഭാര്യ അന്നമ്മേച്ചി ചുവന്ന ബ്ലൗസും ചുവന്ന കരയുള്ള വെള്ള സാരിയുമാണ് ചുറ്റിയിരുന്നത്. കഴുത്തിലെ കയറുപിരി മാലയിൽ സ്വർണംകൊണ്ടുള്ള അരിവാളും ചുറ്റികയും ലോക്കറ്റ്.

"ലൂസി ചോറുണ്ടാ"

അന്നമ്മേച്ചി ലോഹ്യം ചോദിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുപോയി.

"വാ, സഖാവേ" വേറൊരു സ്ത്രീവന്ന് ലൂസിയെ ഉണ്ണാൻ വിളിച്ചു.

ആരെങ്കിലും വെച്ചുവിളമ്പിത്തന്നാൽ ചോറിനും കറിക്കുമൊക്കെ നല്ല രുചി തോന്നും. ഊണു കഴിഞ്ഞാൽ പാത്രങ്ങളും കഴുകണ്ട. സഖാവ് ലൂസി നന്നായി ഉണ്ടു.

ലോനക്കുട്ടി സഖാവിനോടും അന്നമ്മേച്ചിയോടും ചിരിച്ച് യാത്രപറഞ്ഞിട്ട് പടിക്കലെത്തിയപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ആളും തരവും നോക്കാതെ ചീത്ത പറച്ചില് തുടങ്ങി:

"ആ..ആ! വല്ലോന്റിം കാശല്ലേ? അവന് മെമ്മേതട്ട്ല്യല്ലോ? കരിങ്കള്ളൻ! വിയ്യൂര് ജെയിലിന്റെ മത്ല് പോലത്തെ മത്ല്ണ് ഇണ്ടാക്കി വെച്ചേക്കണേ. കഞ്ഞുടിക്കാൻ വകില്ല്യാണ്ട് കെടന്ന് തെണ്ട്യേർന്നോന്ണ്. രാട്രീയത്തിലാ കേറ്യേപ്പൊ ഇവനാ പണക്കാരനായി. എങ്ങിനിണ്ന്ന് ആരേങ്ങിലും ചോദിച്ചാ? ആര്ക്കും അറിയണ്ട. നാട്ട്കാരടെ അപ്പമ്മാര് തെണ്ടിച്ച്ണ്ടാക്ക്യ കാശോണ്ട് അവൻ ബങ്കളാവ് പണിയുന്നു. മത്ല് കെട്ട്ണു.... ബെഹു സുഹം!"

ആളുകൾ ചുറ്റും കൂടി. ലോനക്കുട്ടി സഖാവ് കൊടുത്ത ഒന്നാന്തരം ഊണ് വെട്ടിവിഴുങ്ങിയിട്ട് തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ലോനക്കുട്ടി സഖാവിനെ കൊഞ്ഞനംകുത്തി. കൂട്ടത്തിലേക്ക് ഏറ്റവും ഉറക്കെ ചിരിച്ചതും ഏറ്റവും ഉറക്കെ കൊഞ്ഞനം കുത്തിയതും രാമൻകുട്ട്യെഴ്ശ്ശനായിരുന്നു. ബ്രിജിത്ത തിരിച്ചടിച്ചു.

"അയ്യടി മനമേ! എന്താ ഇളിയ്ക്കണ ഇളി! ലോനക്കുട്ടി കള്ളന്ണ്ണ്ണ്ണി നീയ് കള്ളന്റപ്പന്ണ്ന്ന് ആര്ക്കാ അറിഞ്ഞൂടാത്തേന്റെ രാമങ്കുട്ട്യേ? നിന്റെ കൊട്ടാരന്താ മോശണ്? നിന്ക്ക് വല്ല കെട്ടിരിപ്പും ണ്ടാർന്നടാ അത്രിം വല്യേ വീട്ണ്ടാക്കാൻ? ലോനക്കുട്ടി ഇപ്പഴ്ണ് കക്കാൻ തൊടങ്ങ്യേ. നീയ് ജനിച്ച പ്പത്തൊട്ട് കള്ളനാ."

"ഈ തള്ളക്ക് ചിന്നൻറ്യാ."

രാമൻകുട്ട്യെഴ്ശ്ശൻ വേഗം വേഗം നടന്ന് വളവുതിരിഞ്ഞ് പോയി.

ബ്രിജിത്ത നിന്ന് വിറച്ചു.

"ചിന്നൻറ്യാ? ഇനിക്കാ? നിൻെറ വായേലെത്ര പല്ല്ണ്ടറാ? തൊണ്ണൂറ്റി നാലാമത്തെ വയസ്സണ്ടാ ബ്രിജീത്തക്ക്. മുപ്പത്ത് രണ്ട് പല്ലും എന്റെ വായേ ലന്നിണ്ട്. അറിയാ?"

രാമൻകുട്ട്യെഴ്ശ്ശന് വെപ്പുപല്ലായിരുന്നു. പല്ലെടുത്താൽ വായ മണിപ്പേ ഴ്സായി.

തൊണ്ണൂറ്റ്രണ്ട് വയസ്സാ? ബ്രിജിത്തയ്ക്കാ? ലൂസിയ്ക്കത്ഭുതം തോന്നി. തൊണ്ണൂറ്റ് രണ്ട് വയസ്സായ തള്ളിണ് പടക്കുതരപോലെ പായണേ? ഇരുപ ത്തൊന്നുകാരിയായ ലൂസിയ്ക്കില്ല ഇത്ര കുതിപ്പ്.

ബ്രിജിത്തക്ക് കുശുമ്പാണ്. ലോനക്കുട്ടി സഖാവിന്റെ വീടിന്റെ വലുപ്പം മാത്രമല്ല പ്രശ്നം. അന്നമ്മേരെ തള്ളിച്ച! നെഗളം! ബ്രിജീത്തേനെ കണ്ടിട്ട് അവള് കണ്ണുതൊറക്കൂല്യ മൊല കുടിക്കൂല്യ എന്ന ഭാവത്തിലായിരുന്നത്രെ. കണ്ണിലുറക്കം വരുന്നതുവരെ ബ്രിജിത്ത മറിയപുരത്തെ മുഴുവൻ രാഷ്ട്രീ യക്കാരെയും ചീത്ത പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉറക്കംവന്ന് കണ്ണടഞ്ഞു തുട ങ്ങുമ്പോഴാവും വടികൊണ്ടുള്ള കുത്ത്. നീയ്കേക്ക്ണില്യറീ? "ഉവ്വ." ഇനി രാട്രീയക്കാര് ഓട്ട് ചോദിച്ച് ഈ പടിക്കകത്തയ്ക്കാ കടന്നാ മുട്ടാതല്ല്യോ ടിക്കും. മനസലായാ? "ഉവ്വ." ഈ കുടുമ്മത്ത്ന്ന് ഇന്യൊരോട്ട് രാട്രീയ ക്കാര്ക്ക് കിട്ടണത് ഇനിക്കൊന്ന് കാണണം. ബ്രിജിത്ത ഇളകിയിരുന്നു. ങ്ഹഹാ!

"പിന്നേ! ഞാൻ ഓട്ട് ചിയ്യും."- ലൂസി ഇത്തിരി ഉറക്കെ പറഞ്ഞുപോയി.

"അന്ന് നിന്റെ പതിനാറടിയന്ത്രണ്."

ലൂസിക്ക് വോട്ടവകാശം കിട്ടിയ അന്ന് തൊട്ടുതുടങ്ങിയതാണ്. ലൂസി വോട്ടുചെയ്യണോ ചെയ്യണ്ടേ എന്ന് ബ്രിജിത്ത തീരുമാനിക്കും.

"ഏത് പാർട്ടിക്കണ്ടീ നീയ് കുത്തണേ?"

ലൂസി ചിലപ്പോൾ പാർട്ടി പറയും. ചിലപ്പോൾ പറയില്ല. ലൂസി പറ ഞ്ഞാലും പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ബ്രിജിത്ത കൽപിക്കും.

"ഞാൻ പറയണേന് കുത്ത്യാ മതി. തൊള്ളേത്തോന്ന്യോര്യൊക്കെ ജയി പ്പിക്കണ്ട കാര്യല്യ."

മാറിമാറിക്കുത്തലാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ പണി. ഒരു തവണ ലോനക്കുട്ടി സഖാവിന് കുത്തിയാൽ അടുത്ത തവണ രാമങ്കുട്ട്യെഴ്ശ്ശന് കുത്തും. രണ്ടും കണക്കാ. തള്ള ഉപദേശിച്ചു.

തമ്മിൽ ഭേദം തൊമ്മനാ- ലൂസി ലോനക്കുട്ടി സഖാവിന് മാത്രം കുത്തി.

ഞായറാഴ്ചക്ക് മുമ്പ് ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന വാർത്തയുംകൊണ്ട് ചെറോണ ഓടിക്കിതച്ച് വന്നു.

"ആ ചെക്കൻ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞ് തേന്തിര്യായിട്ട് വന്ന്ട്ട്ണ്ട് ലൂസിമോളേ. അവന്റെ പണിണ് ഇദൊക്കെ."

ചെറോണ പറഞ്ഞു. ലൂസി നടുങ്ങിപ്പോയി. സേതു വന്നോ?

15

പെണ്ണ് കൊത്തിയ രൂപങ്ങൾ

സേതു വന്നു. മൊട്ടത്തല. കാവിമുണ്ട്. നീണ്ട ജുബ്ബാ, തോളത്ത് സഞ്ചി, സഞ്ചിയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ, നോട്ടീസുകൾ, ചെരിപ്പില്ലാത്ത നടത്തം, കണ്ണുകളിൽ തീയുടെ തിളക്കം. അവനാണ് ചോരയിൽ മുക്കിയ കൈകൊണ്ട് രാമൻകുട്ട്യേഴ്ശ്ശന്റെ മതിലിൽ കൈയടയാളം വെച്ചത്.

"ഞാമ്പറഞ്ഞില്ലേ ലൂസിമോളേ, ഒത്തൊരാണൊര്ത്തന്റെ കയ്യണ്. നല്ല തണ്ടും തടീള്ള ഒരാണൊര്ത്തന്റെ. നിസ്സാരക്കാരന്റ്യല്ല. വെരലോളൊക്കെ ദേ ഇത്രശെ നീളണ്ട്."

ലൂസി അവളുടെ മുറിക്കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി. മുഖം വരണ്ടിരിക്കുന്നു. കൺതടങ്ങൾ കറുത്തിരിക്കുന്നു. കോവൽ വള്ളിയുടെ കിരീടം വാടിക്കരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കവിളിൽ മുരിങ്ങയിലകളുടെ നനവില്ല. മുടിയുടെ പരുക്കൻ വഴികളിൽ രഹസ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. എന്നാലും ചോരയിൽ മുക്കിയ കൈകൊണ്ട് എന്റെമേൽ അടയാളം വെക്കാഞ്ഞതെന്ത്? ഞാനും ഒരു മതിലാകുന്നു. ലൂസി മുറിക്കണ്ണാടി കമഴ്ത്തിവെച്ചു.

"ഇനിക്ക് വിശ്വാസല്യ." അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഇത്ണ് സ്നേഹം സ്നേഹംന്ന് പറയണത്. മ്മക്ക് സ്നേഹള്ളോര് ചിയ്യണതൊക്കെ ശര്യാന്നാ മ്മക്ക് തോന്ന്ള്ളോ. ന്റെ ശങ്കരൻ കാട്ടിക്കൂട്ടണതൊക്കെ ശര്യാന്നല്ലേ ഇനിക്ക് തോന്ന്ണ്?"

ചെറോണ ലൂസിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവളുടെ മുഖം വാടിയിരിക്കുന്നത് കണ്ട് ചെറോണക്ക് വിഷമമായി. എന്തൊക്കെ പല വിചാരങ്ങളാണാവോ ഈ പെങ്കുട്ടീരെ ഉള്ളില്?

"ആ കുരുത്തംകെട്ട ചെക്കന്റെ കാര്യം ഓർത്തട്ട് ഇപ്പ്ഴും വിജാരപ്പെടാമോള്?"

ലൂസിക്ക് മറുപടി പറയാൻ പറ്റിയില്ല. അവൾ തലതാഴ്ത്തി ഇരുന്നു. ചെറോണ പല്ലുകൾ അവളുടെ ചെവിയിൽ മുട്ടിച്ചുകൊണ്ട് സ്വകാര്യം പറഞ്ഞു.

"അവൻ മ്മടെ രൂപംകൊത്തീരെ വീട്ടില്ണ്ട്ന്ന്! അരിമോൻ പറഞ്ഞത്ണ്, പോലീസാര് കാണാണ്ട് ആ പെണ്ണങ്ങളാ അവനെ ഒളിപ്പിച്ചേക്കണേന്ന്!"

ഉടുത്ത വസ്ത്രം അഴുക്കും മെഴുക്കും കരിയും പുരണ്ടതായിരുന്നു. മഞ്ഞളും മുളകും പാലും തൈരും വീണതായിരുന്നു. പശുവിന്റെയും ആടിന്റെയും കോഴിയുടെയും മണമുണ്ടായിരുന്നു. വിയർപ്പിന്റെയും പാചക

ത്തിന്റെയും കലകൾ തെളിഞ്ഞുകണ്ടിരുന്നു. ലൂസി മുരിങ്ങ മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ഓടി. പൊളിഞ്ഞുകിടന്ന വേലി ചാടി മുതുക്കന്റെ അങ്ങാടിയിലെത്തി. മുതുക്കന്റെ അങ്ങാടിയിലാണ് രൂപംകൊത്തിയുടെ വീട്. വീടിന്റെ മുന്നിലെ നെടുമ്പുരയാണ് പണിശാല. പനമ്പും ചാക്കും കീറിയ സാരികളുംകൊണ്ട് മറച്ച പണിശാലയിൽ രൂപംകൊത്തിയുടെ പെൺമക്കൾ പണിയെടുക്കുകയായിരുന്നു. വലതുകൈക്ക് വിറയൽ വന്ന് രൂപംകൊത്തി അവശനായി. കഠിന ദുഃഖം അയാളെ തളർത്തി. കട്ടിൽ വിട്ടെഴുന്നേൽക്കാനുള്ള ശേഷി അയാൾക്കില്ലാതായി.

മറിയപുരം പള്ളിക്കുവേണ്ടി ഗീവർഗീസ് സഹദായുടെ രൂപം കൊത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് രൂപംകൊത്തി വീണത്. വലതുകൈ നേരെ നിൽക്കുന്നില്ല. വിരലുകൾ നേരെ നിൽക്കുന്നില്ല. പകുതി കൊത്തിയ ഗീവർഗീസ് പുണ്യാളൻ പണിശാലയിലെ ഒരു കല്ലിന്മേൽ തലവെച്ച് ചാഞ്ഞുകിടന്നു.

പെരുന്നാളിന് മുമ്പ് രൂപംകൊടുക്കണം. അപ്പനെ ആപത്തിൽനിന്ന് കരകേറ്റാൻ പെൺകുട്ടികൾ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളൊന്നും വിജയിച്ചില്ല. കോഴിയിറച്ചിയും പിടിയുംകൊണ്ട് എടപ്പള്ളി പെരുന്നാളിന് നേർച്ചകഴിക്കാമെന്ന് നേർന്നിട്ട്, ഗീവർഗീസ് സഹദാപോലും കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയില്ല. പെരുന്നാളിന് പത്തു ദിവസംപോലും ഇല്ല. രൂപംകൊത്തിയുടെ മൂത്ത മകൾ ഉളി കൈയിലെടുത്തു. അവൾ അപ്പനെപ്പോലെ ചെറുപ്പത്തിലേ നരച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. നീണ്ട വെള്ളത്തലമുടി അഴിച്ചിട്ട്, വെള്ളിക്കമ്പിയുടെ വട്ടക്കണ്ണടവെച്ച്, അവൾ ഗീവർഗീസ് പുണ്യാളനെ തൊട്ടു. കരിങ്കല്ലിൽനിന്ന് തലയുയർത്തി വീരശൂരപരാക്രമിയായ ഗീവർഗീസ് സഹദാ അവളെ നോക്കി.

"നീയാ?"

ഗീവർഗീസ് സഹദായുടെ കന്യകാത്വം തകർന്നു. പെണ്ണ് തൊട്ടു. രൂപംകൊത്തിയുടെ മകൾ കൊത്തിയ ഗീവർഗീസിന്റെ രൂപം പകുതി ആണത്തമുള്ളതും പകുതി പെണ്ണത്തമുള്ളതും ആയിരുന്നു. ധീരനായ ഗീവർഗീസ് സഹദാ മുമ്പൊന്നും ആയിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ കോമളനായി. അറ്റംപിരിച്ച് സൂചിമുനകൾപോലെ വെച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ മീശപോലും ശാന്തമായി. കുന്തമുയർത്തി ദുഷ്ട വ്യാളിയെ കൊല്ലാൻ നിൽക്കുന്നത് സ്നേഹവായ്പോടെ ആയി. മറിയപുരത്തുകാർ രൂപം മടക്കി. പെണ്ണ് കൊത്തിയ രൂപം വേണ്ട. മുമ്പും അങ്ങനെ ഒരു ചരിത്രം ഇല്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഒരു ഗീവർഗീസ് പുണ്യാളനെയും കണ്ടിട്ടില്ല. രൂപം മടക്കുമ്പോഴും ഗീവർഗീസിന്റെ മുഖത്തുകണ്ട ആഴമേറിയ സ്നേഹം മറിയപുരത്തുകാരെ വേദനിപ്പിച്ചു. മുടക്കിയ മുതൽപോയി. കിടന്ന കിടപ്പിൽ കിടന്ന് രൂപംകൊത്തി വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

"പണ്യൊന്തോരായി മോളേ?"

പെരുന്നാളിന് മറിയപുരത്തുകാർ പഴയ രൂപംവെച്ചുതന്നെ എഴുന്നള്ളിപ്പ് നടത്തി.

രൂപംകൊത്തിക്ക് മരുന്നും കഞ്ഞിയും മനഃസമാധാനവും വേണം. കുലത്തൊഴിലറിയാവുന്ന പെൺമക്കൾ മാനിനെയും മയിലിനെയും പ്രാവിനെയും കൊത്തിയുണ്ടാക്കി വിൽപനക്ക് വെച്ചു. ദൈവങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ എപ്പോഴും അവരുടെ കൈയും മനസ്സും ഉദരവും തരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി അവർ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ ദൈവരൂപങ്ങൾക്കെല്ലാം പെണ്ണുങ്ങളുടെ പ്രകൃതം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റവും തരളയായ കന്യാമറിയത്തിനാവട്ടെ പൗരുഷമായ ഒരു ശക്തികൂടി മനസ്സിലും മാംസപേശിയിലും അവർ കൊത്തിയെടുത്തു. അവരുടെ ദൈവരൂപങ്ങൾ വിറ്റുപോയില്ല. തന്നെയുമല്ല, പെണ്ണുങ്ങൾ ദൈവങ്ങളെ കൊത്താൻ പാടില്ലെന്നും പാടുണ്ടെന്നും നാടുനീളെ തർക്കവുമായി. എല്ലാ വഴികളും മുട്ടിയപ്പോൾ രൂപംകൊത്തിയുടെ പെൺമക്കൾ അവരെത്തന്നെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി വിറ്റു. മാറും അരയും തുടയും പെരുപ്പിച്ച് കൊത്തി. പണിശാലയിൽനിന്ന് തട്ടും മുട്ടും കേൾക്കുമ്പോഴൊക്കെ, രൂപംകൊത്തി വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

ഏത് പള്ളില്ക്കാ മോളെ?

ഏതാ രൂപം മോളെ?

ഏതാ മോഡല് മോളേ?

ലൂസി ചെല്ലുമ്പോൾ മൂത്തവൾ, ഒരു പ്രാവിനെ കൈയിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഇളയവളുടെ രൂപം കൊത്തുകയായിരുന്നു. ഒരു കീറിയ കയറ്റുകട്ടിലിൽ മരംകൊണ്ടുള്ള പ്രാവിനെ നെഞ്ചോടടുക്കിപ്പിടിച്ച് മുക്കാലും നഗ്നയായി ഇളയ മകൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ലൂസിയെ കണ്ടതും അവൾ ഒരു തോർത്തെടുത്ത് പുതച്ചു. ലൂസി വാതിൽക്കൽ തന്നെ നിന്നതേയുള്ളു. സന്തോഷത്തോടെ രൂപംകൊത്തിയുടെ പെൺമക്കൾ അവളെ വളഞ്ഞു.

"എന്തോരം ദിവസായി ലൂസ്യേ നിന്നെ കണ്ടട്ട്!"

ലൂസിക്ക് നിൽക്കാൻ സമയമില്ല.

ബ്രിജിത്ത അറിയും മുമ്പ് മുതുക്കന്റെ അങ്ങാടി കടന്ന്, പൊളിഞ്ഞ വേലി ചാടി വീട്ടിലെത്തണം.

"സേതുണ്ടാ വ്ടെ?" കിതച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി ചോദിച്ചു. രൂപംകൊത്തിയുടെ പെൺമക്കൾ ഒന്നു നടുങ്ങിയെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നിയതാണോ? അവർ തമ്മാമ്മിൽ നോക്കി. അവരുടെ കണ്ണുകൾ സേതുവിനെ ഒളിപ്പിക്കുന്നില്ലേ?

"ഏത് സേതു?" മൂത്തവൾ ദേഷ്യത്തോടെ ചോദിച്ചു. അവളുടെ വെള്ളി വട്ടക്കണ്ണടയിൽ അസ്തമയ സൂര്യൻ തിളങ്ങി. കർക്കശമായിരുന്നു അവളുടെ മുഖഭാവം. ലൂസി ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ചോദ്യം ആവർത്തിക്കാനുള്ള ധൈര്യവും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുതുക്കന്റെ അങ്ങാടിയിലൂടെ ലൂസി തിരിച്ചോടി.

"ലൂസ്യേച്ച്യെന്താ അങ്ങ്ടും ഇങ്ങ്ടും കെടന്നോടണേ?" വഴിയോരത്ത് നൂറാംകോല് കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇരുപത് യുവാക്കളിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

പത്തൊമ്പത് യുവാക്കൾ വഷളത്തമുള്ള ചിരി ചിരിച്ചു. ലൂസി ഓട്ടം നിറുത്തി നടത്തവും പതുക്കെയായി.

"വല്ല ആവിശ്യണ്ടങ്ങി പറയണട്ടാ ലൂസ്യേച്ച്യേ, വഴീണ്ടാക്കാം."

ഇരുപതു യുവാക്കളുടെ കനത്ത വഷളൻ ചിരിയിൽ മുതുക്കന്റെ അങ്ങാടി കുലുങ്ങി.

കാലിൽ കരിങ്കല്ല് കെട്ടിയിട്ടപോലെ ലൂസിയുടെ നടത്തം ഇഴഞ്ഞു.

അടിയന്തരാവസ്ഥയിലെ പൊലീസ് അന്നുരാത്രി മറിയപുരത്ത് കർശനമായ തെരച്ചിൽ നടത്തി. മറിയപുരം പള്ളിയിൽനിന്ന് ഒരുപാട് ലഘുലേഖകളും കത്തുകളും ഫോൺ നമ്പറുകളും പൊലീസ് കണ്ടെടുത്തു. ബ്രിജിത്തയുടെ വാതിലിൽ തിരുകിയ നോട്ടീസിന്റെ രണ്ടു കെട്ടുകൾ അച്ചന്റെ കട്ടലിന്റെ ചോട്ടിൽ നിന്ന് പിടിച്ചെടുത്തു. അച്ചനെ അവർ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് കൊണ്ടുപോയി.

പിന്നീട് ഒരിക്കലും മറിയപുരത്തുകാർ അച്ചനെ കണ്ടിട്ടില്ല.

ചില അച്ചന്മാർ അങ്ങനെയുമുണ്ട്.

1987 അന്തർദേശീയ പാർപ്പിട വർഷമായിരുന്നു. അന്ന് തൃശൂർ ജില്ലയിലെ കുരിയച്ചിറയിൽനിന്ന് അത്യപൂർവമായ ഒരു കേരള മാതൃക ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വിസ്മയമുണ്ടാക്കി. വടക്കനച്ചന്റെ പ്രശസ്തമായ സ്വയ-സഹായ-ഭവന പദ്ധതി. സർക്കാറിൽ നിന്നോ ഏതെങ്കിലും സ്വകാര്യ ഏജൻസിയിൽ നിന്നോ വിദേശത്ത് നിന്നോ ഒരു ചില്ലിക്കാശ്പോലും സ്വീകരിക്കാതെ ഒരു വർഷംകൊണ്ട് കുരിയച്ചിറയിൽ 500 വീടുകൾ ഉണ്ടാക്കി പാവപ്പെട്ടവർക്ക് നൽകാൻ ഈ പദ്ധതിപ്രകാരം വടക്കനച്ചന് സാധിച്ചു.

ആഴ്ചയിൽ 5 രൂപ വീതം തിരിച്ചടയ്ക്കണമെന്ന ലളിതമായ വ്യവസ്ഥയിലാണ് വീടുകൾ നൽകിയത്. ഈ മാതൃക പിന്തുടർന്ന് കേരള ഗവൺമെന്റ് 'ലക്ഷം വീട് പദ്ധതി' എന്ന ആശയം നടപ്പാക്കി.

16

അരികിൽ നീലവരയുള്ള കോപ്പ

ബുധനാഴ്ച ചെറോണ തുണിയും കൊണ്ടുവന്നില്ല. വ്യാഴാഴ്ച രാവിലെ ത്തന്നെ ഓടിക്കിതച്ചെത്തുമെന്ന് ലൂസി വിചാരിച്ചു. വ്യാഴാഴ്ചയും ചെറോണ വന്നില്ല. ഞായറാഴ്ച ഉച്ചയായിട്ടും വരാഞ്ഞപ്പോൾ ലൂസിക്ക ദ്ഭുതം തോന്നി. ആദ്യമായിട്ടാണ് ചെറോണ ഇങ്ങനെ അലക്ക് മുടക്കുന്നത്.

ബ്രിജിത്തയുടെ മുഷിഞ്ഞ തുണികൾ ലൂസി പുഴുങ്ങിയലക്കി. പാകത്തിന് കഞ്ഞിയും നീലവും മുക്കിയ ആറ് മുണ്ടുകളും ആറു കുപ്പായങ്ങളും ആറു തോർത്തുകളും മുറ്റത്തെ അഴക്കയിൽ കാറ്റത്ത് കിടന്നാടി. വെയിലത്ത് വെട്ടിത്തിളങ്ങി. ഉമ്മറത്ത് ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നിരുന്ന ബ്രിജിത്തക്ക് വെളുപ്പ് കണ്ണിൽ കുത്തി കണ്ണ് പുളിച്ചു. ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു.

"ഇന്യേയ്, എന്റെ മുണ്ടൊക്കെ നീയ് അലക്ക്യാമതി. ചെറോണ ഇപ്പ പണ്ടത്തെ ചെറോണ്യല്ല. അവള്ക്കേ മേലനങ്ങാൻ മടിണ്. എന്തൂട്ട് അലക്കാ അവളീ അലക്കിക്കൊണ്ട്ര്ണേ? ചളിവെള്ളത്തിലാട്ട് നാല് വല്യാ വലിച്ചാ മുണ്ട് വെള്ക്കോ? കൊറ ദിവസായി എന്റെ ഷെമ പരീക്ഷിക്കുണു."

ബ്രിജിത്ത ചാരുകസേരയിൽ ഇളകിയിരുന്നു. കാലുകൾ തിണ്ണയിലേക്ക് കേറ്റിവച്ചു. ചെറോണയുടെ വിവരമന്വേഷിക്കാൻ പോകാൻ അനുവാദത്തിനുവേണ്ടി ലൂസി തിണ്ണയും ചാരിനിന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണടച്ചില്ലുകളിൽ അഴക്കയിലിട്ട തുണികൾ കാറ്റത്താടുന്നത് ലൂസി കണ്ടു. എങ്ങന്യാ പോട്ടേന്ന് ചോദിയ്ക്കാ? ചോദിച്ചാ എന്താണ്ടാവ്വാ?

"എന്തേരീ? അലക്കാനാ പറഞ്ഞെപ്പൊ മോറ് കുട്ടിക്കലം പോല്യായില്ലാ? നിന്ക്ക് വേറെ ബാരിച്ച പണ്യൊന്നുല്യല്ലാ? ഇര്ന്ന് തിന്ന് വീർക്കാണ്ട് ഒഴിവ്ള്ളേപ്പൊ എന്റെ മുണ്ടലക്ക്. തട്യൊന്നാ ഒലയട്ടെ."

ലൂസിക്ക് വിഷമം തോന്നി. ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ലൂസി ശരിക്കും വണ്ണം വെച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊക്കവും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. മുണ്ട് ഞൊറിഞ്ഞ് ചുറ്റുമ്പോൾ അരവണ്ണം, കുപ്പായം ഞെക്കിഞെരുക്കി കടത്തുമ്പോൾ മാർവണ്ണം, തുഞ്ചാതുഞ്ചത്തെ കോവൽക്കായ പൊട്ടിക്കാൻ ഉപ്പൂറ്റി പൊന്തിക്കുമ്പോൾ പൊക്കം, മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിൽ വൈകുന്നേരത്തെ വെയിലിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ നിഴൽച്ചന്തം. ഒക്കെ ദിവസേന കൂടിവരുന്നത് ലൂസി അറിയുന്നുണ്ട്. ഒത്ത പെണ്ണാണ് ലൂസി. മുട്ടും കാലും ഉറച്ച ഒത്ത പെണ്ണ്.

"ചെറോണ..." ലൂസി പറയാൻ തുടങ്ങി.

"വല്ല പൊതുപ്പാ വിര്യാ തലോണൊറ്യാ ഒക്കെ അവളെക്കൊണ്ടാ അലക്കിച്ചൂട്. എന്റെ മുണ്ട് കൊടക്കണ്ട."

ഇത്രകാലം ഒരു മുടക്കംകൂടാതെ എല്ലാ ബുധനാഴ്ചയും ഞായറാഴ്ചയും അലക്കിക്കൊണ്ടു വന്ന ചെറോണയാണ്. ഇത്രയും നന്ദികേട് പാടില്ല മനുഷ്യർക്ക്. ലൂസി വിഷമിച്ചു.

ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം ചെറോണയുടെ ശങ്കരൻ വന്നു. പടിക്കന്നേ പട്ടച്ചാരായത്തിന്റെ കുമ്മലടിച്ചു. ചെറോണ ആശുത്രീല്ണ്. തണ്ടല് വേദന.

ആറു മുണ്ടും ആറു കുപ്പായവും ആറു തോർത്തും കുടഞ്ഞു മടക്കി മീതേക്കു മീതെ വെക്കുകയായിരുന്നു ലൂസി.

"അഞ്ചെട്ട് ദിവസം ആശുത്രീ കെടക്കണം. കൈയിലാണെങ്കിൽ കാക്കാശില്ല."

ശങ്കരൻ തലചൊറിഞ്ഞു.

"ലൂസിമോളടെ കൈയില് കാശ് വല്ലതും ഇരിക്ക്ണ്ണ്ടാ?"

വാ പൊത്തിക്കൊണ്ടാണ് ശങ്കരൻ വർത്തമാനം പറയുന്നത്. ചാരായം കുടിച്ചിട്ടേയില്ലെന്ന് വരുത്താനാവും.

"രെത്തം പരിശോധിക്കണം, എസ്രേ ഇട്ക്കണം, ആശുത്രിക്കാരണ്ങ്ങി കാശ് പിടിങ്ങാൻ തൊള്ളേം തൊറന്ന് ഇരിക്കാ. മ്മടെ ദേഹത്ത് ഒന്നാ തൊട്ടാ അപ്പ രൂവ ഇര്വത്തഞ്ചാ കൊടക്കണം. ലൂസിമോളടെ കൈയില് ഒര് അമ്പത് രൂവ ഇട്ക്കാണ്ട്ാവ്വോ?"

ലൂസി ഞെട്ടിപ്പോയി. അമ്പത് രൂവ്യ? ലൂസീരെ കൈയിലാ? എവടന്നണ്? ലൂസിക്ക് കാശില്ല. തിന്നാനും കുടിക്കാനും ഉണ്ട്. ഉടുക്കാനുണ്ട്. തേയ്ക്കാനും കുളിക്കാനും ഉണ്ട്. പക്ഷേ, കാശില്ല.

ബ്രിജിത്തോടെന്നെ ചോദിക്കണ്ടിവരും

ചോദിച്ചാ തര്ോ? ആർക്കറിയാം?

ചെലപ്പോ ഈ കാര്യം പറഞ്ഞ് ചോദിച്ചാ തര്േരിക്കും. തരാൻ ഒരു വഴില്യ. ചെറോണക്ക് വന്ന തണ്ട്ലേദന ലൂസിക്ക് വന്നട്ട് കാശ് ചോദിച്ചാലും ബ്രിജിത്ത തരില്ല. ഒന്നുരണ്ട് നിമിഷത്തേക്ക് ലൂസി ആലോചനയിൽ പെട്ടുപോയി. ചെറിയൊരു പ്രതീക്ഷ ഉള്ളിലെവിടെയോ വെച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി സംശയിച്ചു. ഇല്ലേ? ലൂസിക്ക് തണ്ട്ല്വേദന വന്നാലും ബ്രിജിത്ത കാശ് തരില്ലേ? തരും എന്നോ തരില്ല എന്നോ ലൂസിക്ക് തീരുമാനിക്കാനായില്ല. സൂക്കേടും കേടൊന്നും ലൂസിക്ക് വരാതിരിക്കട്ടെ.

തണ്ട്ല്വേദന വന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും ലൂസിക്ക് ചെറിയചെറിയ പനികളും ചുമകളും വയറുവേദനകളും ഒക്കെ വരാറുണ്ട്. ചെത്തുകുത്ത് മരുന്നുകൾ കൊണ്ട് ഒക്കെ മാറിപ്പോവാറുണ്ട്. ചെറോണയും ചെത്തുകുത്ത് വിദ്യകൾ ചെയ്തുനോക്കിയതാണ്. തെങ്ങുംപൂക്കുല കൊത്തിനുറുക്കി വേവിച്ച വെള്ളം കുടിച്ചുനോക്കി. 'ഉഴിഞ്ഞ' കഷായം വെച്ച് കുടിച്ചുനോക്കി. പച്ചമുട്ടയിൽ ചെന്ന്യായം അടിച്ചുകലക്കി കുടിക്കാൻ ആരോ പറഞ്ഞതുകേട്ട് അതും ചെയ്തുനോക്കി. തണ്ട്ല് വേദനയ്ക്ക് ഒരു മാറ്റവും ഇല്ല. തുണി

ക്കെട്ട് എടുക്കാനും പൊക്കാനും വയ്യ. തലയിൽ വെച്ചിട്ട് നടക്കാൻ വയ്യ. അലക്കാൻ വയ്യ. കഴിഞ്ഞില്ലേ പണി? പറ്റ് ഇടാൻ ആരോ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പുറം മുഴുവൻ എള്ളെണ്ണ തേച്ച് അതിൽ കനത്തിൽ കുന്നിയില പതിച്ചിട്ടു. ഏഴുദിവസം പറ്റിട്ട് കമിഴ്ന്നുകിടന്നപ്പോൾ ഒരാശ്വാസം തോന്നി. എഴുന്നേറ്റ് നടക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പോയ തണ്ട്ല്വേദന തിരിച്ചുവന്നു.

"പാവി ചെല്ലണോടം പാതാളം. കഞ്ഞുടിക്കാൻ വകില്യ. പണിട്ത്ത് തിന്നാനും തമ്പ്രാൻ സമ്മതിക്കില്ല."

ശങ്കരന് നിൽക്കാൻ വയ്യ. കാല് കുഴയുന്നു. നാവും കുഴയുന്നു. പറഞ്ഞാതിരിയുന്നില്ല എന്ന തോന്നൽ കാരണം ചുണ്ടും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് മുറ്റത്ത് കുത്തിയിരുന്നു.

ബ്രജിത്തയോട് കാശുചോദിക്കാൻ ലൂസി പറഞ്ഞു. ശങ്കരൻ പേടിച്ചുപോയി.

"ലൂസിമോള് സിംഹത്തിന്റെ വായേലാ കൈയിടാൻ പറഞ്ഞാ ശങ്കരൻ അപ്പ കൈയിടും. ഇത് പക്ഷേ, കേസ് വേറിണ്."

തലക്ക് കൈയുംകൊടുത്ത് ശങ്കരൻ കുനിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ കുറേ നേരത്തേക്ക് മിണ്ടാട്ടമില്ല. ഉരുവാട്ടമില്ല.

മടിച്ചു മടിച്ച് ലൂസി ബ്രിജിത്തയുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. ബ്രിജിത്ത പാട്ട് പിടിക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്.

മാരിവില്ലൊളി വീശി വന്നൊരെൻ മാനസാനന്ദ ദായകാ...

ലൂസി കാത്തുനിന്നു.

"ഇദെങ്ങിനിണ്ടറീ, ഈ പാട്ട്?"

ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു. ലൂസി പെട്ടെന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

"നല്ല രസണ്ട്."

ബ്രിജിത്തേരെ മോത്തൊരു ചിരി? എന്റമ്മോ ഇന്ന് മഴ പെയ്യും!

ബ്രിജിത്തേരെ അപ്പൻ തെളിയുന്ന നേരം നോക്കി ചോദിക്കയാണ് നല്ലത്. ലൂസി വിചാരിച്ചു. എന്നിട്ടും മടിച്ചുമടിച്ച് അവൾ ചോദിച്ചു.

"തെങ്ങ് കേറ്റിയ്ക്കട്ടെ എളേമേ?"

ചോദിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേ പിശകായെന്ന് ലൂസിക്കുതന്നെ തോന്നി. നേരെ കേറി കാശ് ചോദിക്കുന്നതിനു പകരം ഒരു വഴി കണ്ടുപിടിച്ചതാണ് ലൂസി. ബ്രിജിത്ത ചീറി.

"ഈ കരിപ്പ് നേരത്താ?"

"ശങ്കരൻ വന്നട്ട്ണ്ട്. ചെറോണക്ക് തണ്ട്ല് വേദന്യാ."

"ചെറോണക്ക് തണ്ട്ല് വേദന്യായേന്. ശങ്കരൻ തെങ്ങ്മ്മക്കേറേ? എന്തൂട്ട്ണ്ടീ നീയ് പറയണേ?"

ലൂസി ഒന്നും പറയാതെ തിരിച്ചുനടന്നു.

ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞതുപോലെ നേരം കരിപ്പായിരിക്കുന്നു. മുറ്റത്ത് ഒരു കരിങ്കൽകൂട്ടംപോലെ ശങ്കരൻ കുത്തിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. ലൂസി അയാളുടെ അടുത്തുചെന്നു.

"കാശില്ല. കോഴീന മത്യാ?"

ഒന്നു പകച്ചെങ്കിലും ശങ്കരൻ സമ്മതിച്ചു. കോഴികൾ കൂട്ടിൽ മുളയുന്ന നേരമായിരുന്നു. ഒച്ചയും അനക്കവുമില്ലാതെ ലൂസി ഓരോന്നിനെയായി പിടിച്ചെടുത്ത് ശങ്കരന് കൊടുത്തു. അമ്പത് രൂപ കിട്ടണമെങ്കിൽ അഞ്ച് കോഴിയെങ്കിലും വേണമെന്ന് ശങ്കരൻ പറഞ്ഞു. ലൂസിക്ക് വേറെ വഴിയില്ല. ശങ്കരന്റെ നോട്ടക്കുറവുകൊണ്ട് കോഴികൾ ചിറകിട്ടു പിടക്കുകയും ഉച്ചത്തിൽ കാറുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ലൂസി പേടിച്ചുപോയി.

"കോഴിക്കൂട് അടച്ചില്ല്യേരീ?"

ബ്രിജിത്ത വിളിച്ചുചോദിച്ചു. ലൂസി കോഴിക്കൂട് അടച്ചു.

ചെറോണയുടെ ദുരിതങ്ങളെപ്പറ്റി ഓർത്തുകിടന്നിട്ട് ലൂസിക്കുറക്കം വന്നില്ല. തെണ്ടിച്ച് കൊണ്ടുവരാറായ ഒരു ചെക്കനുണ്ട് ചെറോണക്ക്. ചെറോണേരെ പൊന്നാര 'അരിമോൻ!' നേരം വെളുത്താ ചെക്കൻ പൗഡറും പൂശി വീട്ടിന്നെറങ്ങിപ്പോണ കാണാം. അന്തീരെ മുട്ടില്ാ പിന്നെ കേറി വര്ാ. അവന് ചായ കുടിക്കാനും ബീഡി വലിക്കാനും ചോറുണ്ണാനും ഒക്കെ ചെറോണ കാശ് കൊടുക്കണം. ശങ്കരനും വേണം കാശ്. ശങ്കരന് തെങ്ങ്മ്മെക്കേറാനൊന്നും വയ്യ. നല്ല കാലത്തും വയ്യായിരുന്നു. ചെറോണ പറയുന്നത് ശങ്കരൻ ജീവിതത്തിലാകെക്കൂടി നൂറ് തെങ്ങ് കേറിയിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നാണ്. എന്നാലും തെങ്ങുകേറ്റം മാത്രമേ ശങ്കരൻ ചെയ്യൂ! വേറൊരു പണിയും അറിഞ്ഞൂടാ. ശങ്കരനും വേണം ചായ, ചോറ്, ബീഡി, ചാരായം. ചെറോണയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇതൊക്കെ ഒരുവിധം മുട്ടെത്തിപ്പോകുന്നു. ചെറോണയില്ലെങ്കിൽ ശങ്കരനില്ല. 'അരിമോന്റെ' താഴെ ഗിരിമോൻ. വയറിംഗ് പഠിക്കുന്ന ചെക്കനാണ്. നേരം വെളുത്താ അവനും വേണം കാശ്. അവനും നീട്ടും ചെറോണേരെ മുമ്പില് കൈയ്. ചെറോണക്കതൊക്കെയാണ് ഒരു സന്തോഷം.

"ഇന്റെ ശങ്കരനും ക്ടാങ്ങള്ക്കും തെണ്ടിച്ച് കൊണ്ടന്ന് കൊടക്കണേക്കാളും വെല്യോരു സന്തോഷം ഇനിക്ക് ഈ ബൂമീല് വേറിണ്ടാ ലൂസിമോളേ?"

ബൂമീല് വേറെ ഇല്ലാത്ത ആ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി ചെറോണ സൂര്യനുദിക്കും മുമ്പ് വിഴുപ്പുകെട്ട് തലയിലേറ്റും. പിന്നെ ചീരാച്ചിക്കുളം വരെ ഓട്ടമാണ്. ചീരാച്ചിക്കുളത്തിൽ നല്ല വേനൽകാലത്തും വെള്ളമുണ്ടാകും. അലക്കാൻ മൂർച്ചയുള്ള കല്ലുകളുണ്ട്. വിരിച്ചിടാൻ സ്ഥലമുണ്ട്. തുണിയുണങ്ങുന്നതു കാത്ത് കുളത്തിന്റെ കരയിലെ വഴിയമ്പലത്തിൽ ഇരിക്കുകയോ കിടക്കുകയോ ചെയ്യാം. വഴി കുറേ പോണമെന്നു മാത്രം. എന്നാലും വല്യേ വെട്ടോഴിയിലൂടെയുള്ള ഓട്ടമായതുകൊണ്ട് പേടിക്കാനില്ല. ഇടക്കിടെ കാറുകളും ലോറികളും വെളിച്ചം കാട്ടിക്കൊണ്ട് തൃശൂർക്കും ഒല്ലൂർക്കും പായുന്നുണ്ടാവും. ചിലപ്പോൾ ഒരു കാളവണ്ടി കിട്ടിയേക്കാം. വിഴുപ്പുകെട്ട് അതിൽവെച്ച് സാവകാശം നടക്കും. നേരം വെളുത്ത്, കിളികൾ പറന്ന്, പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞ്, വണ്ടുകൾ പാറുമ്പോൾ കേൾക്കാം ചീരാ

ച്ചിക്കുളത്തിൽ നിന്ന് തുണിയലക്കിന്റെ വിട്ടുവിട്ടുള്ള ഒച്ചകൾ. അലക്കിനൊപ്പം ചെറോണയുണ്ടാക്കുന്ന വായ്ത്താരികൾ.

എ...ശ്!

ഏ...ശ്!

ഏ...ശ്!

ഇശ്ക്കാ! ഇശ്ക്കാ!

അങ്ങനെ അലക്കി ഉണക്കി മടക്കി, നടുവൊടിഞ്ഞ്, കരിപ്പാവുമ്പോളാണ് ചെറോണ തിരിച്ചെത്തുക. ശങ്കരനും ക്ടാങ്ങളും വഴിക്കണ്ണും നട്ട് കുത്തിയിരിക്കയാവില്ലേ? മറിയപുരം അങ്ങാടികളിലൂടെ ചോമചെറോണ പിടഞ്ഞുപിടഞ്ഞോടും. തലയിൽ പിറ്റേന്നത്തെ അലക്കിനുള്ള അഴുക്കുകെട്ട് പെരുകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അത്താഴത്തിനുള്ള അരിയോ മീനോ ഉപ്പോ മുളകോ ഓട്ടത്തിനിടയിൽ എവിടന്നെങ്കിലുമൊക്കെ കൊത്തിയെടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കും.

"ചെന്നട്ട് വേണടോ അവറ്റക്ക് നാഴ്യരി ഇട്ട് തെളപ്പിച്ചുകൊടക്കാൻ."

പറന്നുപോണ കാക്കയോടും ചോമചെറോണ പറയും. ചെറോണയുടെ തലക്കുമീതെ ചെറോണയെക്കാളും പ്രാരബ്ധക്കാരായ കാക്കകൾ അപ്പോൾ കൂട്ടത്തോടെ പറന്നുപോകുന്നുണ്ടാകും.

ആശുത്രീ കെട്ക്ക്മ്പഴേങ്ങിലും ചെറോണക്ക് ഒന്ന് നടുനീർത്തി കെടക്കാലോ. നന്നായിള്ളോ. ലൂസി വിചാരിച്ചു.

എങ്ങനെ നടുനീർത്താനാണ്! നടുവിനല്ലേ വേദന. ലൂസി വിചാരിച്ചത്ര നന്നായിരുന്നില്ല കാര്യങ്ങൾ. ചെറോണയുടെ കിടപ്പ് നീണ്ടുപോയി ഒരാഴ്ച, രണ്ടാഴ്ച, ഇരുപത് ദിവസം. രക്തം പരിശോധിച്ചു. മൂത്രം പരിശോധിച്ചു. എക്സ്റേ എടുത്തു. കുത്തിവെച്ചു. ഗുളിക തീറ്റിച്ചു. ഓരോരോ ഡോക്ടർമാർ മാറിമാറി വന്ന് പരിശോധിച്ചു. അവസാനം എല്ലാ ഡോക്ടർമാരും കൂടി പരിശോധിച്ചതിന്റെ കെട്ട് കടലാസ് ചുരുട്ടിക്കൂട്ടി ശങ്കരന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. തിര്വനന്തരത്തക്ക് കൊണ്ടക്കോ.

ചെറോണ പേരുംവെട്ടിച്ച് നേരെ വീട്ടിലേക്ക് പോന്നു. കൊച്ചില്ക്കുല്യ തിര്വനന്തരത്തക്കുല്യ. ആരെക്കൊണ്ടാ കൂട്ട്യാക്കൂട്ടാ? ഇവിടംകൊണ്ട് മാറണത് മാറ്യാ മതി. കൈയില് കാശില്യാത്തോര്ക്ക് സുക്കേട് വന്നാ വന്നോടത്തുവച്ച് കാണും.

ചെറോണ സുറായി സ്കൂളിന്റെ അടുത്തുള്ള കോട്ടേത്തുകാരന്റെ വൈദ്യരെ പോയിക്കണ്ടു. കഷായം, ഗുളിക, എണ്ണ, തൈലം, ഒക്കേറ്റ്നും കാശ് വേണ്ടേ? അരിമോൻ രാവിലെ പൗഡറും പൂശി ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഗിരിമോൻ വയറിംഗ് പഠിത്തം തുടർന്നു. തണ്ട്ലേദന്യൊന്നും അത്ര വല്യേ ഒരു സുക്കേടല്ല.

"നിന്റെ കൈയില് കാശ് വല്ലതുണ്ടാ"

ശങ്കരൻ ചെറോണയോട് ചോദിച്ചു.

"എന്തുട്ടിനാ?" ചെറോണക്ക് സങ്കടം വന്നു. ശങ്കരൻ തല ചൊറിയുന്നു.

ആ തലചൊറിച്ചിലിന് ഒരർത്ഥമേയുള്ളൂ. ശങ്കരന് കുടിക്കണം. അതിന് കാശ് വേണം. ചെറോണ മുലക്കിലിരിക്കുന്ന വിഴുപ്പുകെട്ട് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ശങ്കരൻ കുനിക്കൂടി ഇരുന്നു. സങ്കടത്തോടെ ചെറോണയെ നോക്കി.

കഷായം വെക്കുന്ന കലം കടം വാങ്ങാൻ വന്നപ്പോൾ ചെറോണ ലൂസിയോട് ഒരുപാട് ദെണ്ണം പറഞ്ഞു. കരഞ്ഞില്ല. അതോ കരഞ്ഞോ? ചെറോണ കരഞ്ഞാലും ചിരിക്കുകയാണെന്നേ തോന്നൂ.

"എന്തോരം വയ്യെങ്ങിലും ഇവടത്തെ അലക്ക് ഞാൻ മൊടക്കില്യാട്ടാ."

ചെറോണ ബ്രിജിത്തയോട് പറഞ്ഞു. എളിയിൽ രണ്ട് കൈയും കുത്തി കുനിയാനും നിവരാനും പറ്റാത്ത പരുവത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ചെറോണ വർത്തമാനം പറഞ്ഞത്. ബ്രിജിത്തയുടെ തുണികൾ ഇനി ചെറോണയെക്കൊണ്ട് കഴുകിക്കില്ലെന്ന് ലൂസി പറഞ്ഞില്ല.

"ഇത്തിരി കഞ്ഞെള്ളം മോന്താൻ തന്നേ ലൂസിമോളേ. ഒരു പരവശം." ചെറോണ പറഞ്ഞു.

ഇളം ചൂടുള്ള കഞ്ഞിവെള്ളം ഒറ്റവലിക്ക് മോന്തിയിട്ട് ചെറോണ ചിരിച്ചു. പല്ലുകൾ നാലും നാലുവഴിക്ക് തിളങ്ങി. ലൂസിക്ക് സങ്കടം വന്നു. ചെറോണ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. വർത്താനം പറയുമ്പോൾ കിതക്കുന്നു. എന്താണ് ചെറോണ ഇങ്ങനെ നരച്ചത്? കുനിയാനും നിവരാനും വയ്യാത്ത പരുവത്തിൽ, കരിപിടിച്ച കഷായംകലവുംകൊണ്ട് ചെറോണ പടികടന്നു പോകുന്നത് കണ്ട് ലൂസിയ്ക്ക് സഹിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

"നിന്റാരണ്ടീ ചത്തേ? പുങ്കണ്ണീരോഴ്ക്ക്ണ്ണ്ടല്ലോ?"

ബ്രിജിത്ത ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ലൂസി പെട്ടെന്ന് കരച്ചിൽ നിറുത്തി. ബ്രിജിത്തയുടെ നാവിൽ ഗുളികനുണ്ടോ?

അന്നു മുഴുവൻ മരണത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തുകൊണ്ടാണ് ലൂസി നടന്നത്. എന്താണ് മരണം? മരിച്ചാൽ എന്താണ് ഇല്ലാതെ ആവുന്നത്? ശരീരമോ? ആ നിമിഷം വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആൾ പിന്നീടൊരിക്കലും ഇല്ല എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ആള് എന്നുപറഞ്ഞാൽ ശരീരം മാത്രമാണോ? മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഏതെങ്കിലും ലോകത്തേക്ക് പോകുന്നുണ്ടോ? സ്വർഗവും നരകവും ഉണ്ടോ? ദൈവം ഉണ്ടോ? പ്രേതം ഉണ്ടോ? ആത്മാവുണ്ടോ? മരിച്ചാൽപിന്നെ ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാം ഉണ്ടെന്ന് പറയാൻ പറ്റുമോ? ഉണ്ട് എന്നു പറയുന്നതിനുതന്നെ അർത്ഥമുണ്ടോ? ലൂസി മരിച്ചാൽ പിന്നെ ലൂസിയില്ലെങ്കിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ലൂസി കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നതിനൊക്കെ എന്താണർത്ഥം? ലൂസി മരിച്ചാൽ ലൂസിയുടെ ചിന്ത എവിടെപ്പോകുന്നു? ലൂസിയുടെ ഓർമ്മകൾക്ക്, സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് എന്താണർത്ഥം? ലൂസി ഉണ്ണുന്നതും ഉറങ്ങുന്നതും എന്തിനാണ്? വേണ്ട, ലൂസി വളരുന്നതുതന്നെ എന്തിനാണ്? മരിക്കാനോ? മരിക്കാനാണോ ജീവിതം? വട്ടുപിടിക്കും എന്നുതോന്നി ലൂസിക്ക്. ഈ തോന്നലൊക്കെ ഒരുപക്ഷെ, പിശാശിന്റെ തട്ടിപ്പാകും. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ മുഴുവൻ ജീവിതവും പിശാശിന്റെ ഒരു തട്ടിപ്പാണെന്ന് ലൂസിക്കു തോന്നി.

പിശാശിന്റെ തട്ടിപ്പിൽപെട്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ പാൽക്കഞ്ഞി പിരിഞ്ഞു. ചെറുനാരങ്ങ പിഴിഞ്ഞൊഴിച്ചതുപോലെ തേങ്ങാപ്പാൽ തരിയും വെള്ളവുമായി വേർപിരിഞ്ഞു. വെള്ളം തെളിഞ്ഞുനിക്കുന്ന പാൽക്കഞ്ഞി കണ്ട് ബ്രിജിത്തക്ക് അറച്ചു.

"കൊണ്ട് പോട്യവടന്ന്!"

ബ്രിജിത്ത കഞ്ഞിക്കോപ്പയെടുത്തെറിഞ്ഞു.

അരികിന് നീലക്കരയും സ്വർണപ്പൂക്കളുമുള്ള വിശേഷപ്പെട്ട ആ കോപ്പയിലേ ബ്രിജിത്ത കഞ്ഞി കുടിക്കാറുള്ളു. എന്നുതൊട്ടാണ് ലൂസി ആ കോപ്പ കാണാൻ തുടങ്ങിയത്? രണ്ടു കുഞ്ഞിക്കൈകൾകൊണ്ട് താങ്ങിപ്പിടിച്ച്, കട്ട്ളപ്പടി തട്ടിവീഴാതെ, കരുതലോടെ, ഓരോ അടി വെച്ച്, ബ്രിജിത്തക്ക് കഞ്ഞിയെടുത്തു വെക്കുന്നു. മുഷിഞ്ഞുനാറിയ കമ്മീസിട്ട കുഞ്ഞുലൂസിയുടെ കൈയിൽ ആ കോപ്പയുണ്ട്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ കൊതിമൂത്ത തുമ്പികളെപ്പോലെ സ്വർണപ്പൂക്കളുടെ വിസ്മയത്തിൽ പറന്നുകളിക്കുന്നു. ഓരോ തവണ ആ കോപ്പയെടുക്കുമ്പോഴും വെക്കുമ്പോഴും മോറുമ്പോഴും തുടയ്ക്കുമ്പോഴും കുഞ്ഞുലൂസി സന്തോഷിച്ചു. ബ്രിജിത്ത മഹാറാണിയുടെ കുഞ്ഞിക്കോപ്പ സൂക്ഷിപ്പുകാരിയാണ് ഞാൻ. എനിക്കല്ലാതൊരാൾക്കും ഇത് തൊടാനോ കാണാനോ അവകാശമില്ല. പിന്നെ വളർന്നിട്ടും വളരുന്നത് മരിക്കാനാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ഓരോ വട്ടം തൊടുമ്പോഴും ആ വിസ്മയക്കോപ്പ അവൾക്ക് ഓരോരോ ജീവിതസ്വപ്നം കൊടുത്തു. ലൂസി ചിറകടിച്ചു പറന്ന ലോകങ്ങളിലൊക്കെ തലങ്ങും വിലങ്ങും നീലവരകളും വരകൾക്കിടയിൽ സ്വർണപ്പൂക്കളും ചിതറിക്കിടന്നു.

ചുവരിലിടിച്ചു തകർന്ന് നൂറു കഷണങ്ങളായി ആ കോപ്പ ലൂസിയുടെ മുന്നിൽ ചിതറിക്കിടന്നു. ലൂസി പകച്ചുനിന്നു. ചുവരിലൂടെ പിരിഞ്ഞ പാൽക്കഞ്ഞി ഒലിച്ചിറങ്ങുന്നു.

17

ചേറൂസ് ടാക്കീസ്

"ഇനിപ്പോ വീടും കൂടോന്നും കിട്ടാമ്പോണില്യാ ലൂസിമോളേ. മ്മള് പണിട്ത്താ മ്മക്ക് കഞ്ഞുടിയ്ക്കാം. അതിനെങ്ങിനിണ്? ഈശരനും മ്മടെ കൂടെ ഇല്യ. തെണ്ടിച്ച്ണ്ടാക്കാൻ വയ്യാണ്ടായാ കഴിഞ്ഞില്ല്യേ? തട്ടിപ്പും മത്തങ്ങ്യായിട്ട് ജീവിക്കണോര്ക്ക്ണ് ഈ കാലത്ത് മേൽഗെതിള്ളത്!"

പാപ്പാനഗറിലെ കെട്ടിടം പണിക്കുവേണ്ടി ചേറുവിന്റെ ബാങ്കിൽനിന്ന് കുറെ കടമെടുത്തിരുന്നു. പലിശ വാണംപോലെ കേറി. മുതലും പലിശയും ചേർത്ത് ചേറുവിന്റെ കടംവീട്ടാൻ വേണ്ടി അമ്പത്താറ് സെന്റ് സ്ഥലം വിൽക്കാൻ പള്ളിക്കമ്മിറ്റി തീരുമാനിച്ചു. സ്ഥലം ചേറുവാങ്ങി. മറിയപുരത്തെ വീടില്ലാത്തവർക്കു മുഴുവൻ വീടുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെങ്കിൽ ഒരുപാട് സ്ഥലം ഇനിയും വേണമെന്നാണ് പറഞ്ഞ്കേട്ടിട്ടുള്ളത്. പിന്നെങ്ങനെ സ്ഥലം വിറ്റു?

അതിനുള്ള വഴി കർത്താവ് കാണിച്ചുതന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതി. ആദ്യം നിലവിലുള്ള ലിസ്റ്റിൽനിന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്തവരുടെ പേര് പള്ളിക്കമ്മിറ്റി വെട്ടിക്കളഞ്ഞു. പിന്നേ! കണ്ണിക്കണ്ട ഇന്തുക്കൾക്കും ജോനോന്മാര്ക്കും വീട്ണ്ടാക്കിക്കൊട്ക്കലല്ലേ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പണി! അതൊക്കെ അവരാര്ക്ക് വേണങ്ങി അവരാര് പണതോട്ടെ. മ്മക്ക് മ്മടെ പള്ളി, മ്മടെ സ്കൂള്, മ്മടെ ബേങ്ക്, മ്മടെ ആശുത്രി, മ്മടെ കർത്താവ്, മ്മള്! അടുത്തതായി കത്തോലിക്കരല്ലാത്തവരുടെ പേരും വെട്ടിക്കളഞ്ഞു. സുറായികൾക്കും സി.എസ്.ഐക്കാർക്കും മാർത്തോമ്മാ യാക്കോബായ പെന്തക്കോസ്തുകൾക്കും കത്തോലിക്കരുടെ വക വീടാ? പള്ളീപ്പറഞ്ഞാ മതി. അങ്ങനെ അമ്പത്താറ് സെന്റ് സ്ഥലം ബാക്കിവന്നു. വിറ്റ് കടംവീട്ടി.

ചേറുവിന്റെ പരമാനന്ദം കാണണം! രജിസ്ട്രേഷൻ കഴിഞ്ഞുവന്ന ഉടനെ മെയിൻ റോഡിലേക്ക് വലിയൊരു ബോർഡ്വെച്ചു ചേറു. Site for Cheroo's Talkies. മതിലുകെട്ടി. ഗേറ്റുവെച്ചു. ലൈസൻസെടുത്ത് അമ്പത്താറ് സെന്റ് വനഭൂമിയിലെ തേക്കും വീട്ടിയും മുഴുവൻ വെട്ടിയെടുത്തു. മറിയപുരം ആകെ വെളുത്തു. ചേറൂസ് ടാക്കീസിന്റെ പണിതുടങ്ങി. "അവൻ ഗതിപിടിക്കില്ല." ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. ഒരുകുന്ന് ചോറും ഒരു കോഴിയെ കറിവെച്ചത് മുഴുവനും കലത്തോടെ കൊണ്ടുവന്ന് ബ്രിജിത്തയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചുകൊടുത്തു ലൂസി. ആവിപൊന്തുന്ന കോഴിക്കറിയിൽ സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തിയിട്ട് ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു.

"കഷ്ണം വല്ലതും നീയ് പുത്തിവെച്ചട്ട്ണ്ടറീ?"

ബ്രിജിത്ത കഷണങ്ങൾ എണ്ണിനോക്കി. സംശയം മാറാതെ കള്ളനെ നോക്കും പോലെ ലൂസിയെ നോക്കി.

"പെടക്കോഴ്യല്ലറീ? മൊട്ടക്കരു കാണാന്ല്യല്ലാ? നീയ്ട്ത്ത് തിന്നാ?"

ലൂസി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഇങ്ങനത്തെ ആൾക്കാരോട് എന്തുപറയാനാ? ബ്രിജിത്തക്കിപ്പോൾ തീറ്റരോഗമാണ്. നേരം വെളുക്കുംമുമ്പ് തിന്നാൻ തുടങ്ങും. ഒന്നുകഴിഞ്ഞാൽ വേറൊന്ന്. അടുക്കളയിൽനിന്ന് കേറാൻ ലൂസിക്ക് നേരമില്ല. പണ്ടത്തെപ്പോലെ തൂറ്റോളം പണിയെടുക്കാനും പറ്റുന്നില്ല. എന്തിരുപത് മുറി മുപ്പത് എന്നല്ലേ? ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോഴും ബ്രിജിത്തക്ക് തിന്നണം. തിന്നുതിന്നാണ് ഉറങ്ങുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ഉറക്കം ഞെട്ടി ലൂസി കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ കാണാം ബ്രിജിത്ത കുത്തിയിരുന്ന് മുറുക്കോ ചീടയോ ചുക്കുണ്ടയോ കടിച്ചു പൊട്ടിയ്ക്കണത്.

എവടയ്ക്കാ തിന്നണതൊക്കെ പോണേ ആവോ?

ലൂസി അദ്ഭുതപ്പെട്ടു.

എല്ലാതരം പലഹാരങ്ങളും എല്ലാതരം മീനുകളും എല്ലാതരം ഇറച്ചികളും എല്ലാതരം പഴങ്ങളും ബ്രിജിത്ത ഒരു കുസലുമില്ലാതെ തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. തലയണക്കടിയിൽ പലഹാരവും ശർക്കരയും കൊപ്രക്കഷണങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. ഉറുമ്പുൾ–പലതരം– വരിവരിയായി ബ്രിജിത്തയെ തേടിവന്നു. ഈച്ചകളും വന്നു. നൊച്ചനെലികൾ അതിലെയും ഇതിലെയും പരക്കംപാഞ്ഞു. കോഴികൾ ഒന്നൊന്നായി ബ്രിജിത്തയുടെ ഇരകളായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കോഴിയെക്കൊന്ന് ലൂസിക്ക് കൈയറപ്പ് തീർന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു വികാരവുമില്ലാതെ ലൂസി കോഴിയെക്കൊല്ലും. കുട്ടിൽനിന്ന് പിടിക്കുന്നു. കഴുത്തുപിരിച്ച് കൊല്ലുന്നു. കോഴികൾ ആ സത്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ലൂസി കൊല്ലാൻ വിളിച്ചാലും വളർത്താൻ വിളിച്ചാലും അവറ്റ കൂട്ടക്കരച്ചിലാണ്.

മിണ്ടാതിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നാണ് ബ്രിജിത്തക്ക് തീറ്റരോഗം പിടിപെട്ടത്. ഓശാനയ്ക്കുണ്ടാക്കുന്ന കൊഴുക്കട്ട ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിത്തരണം എന്ന് ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൂസി ശർക്കരയും നാളികേരവും വിളയിച്ച് കൊഴുക്കട്ടയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന് മുൻപിൽ വെച്ചു. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്, അഞ്ച്, ആറ്, ഏഴ്, എട്ട്, ഒമ്പത്... ബ്രിജിത്ത തീറ്റ തുടങ്ങി. പാത്രം വെടുപ്പായി.

"ഇട്ത്ത്ണ്ട് വാടീ" ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. പത്ത്, പതിനൊന്ന്, പന്ത്രണ്ട്, പതിമൂന്ന്, പതിനാല്, പതിനഞ്ച്, പതിനാറ്, പതിനേഴ്...

"കഴിഞ്ഞു എളേമേ."

"കഴിയേ? നൊണപറയ്ണ്ടീ, കൊഴ്ക്കട്ട കട്ട കള്ളീ?"

ബ്രിജിത്ത അടുക്കള മുഴുവൻ ഓടിനടന്നു. പാത്രങ്ങളൊക്കെ പിടിച്ചു വലിച്ചിട്ടു. മുക്കിലും മൂലയിലും തപ്പി. ലൂസി അദ്ഭുതത്തോടെ വീണ്ടും വെള്ളം തിളപ്പിച്ച് പൊടികുഴച്ചു. നാളികേരം വിളയിച്ചു. കൊഴുക്കട്ട ആവിയ്ക്കുവെച്ചു. പാതിരാകഴിഞ്ഞു ലൂസി കിടക്കുമ്പോൾ. ആവി പറക്കുന്ന കൊഴുക്കട്ടയുടെ ഒരു കുന്ന് അവൾ ബ്രിജിത്തയുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊ

ടുത്തു. വെച്ചുണ്ടാക്കിയതിൽനിന്ന് ഒരെണ്ണംപോലും തിന്നുനോക്കാൻ ലൂസിക്ക് തോന്നിയില്ല. അത്രക്ക് മടുത്തുപോയിരിക്കുന്നു, കൊഴുക്കട്ടയുടെ മണം.

ബ്രിജിത്ത രണ്ടു കൈയിലുമിട്ട് തട്ടിത്തട്ടി ഊതി ചുടാറ്റി ഓരോന്നായി വിഴുങ്ങുന്നതും നോക്കിക്കൊണ്ട് കിടന്ന് അവൾ ഉറങ്ങിപ്പോയി. പുലർച്ചെ മൂത്രമൊഴിക്കാൻ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ ചവിട്ടി ഉണർത്തി.

"കൊഴ്ക്കട്ട കഴിഞ്ഞ്റീ?"

അമ്പരന്ന് വായപൊളിച്ച് ലൂസി ഇരുന്നുപോയി. ഇതെന്ത് കൂത്തണ്?

അതായിരുന്നു തുടക്കം.

കോഴികൾ തീർന്നപ്പോൾ (ഒരു പൂവനെയും പിടയെയും ലൂസി ഒളിപ്പിച്ചു വളർത്തുന്നുണ്ട്) ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു. ഒരാടിനെ ബ്രാത്തുവെച്ച് കഴിക്കണം. "നിന്ക്കറിയാടീ ബ്രാത്ത് വെക്കാൻ?" ലൂസിക്കറിയില്ല.

"അതെന്താ നിന്ക്കറിയാത്തേ?"

ബ്രിജിത്തക്ക് ദേഷ്യംവന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ അപ്പനുള്ളപ്പോൾ ദേഹരക്ഷക്ക് എല്ലാ കൊല്ലവും ബ്രാത്ത് വെച്ച് കഴിക്കാറുള്ളതാണ്. ഒരാടിനെ കൊന്നാൽ നാലുകാലും തലയും സൂപ്പിന്. ബാക്കി ബ്രാത്തിന്. അപ്പനുള്ളപ്പോൾ എന്തെല്ലാം തിന്നിരിക്കുന്നു! ഇപ്പഴാണ് ഒന്നും തിന്നാൻ കിട്ടാണ്ടായേ.

എന്തൂട്ടാ ഇതിനൊക്കെ ഒരു മറുപടി?

ജനിച്ചേപ്പിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത സാധനങ്ങളാണ് വെച്ചുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ കൽപിക്കുന്നത്. ലൂസി പടിക്കൽ കാത്തുനിന്ന് വെപ്പുകാരൻ ലാസറേട്ടന്റെ കെട്ടിയോളെ കണ്ടുപിടിച്ചു. ബ്രാത്തിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞു. ലാസറേട്ടൻ ബ്രാത്ത് വെക്കുമോ? കെട്ടിയോൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ലാസറേട്ടനെ പറഞ്ഞുവിടാമെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. ലൂസി ചോദിച്ചോ.

ലാസറിന് ആടിനെ പിടിച്ചുകൊടുത്തത് ലൂസിയാണ്. അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു കടുപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. കറുപ്പുസ് എന്ന് പേരുള്ള മിടുക്കനായ ആട്ടിൻകുട്ടിയെ ലാസറും ലൂസിയും ആടിനെ വെട്ടുന്ന കൃഷ്ണനും കൂടി കൊല്ലുന്നതും തോല് ചീന്തുന്നതും കഷണങ്ങളാക്കുന്നതും കണ്ടുനിന്ന ആടുകൾ ലൂസിയെ അവിശ്വസിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ കണ്ണിന്റെ മുമ്പീന്ന് ഒന്ന് മാറ്റീട്ട് ചെയ്യായിരുന്നില്ലേ ഈ പാതകം? ആടുകൾ ചോദിച്ചു. ലൂസി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് ജീവിതം. അവൾ പറഞ്ഞു. ആടുകൾക്കത് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ലൂസി രക്ഷകയോ ശിക്ഷകയോ? അവറ്റ ആലോചിച്ച് വിഷമിച്ചു.

എന്നാണാവോ ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണ് തൊഴുത്തിലേക്ക് തിരിയുക? ചോരയിൽ കുതിർന്ന കൈ കഴുകുമ്പോൾ ലൂസി വിചാരിച്ചു. ചോരകണ്ട് പേടിച്ച പശുക്കൾ അവളെത്തന്നെ നോക്കിനിൽക്കുകയാണ്. ലൂസിക്ക് ദേഷ്യംവന്നു. ന്തൂട്ട്നാ എന്നെ നോക്കണേ? വല്ല പുല്ലാ വൈക്കോലാ വെള്ളാ വേണങ്ങി ചോദിച്ചോ. തരാം. അല്ലാ പിന്നെ!

ചേറുസ് ടാക്കീസിന്റെ പണി വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റാത്ത വേഗത്തിലാണ് തീർന്നത്. മറിയപുരത്ത് ഒരു 'സിലിമക്കൊട്ടായി' വരുന്നു എന്നത് ചെറോണക്ക് സന്തോഷമുണ്ടാവേണ്ട കാര്യമാണ്. പക്ഷേ, ചേറു അവളെ ചതിച്ചുവെന്നാണ് ചെറോണ ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നത്.

"ആ കള്ളന്റെ സിലിമാക്കൊട്ടായില്ക്ക് എന്റെ പട്ടി പൂവും." ചെറോണ പറഞ്ഞു.

ഇതിനുമുമ്പ് ഒരു ഓലടാക്കീസുപോലും മറിയപുരത്ത് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആലുംവെട്ടോഴിയിൽ ഒരെണ്ണമുണ്ടായിരുന്നത് ലൂസി ഓർക്കുന്നു. ശ്രീമുരുകൻ. മണിയൻ ചെട്ട്യാരായിരുന്നു മുതലാളി. മഴക്കാലത്ത് കുടചൂടി ഇരുന്ന് സിനിമ കാണണം. വേനൽക്കാലത്ത് ഒരുറുപ്പിക വട്ടത്തിലുള്ള അമ്പതിനായിരം വെളിച്ചത്തുണ്ടുകൾ കൊട്ടകയിൽ പരന്നുകിടക്കും. കാണികളുടെ മുടിയിലും മടിയിലുമൊക്കെ തിളങ്ങുന്ന ഉറുപ്പിക വട്ടങ്ങൾ. അതുകാരണം മാറ്റിനിപ്പടത്തിന്റെ കാര്യം പോക്കാവും. എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും മറിയപുരത്തെ അങ്ങാടികളിൽനിന്ന് ജാഥയായി പെണ്ണുങ്ങളും കുട്ടികളും ശ്രീമുരുകനിലേക്ക് മാറ്റിനി കാണാൻ പോകും. അത്താഴം നേരത്തെ വെച്ചിട്ടുണ്ടാകും. അടിച്ചുവാരൽ, അലക്ക്, കുളി ഒക്കെ കഴിഞ്ഞ് പെണ്ണുങ്ങളുടെ പട കളിച്ചുചിരിച്ച് പിന്നാലെ. ക്ടാങ്ങളുടെ പട മുന്നിൽ. ആലുംവെട്ടോഴി സ്വന്തം അപ്പന്റെ വകയാണ് എന്നപോലെ നിറഞ്ഞ് പരന്നാണ് നടത്തം. മാറ്റിനിക്ക് പോകുന്ന ഏത് മറിയപുരത്തുകാരിയും പൂത്തുലഞ്ഞാണ് പോകുക. അപ്പോൾ എതിരെ വരുന്ന ആണുങ്ങളെ മുഴുവൻ 'വാരാൻ' ഒരു മടിയുമില്ല. ചിലപ്പോൾ സൈറ്റടിച്ച് കാട്ടും. എന്നിട്ട് കളകളാന്ന് കൂട്ടത്തോടെ ചിരിക്കും. പത്തു ടിക്കറ്റെടുക്കേണ്ടിടത്ത് ഒമ്പതെണ്ണം എടുത്ത് ഒരു ക്ടാവിനെ, സൂത്രത്തിൽ മുണ്ടിന്റെ മറപിടിച്ച് അകത്തേക്ക് കേറ്റിവിടും. അകത്ത് കടന്നിരുന്നാൽ നേരത്തെ വന്നിരിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളോട് നിസ്സാര കാര്യത്തിനും വഴക്കുണ്ടാക്കും. ബെഞ്ചിലിരുന്ന് ഉന്തിയും നിരങ്ങിയും ഇഷ്ടമില്ലാത്തവളെ പുറത്താക്കും. ഇന്റർവെലിന് കൊണ്ടുവരുന്ന തോടുള്ള കപ്പലണ്ടി മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ക്ടാവിന്റെ തലമണ്ടയിൽ കുത്തി തോടുപൊളിക്കും. മാറ്റിനി കഴിഞ്ഞ് കരഞ്ഞ് കരഞ്ഞ് ചോന്ന മൂക്കോടെ വീടെത്തുന്നതുവരെ കണ്ട സിനിമയുടെ കഥ പറഞ്ഞ് നടക്കും. കഥ കേട്ടാൽ പലരും കണ്ടത് പല സിനിമയാണെന്ന് തോന്നും. പിന്നെ അടുത്ത ശനിയാഴ്ചക്കുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പാണ്.

ശ്രീ മുരുകനിൽ പഴയ തമിഴ് പടങ്ങളാണ് അധികവും വരുക. പലതും പൊട്ടുന്ന പടങ്ങളായിരുന്നു. പടം ഓടിയോ പൊട്ടിയോ എന്ന് മണിയൻ ചെട്ട്യാർ ടാക്കീസിൽ വെക്കുന്ന പാട്ടുകളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പടം റിലീസായി രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആള് കേറുന്നില്ലെങ്കിൽ മണിയൻ ചെട്ട്യാർ വ്യസനത്തോടെ, തുടർച്ചയായി ഒരു ശോകഗാനം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

"ഗതിയേതുമില്ല തായേ.."

ഈ നിലവിളികേട്ട് പാവം തോന്നി ചില കള്ളുകുടിയന്മാർ സെക്കന്റ് ഷോക്ക് കേറി സഹായിക്കും.

"മ്മടെ മണിയൻ ചെട്ട്യാര് ഗെതിപിടിച്ചോട്ടേരാ. നിന്ക്ക് വല്ല ചേതണ്ടാ?" പ്രദർശനം കഴിഞ്ഞാൽ ചെട്ട്യാർ വന്ന് എല്ലാ കള്ളുകുടിയന്മാരെയും വിളിച്ചെഴുന്നേൽപിക്കും. ബാക്കി കുടുമ്മത്തുപോയി ഒറങ്ങ്, പണ്ടാരടങ്ങാൻ?

അതല്ല, ആള് കേറുന്നുണ്ട്. പടം ഓടുന്നുണ്ട്, കാശ് കിട്ടുന്നുണ്ട് എങ്കിൽ ചെട്ട്യാർ പ്ലേറ്റ് മാറ്റും.

നമക്കിനി ഭയമേത്... മുരുഹാ...

നമക്കിനി ഭയമേത്?

പടം പൊളിഞ്ഞ് നഷ്ടം വന്ന് പാളീസായാലോ, ചെട്ട്യാർ തത്ത്വചിന്തകനായി മാറും.

അകാലേ ആരും കൈവിടും

നീ താനേ നിൻസഹായം...

നഷ്ടത്തിലും ലാഭത്തിലും ഒക്കെയായി ശ്രീമുരുകൻ നാലഞ്ചുകൊല്ലം നിന്നു. പിന്നെ ചെട്ട്യാർ പാലക്കാട്ട് ബൾക്കീസിൽ ടിക്കറ്റ് കൊടുക്കുന്ന പണി കിട്ടിപ്പോയപ്പോൾ ശ്രീമുരുകൻ വിറ്റു.

ശ്രീമുരുകനിൽ ഒരേയൊരു പടമാണ് ലൂസി കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ജ്ഞാനസുന്ദരി. ജ്ഞാനസുന്ദരിയുടെ കഥ വായിച്ചിട്ടുണ്ടായ ആവേശംകൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയാണ് സിനിമക്ക് പോകണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചത്. ഇപ്പോഴും കൊന്തയെത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ജ്ഞാനസുന്ദരിയില

"കന്യാമറിയമേ തായേ, എനിക്കെന്നാളും ആശ്രയം നീയേ...

എന്ന പാട്ടാണ് ബ്രിജിത്ത ഭക്തിയോടെ പാടാറ്. ഗാനരചന അഭയദേവ്. സംഗീതം ദക്ഷിണാമൂർത്തി.

മറിയപുരത്ത് 'ചേറുസ് ടാക്കീസ്' വരുമ്പോഴേക്കും തൃശൂരിൽ ഇഷ്ടംപോലെ സിനിമാ തിയറ്ററുകൾ വന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കയറിപ്പോകുന്ന വഴി മുഴുവൻ പതുപതുത്ത ചുവന്ന കാർപെറ്റിട്ട രാഗം തിയറ്റർ ആയിരുന്നു ഏറ്റവും പുതിയത്. തൃശൂർ ജോസ്, സ്വപ്ന (പഴയ രാമവർമ), രാംദാസ്, പെരിങ്ങാവിൽ ഗിരിജ, പടിഞ്ഞാറേ കോട്ടയിൽ ബിന്ദു (പഴയ മാതാ). കണിമംഗലത്ത് മേരി മാതാ അങ്ങനെ ഇഷ്ടംപോലെ തിയറ്ററുകൾ. ഇഷ്ടംപോലെ പുതിയ പടങ്ങൾ. ചേറു പറഞ്ഞു.

"അതൊക്കെ ആയിക്കോട്ടെ. മറിയപുരത്ത്കാര് കാണണ പടം കൊണ്ടരാൻ ചേറുനെ ആരും പടിപ്പിക്കണ്ട, അയിന് ള്ള വഴി ഇനിക്കറിയാം."

ചേറുസ് ടാക്കീസിൽ ആദ്യം കളിക്കുന്ന പടം ജീസസ് ആണ്. കർത്താവിശോമിശിഹായേരെ പടം. എന്തുകാര്യവും കുരിശ്‌വരച്ച് തുടങ്ങുന്നതാണ് നല്ലത്.

തിയറ്റർ വെഞ്ചരിക്കുന്ന അന്ന് മറിയപുരത്തെ ഏറ്റവും പ്രായംകൂടിയ കാരണവത്തിയെക്കൊണ്ട് വിളക്ക് കൊളുത്തണമെന്ന് ചേറു ആഗ്രഹിച്ചു. അത് ബ്രിജിത്തയാണ്. ഒന്നും കാണാതെ എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആളല്ല ചേറു.

ബ്രിജിത്തയുടെ ആങ്ങളയുടെ മോന്റെ മോൻ വിൽസനെയും കൂട്ടി ചേറു ബ്രിജിത്തയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ വന്നു. ചേറുവിന്റെ കാറിൽ അവർ വന്നിറങ്ങുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത കൽക്കണ്ടം തിന്നുകയായിരുന്നു. വിൽസനെക്കണ്ടതും ലൂസി തൊഴുത്തിന്റെ പിന്നിലേക്ക് പോയി. ആ കന്നാലിയേക്കാളും നല്ലത് ഈ കന്നാലികളാണ്. പക്ഷേ, അഞ്ചുമിനുട്ട് കഴിഞ്ഞില്ല. വിൽസന്റെ തല അടുക്കളവാതിൽക്കൽ കണ്ടു.

"ട്യേ, ലൂസ്യേ, അമ്മായീനെ ഒന്ന് മുണ്ട് മാറ്റിച്ചേരീ." വിൽസൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ലൂസി വന്നുനോക്കുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത കൽക്കണ്ടം തീറ്റ തുടരുകയായിരുന്നു. ഒരിളിഞ്ഞ ചിരിയോടെ ചേറു തിണ്ണയിലിരിക്കുന്നുണ്ട്.

"ബ്രിജീത്തേച്ചീരെ അന്ഗ്രഹംണ്ടങ്ങി എന്റെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഭംഗ്യായിട്ടാ നടക്കും."

ചേറു പറഞ്ഞു.

"നിന്ക്ക്നി എന്റെ അന്ഗ്രഹത്തിന്റെ കൊറവണ്." ബ്രിജിത്ത ഒരു കൽക്കണ്ടം കടിച്ചുപൊട്ടിച്ചു. വിൽസൻ ചെന്ന് ചാരുകസേരയുടെ കൈയിലിരുന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ തലയിൽ കൈയോടിച്ചു.

"അമ്മായി ഇങ്ങനെ ക്ടാങ്ങൾടെ പോലെ വാശിപിടിക്കാണ്ട്. എഴ്ന്നേറ്റ് മുണ്ട് മാറ്യേ." നീയെന്തൂട്ട് ണ്ടീ പെണ്ണേ നോക്കിനിക്കണേ? അമ്മായിക്കാ മുണ്ടു കുപ്പായൊം ഇട്ത്താകൊട്ക്ക്."

ബ്രിജിത്തയുടെ അനുവാദം കിട്ടാതെ ലൂസി ചെറുവിരലനക്കാൻ പോകുന്നുണ്ടോ? വിൽസൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്ത മുണ്ടുമാറാൻ പോകുന്നുണ്ടോ? ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. വിൽസൻ ഒച്ച താഴ്ത്തി, ബ്രിജിത്തയുടെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു.

"ദേ, ഞാനായിട്ട് പലേ എടവാട്കളും ള്ളാളണ് ചേറേട്ടൻ. അപ്പന്റെ ബിസിനസ് പൊളിഞ്ഞപ്പൊ ചേറേട്ടന്ണ് മ്മളെ സഹായിച്ചത്. അമ്മായ്യായിട്ട് അത് കൊളാക്കണ്ടാട്ടാ. ബാവീലും ചേറേട്ടനെക്കൊണ്ട് ഇനിക്ക് ഉബകാരള്ളത്ണ്."

വിൽസന്റെ ഒച്ചയിൽ ഒരു പൊലീസുകാരൻ വടിപിടിച്ചുനിന്നു. ചേറുവിന്റെ അടവ് വേറെയായിരുന്നു. ചേറു പറഞ്ഞു.

"ചേറൂസ് ടാക്കീസിന്റെ കൂടെ ഒരു ചെറിയ കോഫിഹൗസ് ഉണ്ട്. അവിടത്തെ കാപ്പിണ് കാപ്പി. മസാലദോശിണ് മസാലദോശ. തിന്നട്ട്ണ്ടാ മസാലദോശ?"

ബ്രിജിത്ത എഴുന്നേറ്റ് മുണ്ടും കുപ്പായവും മാറി. ആഭരണങ്ങളിട്ടു. പൗഡർ ഇട്ടു. സെന്റ് പൂശി. ഇറങ്ങി.

"അപ്പ ലൂസ്യാ? അവള് വര്ണില്ല്യേ?"

വിൽസൻ ചോദിച്ചു. ചോദിക്കണകേട്ടാൽ തോന്നും ലൂസി വരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവൻ ചത്തുപോവുംന്ന്. ബ്രിജിത്ത അവന്റെ മോത്തുംകൂടി നോക്കാതെ മിറ്റത്തേക്കിറങ്ങി.

"അയ്യോ, അമ്മായ്യേ, അവടെ ഭയങ്കര തിക്കും തെരക്കാവുംട്ടാ. അതിന്റടേല് പെട്ട് പഴ്തേ ചാവാന്ണ് വയസ്സ് കാലത്ത്?"

"വയസ്സ് കാലത്താ? ആര്രെ വയസ്സ് കാലത്ത്? പോട ചെക്കാ അവടന്ന്."

ബ്രിജിത്ത മോന്ത വീർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കാറിൽക്കേറിയിരുന്നു. സഹായിക്കാൻ ചെന്ന ചേറുവിനോട് തട്ടിക്കേറി.

"ആദ്യായിട്ടൊന്ന്വല്ലറാ ബ്രിജിത്ത കാറീക്കേറണേ. ഇനിക്കാര്രെം സഹായം വേണ്ട."

കാറിൽക്കേറിയിരുന്നിട്ടാണ് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ വിളിച്ചത്. കൂടെച്ചെല്ലാൻ കൽപിച്ചത്.

ഉടുത്തമുണ്ടാലെ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ പറ്റ്വോ? വിൽസനും ചേറുവും തിരക്കുകൂട്ടിയെങ്കിലും ലൂസി തലയണക്കടിയിൽ മടക്കിവെച്ചിരുന്ന മുണ്ടും കുപ്പായവും ഉടുത്തു. അലക്കിയ തോർത്തുമുണ്ട് തോളിലിട്ടു. മുടി കോർത്തു വലിച്ചുകെട്ടി. കൊണ്ടസൂചി കുത്തി. മുടി മെടഞ്ഞിടാനാണ് ലൂസിക്കിഷ്ടം. ബ്രിജിത്ത സമ്മതിച്ചില്ല. ലൂസിക്ക് ഉള്ളതിനേക്കാളും പ്രായം തോന്നിക്കാൻ കാരണം ഈ മുടിക്കെട്ടാണ്.

"അയ്യേ! ഈ വേഷത്തിലാ? നീയെന്താ അമ്മാമിണ്? പോയി സാര്യുട്ത്തട്ട് വാടീ."

വിൽസൻ കൽപിച്ചു. ലൂസിക്ക് ചിരി വന്നു. സാര്യേയ്! ഈ മുണ്ടും കുപ്പയൊം കിട്ടണത് തന്നെ അൽഭുതണ്. സാരി! പറഞ്ഞത് കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ അവൾ കാറിന്റെടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

"പറഞ്ഞത് കേട്ടില്ല്യറീ? സാര്യുട്ക്കാൻ," വിൽസൻ പിന്നാലെ വന്നു. "ഇങ്ങ്ട് കേറ്ടീ." ബ്രിജിത്തക്ക് വിൽസന്റെ കൊന്നിക്കൊന്ന് കൊടുക്കാനുള്ള ദേഷ്യമാണ് വന്നത്.

"അയ്യേ! ന്തൂട്ടാ അമ്മായി പറയണേ? ഇന്നത്തെ കാലത്ത് തള്ളാരല്ലാണ്ട് ആരേങ്ങിലും മുണ്ടും കുപ്പായൊം ഇട്ടോ?"

"ഇല്ല്യറാ. ഒക്ക തുണ്യഴിച്ചിട്ട്ട്ടാ നടക്കാറ്. വണ്ടി വിട്റാ."

ബ്രിജിത്ത പിൻസീറ്റിലേക്ക് ചാഞ്ഞിരുന്നു. വിൽസനും ചേറുവും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. ചേറു പറഞ്ഞു.

"അയിലുണ്ടറാ ഒരയിശര്യം. ലൂസ്യൊരു ഗ്രാമീണ സുന്നരിണ്. ഗ്രാമീണ സുന്നരി! നീയ് പാടാത്ത പൈങ്കിളി കണ്ടട്ട്ണ്ടാ? മിസ് കുമാരീരെ വേഷന്തൂട്ണ്? മുണ്ടും കുപ്പായല്ലേ? അതാ പറഞ്ഞേ.... നീയ് ഓവറാവണ്ട.

ചേറുവും വിൽസനും ലൂസിക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്തതരം ചിരികൾ കൈമാറി. കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിക്കാട്ടി.

ചേറൂസ് ടാക്കീസ് ഇരിക്കുന്ന വെളിമ്പറമ്പ് തന്റെ സ്ഥലമായിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ ബ്രിജിത്ത കൂട്ടാക്കിയില്ല. ലൂസി നുണ പറയുകയാവും. ഇപ്പ അവള്ടെ തൊഴിലതാണ്. ഇല്ലാത്ത നൊണകളൊക്കെ പറഞ്ഞ് ബ്രിജിത്തയെ പേടിപ്പിക്കാ, കളിയാക്ക്വാ. കൊരങ്ങ് കളിപ്പിക്കാ. നിഷേദി.

തിക്കും തെരക്കിന്റെ എടേക്കോടെ ബ്രിജിത്തേനെ ഒന്നകത്തേക്ക് കടത്താൻ ചേറു പെടാപ്പാട് പെട്ടു. ചേറുസ്ടാക്കീസിലെ ആദ്യത്തെ പ്രദർശനം ഫ്രീയാണ്. ആർക്കുവേണങ്ങിലും വന്ന് കാണാം. കാശ് കൊട്ക്കണ്ട. മറിയപുരത്തുള്ളോര് മുഴവൻ ചട്ടിം കുട്ടിം പറ്ക്കി എത്തീട്ട്ണ്ട്. പൊരിഞ്ഞ ഇടി. ഉന്ത്. തള്ള്, തെറി. മുറിവ്, ചതവ്, സിനിമ തുടങ്ങാൻ വൈകുന്നതിന് അകത്തിരിക്കുന്ന കുറുക്കന്മാരുടെ കൂക്ക്.

മെത്രാൻ വന്ന് വെഞ്ചരിച്ച് രണ്ടു വാക്ക് പ്രസംഗിച്ചിട്ട് വേണം സിനിമ തുടങ്ങാൻ.

അതുവരെ പാട്ടുവെച്ച് തകർക്കാൻ ചേറു പറഞ്ഞു.

കൃത്യം രണ്ടു മണിക്ക് മെത്രാൻ എത്തി. വെഞ്ചരിപ്പിനും പ്രസംഗത്തിനും പ്രാർത്ഥനക്കുംകൂടി ആകെ ഇരുപത്തഞ്ച് മിനുട്ട് മതി. കൃത്യം രണ്ടരക്ക് ന്യൂസ് റീൽ ഇടും. പ്രോജക്ഷൻ റൂമും അതിലെ ഉപകരണങ്ങളും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതായി. സ്ക്രീനും ചുവരുകളും ബെഞ്ചും കസേരകളും മറിയപുരത്തെ സിനിമാപ്രേമികളും ഒക്കെ ആശീർവദിക്കപ്പെട്ടു. ഹനാൻ വെള്ളം തളിച്ചുകൊണ്ട് മൃദുവായ ഒച്ചയിൽ മെത്രാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

കർത്താവേ, അങ്ങയുടെ എളിയദാസനും ഞങ്ങളുടെ സഹോദരനുമായ ചേറു തുടങ്ങിവെക്കുന്ന ഈ ടാക്കീസിനെ സകല വരപ്രസാദങ്ങളും നൽകി അനുഗ്രഹിക്കേണമേ. നന്മയിലും സ്നേഹത്തിലും അടിയുറച്ച ക്രിസ്തീയ പടങ്ങളുടെ ഒരു പ്രദർശന ശാലയായി ഈ ചേറുസ് ടാക്കീസിനെ ഉയർത്തേണമേ (ചേറുവും പ്രാർത്ഥിച്ചു. കർത്താവേ, ചതിക്കല്ലേ!) ജനങ്ങളെ സന്മാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കാൻ ചേറുവിനെ പ്രാപ്തനാക്കേണമേ. ഇവിടെ ഓടുന്ന പടങ്ങൾ കാണാനെത്തുന്ന സകല ജനങ്ങളെയും സകല ഐശ്വര്യങ്ങളും നൽകി അനുഗ്രഹിക്കേണമേ. ഇപ്പോഴും എപ്പോഴും എന്നേക്കും ആമേൻ.

കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ ചിരിക്കുന്ന മെത്രാൻ ബ്രിജിത്തയുടെ കൈയിൽ കത്തിച്ച മെഴുകുതിരി കൊടുത്തു. ബ്രിജിത്ത നിലവിളക്ക് കത്തിച്ചു. ചേറു 'രണ്ടുവാക്ക്' മറുപടി പ്രസംഗം പറഞ്ഞു.

ഒരു നാടായാൽ ഒരു ടാക്കീസ് വേണം. ടാക്കീസില്ലാത്ത നാട് ഉപ്പില്ലാത്ത കഞ്ഞിപോലെയാണ്. തൃശൂരങ്ങാട്ടേപ്പോയി ഇടികൂടണ നേരം മ്മക്ക് മ്മടെ നാട്ടിലെ ടാക്കീസില് കെടന്ന് ഇടികൂടിക്കൂടേ? ഞാനിവടെ നല്ല നല്ല പടങ്ങള് കൊണ്ടുവരും. നാട്ട്കാരുടെ സന്തോഷണ് ഇനിക്ക് വലുത്.

മറിയപുരത്തുകാർ കൂവി. പ്രസംഗം നിറുത്തി ചേറു സീറ്റിലിരുന്നതും ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു.

എവടറാ മസാലദോശ?

ചേറു ഞെട്ടിപ്പോയി. തള്ള അതും കൊരട്ടേല് വെച്ച് ഇരിക്ക്ണ്?

18

റിഷ്‌വാൻ വ്ങ്ക്ൾ

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്ന്, തീറ്റ നിറുത്തി, ബ്രിജിത്ത ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഉറങ്ങിയുറങ്ങി മുഖം വീർത്തു. കണ്ണിന്റെ കട ചോന്നു. നാവും ചുണ്ടും ഉണങ്ങി. ലൂസിക്ക് കഷ്ടപ്പാടായി. നേരാനേരത്ത് കുലുക്കിയുണർത്തി എന്തേങ്ങിലും കഴിപ്പിക്കണ്ടേ? നിന്നും ഇരുന്നും നടന്നും ഉറങ്ങുകയാണ് ബ്രിജിത്ത.

"എളേമേ"

പല തവണ ലൂസി വിളിച്ചു. ആര് കേക്ക്ണു?

കുളിമുറിയിൽ കൊണ്ടിരുത്തി മേത്ത് വെള്ളം വീത്തീപ്പൊ ബ്രിജിത്ത ഞെട്ടി ഉണർന്നു.

"എന്താണ്ടീ? കൊല്ലാനാ?"

ലൂസിക്ക് ആശ്വാസമായി. ഒച്ച കേട്ടുലോ? ഒന്ന് കണ്ണും തൊറന്നു. പക്ഷേ തല തോർത്തുമ്പോഴേക്കും മൂപ്പത്ത്യാര് ഉറങ്ങിത്തുടങ്ങി.

"നടക്ക് എളേമേ. രണ്ടടിം കൂട്യാളേളാ. കട്ട്മ്മല്ക്ക് ഇപ്പെത്തും."

ആര് കേക്ക്ണു? താങ്ങിത്താങ്ങി ബ്രിജിത്തയെ കട്ടിലിലെത്തിക്കുമ്പോഴേക്കും ലൂസീടെ തണ്ടലൊടിഞ്ഞു. ഒറ്റക്ക് താങ്ങാൻ പറ്റിയ മൊതലങ്ങാനും ആണോ ബ്രിജിത്ത? കട്ട്മ്മലിരുത്തി മേല് തോർത്താന്ന് വെച്ചപ്പോ ഇഷ്ടത്ത്യാര് ഒറക്കം തൂങ്ങി കൊഴഞ്ഞാ പോയി. ഒരു തരത്തില് മുണ്ടുടുപ്പിച്ചു. ഞെറിയാനൊന്നും പോയില്ല. വെറുതെ വട്ടംചുറ്റി ഉടുപ്പിച്ചു. കുപ്പായം കുത്തിക്കേറ്റാനാണ് പെടാപ്പാട് പെട്ടത്. ഒന്നുംകൂടി തലതോർത്തി, ഇത്തിരി ചൂടുള്ള വെണ്ണൂറ് നിറന്തലേല് തിരുമ്പി ചൂടാക്കി. മുടി ഈരി ഒതുക്കി. മോത്ത് കൊറച്ച് പൗണ്ടറും ഇട്ട് കൊടുത്തു.

ഉറക്കത്തിനിടക്കാണ് തീറ്റകൊടുക്കൽ. ചിലപ്പോൾ വായ തൊറക്കും. ചിലപ്പോൾ തൊറക്കില്ല. ലൂസി വലഞ്ഞു. എന്തൂട്ടേങ്ങിലും ഉള്ളില്ക്ക് ചെന്നില്ലെങ്ങില് ഏറ്റ് നടക്കാൻ ആവ്തുണ്ടാവോ? വായ കഴുകിക്കാനും പറ്റില്ല. കൂർക്കം വലിച്ചാണ് ഉറക്കം. ചുണ്ടും മോറും ഒക്കെ ലൂസി തൊടച്ച് വൃത്തിയാക്കി. ചെറുതായിട്ട് ഫാനിട്ടുകൊടുത്തു. എന്താ തരം! കുഞ്ഞിക്ക്ടാങ്ങള് ഒറങ്ങണോണം അന്തംകുന്തല്യാണ്ട് കെടന്നാ ഒറ്ങ്ങ്ണ് ഒത്തൊരു മനുഷ്യത്തി!

ലൂസി എന്തുജോലി ചെയ്യുമ്പോഴും കൂടെ ഒരു പിന്നണിപ്പാട്ടുപോലെ ബ്രിജിത്തയുടെ ഒച്ച ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാലെ ചീത്ത പറച്ചിലായിട്ട്, അല്ലങ്ങി മയിസ്രേട്ടിന്റെ കൽപനയായിട്ട്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഒരു ചുമയോ

മുളിച്ചയോ ആയിട്ട്. പെട്ടെന്ന്, ആളനക്കം പോയി, മിണ്ടാട്ടമില്ല. ഉരുവാട്ടമില്ല എന്നായപ്പോൾ ലൂസിക്കാകെ ഒരു തപ്പല് വന്നു. ഇട്ത്തതും പിടിച്ചതും കിട്ടാണ്ടായി. ഒച്ചയില്ലാത്ത ആ വീട്ടില് അടഞ്ഞ വാതിലുകൾക്കും ജനാലകൾക്കുമകത്ത് അടുക്കളയ്ക്കും ബ്രിജിത്തക്കുമിടയിൽ, പല തവണ അവൾ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"എളേമേ. എളേമേ.'

വാതിലും ജനലുമടച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എപ്പോഴും ഒരിളം ഇരുട്ടാണ് ആ വീടുനിറയെ. ഇത്രയേറെ പരിചയിച്ചിട്ടും ഇപ്പോഴും, ഇരുട്ടിൽ, ഉയർന്ന കട്ളപ്പടി തട്ടി ലൂസി വീഴാമ്പോകുന്നു.

രാവിലത്തെപ്പോലെയായിരുന്നില്ല ഉച്ച. പണിത്തിരക്ക്. ആടുകൾ കോഴികൾ, പശുക്കൾ, പാത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടിമുട്ടൽ, കപ്പിയുടെ ഉരച്ചിൽ, വെള്ളത്തിന്റെ ഒച്ച, കാക്കകളുടെ വിളികൾ, അരിതിളക്കൽ, കുട്ടാന്റെ മണം. ലൂസിക്ക് നിന്നുതിരിയാൻ നേരമില്ല. എന്നാൽ ലൂസിപോലും അനങ്ങാത്ത ഉച്ചകളിൽ ബ്രിജിത്തയെ നോക്കിയിരിക്കെ ലൂസിക്ക് പേടിയായി. ഇടക്ക് അവൾ ഒരു ടിന്നോ പാത്രമോ എടുത്ത് നിലത്തിട്ടു.

മുമ്പൊക്കെ കരിപ്പുനേരത്ത് മുരിങ്ങയിലകൾ കൊഴിയുന്ന ഒച്ചകേട്ടിരുന്ന ലൂസിക്ക് ഇപ്പോൾ ആ കഴിവ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുതിരുന്തോറും ഓരോരോ കഴിവുകളായി മനുഷ്യർക്ക് നഷ്ടപ്പെടും. രണ്ടു മുരിങ്ങമരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ കാണാവുന്ന ആകാശം നോക്കി ലൂസി വെറുങ്ങലിച്ചു നിൽക്കും. ഒരു കൈയിൽ കരിപിടിച്ച 'അരയ്ക്കലാമ്പും' കൊണ്ട് രാത്രി നടന്നുവരുന്നതുകാണുമ്പോൾ നെഞ്ചിടിപ്പോടെ അവൾ അടുക്കളെ വാതിലടയ്ക്കും.

രാത്രി, അകത്തും പുറത്തുമുണ്ട്, അകത്തുള്ള രാത്രിയുടെ കടുപ്പവും വേദനയും വിങ്ങലും മരവിപ്പും ലൂസിക്കറിയാം. രക്തോട്ടമില്ലാത്ത രാത്രികളാണവ. സമാധാനമില്ലാത്തവ. സുഖമില്ലാത്തവ. കുട്ടില്ലാത്തവ.

രാത്രികൾ ഉറങ്ങാനുള്ളവ മാത്രമല്ലെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. അടച്ചിട്ട വീടിന്റെ അകത്തെ രാത്രികളുടെ പല സാധ്യതകളിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളപ്പെട്ട്, ലൂസി കാൽമുട്ടുകളിൽ തലതൊടുംവിധം ദേഹം വളച്ച് ഒരു പുഴുവിനെപ്പോലെ ചുരുണ്ടുകിടക്കും. ചിലപ്പോൾ അവളുടെ കൈകൾ തുടകൾക്കിടയിലേക്ക് നീണ്ടുപോയേക്കാം. കുട്ടില്ലാത്തവളുടെ നീണ്ട നിലവിളിപോലെയാണ് അവളതിനെ കണ്ടത്. ഇതല്ല, ഇങ്ങനെയല്ല, വേണ്ടതെന്ന് അവളുടെ ശരീരം നാലുവശത്തേക്കും അവളെ കോട്ടിവലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അടച്ചിട്ട ജനാലകൾ, രാത്രികളിൽ അവളെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു. കരിപ്പ് വീഴും മുമ്പെ ബ്രിജിത്ത ജനാലകൾ അടപ്പിച്ചു. പുറത്തെ രാത്രികൾ എന്താണ്? ലൂസിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇരുട്ടും പേടിയും മാത്രമാണോ അതിന്റെ രക്തോട്ടത്തിന്റെ വഴികൾ? അതോ കള്ളനും നിലാവുമാണോ? പാമ്പും പരദേശിയും പൂക്കളും പിശാചുക്കളുമാണോ പുറത്തെ രാത്രി? എന്നാണ് ലൂസി നക്ഷത്രങ്ങളെക്കണ്ട് കണ്ണുനിറച്ച് രാവു വെളുപ്പിക്കുക?

"നഷ്ഷത്തരം കാണേ? നീയെന്താ ഇള്ളക്കുട്ടീണ്? മൈറ്റാണ്ട് ജനാലടയ്ക്കറീ."

ബ്രിജിത്തക്ക് നക്ഷത്രം, ആകാശം, പുക്കൾ, കിളികൾ, വെള്ളം, വെളിച്ചം, കാറ്റ്, മഴ ഇതൊന്നും അത്ര വലിയ കാര്യമല്ല.

"ഇതിലെന്തുട്ട്ണ് ഇത്ര വല്യേ അല്ബുദം? ജെനിച്ചേപ്പത്തൊട്ട് കാണണതല്ലേ?"

ബ്രിജിത്ത നീരസത്തോടെ ചോദിക്കും. സൗന്ദര്യബോദല്യാത്തോരോട് പറഞ്ഞട്ടെന്താ കാര്യം? റോസാപ്പൂവ് തിന്നും അതിനെ ഒന്ന് നോക്കേ, മണിപ്പിയ്ക്കേ, ഉമ്മവെയ്ക്കേ ചിയ്യില്ല. അല്ലെങ്ങിലും ബ്രിജിത്ത ആര്യേങ്ങിലും എന്തിന്യേങ്ങിലും എപ്പഴേങ്ങിലും ഉമ്മവെച്ചട്ട്ണ്ടാവോ? ഒര് ചെരട്ടക്കയില് തേച്ചുകഴുകി വൃത്ത്യാക്കി സന്തോഷം വന്നാൽ മതി, ലൂസി അതിനെ ഉമ്മവെക്കും. ബ്രിജിത്ത കർത്താവിന്റെ രൂപം തൊട്ടുമുത്തണതും കൂടി കടമ കഴിക്കണപോലെയാണ്.

"എളേമേ" ലൂസി വിളിച്ചു. ഒണർത്തി ഇത്തിരി വെള്ളം കുടിപ്പിക്കണം. ചുണ്ടും നാവും ഒണങ്ങാതെ നോക്കണ്ടേ? ഉറക്കത്തിന്റെ വരം കിട്ടിയവളെപോലെ അന്തലച്ച് ഉറങ്ങുകയാണ് ആശാത്തി. ആ വീട്ടിനകത്തെ ഒച്ചയില്ലായ്മയെ ഒരു ചില്ലുപാത്രം തകർക്കുന്നതുപോലെ തകർക്കാൻ ലൂസിയുടെ കൈ തരിച്ചു.

ബ്രിജിത്തയുടെ ചുടുപറ്റി കിടന്നുറങ്ങുന്ന നാഷണൽ പാനസോണിക്കിന്റെ മോണോസെറ്റ് ലൂസി വളരെ സൂക്ഷിച്ച് കൈയിലെടുത്തു. വിരലമർത്തിയതും ബ്രിജിത്ത ഉറക്കെ പാടി.

വെരുന്നു ഞാൻ വെരുന്നു ഞാൻ
ജെന്മദേശമേ കേരളമേ
വെരുന്നു ഞാൻ വെരുന്നു ഞാൻ.

ലൂസിയുടെ ഉള്ള് നീറി. ഒടുവിൽ ബ്രിജിത്ത ഇല്ലാതാവുകയും ബ്രിജിത്തയുടെ പാട്ട് മാത്രം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം ലൂസി എന്തു ചെയ്യും? അവൾ കുനിഞ്ഞ് ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്തോട് മുഖമടുപ്പിച്ച്, കാതിൽ മെല്ലെ വിളിച്ചു.

"എളേമേ, ഒന്നേറ്റേ" റോസാപ്പൂവിന്റെ മണം അവളുടേ ദേഹത്തേക്ക് ഇരച്ചുകേറി.

ചെയ്ത്താന്മാർ ഞങ്ങളെ കാത്തിടുവാൻ
ചത്താലും ഞങ്ങൾക്കതിഷ്ടമല്ല
ആ ദുഷ്ടർ ഞങ്ങളെ കാത്തിടുകിൽ
ഹാ! കഷ്ടം ഞങ്ങളെ ദുഷ്ടരാക്കി

സിനിമാപ്പാട്ട്, വണക്കമാസപ്പാട്ട്, രമണൻ, പുത്തൻപാന, തിരുക്കുറള്, ജനഗണമന... ബ്രിജിത്ത പാടിനിറച്ചിരിക്കയാണ്. ഒന്നിനുപിന്നാലെ ഒന്നായി. തുടക്കവും ഒടുക്കവുമില്ല. ഈണവും താളവും ഇല്ല. നാലുവരി. ഒരു കഷണം. ഇടയ്ക്ക് ലൂസിയെപ്പറയുന്ന തെറികളും ഉണ്ട്.

എന്റെ കൈയോണ്ട് കെട്ടിച്ചുവിടുംന്ന്ണ് നിന്റെ വിജാരം? ആ പൂത്യാകളഞ്ഞോട്ടാ. അത്രയ്ക്ക് അടക്കാൻ പറ്റ്ണ്ല്ല്യേങ്ങില് നിന്റമ്മേരെ പോലെ ഓട്യാ പൊക്ക്റീ. ആര്ക്കാ ചേതം? നിന്നാരും തടഞ്ഞ് വെച്ചട്ട്ല്യ. ണ്ട? ഇനിയ്ക്ക് ആണും വേണ്ട തൂണും വേണ്ട. നിന്ക്ക് വേണങ്കി നീയ് ഓടിപ്പൊക്കോ.

"എന്തൂട്ട്ണ്ടീ ലൂസിമോളേ ഇങ്ങനൊറൊക്കം? വയിസായോര് ഒറ്ങ്ങും എന്നാലും ഇങ്ങനെ അന്തിം പകലുല്യാണ്ടൊരൊറക്കണ്ടാ?"

ചെറോണ ചോദിച്ചു. എത്ര വയ്യെങ്കിലും ഇഴഞ്ഞുവലിഞ്ഞ് ചെറോണ ലൂസിയുടെ അടുത്തെത്തും ബ്രിജിത്തയുടെ ഉറക്കം അത്ര പന്തിയല്ലെന്ന് ചെറോണക്ക് തോന്നി.

"തള്ള കറ്പ്പ് തിന്നണ്ണ്ടാ?"

കറുപ്പ് എന്താണെന്ന് ലൂസിക്കറിയില്ല. ചെറോണ പറഞ്ഞു:

ഒറങ്ങാൻ ബെസ്റ്റണ്. അരിമോനും ഗിരിമോനും മൊല കുടിക്കണ പരുവത്തില് ഇത്തരീശ്ശെ കറുപ്പ്പ്പാ കൊട്ത്ത് ഒറക്കെടത്തീട്ട്ണ് ചെറോണ അലക്കാൻ പൂവ്വാ. അലക്ക് കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചെത്തുന്നവരെ അരിമോനും ഗിരിമോനും സുഖായിട്ടാ കെടന്നൊറങ്ങിക്കോളും. ഒരു വാശീല്യ വഴക്കൂല്യ. മ്മക്ക് പണിട്ക്കാനും പറ്റും.

ചെറോണയും ലൂസിയും കുടി ബ്രിജിത്തയുടെ മടിശീലയിലും തലയണക്കടിയിലും ഒക്കെ കറുപ്പ് തിരഞ്ഞു. കിട്ടിയില്ല.

ചെറോണക്ക് അദ്ഭുതം തോന്നി. തിന്ന്ണ്ണ്ട് കുടിയ്ക്ക്ണ്ണ്ട്, മുള്ളാനും തൂറാനും പോണ്ണ്ട്. പിന്നെന്തൂട്ട് ഒറക്കണ്ദ്?

എന്തൂട്ട് പണ്ടാറായാലും വേണ്ടില്ല, ലൂസി മോള് തള്ളേരാളക്കാരെ വിവരാറീച്ചോ. അത്ണ് നല്ലത്.

ലൂസി തൊമ്മാനച്ചന് കത്തെഴുതി.

നാലാം ദിവസം രാവിലെ വാതിൽക്കൽ മുട്ടുകേട്ട് ലൂസി പേടിച്ചുപോയി. ആരങ്ങാണ്ട് വാതിൽ ഇടിച്ചുതകർക്കുകയാണെന്നാണ് അവൾക്ക് തോന്നിയത്. ഓടിച്ചെന്ന് വാതിൽ തുറക്കുമ്പോൾ കുട്ടികളും മുതിർന്നവരുമായിട്ട് കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഇല്ലാത്ത നൂറ്റിഇരുപത്തിനാലുപേർ നിൽക്കുന്നു. പല പല കാറുകൾ ഗേറ്റിനകത്തേക്ക് കടന്നുവരുന്നു. ലൂസി വാതിൽ തുറന്നതും അവളെ ഇടിച്ചുമാറ്റിക്കൊണ്ട് നൂറ്റിഇരുപത്തിനാലാളും അകത്തേക്കിരച്ചു കയറി.

ബ്രിജിത്തപ്പെങ്ങളേ.

നാത്തൂനേ.

ചേട്ത്താരേ.

മുത്ത്യമ്മാമേ.

കണ്ണോറ്ന്നേ.

ഇങ്ങ്ട് നോക്ക്യേ.

ലൂസി പകച്ചുനിന്നു. പെട്ടെന്ന് വീടുംപറമ്പും ആളുകളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു.

എലികൾ പായുംപോലെ അതിലെയും ഇതിലെയും കുട്ടികളും പെണ്ണുങ്ങളും പാഞ്ഞു. അടഞ്ഞുകിടന്ന വാതിലുകളും ജനാലുകളും ചടപടെ തുറന്നു. ഒരൊറ്റ നിമിഷംകൊണ്ട് ആ വീട് ഒച്ചകൊണ്ട് നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു.

"പണിക്കാര്ത്തിപ്പെണ്ണെവടെ? ഇത്തിരി ചായേരെള്ളം വെയ്ക്കാമ്പറഞ്ഞേ"

ലൂസി വലിയ ചെമ്പ് തേച്ചുകഴുകി നൂറ്റിരുപത്തിനാലാൾക്ക് ചായ വെച്ചു. പാല് തികയില്ല. പാലു തികയില്ല. ആരോട് പറയണം? ലൂസി പകച്ചുനിന്നു.

"ഏനിയ്ക്കമ്മായ്യേ, ദ്ന്തൂട്ടൊറക്കണ്ദ്? ഏനിച്ചേ ഏനിയ്ക്കങ്ങട്, ങ്ആ..."

അവരൊക്കെക്കൂടി കുത്തിപ്പൊക്കി ബ്രിജിത്തയെ എണീപ്പിക്കുന്നത് അടുക്കളയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ലൂസി അറിഞ്ഞു. വല്ലായ്മയോടെ അവൾ എത്തിനോക്കി. നൂറ്റിഇരുപത്തിനാലുപേർ പൊതിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ഇത്തിരി വെള്ളങ്ങ്ട് ഇട്ത്തേ. മോത്താ ഒഴിയ്ക്ക്. ങ്ആ... അതന്നെ! അങ്ങനൊരൊറക്കണ്ടാ?"

"ബ്രിജിത്തപ്പെങ്ങളേ, ബ്രിജിത്തപ്പെങ്ങളേ, ദിങ്ങ്ട് നോക്ക്യേ, ഇത് ഞാന്ണ്. ചാണ്ടി. കണ്ണോറന്നേ."

ചാണ്ടിയെ ലൂസി അറിയില്ല. അവിടെക്കൂടിയ പലരെയും ലൂസി അറിയില്ല. വിൽസൻ, അവന്റെ പെണ്ണ്, ക്ടാങ്ങള്, സലീനയുടെ അപ്പനും അമ്മയും. തൊമ്മാനച്ചൻ, അച്ചന്റെ പെങ്ങൾ മാത്തിര്യേച്ചി, മാത്തിര്യേച്ചീരെ മാപ്ല പാലുണ്യേട്ടൻ. അങ്ങനെ ഒരഞ്ചാറാളെ ലൂസിക്ക് പരിചയമുണ്ട്.

"അങ്ങനെ! അതന്നെ! പൊന്തട്ടങ്ങട് പൊന്തട്ടെ. ങ്ആ..."

പിന്നെ കേട്ടത് വീടുകുലുങ്ങുന്ന ചിരിയാണ്. അകത്തെന്താണ് നടക്കുന്നതെന്നറിയാതെ ലൂസി വിഷമിച്ചു.

ചായക്ക് വെച്ചവെള്ളം തിളയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പ് രണ്ടു കാറുനിറയെ അച്ചന്മാരും കന്യാസ്ത്രീകളും വന്നിറങ്ങി. ബ്രിജിത്തയുടെ കൂട്ടക്കാരും ശേഷക്കാരുമാണ്. അഞ്ചച്ചന്മാർ. ഏഴു കന്യാസ്ത്രീകൾ. പെട്ടെന്ന് ബഹളം നിലച്ചു.

"അമ്മായിക്കെന്തുപറ്റി?" പുണ്യംനിറഞ്ഞ ഒരൊച്ചയിൽ ഒരു കന്യാസ്ത്രീ ചോദിക്കുന്നത് ലൂസി കേട്ടു. തുടർന്ന് കന്യാസ്ത്രീകളുടെ സമാധാന വാക്കുകൾ മഴച്ചാറൽപോലെ വീടിനുമേൽ വീണുകൊണ്ടിരുന്നു.

ലൂസി അഞ്ചച്ചന്മാർക്കും ഏഴു കന്യാസ്ത്രീകൾക്കും ഉള്ള ചായക്കു കൂടി വെള്ളംവെച്ചു. അടുപ്പിന്റെ മൂന്നുവശത്തും കലകലാ ഉണങ്ങിയ വിറകുകൊള്ളികൾ തിരുകി.

കുനിഞ്ഞുനിന്ന് അടുപ്പുതുകയായിരുന്നു ലൂസി. അവളുടെ ചന്തിയിൽ ഞെറിവാലിന്നടിയിൽ ആരോ കൈവെച്ചു. ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ തൊട്ടടുത്ത് വിൽസൻ. ലൂസി തീക്കൊള്ളി വലിച്ചൂരി. പിന്നാക്കം ചാടിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ വിൽസന്റെ മോന്ത പൊള്ളിയേനെ.

"ന്തുണ്ട് കണ്ടട്ട്ണ്ടീ നീയ് കെടന്ന് തെളയ്ക്കണേ?" വിൽസൻ കോപിച്ചു.

"അമ്മായീരെ കാലംകഴിഞ്ഞാ ഈ തെളയ്ക്കലൊക്കെ അവടെ നിക്കൂട്ടാ. പിന്നെ നിന്ക്ക് മ്മളൊക്ക്യന്ന്യാണ്ടാവ്ളോ. മര്യാദയ്ക്ക് മ്മള്ട്യൊക്കെ മൈൻഡ് ചീത് ജീവിച്ചാ നല്ലത്ണ്. വെട്ടണ പോത്തിന്റെ പോലെ ചവിട്ടും കുത്ത്വായാ, ദേ, നോക്ക്യേ..."

"ലെവലാവില്ല്യാട്ടാ" വിൽസൻ പറഞ്ഞു.

അന്നുവരെ കാണാത്ത ഒരു വിൽസനെയാണ് ലൂസി കണ്ടത്. പുറത്തേക്ക് കാട്ടാത്ത ഒരു നടുക്കം അവളുടെ ഉള്ളിലുണ്ടായി.

"ന്തുട്ടണ്ട വില്സാ ഇവടൊരു ചിറ്റിക്കളി!"

ഉയരംകുറഞ്ഞ് ഉരുണ്ട ഒരു ചേട്ത്ത്യാര് അടുക്കളയിലേക്ക് വന്നു.

"ചിറ്റിക്കള്ള്യാ? മാത്തിര്യേച്ചയ്ക്ക് ന്താ പ്രാന്ത്ണ്ടാ? ചിറ്റിക്കളിയ്ക്ക് പറ്റ്യ ഒര് സാധനം."

വിൽസൻ ലൂസിയെ ഒന്നമർത്തി നോക്കിയിട്ട് അകത്തേക്ക് പോയി.

ഉള്ളപാലുകൊണ്ട് ലൂസി ചായകുട്ടി. കാടിവെള്ളം പോലെയുണ്ട്.

"അയ്യോ ഇതൊന്നും അച്ചന്മാര്ക്ക് കൊട്ക്കാൻ പറ്റില്ല."

മാത്തിരി പറഞ്ഞു. മാത്തിരി ആളെവിട്ട് പാല് വാങ്ങിപ്പിച്ചു. മാത്തിരിയെ സഹായിക്കാൻ രണ്ടുമൂന്നാളുംകൂടി വന്നു. പുതിയ ചായ വെച്ചു. സ്വർണംപോലെ മിന്നുന്ന കുടുകളിൽ ബിസ്കറ്റുകൾ വന്നു. ഓറഞ്ച്, മുന്തിരി, പൈനാപ്പിൾ, സ്ക്വാഷുൾ കലക്കി. ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ള ഗ്ലാസുകളും കപ്പുകളും പ്ലേറ്റുകളും പുറത്തേക്കെടുത്തു. എല്ലാം കഴുകി വൃത്തിയാക്കേണ്ട ജോലിയായിരുന്നു ലൂസിക്ക്. സ്വർണവളകളിട്ട അനേകം കൈകൾ നിറുത്താതെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും നോക്കി ലൂസി ഒതുങ്ങി മാറിനിന്നു.

ഉച്ചക്കുള്ള ഊണിന്റെ കറികളും ലൂസിക്ക് ഉണ്ടാക്കേണ്ടി വന്നില്ല. ബിരിയാണി മതി. പെണ്ണുങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അവർ ലൂസിയോട് ഓരോന്ന് കൽപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉള്ളിയെടുക്ക്, മുളകെടുക്ക്, നെയ്യെടുക്ക്, ഉപ്പെടുക്ക്, കോഴിയെ നന്നാക്ക്, സവാള അരിയ്. ലൂസി ഇന്നോളം ബിരിയാണി വെച്ചിട്ടില്ല. ബിരിയാണി തിന്നാനും ലൂസിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. സവാള അരിഞ്ഞ് കണ്ണിൽനിന്ന് കുടുകുടാ വെള്ളം ചാടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ലൂസിക്കാശ്വാസമായി. അവൾക്ക് ഒന്ന് കരയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഉച്ചക്ക് മൂന്നുമണിക്കാണ് ബിരിയാണി തിന്നാറായത്. അതുവരെ ലൂസിക്ക് ശ്വാസംവിടാൻ പറ്റാത്ത പണിയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ലൂസി വിചാരിച്ചു. ഇട്ത്താ കാണാത്ത പണികള്ണ്. ബിരിയാണി വെച്ചതിൽ ലൂസിക്കൊരു പങ്കുമില്ല. ലൂസി വെറും കലംമോറി.

ബിരിയാണി തീറ്റകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലൂസിയെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഓരോരോ മുറികളിലേക്കായി ആ ചെറിയ ജനക്കൂട്ടം ചിതറിപ്പോയി. വെള്ളത്തിനടിയിലെന്നോണം ബ്രിജിത്ത മാത്രം ഉറക്കത്തിലാണ്ടുകിടന്നു. അനേകം കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷമാണ് ബ്രിജിത്തയെ കാണുന്നതെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നിപ്പോയി. ബ്രിജിത്ത ഉറക്കത്തിൽ ബിരിയാണി തിന്നു. രുചി പിടിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് നെറ്റിയിലെ ചുളിവുകളും പുരികങ്ങളുടെ വളയ്ക്കലും കൊണ്ട് ലൂസിക്ക് മനസ്സിലായി. എങ്ങനെയോ ഒരുപിടിവറ്റ് അകത്താക്കിയിട്ട് ലൂസി പാത്രം മോറാനിരുന്നു. നെയ്യൊട്ടിപ്പിടിച്ച ഒരുകുന്നുപാത്രങ്ങൾ ലൂസിയെക്കാത്ത് കിണറ്റുകരയിൽ കിടന്നു.

"അമ്മായീരെ പെട്ടീരെ താക്കോലെടവിടിണ്ടീ പെണ്ണേ?"

മാത്തിരി കിണറ്റുംകരയിലേക്കുവന്നു. തനിക്കറിയില്ലെന്ന് ലൂസി പറഞ്ഞു.

"നിന്ക്കറിയാണ്ട്രിക്കില്ലല്ലോ. എവിട്ണ്? ഇങ്ങ്ട്ട്ത്തന്നേ."

ലൂസി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. തിളച്ച വെള്ളത്തിൽ പാത്രങ്ങൾ മുക്കിയെടുക്കുമ്പോൾ അവളുടെ കൈപൊള്ളി.

പിന്നെ താക്കോലന്വേഷണത്തിന്റെ ബഹളമായിരുന്നു. ആദ്യം അടക്കിപ്പിടിച്ച്, പിന്നെ മറനീക്കി. വെളുത്ത് പുഴമീൻ പോലത്തെ ഒരു പെണ്ണ് വന്നുപറഞ്ഞു.

"നിന്ക്കറിയാന്ണ്ടെങ്കില് പറയ്രീ, എവിട്ണ് താക്കോല്?"

"ഇനിയ്ക്കറിയില്ല."

"അതുശെരി. അപ്പൊ സൂത്രത്തില് ഒക്കെ കൈക്കലാക്കാന്ള്ള ലാക്ക്ണല്ലേ?"

പുഴമീൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. അവളുടെ പിന്നാലെ പ്രായമായവരും അല്ലാത്തവരും ആയ എല്ലാ പെണ്ണുങ്ങളും വന്നു.

"പണ്ടൊം പണ്ടൊം കൊറച്ചൊന്നല്ല പെട്ടീല്ള്ളത്. മര്യാദയ്ക്ക് പറഞ്ഞോ?"

മാത്തിരി ലൂസിയെ പിടിച്ചുകുലുക്കി..

"പറയ്രീ പെണ്ണേ. നീയറിയാണ്ട് താക്കോല് പൂവില്ല."

"പറഞ്ഞില്ലെങ്ങി നിന്നെക്കൊണ്ട് പറേപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങക്കറിയാട്ടാ."

"ഇനിപ്പൊ താക്കോല് കിട്ട്യാത്തന്നെ ന്തുട്ടാ കാര്യം. ന്തുട്ടൊക്ക്യാ ഇവള് പൂത്ത്യേക്ക്ണേന്ന് ആര് കണ്ടു."

ലൂസി കഴുകിയ പാത്രങ്ങളുമായി അടുക്കളയിലേക്ക് പോയി.

വയസായ കന്യാസ്ത്രീ അകത്തേക്കു വന്നു.

"കർത്താവിന്റെ കയ്യില് എന്തോരം മൊതല്ണ്ട് മോളേ. കർത്താവ് അറിഞ്ഞുതരണ മൊതലിനാ ആയുസ്സുണ്ടാവ്ളോ. കട്ടെട്ക്കണ മൊതല് നെലനിക്കില്ല. മോള് ആ താക്കോലാ കൊടുത്തോ..."

"ബ്രിജിത്തേച്ചി നിന്ക്ക് എന്തേങ്കിലും എഴ്തിവെക്കാണ്ടിരിക്കില്ല. പിന്നെ ന്തൂട്ണാ വെഷമിക്കണേ."

"ഇനിയ്ക്കറിയില്ല." ഒരു നുണ പറയുന്നതിന്റെ എല്ലാ വിളർച്ചയും ലൂസിയുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരിയായ ഒരു കന്യാസ്ത്രീ ലൂസിയുടെ തോളുകളിൽ ബലമായി പിടിച്ചുനിറുത്തി.

"നോക്ക്യേ, ഈ ആങ്ങളാരും നാത്തൂമ്മാരൊക്കെ എന്താ മൊതലോള്ന്ന് നിന്ക്കറിയോ? അവര് പോലീസിനെ കൊണ്ട്രുംട്ടാ."

"ഇനിക്കെന്തിനാ താക്കോല്?" ലൂസിക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു.

"അന്നാല്, അതെവിടിണ്ന്ന് പറഞ്ഞ് കൊടുക്ക്."

അതെവിടെയാണെന്ന് ലൂസിക്കറിയാം. പറഞ്ഞുകൊടുക്കണോ എന്നു മാത്രം അവൾക്കറിയില്ല. ബ്രിജിത്തയുടെ അരയിൽ, വെള്ളിത്തൊരടിൽ, പ്രമാണങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ഉറുപ്പികയും വെച്ചിട്ടുള്ള പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ.

സലീനയുടെ അമ്മ മാത്രം ലൂസിയെ മാറ്റിനിറുത്തി ഉപദേശിച്ചു.

"പറഞ്ഞുകൊടുക്കണ്ടാട്ടാ. അവള്, ആ മാത്തിരി, അവളൊര്ത്തിണ് ഇതൊക്കെ ഇണ്ടാക്കീത്. അവളാരാ മൊതല്ന്നറിയാ? അവളടെ മാപ്ല ഒരു മണുങ്ങ്പുഴുങ്ങിണ്. അത്ണ് അവള് കെടന്ന് ഈ മദി മദിയ്ക്കണേ. മാത്തിരി തിരിതിരി മാപ്പള വളുവളു..." സലീനയുടെ അമ്മ ഇടത്തേ കൈയിൽ വലത്തേക്കൈ അടിച്ച് നീട്ടിക്കാണിച്ചു.

തൊമ്മാനച്ചൻ പറഞ്ഞു.

"മോള് അതെടുത്ത് കൊടുത്തോ. തൊമ്മാനച്ചനല്ലേ പറയണേ, ബ്രിജിത്തപ്പെങ്ങള്ക്ക് ഇന്യെന്തിനാ പണോം പുത്തനും? പെങ്ങൾടെ പേരും പറഞ്ഞ് ഈ പിശാശ്ക്കള് വെട്ടും കുത്തും കൂടണ്ട. മോള് ചീത ജോലീരെ കൂലി മോള്ക്ക് കിട്ടാണ്ടിരിക്കില്ല. നല്ലവനായ ദൈവം എല്ലാം കാണുന്നുണ്ട്. അവിടുന്നറിയാതെ ഒരിലപോലും കൊഴിയുന്നില്ല."

"എളേമ..." ലൂസി സംശയിച്ചു.

"ഒരു കൊഴപ്പോം ഇല്ല. ഞാനേറ്റു. മോള് ചെല്ല്."

നൂറ്റിമുപ്പത്താറാളുകൾ ശ്വാസം മേപ്പ്ട്ട് വിലിച്ചുപിടിച്ച് പുറത്ത് കാത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ ലൂസി ബ്രിജിത്തയുടെ അരയിൽകൈവെച്ചു. വെള്ളിത്തൊരടിൽ തൊട്ടു. താക്കോൽക്കൂട്ടത്തിൽ പിടിച്ചു. ബ്രിജിത്ത ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

"കള്ളീ!"

പിന്നെ ബ്രിജിത്ത ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല.

19

മാറ്റാത്തി

ഇടിയും മഴയും മിന്നലുമുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ. പൂട്ടിയിട്ട പടി ചാടിക്കടന്ന് വന്ന് ഒരുത്തൻ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

"ലൂസ്യേ, ലൂസ്യേ"

ലൂസി ഉറക്കത്തിൽപെട്ടുകിടന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ ചെവിട്ടോർമ്മ ആ വിളി പിടിച്ചെടുത്തു. കട്ടിൽത്തലക്കൽ ചാരിവെച്ചിരുന്ന വടി തപ്പിയെടുത്ത് ബ്രിജിത്ത ലൂസിയുടെ നടുമ്പുറത്ത് അടിച്ചു.

"കുത്തിച്ചി മോളേ, ആരണ്ടീ പാതരക്ക് വാതല്മ്മെ തട്ടണേ?"

ലൂസി ഉറക്കപ്പിച്ചിലായിരുന്നു. അടികൊണ്ട നടുക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പകച്ച് ചുറ്റും നോക്കി. മഴയുടെ മുഴക്കത്തിനുള്ളിലൂടെ അവളും കേട്ടു, കരുത്തുള്ള ഒരു വിളി.

"ലൂസ്യേ"

എന്റെ കർത്താവീശോമിശ്യായേ, ഇതാര്ണ് ഈ നേരത്ത് കെടന്ന് എന്നെ വിളിക്കണേ? ഒച്ചകേട്ടട്ട് ഒരു പരിചയോം തോന്ന്ണ്ല്യല്ലാ!

"ദ് ആര്ണ്ദ്?" ലൂസി സംശയത്തോടെ ബ്രിജിത്തയെ നോക്കി. ബ്രിജിത്തക്കാകെ ഇളകി.

"നിന്ക്കറിയില്യാല്ലേ? അല്ലേരി സത്യപ്പുണ്യാളത്തി? ഒടിയന്റെ മുമ്പില്ണ് നീയ് മായം തിരിയണേ? ആഅആ! ഇപ്പഴ്ണ്ടി ഇനിക്ക് പിടികിട്ടണേ. എന്നൊറക്കിക്കെട്ത്തീറ്റ് വെബിജാരം ചിയ്യല്ണ് നിന്റെ പണില്ലേ? അങ്ങനെ വരട്ടെ! ഇനിക്ക് ഒറക്കസുക്കേട്ണ്, ഒറക്കസുക്കേട്ണ്ന്ന് നിയ്യ് പറഞ്ഞപ്പത്തന്നെ ഇനിക്ക് തമ്ശണ്ടാർന്നുടീ. തമ്പ്രാൻ കർത്താവ് ചെറ്യേ ആളൊന്വല്ല. സത്യാ തെളിയിച്ചു. ആരണ്ട്യത്? പറയ്രീ...

ലൂസിയുടെ ഒറക്കച്ചൊരുക്ക് മാറിയില്ല. ബ്രിജിത്ത തിക്കും തിരക്കും കൂട്ടി കട്ടിലിൽനിന്നിറങ്ങി വീഴാൻ പോയി. പെട്ടെന്ന് ലൂസി താങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ വീണേനെ. വടിയുടെ താങ്ങിൽ നിന്നുകിട്ടിയപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത തോളുകൊണ്ട് ലൂസിയെ തള്ളിമാറ്റി. ചെരിപ്പിടാൻ പറ്റുന്നില്ല. ബ്രിജിത്ത നിന്നു തപ്പി. വിറച്ചു. ലൂസിക്ക് അടുത്തേക്ക് ചെല്ലാൻ പേടിയായി.

"ചെര്പ്പ് പിടിക്ക്റീ." ബ്രിജിത്ത അലറി

അടഞ്ഞ വാതിലുകളും ജനലുകളും മച്ചുകളും ചുവരുകളും പിളർന്ന് ആ അലർച്ച പുറത്തെത്തി. പുറത്തുനിൽക്കുന്നവൻ അത് കേട്ടു. അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു. "ബ്രിജിത്തമ്മാമേ, വാലൊറ്ക്ക്."

ബ്രിജിത്തമ്മാമ്യാ? ഇതേത് ചെക്ത്താന്ണ്? ബ്രിജിത്ത സംശയിച്ച് ലൂസിയെ നോക്കി. തമ്പ്രാനെക്കുറിച്ച്... ലൂസി നെഞ്ചത്ത് കൈ വച്ചു.

"ഇനിക്കറിയില്ല."

"വെട്ടോത്തിട്ക്ക്റീ" ബ്രിജിത്ത കൽപിച്ചു. ലൂസി വെട്ടുകത്തിയെടുത്തു.

"ആ പൊറത്തെ ലൈറ്റാ ഇട്."

ലൂസി പുറത്തേക്കുള്ള ലൈറ്റിട്ടു. ബ്രിജിത്ത രണ്ടും കൽപിച്ച് നിന്നു. ലൂസി സൂത്ര ഓട്ടയിലൂടെ നോക്കി. ആകെ മഴ നനഞ്ഞ് ഉമ്മറത്ത് നിൽക്കുകയാണ്, നീണ്ടുനീർന്ന് ഒരാൾ. പിറകുവശമാണ് കാണുന്നത്.

"ആരണ്ടത്?" ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു. അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. താടി വെച്ച ഒരു സുന്ദരൻ.

"ഇത് ഞാന്ണ്. നെൽസൻ."

"ആര്?"

"നെൽസനേയ്! നിങ്ങടെ മരോൻ."

"ഞങ്ങടെ മരോനാ? ഏത് മരോൻ?"

"സലീനേരെ മാപ്ല. ബോംബേല്ള്ള നെൽസനേയ്..."

ലൂസി ഞെട്ടി. കർത്താവേ! സലീനേരെ ഹസ്ബൻഡ്!

അവൾ വാതിൽ മലർക്കെ തുറന്നു. മഴയുടെ ഇരമ്പൽ അകത്തേക്ക് കേറി. ഒരു കോര് മഴയും ഒരു വലിയ കാറ്റും മുഖത്തേക്കടിച്ചു. അകത്തെ ഇളം ചൂടിലേക്ക് തണുപ്പ് പാഞ്ഞുവന്നു.

"എന്തുട്ടൊറക്കണ്ടീ ലൂസ്യേദ്! ചുര്ങ്ങീത് ഒരരമണിക്കൂറായീലാ ഞാൻ കെടന്ന് തൊള്ളാറക്ക്ണു?"

ഇളം കറുപ്പ് നിറമുള്ള ആ സുന്ദരൻ ലൂസിയെ നോക്കി ചിരിച്ചു. ആ ചിരിയിൽ ലൂസി വിസ്മയിച്ചു.

"ഇന്നാ, ഇതകത്തക്കാ വെക്ക്."

അയാൾ ഒരു പെട്ടി ലൂസിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. പൊട്ടിത്തെറിക്കാറായി നിൽക്കുകയാണ്, ബ്രിജിത്ത. നെൽസൻ ബ്രിജിത്തയുടെ തോളത്ത് കൈ വെച്ചു.

"എന്തുട്ടാ എന്റമ്മാമേ, ഇങ്ങനെ വടി മിണ്ങ്ങ്യോണം നിക്കണേ? ആളെ പിടികിട്ടീല്യേ?"

ബ്രിജിത്തക്ക് ചെവികേൾക്കില്ലെന്ന മട്ടിൽ നെൽസൻ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. തോളത്തിരിക്കുന്ന അവന്റെ കൈയ് ബ്രിജിത്ത തട്ടി മാറ്റി.

"ഏതണ്ടാ നീയ്?"

"ഏതണ്ടാന്നാ? അത് ശെരി. ഡ്യേ സലീനേ, ഇങ്ങ്ട് എറങ്ങി വാടീ. എന്ന്യൊന്നാ പരിചയപ്പെട്ത്തിക്കൊട്ക്ക് നിന്റെ ബ്രിജിത്തമ്മാമക്ക്."

എന്നിട്ട് നെൽസൺ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവന്റെ വലിയ കണ്ണുകളും നിരയൊത്ത പല്ലുകളും ഒരു പോലെ തിളങ്ങി. എന്തൊരു സുന്ദരനാണപ്പാ

സലീനയുടെ ഹസ്ബൻഡ്! ലൂസിക്കതിശയം തോന്നി. നെൽസൻ കുനിഞ്ഞ് ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്തോട് മുഖമടുപ്പിച്ചു.

"അഞ്ച് പൈസ കൊറവ്ള്ള ഒരു പെണ്ണ്ണ്ടായിര്ന്നില്ല്യേ, ആങ്ങളേരെ മോന്റെ മോള്? സലീന? ആ കുരിശ്നെ എന്റെ തലേല്ണ് വെച്ച് തന്നേ. ഇപ്പ മനസലായാ?"

നെൽസൻ പിന്നെയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"കൊടകൊണ്ട്കൊട്ക്ക്ടീ ക്ടാവേ." നെൽസൻ ലൂസിയോട് പറഞ്ഞു.

കർത്താവേ! ലൂസി കുടയെടുക്കാനോടി. മനുഷ്യമ്മാര് കൊട കണ്ടു പിടിച്ചട്ട് എന്തോരം കാലായിട്ട്ണ്ടാവും? ബ്രിജിത്തയുടെ കാലൻ കുടയെടുക്കുമ്പോൾ ലൂസി വിചാരിച്ചു. അത്രേം കൊല്ലത്തെ പഴക്കണ്ടാവും ഈ കൊടക്ക്. നെൽസൻ കാൺകെ അത് നീർത്താൻ തന്നെ ലൂസിക്ക് നാണക്കേടാവും.

ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിന്റെ തലയ്ക്കൽ നിന്ന് താക്കോലെടുത്ത് ലൂസി പടി തുറക്കാൻപോകുമ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ഓർമ്മകളുടെ ഏതോ അറയിൽനിന്ന് സലീനയെ വിടുവിച്ചെടുക്കാൻ പാടുപെടുകയായിരുന്നു.

മുറ്റത്തപ്പോൾ നെരിയാണി മുങ്ങുന്നത്ര വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നു. കുടനിവർത്താൻ മടിച്ച് ലൂസി വെള്ളത്തിലേക്കിറങ്ങി. അവളുടെ വെളുത്ത മുണ്ടിന്റെ വക്കുകൾ നെരിയാണിക്ക് മുകളിൽവരെ നനഞ്ഞൊട്ടി.

"കൊടനീർത്ത്" നെൽസൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ലൂസി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഉത്തരത്തിന്മേൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് നെൽസൻ ലൂസിയെ നോക്കിനില്ക്കുന്നു.

"ബ്യൂട്ടിഫുൾ" അവൻ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

ലൂസി അത് കേട്ട് ഞെട്ടി. നെൽസൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു.

"മുണ്ടും കുപ്പായോം ക്രിസ്ത്യൻ ബ്യൂട്ടിണ്ന്ന്!"

ലൂസി കുട നീർത്തി, ചെരിഞ്ഞുവീഴുന്ന മഴയിൽ, മുണ്ടിന്റെ അറ്റം നനച്ചുകൊണ്ട്, ലൂസി ഒഴുകിപ്പോയി.

കാറിന്റെ പിൻസീറ്റ് നിറച്ച് ഒരു പെണ്ണ്, തടിച്ചു തടിച്ചു തടിച്ച്, വെളുത്തുവെളുത്തു വെളുത്ത്, ചുവന്നുചുവന്നുചുവന്ന്, മലപോലെ ഒരു പെണ്ണ്. നെറ്റിയിൽ കേറ്റിവെച്ച കറുത്ത കണ്ണട. ആണുങ്ങളെപ്പോലെ വെട്ടിയ മുടി. കണ്ണടച്ച് ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്ത് വെളുത്തൊരു പഞ്ഞിക്കെട്ടിനുള്ളിൽനിന്ന് ഒരു കുഞ്ഞു മുഖം. ലൂസിക്കൊന്നും മിണ്ടാൻ പറ്റിയില്ല. അവൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ഒന്ന് മുരടനക്കി. സലീന കണ്ണു തുറന്നു.

"മൈ ഗോഡ്!" അവൾ ലൂസിയെ ഉറ്റുനോക്കി. ലൂസി ചിരിച്ചു.

"ലൂസി?" സലീനക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയാത്തപോലെ. "വേറീസ് നെൽസൻ?"

സലീന കാറിൽനിന്നിറങ്ങി. കൈയില്ലാത്ത ചുവന്ന ബ്ലൗസ്. കടും ചുവപ്പ് സാരി. ഹൈഹീൽഡ് ഷൂസുകൾ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയപ്പോൾ സലീന ഒന്നു ഞെട്ടി.

"ടെറ്ബ്ൾ!" അവൾ പറഞ്ഞു. ലൂസി അവൾക്ക് കൂട ചൂടിക്കൊടുത്തു. സലീനയുടെ മണം ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റുപോലെ ലൂസിയെ കീഴ്മേൽ മറച്ചു.

സലീന കുഞ്ഞിനെ എടുക്കാത്തതെന്താണ്? ലൂസി പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

"ക്ടാവ്." സലീന പെട്ടെന്ന് നിന്നു.

"ഓ! ഐ ഫൊർഗോട്ട്. ടേക്ക് കേർ ഒഫ് ഹിം."

അവൾ ലൂസിയുടെ കുടയിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോയി.

"ഉണ്ണീ, വീഴും!" ഉമ്മറത്തുനിന്ന് നെൽസൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ഉണ്ണീ എന്ന വിളി ആഴത്തിൽ ലൂസിയുടെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടു. നെരിയാണി മുങ്ങുന്ന വെള്ളത്തിലൂടെ ഓടി ഉമ്മറത്തുകയറിയതും നെൽസൻ കൈനീട്ടി സലീനയെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നത് ലൂസി കണ്ടു. അയാൾ അവളുടെ മുടിയിൽപറ്റിയ വെള്ളം തട്ടിക്കളഞ്ഞു.

"ലൂസ്യേ, മോനെ ഇട്ത്തട്ട് വാ. സൂക്ഷിച്ചോളോട്ടാ. മഴ കൊള്ളാരിക്കോ."

നെൽസൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ഒരു കുഞ്ഞുമേഘംപോലെ വെളുത്തു പതുപതുത്ത തുണിക്കെട്ട് ലൂസി കൈയിലെടുത്തു. ആരാദ്? ഉണ്ണീശോയ്യാ? ലൂസിക്ക് തൊടാൻ പേടിയായി. ബ്രിജിത്തയുടെ ആദിപുരാതന കുടയും ചൂടിച്ച് മുറ്റം മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മഴവെള്ളത്തിലൂടെ ഉണ്ണീശോയേയുംകൊണ്ട് ലൂസി ഒഴുകിവന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഒന്നിനെയും ഇത്ര കരുതലോടെ ലൂസി തന്നോടു ചേർത്തുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

"ബ്രിജിത്തമ്മാമക്ക് എന്തൂട്ടാ സൂക്കേട്?"

സലീന ചോദിച്ചു. ബ്രിജിത്തക്ക് അത്യന്തമാണെന്ന് കേട്ടിട്ട് ബോംബെയിൽനിന്ന് വരുകയാണ്. സലീനയും നെൽസനും ക്ടാവും. തീവണ്ടിലേറ്റായി. മഴയാണെങ്കിൽ കൊക്കാല റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ കാലുകുത്തിയപ്പോൾ തുടങ്ങിയതാണ്. ടാക്സി പിടിച്ച് നേരെ ഇങ്ങോട്ട് പോന്നു. ഓർമ്മകളിൽ തപ്പിത്തപ്പി ബ്രിജിത്തക്ക് പിടികിട്ടിയെന്നു തോന്നുന്നു.

"നീയ് വണ്ണം വെച്ചാ?" ബ്രിജിത്ത ചോദിച്ചു.

"നെൽസനേയ്, വണ്ണള്ളതാ ഇഷ്ടം."

സലീന നെൽസനെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി. ബ്രിജിത്തയും നെൽസനെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. –ഒട്ടും പിടിക്കാത്ത മട്ടിൽ മോന്ത ചുളിച്ച്.

"ഇവനെന്തൂട്ട്ണ്ടീ, ശവ്തിമലക്ക് പോണ്ണ്ടാ? അതാ താടിവടിക്കാൻ കാശില്ലേ?" നെൽസൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"ഔ! അടിച്ചുപ്രൈസ്! ഉണ്ണ്യേ, നിന്റമ്മാമ എന്തൂട്ട് അലക്കാ അലക്കണേ?"

ബ്രിജിത്ത നെൽസനെ കണക്കാക്കാത്ത മട്ടിൽ സലീനയോട് ചോദിച്ചു.

"നിന്റെ ക്ടാവ് ആണാ പെണ്ണാണ്ടീ?"

"ആണ്. ചെക്കൻ. ബോയ്. എന്തേ? ഇഷ്ടായാ?"

സലീന ബ്രിജിത്തയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

വലിയ ഒരിടിവെട്ടി. ലൂസിയുടെ കൈയിലിരുന്ന കുഞ്ഞ് നടുങ്ങി. അറിയാതെ ലൂസി അവനെ നെഞ്ചോടമർത്തി. ഉണർന്ന് കരയുംമുമ്പ് അവൻ വായ പിളർത്തി, ലൂസിയുടെ മുലയിൽ ഉരുമ്മി. മുലക്കണ്ണ് അന്വേഷിച്ചു. അഞ്ചാറു നിമിഷങ്ങൾ! ലൂസി അലിഞ്ഞ് മഴയായി. ആ ചെറുചൂടിനെ ആകാവുന്നത്ര ശക്തിയോടെ അവൾ ജീവനിലേക്ക് ചേർത്തുപിടിച്ചു. മഴ പോലെ പെയ്തു. കാറ്റുപോലെ വീശി, മനംമറന്ന് ലൂസി നിന്നു. നെൽസൻ കുഞ്ഞിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതുവരെ.

തട്ടുമ്പുറത്തെ മുറിയിൽ ലൂസി കിടക്ക വിരിച്ചു. ആറു ജനാലകളും തുറന്നിട്ടു. ശുദ്ധവായു, തണുപ്പ്, മഴ, കാറ്റ് അകത്തേക്ക്. അലക്കിയ വിരിപ്പുകൾ വിരിച്ചു. താഴെ സലീനയുടെ കുഞ്ഞ് ഉറക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ലൂസിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റിയില്ല. ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽകൊണ്ട് വീട് നിറയുന്നു. നിറഞ്ഞ് കവിയുന്നു. പാലുപോലെ തുളുമ്പുന്നു. പാൽപ്പതയിൽ തേങ്ങിത്തേങ്ങി കനമില്ലാതെ ലൂസി അലയുന്നു...

വീണ്ടും ഒരുറക്കം ലൂസിക്ക് സാധ്യമായിരുന്നില്ല. പുറത്ത് മഴ പെയ്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇടക്ക് കനത്ത്, ഇടക്ക് നേർത്ത്. കാറ്റൂതി. ഇടക്ക് പതുക്കെ, ഇടക്ക് വേഗത്തിൽ. ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ നനുത്ത ചുണ്ടുകളുടെ അന്വേഷണം തങ്ങിനിൽക്കുന്ന മുലകളോടെ ലൂസി കിടക്കപ്പായിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. ഇരുകൈകൾകൊണ്ടും വാൽസല്യത്തോടെ അവൾ മുലകളെ തലോടി. മധുരമായ ഒരു ചെറിയ ചിരി ഉള്ളിൽനിന്ന് വിരിഞ്ഞ് അവളുടെ ചുണ്ടുകളിലെത്തി. ലൂസി, ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണടച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങി. നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ, നിനക്കു സ്വസ്തി...

രാവിലെ എട്ടുമണി കഴിഞ്ഞിട്ടും നെൽസനും സലീനയും കുഞ്ഞും ഉണരാതായപ്പോൾ ലൂസിയുടെ നെഞ്ചിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. പകൽവെളിച്ചത്തിൽ അവരെക്കാണാൻ എങ്ങനെയിരിക്കും? ലൂസി നാലു മണിക്ക് എഴുന്നേറ്റ് പുട്ടും കടലക്കറിയും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. മഴ പെയ്തു തണുത്ത അന്തരീക്ഷത്തിൽ കടലക്കറിയുടെ സുഗന്ധം നിറഞ്ഞുനിന്നു. പൂവമ്പഴമുണ്ട്. നേന്ത്രപ്പഴം പുഴുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പപ്പടം കാച്ചിയിട്ടുണ്ട്. മുട്ട പുഴുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എത്രയോ കാലത്തിനുശേഷം ഇന്ന്, വീണ്ടും ലൂസിക്ക് അവളെ പുകഴ്ത്തുന്ന സലീനയുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കണം. വ്വാ! ഡലീഷ്യസ്!

തട്ടുമ്പുറത്തുനിന്ന് ഒച്ച വല്ലതും കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ പലതവണ ലൂസി പാതിവരെ കോണികേറിപ്പോയി. അവടന്ന് ആദ്യം കേട്ട ഒച്ച ത്ത...ത്ത...ത്ത... എന്നായിരുന്നു. പിന്നീട് കേട്ടത്. പ്പ...പ്പ...പ്പ... എന്നും. ലൂസി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് താഴേക്കോടിയിറങ്ങി. പാലു കാച്ചുമ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു രസിച്ചു. ത്ത...ത്ത...ത്ത...പ്പ...പ്പ...പ്പ... പിന്നെ, 'തിക്കും തിരക്കും തൃശൂര് വെളക്കു'മായി തന്തയും തള്ളയും മോനുംകൂടി താഴേക്കിറങ്ങി വന്നു.

ലൂസിക്കതിശയംതോന്നി. എവിടെനിന്നാലും സലീന നെൽസനെ ചാരി നിന്നു. ഇരുന്നാലും കിടന്നാലും അവന്റെമേൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു. അവനുമതെ. ഒന്നുകിൽ സലീനയുടെ തോളിൽ കൈയിട്ട് ചേർത്തുപിടിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ

അരക്കെട്ടിൽ കൈ ചുറ്റി കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ഇതെന്താ ഇതൊക്കെ പരസ്യായിട്ടങ്ങനെ ചെയ്യണേ? ലൂസി ഒളിഞ്ഞുനോക്കി. നെൽസന്റെ ഓരോ വിരൽ അനങ്ങുന്നതും ലൂസി കണ്ടുപിടിച്ചു. ബ്രിജിത്തയോട് വർത്തമാനം പറയുമ്പോൾ സലീന നെൽസന്റെ മടിയിൽകിടന്നു. സലീനയുടെ 'സിൽപ്പ്' വെട്ടിയ തലമുടിയിൽ കോർത്തുവലിച്ച് പുറത്തെത്തുന്ന സ്വർണമോതിരമിട്ട വിരലുകളുടെ ഭംഗി ലൂസി ഒളിഞ്ഞുനോക്കി. എന്തിനാണ് ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്നതെന്ന് ലൂസിക്ക് തന്നെ വിഷമംതോന്നി. അവരതൊന്നും മനഃപൂർവം ചെയ്യുന്നതല്ല. അതവരുടെ ജീവിതരീതിയാണെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി.

"ബ്രിജിത്തമ്മാമക്ക് ഇപ്പെത്ര വയസ്സായി?" നെൽസൻ ചോദിച്ചു.

"പതിനെട്ട്" സലീന പറഞ്ഞു. അവർ രണ്ടാളും മേൽക്കുമേൽ വീണുകിടന്ന് ചിരിച്ചു.

സലീനയുടെ മോൻ അകം മുഴുവൻ നീന്തി നടന്നു. ത്ത...ത്ത...ത്ത... പ്പ..പ്പ...പ്പ... സലീന ഉരുട്ടിക്കൊടുത്ത ഒരു ടിന്ന് പിടിച്ചെടുക്കാൻവേണ്ടി അവൻ ആവേശത്തോടെ നീന്തി വട്ടംചുറ്റി.

"അപ്പന്റെ ചെക്കാ! ഇഞ്ച്ര് വാടാ. പാപ്പ ചിന്നറാ. വായ തൊക്കറാ."

നെൽസൻ പുഴുങ്ങിയ പഴംചാലിച്ച് അവനെ ഊട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

തിന്നുതിന്ന് സലീന അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു.

"ഈ ലൂസ്യേക്കൊണ്ട് ഞാൻ തോറ്റു. നാട്ട്ല് വന്നട്ട് വേണം ഡയറ്റിംഗ് തൊടങ്ങാൻന്നാ വിചാരിച്ചത്ണ്. ഇപ്പെന്തായി? ഇത്രിം സ്വാദായിട്ട് പുട്ടാണ്ടാക്ക്യാ തിന്നാണ്ട്ക്കാൻ പറ്റോ? എന്നേക്കൊണ്ട് പറ്റില്ല."

"നീയ് തിന്നറീ ഉണ്ണ്യേ. ദയിര്യായിട്ടാതിന്നോ. തിന്ന് തിന്ന് കെടന്നോടത്ന്ന് അനങ്ങാൻ പറ്റാണ്ടാവ്മ്പോ മ്മക്കൊര് ട്രക്കാ വേടിക്കാം. ഞാനോടിച്ചോളാട്ടാ."

നെൽസൻ കുട്ടിയെ കുളിപ്പിച്ചു. അപ്പി കഴുകിച്ചു. ഉടുപ്പിടുവിച്ചു. മുറ്റത്ത് കൊണ്ടുനടന്ന് ചോറു കൊടുത്തു. തോളത്തു കിടത്തി ഉറക്കി. ബ്രിജിത്തയുടെ ചൂരൽക്കസേരയിലോ കട്ടിലിലോ കിടന്ന് സലീന ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകം വായിച്ചു. ഇടക്കിടെ വെറുതെ, പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് കണ്ണ് മാറ്റാതെ നെൽസനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "ഡാർലിംഗ്!"

ആ വിളിയിൽ എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നിയില്ല. വെറുതെ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നാഴികക്ക് നാൽപതുവട്ടം നെൽസൻ ലൂസിയെ സഹായത്തിനു വിളിച്ചു. ചൂടുവെള്ളം, ചായ, പാല്, ടവ്വല്, സോപ്പ്.

"എങ്ങിന്യാ, ലൂസ്യേ, ഇത്ര കിറുകിറ്ത്ത്യായിറ്റ് ഈ വാല് ഞെറിഞ്ഞു ഫിറ്റ് ചെയ്യണേ?"

നെൽസൻ കൗതുകത്തോടെ ചോദിച്ചു. ലൂസി ചിരിച്ചുപോയി. ഇതാ ഇത്ര വല്യേ കാര്യം? അവൾ നടന്നുപോകുമ്പോൾ പിറകിൽനിന്ന് നോക്കി നെൽസൻ കളിയാക്കി.

താറാവേ, രീരി...രീരി...രീരി...

താറാവേ, രീരി രീരി...

ലൂസി പതഞ്ഞുപൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മുടിളക്കി നടക്കുന്ന ഒരു താറാവിനെപ്പോലെ ഞൊറിവാലാട്ടി അവൾ നടന്നുപോയി. കരുതിക്കൂട്ടി ഇത്തിരി മുടിളക്കുകയും ചെയ്തു.

സലീന കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വിലകൂടിയ കമ്പിളിഷാൾ പുതച്ച്, വിൽസൻ ഒഴിച്ചുകൊടുത്ത വിസ്കി നുണഞ്ഞ്, ബ്രിജിത്ത ഉമ്മറത്തെ ചാരുകസേരയിൽ ഇരുന്നു. ഇറക്കാലിയിൽനിന്ന് ധാരമുറിയാതെ വെള്ളം വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. മുലക്കലെ പാത്തികളിൽനിന്ന് തുമ്പിക്കൈ വണ്ണത്തിലാണ് വെള്ളം മുറ്റത്തേക്ക് കുതിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ മുറ്റത്ത് മുട്ടോളം വെള്ളം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. വഴിയും പറമ്പും തിങ്ങിനിറഞ്ഞ് വെള്ളം പാഞ്ഞുപോകുന്നു.

നെൽസൻ ഉമ്മറത്തുണ്ട് ചാരി, തിണ്ണമേൽ കാലും നീട്ടി ഇരുന്നു. അവന്റെ മടിയിൽ, താടിയമർത്തിവെച്ച് മഴ കണ്ടുകൊണ്ട് സലീനയും ഇരുന്നു. രണ്ടാളുടെ കൈയിലും വിസ്കി ഗ്ലാസുണ്ടായിരുന്നു. ബോംബെയിലെ മഴ ഒരു ദുരിതമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ മഴ സുഖമുള്ളൊരു കുളിരും മടിയുമാണെന്ന് നെൽസൻ പറഞ്ഞു. ലൂസിക്ക് പക്ഷേ, ഇരുണ്ടു പുകയുന്ന മഴയും മൂടിക്കെട്ടിയ ആകാശവും നെഞ്ചിൽ വിങ്ങലുണ്ടാക്കും. ശ്വാസംകിട്ടാതെ വരും. കരയാൻ തോന്നും.

ആദ്യം നാലു ഗ്ലാസിലാണ് വിൽസൻ വിസ്കിയൊഴിച്ചത്.

"ലൂസ്യേ..." നെൽസൻ നീട്ടിവിളിച്ചു. ലൂസി ഓടിയെത്തി. നെൽസൻ നീട്ടിയ വിക്സി ഗ്ലാസ് ഒന്നുമോർക്കാതെ അവൾ കൈ നീട്ടി വാങ്ങി.

"കുടിക്ക്" നെൽസൻ പറഞ്ഞു. ലൂസി ഗ്ലാസ് ചുണ്ടോടടുപ്പിച്ചേനേ!

"വെക്കറി അവടെ?"

ബ്രിജിത്ത അലറി.

"സാരല്യമ്മാമേ" നെൽസൻ ചിരിച്ചു.

"നീ പോടവടന്ന്! എന്തോരം ദയിര്യണ്ടായിട്ട് വേണറീ എന്റെ മുമ്പ്ല്വെച്ച് നീയിത് ചിയ്യാൻ? കൊത്തിക്കൊത്തി മൊറത്തില് കേറി കൊത്തിത്തൊടങ്ങീല്ലേ? നിന്നെ ഞാൻ ശര്യാക്കിത്തരാടീ. ഇവരൊക്ക്യാ പോട്ടെ. ഇതിന്ള്ളത് നിന്ക്ക് ഞാൻ തര്ണ്ണ്ട്."

ലൂസി ഇതുവരെ മദ്യം കഴിച്ചിട്ടില്ല. കള്ളപ്പോ വട്ടേപ്പോ ഉണ്ടാക്കാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന കള്ളിന്റെ മുപ്പ് നോക്കാൻ തൊട്ടു നാവില് വെച്ച്ട്ട്ണ്ട്. അതു കുടിക്കണന്നൊന്നും ഇന്നോളം തോന്നീട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ അവൾക്കു വേണ്ടി നെൽസൻ ഒഴിച്ച വിസ്കി, കഴിക്കണമെന്നുതന്നെ ലൂസിക്കു തോന്നി. ബ്രിജിത്ത ചാടി വീണിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നാദ്യമായി ലൂസി മദ്യപിച്ചേനെ. ലൂസി കുടിച്ചാലും കുടിച്ചില്ലെങ്കിലും ഒന്നുമില്ലെന്ന ഭാവമായിരുന്നു സലീനക്ക്. ഒന്നാമത് അവൾക്ക് തടികൊണ്ട് അനങ്ങാൻ വയ്യ. അഭിപ്രായം പറയാൻ നിൽക്കാതെ സ്വന്തം വിസ്കി ഗ്ലാസുമെടുത്ത് അവൾ പുറത്തേക്ക് നടന്നു. അപ്പോഴാണ് മഴ പെയ്യാൻ തുടങ്ങിയത്.

ബോംബെയിൽ ഒരു വലിയ കമ്പനിയിലാണ് ജോലിയെന്ന് നെൽസൻ ബ്രിജിത്തയോട് പറഞ്ഞു. അവിടെ സ്വന്തം ഫ്ളാറ്റുണ്ട്. കാറുണ്ട്.

"അവട പലതുണ്ടാവും. ഇവടെന്തുട്ടാള്ളേ? അത് പറയര!" ബ്രിജിത്ത ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

"ഇവട്യാ? ഇവടെ ആയിരപ്പറക്ക് നെലോം നാലാനേം. മത്യാ?"

നെൽസൻ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു. ചോറെടുത്ത് വെക്കുകയായിരുന്നു ലൂസി. ന്തൂട്ട്ന്ന് ഇത്ര ഒറക്കെ ചിറിക്കണേ? ചിറി മാത്രമല്ല, വർത്താനോം ഒറക്ക്യാ. മനുഷ്യമ്മാർക്ക് ഇവടെ ചെവി പതൊന്നല്ല. പതുക്കെ പറഞ്ഞാലും കേക്കാം.

വിസ്കി തലക്ക് പിടിച്ചിട്ടാവും സലീന ആടിയാടിവന്ന് ബ്രിജിത്തയുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. കവിളത്ത് ഉമ്മവെച്ചു.

"ആ പത്തരപ്പവന്റെ വല്യേ മുല്ലമൊട്ടുമാല ഇനിക്ക് തരോ ബ്രിജിത്ത മ്മാമേ?"

ബ്രിജിത്ത അവളെ ഉന്തിമാറ്റി.

"ഒര് ശില്ലീരെ കാശ് എന്റെ കൈയീന്ന് ആര്ക്കും കിട്ടില്ല."

"പിന്നാര്ക്കാ ഇതൊക്കെ ഉരുട്ടിക്കൊട്ക്കാൻ പോണേ?" സലീന ബ്രിജിത്തയുടെ താടിയിൽ പിടിച്ചു കുലുക്കി. ലൂസി മേശപ്പുറത്ത് പ്ലേറ്റുകൾ നിരത്തി. നെൽസൻ ചോദിച്ചു.

"ലൂസിയ്ക്കാ?" ലൂസി ഞെട്ടിപ്പോയി.

ബ്രിജിത്ത ലൂസിയെ രൂക്ഷമായി നോക്കി.

സലീനയും നെൽസനും ചിരിയോടു ചിരി. ചിരിച്ചുചിരിച്ച്, തോളത്ത് കൈയിട്ട് കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അവർ മുകളിലേക്ക് കേറിപ്പോയി. കോണിച്ചോട്ടിൽ ഒളിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ട് ലൂസി നിന്നു. ഒളിഞ്ഞുനോക്കുന്നതിൽ വിഷമിച്ചുകൊണ്ടും ഒളിഞ്ഞുനോക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടും. ഓരോ തവണ നെൽസനും സലീനയും "തൊടും പിടിയ്ക്കും" ചെയ്യുമ്പോൾ ലൂസിയുടെ നട്ടെല്ലിലൂടെയാണ് മിന്നലുകൾ പായുന്നത്. ലൂസിയുടെ ദേഹമാണ് ഞെട്ടുന്നത്. ആ സുഖത്തിനുവേണ്ടിയാണ് കള്ളക്കണ്ണുകൊണ്ട് ലൂസി അവരെ ഓരോ നിമിഷവും പിന്തുടരുന്നത്.

പക്ഷേ, അവർ മുറിക്കകത്തു കയറി കതകടച്ചപ്പോൾ തകർന്നുപോയതുപോലെ ലൂസി കോണിപ്പടിമേൽ ഇരുന്നു. കോണിയുടെ അരികിലുള്ള നീളൻ ജനാലയിലൂടെ ഇരുണ്ടുപുകഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പറമ്പും തൊഴുത്തും ആട്ടിൻകൂടും അവൾ കണ്ടു. എല്ലാം മഴയുടെ തല്ലേറ്റ് തളരുന്നതുപോലെ. പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ പറ്റാതെ ആടി ഉലയുന്ന മുരിങ്ങമരങ്ങൾ കണ്ട് ലൂസിയുടെ ഉള്ള് വിറച്ചു.

കൃത്യം മൂന്നരക്ക്, ലൂസി കടുത്ത ചൂടോടെ ചായയുണ്ടാക്കി. ബ്രിജിത്ത ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. നെൽസനും സലീനക്കും പുറത്തുപോകണമെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നു. കോണിച്ചോട്ടിൽനിന്ന് എത്ര വിളിച്ചിട്ടും മഴയുടെ ഇര

മ്പൽകാരണം സലീനയും നെൽസനും വിളി കേട്ടില്ല. ലൂസി ചായയും കൊണ്ട് മുകളിലേക്ക് ചെന്നു.

ലൂസിക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല തുറന്നുകിടക്കുന്ന വാതിലിലൂടെ ആണും പെണ്ണും സ്നേഹിക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടു. വെളുത്തു തുളുമ്പുന്ന സലീനയുടെ ദേഹവും ഇരുണ്ടുറച്ച നെൽസന്റെ ദേഹവും പിണയുന്നതും അഴിയുന്നതും ലൂസി നോക്കിനിന്നു. കാൽ വിരലിൽനിന്നും മുകളിലേക്ക് കത്തിക്കേറിയ ചൂടോടെ അവൾ തിരിച്ചു നടന്നു. കാലുകൾ ഒരിഞ്ച് നീങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ലൂസി അവളെ സ്വയം വലിച്ചിഴച്ച് കൊണ്ടുപോരുകയായിരുന്നു. അടുക്കളയിൽ, കല്ലുരലിന്റെ മീതെ ലൂസി തരിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ചുണ്ടും നാവും ഉണങ്ങി. ദേഹം വിറച്ചു. നെഞ്ചിടിപ്പ് കൂടി. കുറേക്കഴിഞ്ഞ് ലൂസി കരയാൻ തുടങ്ങി. പിടിച്ചുനിർത്താൻ ലൂസിക്ക് കഴിയാത്ത കരച്ചിൽ. ഒച്ച പുറത്തുവരാതിരിക്കാൻ അവൾ വായ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു.

നാലാവാൻ പത്തു മിനുട്ടുള്ളപ്പോൾ നെൽസനും സലീനയും ഇറങ്ങി വന്നു.

"നല്ലാളണ് ലൂസി. മൂന്ന് മണിക്ക് വിളിക്കാന്ന് പറഞ്ഞട്ട് വിളിച്ചാ?"

നെൽസൻ ചോദിച്ചു. ലൂസി മുഖമുയർത്തിയില്ല. നെൽസനെ നോക്കിയില്ല. കുറ്റംചെയ്തവളെപ്പോലെ അവൾ പരുങ്ങി.

കടും ചുവപ്പ് ചായംപുരട്ടിയ ചുണ്ടുകൊണ്ട് ചൂടുള്ള ചായ ഊതിക്കുടിച്ച് സലീന പറഞ്ഞു.

"വാട്ട് എ ഹെവി റെയ്ൻ? ഹൗ ക്യാൻ വി ഗോ ഔട്ട് ഡിയർ?"

"കലക്കൻ ചായ!" അവൻ പറഞ്ഞു. ലൂസി അവന്റെ മുഖത്തുനോക്കിയില്ല.

കുഞ്ഞിനെ കൊണ്ടുപോകേണ്ടെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അവൻ നല്ല ഉറക്കത്തിലാണ്. ഉണർത്തിയാൽ കരയും. മഴയത്ത് കൊണ്ടുപോയി നീരു വീഴ്ച വരുത്തണ്ട. ലൂസിയുണ്ടല്ലോ കുഞ്ഞിനെ നോക്കാൻ.

നെൽസനും സലീനയും പോയിക്കഴിഞ്ഞ് പിന്നെയും മഴ പെയ്യാൻ തുടങ്ങി. പകൽ തീരുംമുമ്പെ രാത്രിയായി. കാറ്റത്ത് മുരിങ്ങാമരത്തിന്റെ കൊമ്പുകൾ ഞെരിഞ്ഞ് ഒടിഞ്ഞു. തട്ടുമ്പുറത്തെ മുറിയിൽ നെൽസന്റെയും സലീനയുടെയും മണങ്ങൾ മുഴങ്ങിനിന്നു. കിടക്കയിൽ അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ചിതറിക്കിടന്നു. ചെരിഞ്ഞുകിടന്നുറങ്ങുകയാണ് കുഞ്ഞ്. കുഞ്ഞിക്കൈയിൽ കവിളമർത്തിവെച്ച്. ലൂസി നിലത്ത് അവന്റെ അടുത്തിരുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തോട് മുഖം ചേർത്തു. പാലിന്റെ മണമുള്ള കുഞ്ഞുവായിൽ ഉമ്മവെച്ചു.

വളരെ സൂക്ഷിച്ച്, ലൂസി ഉറങ്ങുന്ന കുഞ്ഞിനെ കൈയിൽ എടുത്തു. ഒരുപക്ഷേ, ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും ഇനി ലൂസി ഇത്തരം നിമിഷത്തിലൂടെ കടന്നു പോകില്ലായിരിക്കാം. അവൾ അവന്റെ കുഞ്ഞു മുഖത്തേക്ക് ഉറ്റുനോക്കി. പിന്നെ ഒരു കള്ളിയെപ്പോലെ പരുങ്ങിക്കൊണ്ട് കുപ്പായം പൊന്തിച്ച്, ഇളം ചൂടുള്ള വായിലേക്ക് ഇടത്തേ മുലക്കണ്ണ് വെച്ചുകൊടു

ത്തു. പെറാത്ത പെണ്ണാണ് ലൂസി. മുലക്കണ്ണ് തിരിഞ്ഞുവന്നിട്ടില്ല. ഉറക്കപ്പിച്ചും കൊതിയും ദേഷ്യവുംകൊണ്ട് അവൻ ലൂസിയെ തള്ളുകയും വീണ്ടും ആർത്തിയോടെ വലിച്ചുകുടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ചുറ്റിലും നിറഞ്ഞ മഴ പെയ്യുകയാണ്. മുറിയ്ക്കകത്ത് ഇളം ചൂടാണ്. ലൂസി അവനെ ചേർത്തുപിടിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. മുലപ്പാലിനു പകരം അവന് കണ്ണീര് മതിയെങ്കിൽ...

20

പല്ലിളിക്കുന്ന വെളിച്ചങ്ങൾ

അമ്പതുനൊയമ്പിലെ ഒരു ഞായറാഴ്ച്ച കുർബ്ബാനയും കുരിശിന്റെ വഴിയും കഴിഞ്ഞ് ലൂസി വീട്ടിലേയ്ക്ക് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. കൂടെ രൂപംകൊത്തിയുടെ പെണ്മക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എട്ടു പെണ്ണുങ്ങൾ. അമ്പതിനും മുപ്പതിനുമിടയ്ക്ക് പ്രായമുള്ളവർ. കല്യാണം കഴിയാത്തവർ. അടക്കവും ഒതുക്കവും ധാരാളമുള്ളവർ. വഴിയുടെ ഓരം ചേർന്ന്, തലകുമ്പിട്ട്, ഉറുമ്പുകളുടെ ഒച്ചയിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അവരങ്ങനെ നടന്നുപോയി.

"ലൂസ്യറിഞ്ഞില്ലേരി?" അവർ ചോദിച്ചു. ലൂസി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

പളുങ്കിന്റെ ഫോട്ടോസ്റ്റുഡിയോ വിറ്റു. ലൂസിയ്ക്കതിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു താല്പര്യവും തോന്നിയില്ല. അവൾ പളുങ്കിനെ അറിയില്ല.

"വേടിച്ചതാര്ണ്ന്നറിയാ?"

"ആര്ണ്?"

"മ്മടെ സേതു"

ലൂസി നടത്തം നിർത്തി. ഏഴുറുമ്പുകൾ ലൂസിയെ പൊതിഞ്ഞു.

സേതു ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറായി മടങ്ങിയെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. നേരം വെളുത്താൽ വൈകുന്നേരമാവുന്നതുവരെ കണ്ണിൽക്കണ്ടതിന്റെയൊക്കെ പടമെടുത്ത് ചുറ്റിനടക്കുന്നു. മറിയപുരത്ത് നല്ലൊരു ഫോട്ടോ സ്റ്റുഡിയോ ഇല്ല. പളുങ്കിന്റെ സ്റ്റുഡിയോ, ക്യാമറ കണ്ടുപിടിച്ച കാലത്തെങ്ങാണ്ട് ഉള്ളതാണ്.

പള്ങ്കിനവടെ ഈച്ച്യാട്ടി ഇരിയ്ക്കലാര്ന്നില്ല്യേ പണി? ഇപ്പ നീയൊന്നാ ചെന്ന് നോക്ക്. എന്തോരാൾക്കാരാ പോട്ടട്ക്കാൻ വരണേ! ഞങ്ങടപ്പന്റെ പടം വല്താക്കി വെച്ചട്ട്ണ്ട്, സ്റ്റുഡിയേല്. പിന്നെ...

രൂപം കൊത്തിയുടെ പെൺമക്കളുടെ മുഖത്ത് നാണം പുരണ്ട ചിരി തെളിഞ്ഞു. ലൂസിയ്ക്ക് ആകാംക്ഷയായി.

"പിന്നെ?" ലൂസി ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങടെ പടോം എട്ത്തട്ട്ണ്ട്."

സെവൻ സിസ്റ്റേഴ്സ് എന്നാണ് ആ പടത്തിന്റെ പേര്. അമ്പതു മുതൽ മുപ്പതു വരെ പ്രായങ്ങളിൽ ഒരേ മുഖഛായയുള്ള ഏഴു സ്ത്രീകൾ. എല്ലാവരും നരച്ചവർ. സേതു ആ ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോ 'എൻലാർജ്' ചെയ്ത് സ്റ്റുഡിയോയുടെ മുന്നിൽ വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നു:

"ഞങ്ങടപ്പന്റെ പടൊന്ന് കാണണം!"

"ശെരിയ്ക്കും ജീവണ്ടന്നാ തോന്ന്ള്ളോ."

ഉറുമ്പുകൾ കുനുകുനാ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സേതുവിന്റെ മുട്ട്യൊക്കെ പോയി. ചെന്നീരെ രണ്ടു വശത്തും നരകേറീട്ട്ണ്ട്. സേതു കറുത്തു. വണ്ണം വച്ചു. കൊടവയറും ചാടി. ഇപ്പൊ ഒര് ഇരിയ്ക്കരിങ്ങ്യായീന്ന് തോന്ന്ണ്ണ്ട്. സ്വന്തം സ്റ്റുഡിയ ഇട്ടില്ലേ? ഒന്നും പറയാൻ പറ്റില്ലാട്ടാ. സേത്വല്ലേ ആള്! എപ്പഴാ ചാടിപ്പൂവ്വാന്ന് ആർക്കറിയാം.

"എവിടിണ് പളുങ്കിന്റെ സ്റ്റുഡിയ?"

ലൂസി ചോദിച്ചു. രൂപംകൊത്തിയുടെ പെണ്മക്കൾ ചിരിച്ചു. ഈ പെണ്ണിന്റെ ഒരു കാര്യം! നീയ് ഇവിട്യൊന്ന്വല്ലേ ജീവിയ്ക്കണേ? ഇത്രിം കാലായിട്ട് പളുങ്കിന്റെ പോട്ടസ്റ്റുഡിയ കണ്ടട്ല്യാന്ന്! കഷ്ടം. അവർ വഴി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ലക്ഷണവും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. മറിയപുരത്ത് ഇപ്പോഴും നിരപ്പലക ഇട്ട് അടയ്ക്കുന്ന ഒരേ ഒരു സ്ഥാപനം പളുങ്കിന്റെ സ്റ്റുഡിയോ ആണ്.

ആറ് നിരപ്പലകകളിട്ട് അടയ്ക്കാവുന്ന നീണ്ടൊരു ഹാള്. അതിനെ രണ്ടായി മുറിക്കുന്ന മുഷിഞ്ഞുനാറിയ നീലക്കർട്ടൻ. ഒന്നുരണ്ട് സ്റ്റൂളുകൾ. നാലേനാല് ലൈറ്റുകൾ. ഒരു പഴഞ്ചക്കൂസൻ കാമറ. അതിരിക്കുന്ന മുക്കാലി. അത് മൂടാനുള്ള പാറ്റനക്കിയ കുറച്ചു ശീല. യുവതികൾക്ക് ഇടത്തേക്കൈ കുത്തിനിന്ന് പോസ് ചെയ്യാൻവേണ്ടി കടലാസുപൂക്കൾവെച്ച ഒരു നീളൻ സ്റ്റാൻഡ്. ആർട്ടിസ്റ്റ് കുട്ടൻ മറിയപുരം ചെറുപ്പകാലത്ത് കാർഡ് ബോർഡിൽ വരച്ച ഒരു താജ്മഹൽ. മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു വലിയ ചന്ദ്രക്കല. ചന്ദ്രനിലെ കളങ്കംപോലെ മഞ്ഞച്ചായമടർന്ന്, അങ്ങാങ്ങ് കറുത്ത്, അതവിടെ അസ്തമിച്ചുകിടക്കുന്നു. കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് മറുപള്ളി കുമ്പിടാൻ വരുന്ന ചെക്കന്മാർ പുതുപെണ്ണിനെയും കൂട്ടി പളുങ്കിന്റെ ഫോട്ടോ സ്റ്റുഡിയോയിൽ കേറും. ചന്ദ്രക്കലയുടെ പിന്നിൽ വശം ചരിഞ്ഞു നിൽക്കും. അങ്ങകലേക്ക് നോക്കും. വിഷാദം കലർന്ന ഒരു ചെറുചിരി മുഖത്തുണ്ടാവും. ചില ചെക്കന്മാർ പുതുപെണ്ണിന്റെ തോളിൽ കൈ വെച്ചിരിക്കും. ചിലർ എന്തോ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാവും. രണ്ടായാലും അത് പ്രേമസീറിന്റെ പോലെ ആയിരുന്നു. ചന്ദ്രക്കലയിൽ കേറിനിന്ന് ചിരിക്കുന്ന യുവദമ്പതികളുടെ പടം മറിയപുരത്തെ മിക്കവാറും എല്ലാ വീട്ടിലുമുണ്ട്. അവരൊക്കെ ഇന്ന് അപ്പാപ്പന്മാരും അമ്മാമമാരും ആയി. ക്ടാങ്ങളും പേരക്ടാങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഇപ്പോൾ പേരക്ടാങ്ങൾ ആ ഫോട്ടോകൾ നോക്കി അപ്പാപ്പനെയും അമ്മാമയെയും കളിയാക്കിച്ചിരിക്കുന്നു.

അപ്പാപ്പന്റെ റൊമാൻസ്! അമ്മാമേരെ റൊമാൻസ്!

ചില അപ്പാപ്പന്മാർക്കിന്ന് അമ്മാമമാരില്ല. ചില അമ്മാമമാർക്ക് അപ്പാപ്പന്മാരും. പേരക്ടാങ്ങൾ കളിയാക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് ചിരിയുടെ പിന്നാലെ ഒരു നെടുവീർപ്പ് വരും.

കൊച്ചൗസേപ്പിന്റെ ഒരു കണ്ണ് പളുങ്കാണ്. ഉള്ള മറ്റേ കണ്ണ് വെച്ചിട്ടാണ് പടമെടുപ്പ്. മറിയപുരംകാർക്ക് പളുങ്കിന്റെ പോട്ടോകളെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായമില്ല. ഒരാളുടെ പടമെടുത്താൽ വേറൊരാളുടെപോലെ ഇരിക്കും. കണ്ണിന്റെ മിസ്റ്റേക്ക്ണ് കാരണം.

ലോകത്തിലാദ്യമായി സ്റ്റിൽ കാമറയെ മൂവി കാമറപോലെ പാൻചെയ്യിച്ച ഫോട്ടോഗ്രാഫർ പളുങ്കാണ്.

"ഒക്ക്യാ പെടട്ടേ!" തൃശൂരിലെ വ്യാകുലമാതാവിന്റെ പുത്തമ്പള്ളി മുഴുവനായി ഫ്രെയിമിൽ പെടാൻവേണ്ടി പളുങ്ക് ഈയറ്റത്ത് നിന്ന് ആ അറ്റം വരെ സ്റ്റിൽ കാമറ ഒറ്റ തിരിക്കൽ! ആ പടം കിട്ടാതെ പോയത് കൃഷ്ണൻ നായർ സ്റ്റുഡിയോയിലെ രണ്ട് ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർ കാരണമാണെന്ന് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഇപ്പോഴും പളുങ്ക് ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. പുത്തമ്പള്ളി വെഞ്ചരിപ്പിന്റെ അന്ന് ക്ഷണിച്ചിട്ട് വന്നതാണ് കൃഷ്ണൻ നായരുടെ ആൾക്കാർ. പളുങ്കിനെ ആരും ക്ഷണിച്ചതല്ല. ഏഷ്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ പള്ളിയായ പുത്തമ്പള്ളിയെന്ന അദ്ഭുതം സ്വന്തം കാമറയിൽ പകർത്താൻവേണ്ടി സ്വന്തം ചെലവിൽ എത്തിയതാണ് കൊച്ചൗസേപ്പേട്ടൻ. എവിടെയൊക്കെ കൊച്ചൗസേപ്പേട്ടൻ മുക്കാലികൊണ്ടുവെച്ചോ അതിന്റെ മുമ്പിലാ കേറിനിന്ന് ആംഗിള് പിടിക്കും കൃഷ്ണൻ നായരുടെ ആൾക്കാർ. ഒരു കാമറാമേന്റെ ഫ്രെയിം മറഞ്ഞുനിന്ന് വേറൊരു കാമറാമേൻ പടമെടുക്കുന്നത് തൊഴിലിലെ ചതിയല്ലേ?

"ഈ ചതി ഒര് തൊടർക്കദിണ് മോനെ. ഇപ്പൊ അത്താഴപ്പഷ്ണി കെടക്കണോനും പോട്ടട്ക്കാൻ തൃശൂര്ക്കാ ഓട്ണ്ല്യേ? ഈ മറിയപുരത്തുകാരടെ എന്തോരം കല്യാണം, എന്തോരം മരണം, എന്തോരം പാസ്പോർട്ട് ഈ കൈയോണ്ട് ഇട്ത്ത് കൊട്ത്തട്ട്ണ്ട് ഞാൻ! ചെക്കൻ ബോംബേല്ണ് പെണ്ണിന്റെ പോട്ടം അയച്ച് കൊട്ക്കണം. നന്നായി ഇടത്തോളോട്ടാന്നും പറഞ്ഞട്ട് പെണ്ണിനിംകൊണ്ടാ വരും. അങ്ങനെ എന്തോരം കറത്ത പെണ്ണങ്ങളെ വെള്ളിച്ച് അയച്ച്കൊടത്തട്ട്ണ്ടന്നറിയ്വോ? പളുങ്കിന്റെ പോട്ടം കണ്ടട്ട്ണ് ചെക്കന്മാര് വീഴണേ. പെണ്ണിന്റെ മോന്ത കണ്ടട്ടല്ല. ങ്ആ! പറഞ്ഞട്ട് കാര്യണ്ടാ? ആ ഞാനണ് ഇപ്പ കഞ്ഞീരെ അരി വേടിക്കാൻ കാശില്ല്യാണ്ട് കെടന്ന് നീളണേ."

അങ്ങനെ കാക്കാശിന് ഗതിയില്ലാതെ കൊച്ചൗസേപ്പേട്ടൻ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴാണ് സേതു വന്നത്. സ്റ്റുഡിയോ വിലയ്ക്ക് വാങ്ങിയത്. കൊച്ചൗസേപ്പട്ടനെ മാനേജരാക്കിയത്.

രൂപം കൊത്തിയുടെ പെണ്മക്കൾ മുതുക്കന്റങ്ങാടിയിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു. ലൂസി അന്തലച്ച് അങ്ങനെ നിന്നു. പള്ളി പിരിഞ്ഞ് ആളുകൾ ലൂസിയെക്കടന്ന് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആരൊക്കെയോ എന്തൊക്കെയോ അവളോട് ചോദിച്ചു. ലൂസി ഉത്തരം വല്ലതും പറഞ്ഞോ? അവൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പത്തുപതിനഞ്ച് കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പത്തെ ഒരുച്ചയിൽ, ഒരു പരീക്ഷാ ഹാളിൽ അവൾ കുടുങ്ങിപ്പോയി. അവളെ തടഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇരു കൈകളും അവൾക്കിരു വശത്തും ചുവരിൽ കുത്തി മുഷ്ക്കോടെ സേതു മുമ്പിൽ നിന്നു. അവന്റെ ശ്വാസം അവളുടെ മുഖത്തുവീണു. അവന്റെ നോട്ടം അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ കുത്തനെ തറച്ചു. ലൂസി വേറൊരു ലോകം കണ്ടു. വിസ്മയിച്ചു. എന്തായിരുന്നു ആ നോട്ടത്തിന്റെ അർത്ഥം? ഇത്രയും കൊല്ലം നെഞ്ചിൽ തറച്ചിരിക്കുന്ന കാരമുള്ളുപോലെ ലൂസി എന്തിനത് കൊണ്ടു നടന്നു?

രാവും പകലും ലൂസി ആലോചിച്ചു. സത്യത്തിൽ പളുങ്കിന്റെ സ്റ്റുഡിയോയിൽ സേതു ഉണ്ടോ? ആർക്കറിയാം? രൂപം കൊത്തിയുടെ പെൺമക്കൾ നുണ പറയുമോ? ലൂസി ഒരില പറിച്ചെടുത്ത് ഊതിപ്പറപ്പിച്ചു. അകം വീണാൽ സേതു അവിടെ ഉണ്ട്. പുറംവീണാൽ ഇല്ല. പാറിപ്പോകുന്ന ഇലയുടെ പിന്നാലെ ലൂസി ഏറെ നടന്നു. ചിലപ്പോൾ അകമായും ചിലപ്പോൾ പുറമായും വീണ് ഇല കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടുത്തരവും ലൂസിക്ക് സമാധാനം കൊടുത്തില്ല.

"എളേമേരെ ഒര് ഫോട്ടട്ത്ത് വല്താക്കിവെക്കണം."

ബ്രിജിത്തയുടെ പിന്നിൽ മുട്ടുകുത്തി നിന്ന് മുടി ഈരിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ ലൂസി പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്ത അതിശയത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഇപ്പൊ മറിയപുരത്ത് നല്ല സ്റ്റുഡിയോ ഉണ്ട്. ഷൈൻ സ്റ്റുഡിയോ. കുറച്ചു നേരം വെറുതെ എന്തോ ആലോചിച്ചിരുന്നിട്ട് ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു:

"ആ ഉന്നും വേണ്ട. ആര്ക്ക് കാണാന്ണ്?"

"ഇനിക്ക്" ലൂസിയുടെ ഉത്തരം പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ബ്രിജിത്തയുടെ ചോദ്യം അവളെ സങ്കടപ്പെടുത്തി. ഒരു നിമിഷം ബ്രിജിത്തയുടെ നോട്ടം ലൂസിയുടെ മുഖത്തുറച്ചുപോയി. ലൂസി സങ്കടത്തോടെ ചിരിച്ചു. ഒന്നും പറയാതെ ബ്രിജിത്ത വടികുത്തി എഴുന്നേറ്റു.

"ആഉന്നും വേണ്ട." ബ്രിജിത്ത പോയിക്കിടന്നു.

എന്തിനാണെന്നറിയില്ല, അടുക്കളിയിലെത്തിയതും ലൂസിക്ക് കരച്ചിൽ വന്നു. കല്ലുരലിന്റെ മീതെയിരുന്ന് അവൾ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. കരഞ്ഞപ്പോഴൊന്നും അവൾ സേതുവിനെ ഓർത്തില്ല. എളേമേ... എളേമേ... എളേമേ.. ലൂസി തേങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഉച്ചയൂണു കഴിഞ്ഞ് ബ്രിജിത്ത മയങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ലൂസി അടുക്കള വാതിൽ ചാരി പുറത്തുകടന്നു. നെഞ്ചിൽ വലിയ ഭാരമിരിക്കുന്നു. ഇഴഞ്ഞുവലിഞ്ഞ് അവൾ നടന്നു. വിയർത്തും മുഷിഞ്ഞും നാറിയും. മുടി പാറിപ്പറന്നു കിടന്നു. മുഖം മനോവേദനകൊണ്ട് വയസ്സായവരെപ്പോലെ കുമ്പിപ്പോയിരുന്നു. വഴിയിൽ പലതവണ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

സ്റ്റുഡിയോയുടെ മുൻവശത്തിരുന്ന് ഒറ്റക്കണ്ണുകൊണ്ട് പളുങ്ക് ലൂസിയെ നോക്കി.

"എന്ത്ണ്?"

"ഫോട്ടോ ഇട്ക്കണം."

"ഏത് സൈസണ്?"

"പാസ്പോർട്ട്."

"അകത്തക്ക് പൊക്കോ."

പളുങ്കിന്റെ ഒറ്റക്കണ്ണിൽ ലൂസിയുടെ കരഞ്ഞ മുഖം വല്ലാതെ ക്ലിക്ക് ചെയ്തു. ആ പെണ്ണിന് എന്തോ വലിയ ദുക്കണ്ട്. ചായ കൊണ്ടുവന്ന ചെക്കനോട് പളുങ്ക് പറഞ്ഞു.

കടുത്ത വെയിലിലും തിളങ്ങുന്ന ചൂടിലും നിന്ന് അകത്തെ ഇരുട്ടിലേക്കും തണുപ്പിലേക്കും ലൂസി കാലെടുത്തുവെച്ചു. തന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പ് ഈ ലോകം മുഴുവൻ കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. സ്റ്റുഡിയോയുടെ ഇരുട്ടിൽ ആദ്യത്തെ ഒന്നുരണ്ടു നിമിഷം അവൾക്കൊന്നും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"വരൂ" ഇരുട്ടിൽനിന്ന് അവൾ ആ വിളി കേട്ടു. ചുട്ടുപഴുത്ത ചിമ്മിനിയിൽ വീണ മഴത്തുള്ളിപോലെ. ലൂസി ചിന്നിച്ചിതറി. സേതു ലൈറ്റുകൾ തെളിയിച്ചു. അനേകം സൂര്യന്മാർ ഒന്നിച്ചുദിച്ച കടുത്ത വെളിച്ചത്തിൽ അവൾ സേതുവിനെ കണ്ടു. വലിയ ഒരപരിചിതൻ. കനത്ത ദേഹം. മുറുകി വലിഞ്ഞ മുഖം. നരച്ചുതുടങ്ങിയ തലമുടി. വരകൾ വീണ നെറ്റി. വെള്ളിക്കമ്പിയുടെ വട്ടക്കണ്ണട. അടഞ്ഞ വാതിലുകൾപോലെ കണ്ണുകൾ. ലൂസി പരിഭ്രമിച്ചു.

"ഫ്രഷ് ആവണോ?" അപരിചിതൻ ചോദിച്ചു.

"വേണ്ട." ലൂസി പറഞ്ഞു.

"ഇരുന്നോളൂ."- സേതു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയേടത്ത് ലൂസി ഇരുന്നു.

"ഇങ്ങോട്ട് നോക്കൂ." ലൂസി ഇമകൂട്ടാതെ സേതുവിനെ നോക്കി.

"ക്യാമറയിലേക്ക്." സേതു കാമറ അഡ്ജസ്റ്റ് ചെയ്തു.

"മുഖം അൽപം ചെരിക്കൂ." ലൂസി അനങ്ങിയില്ല. ഒന്നുരണ്ട് പ്രാവശ്യംകൂടി സേതു മുഖം ചെരിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടും ലൂസി അതു കേട്ടില്ല. സേതു അടുത്തുവന്നു. തൊട്ടടുത്ത്നിന്നു. അവന്റെ ശ്വാസം ലൂസിയുടെ മുഖത്തു തട്ടി. ഒരടുപ്പിന്റെ ചൂട് ലൂസി അറിഞ്ഞു.

"സൊൽപം. സൊൽപൊന്ന്, ദേ ഇങ്ങനെ തല ചെരിക്കണം"

സേതു ലൂസിയുടെ താടിയിൽ തൊടാനാണോ കൈ നീട്ടിയത്? ലൂസി അയാളുടെ കൈകൾ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. മുഖത്തേക്കുറ്റുനോക്കി. പിടിത്തം മുറുകി.

ഞാൻ...ഞാൻ... ലൂസീണ്... ലൂസി അതു പറഞ്ഞോ? ഇല്ലേ?

സേതു പതറുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അയാൾ ഒന്ന് പിന്നാക്കം വാങ്ങി. ലൂസിയുടെ കൈകൾ അയഞ്ഞു. സേതു കാമറ ക്ലിക് ചെയ്തു.

പാതി തുറന്ന വായോടെ പകച്ചിരിക്കുന്ന ലൂസിയുടെ പടം.

"ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടു വരൂ."

ലൂസിയുടെ മുഖത്തുനോക്കാതെ സേതു പറഞ്ഞു. അയാൾ ലൈറ്റുകൾ കെടുത്തി.

നീലക്കർട്ടൻ വകഞ്ഞുമാറ്റി, കൊടുംചൂടിന്റെ പല്ലിളിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിലേക്ക് ലൂസി കാലെടുത്തുവെച്ചു.

21

ജനനം

തലമുടി കണ്ടമാനം ഊരിപ്പോകുന്നു. കുള്ള്യാ കഴിഞ്ഞ് തല്യാ തോർത്ത്യാ തോർത്തുമുണ്ട് നറച്ച് മുടീണ്. ചീപ്പ് തലേലയ്ക്കാ കാട്ട്യാ മതി. കുത്തു കുത്തായിട്ട് മുടി ഊര്യാ പോരും. ലൂസിയ്ക്ക് സങ്കടം വന്നു. ഇദ്ങ്ങനെ ഊരിപ്പോയിപ്പോയി അവസാനം മൊട്ടത്തല്യാവോ?

എന്തോരം ഉള്ള്ള്ള മുട്യായിരുന്നു! നീണ്ടട്ടും ചുരുണ്ടട്ടും അതങ്ങനെ പുളിഞ്ചുരുളപോലെ ചന്തി മറഞ്ഞ് കെടക്കും. പിടിച്ചാ പിട്യെത്തില്ല. ദ്ന്തൂട്ട് എണ്ണിന്റീ ലൂസ്യേ നീയ് തേയ്ക്കണേ? ദ്ന്തൂട്ട് വെള്ളത്തില്ണ്ട്യപ്പാ നീയ് കുളിയ്ക്കണേ? എല്ലാവരും ചോദിച്ചേരുന്നു. ഇപ്പ ദേ അരപ്പിടി മുടീല്യ. ലൂസി മുടി ഈരി ഈരി ഈരി നിന്നു. ചീപ്പ് വെടുപ്പാക്കുമ്പോൾ കറുത്ത മുടികളുടെ കൂടെ ഒരു വെളുത്ത മുടി കണ്ട് ലൂസി അതിശയിച്ചു. നൂലാവോ? സംശയത്തോടെ ലൂസി അത് വലിച്ചെടുത്തു. അതെ. നരച്ചതണ്.

ലൂസി പാത്രങ്ങൾ വെച്ച അലമാരയുടെ മുക്കിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കണ്ണാടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. പാറ്റക്കാട്ടത്തിന്റെ മണം.

അമ്മിത്തറ ചാരിനിന്ന് ലൂസി കണ്ണാടി നോക്കി. ഇനിം നരച്ചട്ട്ണ്ടാ?

"എന്തോരം നേരായ്ര്വീ കുത്തിച്ചിമോളേ ഞാൻ കെടന്ന് വിളിയക്ക്ണു? നിന്റെ ചെവ്ട് ന്താ പൊട്ട്യാ?"

ലൂസി നടുങ്ങി. ദേഷ്യംകൊണ്ട് ചുവന്ന് മേലാകെ വിറച്ച് കലിതുള്ളി ബ്രിജിത്ത അടുക്കളവാതിൽക്കൽ നിൽക്കുന്നു. ലൂസി പെട്ടെന്ന് കണ്ണാടി മറച്ചുപിടിച്ചു. കണ്ണാടി കാണുന്നതേ ബ്രിജിത്തക്ക് കലിയാണ്. കണ്ണിക്കണ്ട തേവ്ടിച്ചികള്ണ് കണ്ണാടി നോക്കി നെല മറക്ക്വാ. തറവാട്ടീ പെട്ടോര് അത് ചിയ്യില്ല.

"നീയ്വടെ കണ്ണാടേല് ശന്തം നോക്കി നിക്ക്ണ്. അല്ലേര്വീ ബൂലോഗ രമ്പേ!"

ബ്രിജിത്ത കൈയിൽകിട്ടിയ പിച്ചളച്ചരുവം എടുത്ത് ലൂസിയെ എറിഞ്ഞു. ഏറിന്റെ ഊക്ക് താങ്ങാൻ ബ്രിജിത്തയുടെ ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. പിടിത്തം വിട്ട്, കട്ട്ളപ്പടിയിൽ ഇടിച്ച്, പകുതി അകത്തും പകുതി പുറത്തുമായി ബ്രിജിത്ത അടുക്കളവാതുക്കൽ മറിഞ്ഞുവീണു. ലൂസിയെ എറിഞ്ഞ കനമുള്ള ചരുവം ഒരു തൂണിൽതട്ടി വലിയ ചിലമ്പലോടെ നിലത്ത് പിടഞ്ഞുവീണു. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ലൂസിക്ക് അനങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പുറം അവൾ ഓടിച്ചെന്ന് ബ്രിജിത്തയെ താങ്ങി. ലൂസിയുടെ കൈയിൽനിന്ന് ബ്രിജിത്ത വഴുതിപ്പോയി.

ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്തുനോക്കിയതും ലൂസി നടുങ്ങി. ബ്രിജിത്തയുടെ വായ ഒരുവശത്തക്ക് കോടിപ്പോയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ പേടിപ്പിക്കുന്ന പോലെ വട്ടം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

"എളേമേ" ലൂസി പരിഭ്രമത്തോടെ ബ്രിജിത്തയെ പിടിച്ച് കുലുക്കി.

ബ്അ!

ബ്ആ! വികൃതമായ ഒരൊച്ച. വികൃതമായ ഒരു നിലവിളി.

ലൂസി ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. അയ്യോാാ...! നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ലൂസി പുറത്തേക്കോടി.

വഴിയിലിറങ്ങിനിന്ന് അവൾ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു.

"ഓടിവരണേ... എന്റെളേമ വീണേ... അയ്യോാാ.... ഓടി വരണേ..."

മറിയപുരത്തെ മുഴുവൻ പിടിച്ചുകുലക്കുന്നൊരു ചുഴലിക്കാറ്റുപോലെ ലൂസിയുടെ നിലവിളി പാഞ്ഞുപോയി. ഇത്ര ഉറക്കെ സ്വന്തം ശബ്ദം ലൂസി പോലും കേട്ടിട്ടില്ല. ഇത്ര ഉറക്കെ ഇത്ര പ്രാകൃതമായി ഇത്ര വ്യസനത്തോടെ ഒരു കരച്ചിൽ മറിയപുരത്താരും കേട്ടിട്ടില്ല.

ആളുകൾ ഓടിക്കൂടി. അഞ്ചാറുപേർകൂടി താങ്ങിയെടുത്ത് ബ്രിജിത്തയെ കട്ടിലിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. വീഴ്ചയുടെ ഊക്കിൽ ബ്രിജിത്ത മൂത്രമൊഴിച്ചിരുന്നു. വയറ്റീന്ന് പോവുകയും ചെയ്തു.

"സങ്ങതി പെശക്ണ്ട്ടാ."

എടുത്തുകിടത്തിയവർ ലൂസിയോടു പറഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിനരികിൽ ലൂസി മുട്ടുകുത്തിനിന്നു. മുഖം ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്തോടടുപ്പിച്ചു.

"എളേമേ... ന്തൂട്ടാ പറ്റ്യേ എളേമേ?"

"ബ്അ... ബ്ആ... ബ്ആാാ..." ബ്രിജിത്ത പറഞ്ഞു.

കോടാനുകോടി വാക്കുകൾ ബ്രിജിത്തയുടെ ഉള്ളിൽ ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങി. തിക്കുമുട്ടി വലഞ്ഞു. നെഞ്ചും കഴുത്തും താടിയും മുഖവും തിരുമ്മിത്തിരുമ്മി വാക്കുകളെ വിടീപ്പിക്കാൻ ലൂസി പാടുപെട്ടു.

"ന്തൂട്ടാ എളേമേ... പറയ്... പറയ്..."

"ബ്അ... ബ്ആാാ" ബ്രിജിത്ത വായതോരാതെ പറഞ്ഞു. വാക്കുകൾ കാറ്റായി ചോർന്നുപോയി. ബ്രിജിത്ത പറയുന്നത് ലൂസിയ്ക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ലെന്ന് ബ്രിജിത്തക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ ഒച്ച കൂടുതൽ വികൃതമായി. കൂടുതൽ ഉറക്കെയായി. പരിഭ്രമവും പേടിയും വേദനയുംകൊണ്ട് ചേമ്പിലയിലെ വെള്ളത്തുള്ളിപോലെ ബ്രിജിത്തയുടെ വട്ടച്ച കണ്ണുകൾ ഉരുണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആളുകളെ അറിയിക്കാൻ, ഡോക്ടറെ കൊണ്ടുവരാൻ, അന്ത്യകൂദാശക്ക് പള്ളീലച്ചനെ വിളിക്കാൻ ആളുകൾ പലവഴിക്കോടി. ഒച്ചയില്ലാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ലൂസി ബ്രിജിത്തയുടെ അടുത്തുതന്നെ മുട്ടുകുത്തിനിന്നു. അവളുടെ കൈകൾ നിരന്തരം ബ്രിജിത്തയുടെ മുടിയിലും കഴുത്തിലും നെഞ്ചത്തും സഞ്ചരിച്ചു.

ഉച്ചയോടെ ബ്രിജിത്തയുടെ ആങ്ങളമാരും നാത്തൂന്മാരും മക്കളും മരുമക്കളും പേരക്ടാങ്ങളും എത്തിത്തുടങ്ങി. അടുത്തും അകലത്തുമുള്ള ബന്ധുക്കൾ വിവരമറിഞ്ഞു. എല്ലാവരുംകൂടി വന്നാൽ ഒരു ചെറിയ പെരുന്നാളിനുള്ള ആളുണ്ടാവും. കുട്ടത്തിലും കുലയിലും അത്രയേറെ ആൾക്കാരുണ്ട് ബ്രിജിത്തയ്ക്ക്.

കട്ടിലിന്റെ തലയ്ക്കൽനിന്ന് ആദ്യംതന്നെ അവർ ലൂസിയെ എണീപ്പിച്ചുവിട്ടു.

"നീയെന്തൂട്ട്ണ്ടീ പെണ്ണേ കെളേമേ, കെളേമേന്ന് വിളിച്ച് അവടെ കമന്ന് കെടക്കണേ? പോയ് വല്ല പണിണ്ടങ്ങി ചിയ്യ്റീ. ബ്രിജിത്തേച്ചീരെ കാര്യം ഞങ്ങള് നോക്കിക്കോളാം."

ഒരു മരുമകൾ പറഞ്ഞു.

"എളേമ്യാ? ബ്രിജിത്തമ്മായി ഏതു വകേല്ണ്ടീ ഇവളടെ എളേമ്യാവണേ?"

"ആവപ്പാ! ഇവ്ള് കെടന്ന് എളേമാ ളേമാന്ന് വിളിയ്ക്ക്ണ്ണ്ട്."

എളേമ എന്നത് ഒരു വിളി മാത്രമാണോ ലൂസിയ്ക്ക്? അതൊരു കാലമാണ്. അതിലുള്ളതൊക്കെ അനുഭവിച്ചതീർത്തവളാണ് ലൂസി. ആ എളേമക്കാലം കഴിഞ്ഞുപോവുകയാണ്. വിങ്ങുന്ന നെഞ്ചോടെ കട്ടിലിനരികിൽനിന്ന് ലൂസി എഴുന്നേറ്റുപോയി.

കിടക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ചിലപ്പോൾ അഞ്ചോ ആറോ കൊല്ലംവരെ ബ്രിജിത്ത ഈ കിടപ്പ് കിടക്കും. കൈയും കാലും തളർന്ന്, വായ കോടി, കണ്ണ് വട്ടം പിടിച്ച്, തുറാനും മുള്ളാനും പരസഹായത്തോടെ. മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നോ നാളെയോ ബ്രിജിത്ത മരിക്കും. ഡോക്ടർമാർ പറഞ്ഞു. മരിയ്ക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. ബ്രിജിത്തയ്ക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും. ഡോക്ടർമാർ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

"കർത്താവേ, കെട്ത്തി കഷ്ടപ്പെട്ത്താതെ ഇന്നേങ്ങിന്ന് ബ്രിജിത്തേച്ചീനെ അവിടത്തെ തിരുസന്നിദീല്ക്ക് വിളിയ്ക്കണേ."

ബ്രിജിത്തയുടെ കഷ്ടപ്പാടോർത്ത് ബന്ധുക്കൾ മനമുരുകി പ്രാർത്ഥിച്ചു. കുളിമുറിയുടെ ഏകാന്തതയിൽ വിങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ലൂസിയും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

"എളേമ കെടന്നോട്ടെ. എന്തോരം വേണങ്ങിലും കെടന്നോട്ടെ. ഒരു കഷ്ടപ്പാടും വരുത്താണ്ട് ഞാൻ നോക്കിക്കോളാം."

ലൂസി ജീവിതത്തിലാദ്യമായി വഴിപാടുകൾ നേർന്നു. ഒല്ലൂര് മാലാഖയ്ക്ക്. പാവറട്ടി ഔസേപ്പുണ്യാളന്. നിത്യസഹായമാതാവിന്. മറ്റാരോടും ഒന്നും പറയാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവൾ ദൈവത്തോടു മാത്രം സംസാരിച്ചു. അലക്കുമ്പോളും കുളിയ്ക്കുമ്പോളും ഉണ്ണുമ്പോഴും ഉറങ്ങുമ്പോൾപോലും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവവുമായി ഇത്രയ്ക്കടുത്ത ഒരനുഭവം ലൂസിയ്ക്ക് ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ല.

നിരങ്ങിനിരങ്ങിയാണ് ചെറോണ വന്നത്. നീർന്ന് നിക്കാൻ പറ്റില്ല. തണ്ടല് വളഞ്ഞുപോയി. ഒരിഴജീവിയെപ്പോലെ മണ്ണിലിഴഞ്ഞ് ചെറോണ

പര്യേപ്പുറത്തെത്തി. അകത്തെ ഇരപ്പും ബഹളവും കണ്ട് പകച്ച് മുറ്റത്ത് കുത്തിയിരുന്നു. അകം നിറച്ച് ആൾക്കാരാണ്. വെപ്പും കുടിയും തീറ്റയും വർത്താനവും ചിരിയും ബഹളവും. ലൂസിക്ടാവ് ഇതിന്റെടേല് എവിടിണാവോ!

കൊറച്ച് കാലായി ലൂസി ചെറോണയെ കണ്ടിട്ട്. സങ്കടങ്ങളുടെ പടുകുഴികളിൽനിന്ന് നോക്കുന്നതുപോലെ ചെറോണ ലൂസിയെ നോക്കി. സ്നേഹമുള്ള ചിരിയുടെ ഒരു നിഴൽ മാത്രമേ ലൂസിയ്ക്ക് പരിചയമുള്ളതായി ആ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തൊഴുത്തിന്റെ പിന്നിൽ ആരും കാണാതെ കൈ പിടിച്ചിരുന്ന് ലൂസിയും ചെറോണയും കരഞ്ഞു.

ഏഴു ദിവസമാണ് ബ്രിജിത്ത ആ കിടപ്പ് കിടന്നത്. ഡോക്ടർമാർ, മലയാളം വൈദ്യന്മാർ. ദൂരെ ദൂരെ നിന്നുള്ള ബന്ധുക്കൾ, അച്ചന്മാർ, കന്യാസ്ത്രീകൾ, നാട്ടുകാർ... ഓരോ നിമിഷത്തിലും ആളുകൾ ബ്രിജിത്തയുടെ വീട്ടിലേക്ക് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വരുന്നവരുടെയൊന്നും മുഖത്ത് ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണുകൾ ഉറച്ചില്ല. വട്ടം പിടിച്ച് വട്ടം പിടിച്ച് അടുക്കള ഭാഗത്തേക്ക് ബ്രിജിത്തയുടെ നോട്ടം തെന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ബ്രിജിത്ത ഒച്ചയുണ്ടാക്കുന്നില്ല. വേദനയുടെ ചില ഞരക്കങ്ങൾ മാത്രം ഇടയ്ക്ക് കേൾക്കാം. കണ്ണുകളുടെ വൈകൃതത്തിലും ബ്രിജിത്ത ആരെയോ അന്വേഷിക്കുകയാണെന്ന് ഏതു കുഞ്ഞിക്ടാവിനും അറിയാമായിരുന്നു. അത് പക്ഷേ ആരും കണ്ടതായി നടിച്ചില്ല. പണിക്കാര്ത്തി പണിക്കാര്ത്തീരെ പണി ചീതാ മതി.

ബ്രിജിത്ത വീണതിന്റെ മൂന്നാമത്തെ ദിവസം വൈകീട്ട് ആ വീട്ടിൽ വലിയ വഴക്ക് നടന്നു. വിൽസൻ കുടിച്ച് ലക്കില്ലാതെ സെന്തോമാസ് കോളേജിലെ മാഷിന്റെ കാറിൽ വന്നിറങ്ങിയത് മുതൽക്കാണ് ആണുങ്ങൾ തമ്മാമ്മിൽ വർത്താനം തുടങ്ങിയത്. വർത്താനം വാക്കുതർക്കമായി. വഴക്കായി. ഉന്തും തള്ളുമായി. ബ്രിജിത്തയുടെ വീട് ചോദിക്കുന്ന വിലയ്ക്കെടുക്കാൻ സെന്തോമാസ് കോളേജിലെ മാഷ് തയ്യാറാണ്. വീട് വിൽക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല. വീതംവെക്കുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞാണ് വഴക്കുണ്ടായത്. രാത്രി തൊമ്മാനച്ചൻ വന്ന് ഒത്തുതീർപ്പിന് ശ്രമിച്ചു.

"ഞാനിത് പ്രതീക്ഷച്ചത്ണ്. നിങ്ങള് മനസ്സില് കാണണത് ഞാൻ മാനത്താ കണ്ടു."

തൊമ്മാനച്ചൻ പറഞ്ഞു.

ബ്രിജിത്ത ഒരു മരണപത്രം എഴുതിവെയ്ക്കാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് നിയമപരമായി കാര്യങ്ങൾ നീക്കാം. നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ട് വക്കീലന്മാര്. അവരെ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ നല്ല മണിമണിപോലത്തെ മിട്ക്കന്മാര് വക്കീലന്മാരെ പൊറത്ത്ന്നും വിളിയ്ക്കാം. ഇപ്പോ ഒരു വഴക്കുണ്ടായതിൽ നാണിയ്ക്കാനൊന്നുമില്ല. ഉള്ളവന്റെ കുടുമ്മത്തില് പറഞ്ഞട്ട്ള്ളത്ണ് സൊത്തുതർക്കം. അത്താഴം തന്നെ പൊത്തും പിട്യായിട്ട്ള്ളോർക്ക് ഈ പ്രശ്നൊന്നുണ്ടാവില്ല. ഇവടെപ്പോ സൊത്ത്ണ്ടായതിന്റെ പ്രശ്നണ്. അത് പരിഹരിയ്ക്കാം. പക്ഷേ, ഇതൊന്നും അലട്ടാത്ത മനസ്സോടെ വേണം ബ്രിജിത്തേരെ

ആത്മാവ് ഇഹലോകവാസം വെടിയാൻ. അതുകൊണ്ട് ഇനി ബ്രിജിത്തേച്ചീരെ മരണംവരെ ഇവടെ ഒര് വഴക്ക്ണ്ടാവാൻ പാടില്ല.

തൊമ്മാനച്ചന്റെ ഉപദേശം മോന്തയും വീർപ്പിച്ച് എല്ലാവരും കേട്ടു. പുകയുന്ന ഉമിത്തീക്കുനപോലെ ഉള്ളിൽനിന്ന് നീറിപ്പിടയ്ക്കുമ്പോഴും തമ്മാമ്മിൽ നോക്കി ചിരിക്കുന്ന ചതിപ്പണി എല്ലാവരും കാട്ടി. ആര്, ആരുടെ ശത്രുവാണെന്ന് അറിയാൻ പറ്റില്ല. എല്ലാവർക്കും എല്ലാവരിം സംശയമായിരുന്നു.

നാലാമത്തെ ദിവസമാണ് ബ്രിജിത്തയ്ക്ക് വയറ്റീന്ന് പോണംന്ന് തോന്നിയത്. കിടന്ന കിടപ്പിൽ പോവുകയും ചെയ്തു. വീട് മുഴുവൻ കെട്ട നാറ്റമായി. മരുമക്കൾ മൂക്കുപൊത്തി. അപ്പോൾമാത്രം അമ്മായിമാർ ലൂസിയെ വിളിച്ചു.

"ട്യേ, ലൂസിപ്പെണ്ണേ. ഒന്നിങ്ങ്ട് വന്നേ. ആ ബെപ്പാനൊന്നാ വെച്ച്കൊട്ത്തേ. പഴേ മലം എളകീന്നാ തോന്നണേ. എന്തുട്ടാ ശൂര്! എന്റമ്മോ!"

ആളുകൾ മുറിക്ക് പുറത്തിറങ്ങിനിന്നു. നനഞ്ഞ കൈകൾ മുണ്ടിൽ തുടച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി ഓടിച്ചെന്നു. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസംകൊണ്ട് ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്താകെ നീരുവന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ലൂസിയെ കണ്ടതും പമ്പരംപോലെ ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണുകൾ തിരിയാൻ തുടങ്ങി. വായ ഇളകാൻ തുടങ്ങി. നോട്ടം ലൂസിയുടെ മുഖത്ത് ഉറപ്പിച്ചുനിർത്താൻ കഴിയാതെ ബ്രിജിത്ത കഷ്ടപ്പെടുകയാണെന്ന് ലൂസിയ്ക്ക് മനസ്സിലായി.

"എളേമേ" ലൂസി പതുക്കെ വിളിച്ചു.

ബ് ബ്ബ... ബ്ബ... ബ്രിജിത്ത പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. നടുക്കത്തോടെ, ലൂസി, ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ബ്രിജിത്ത കരയുന്നത് കണ്ടുനിന്നു. തളർന്നുകിടക്കുന്ന കൈകാലുകൾ. നീരുവന്ന് വീർത്ത അടിവയർ. ഒരീച്ച പറന്നുവന്നിരുന്നാൽപോലും സഹിയ്ക്കാൻ പറ്റാത്ത വേദന.

ലൂസി ബെഡ്പാൻ വെച്ചുകൊടുക്കുമ്പോഴും ചരിച്ചുകിടത്തി നനഞ്ഞ തുണികൊണ്ട് ചന്തി തുടച്ച് വൃത്തിയാക്കുമ്പോഴും മുണ്ടും തുണിയും വിരിപ്പും മാറ്റുമ്പോഴുമൊക്കെ ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണുകൾ ലൂസിയിൽ നോട്ടമുറപ്പിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി പാടുപെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അഴുക്കുതുണികൾ വാരിയെടുത്ത് പുറത്തേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുമ്പ് ലൂസി ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്തേയ്ക്ക് കുനിഞ്ഞ് ചോദിച്ചു:

"പോട്ടെ എളേമേ..."

"ബ് ബ്ബ..."

എവിടന്ന് കിട്ടിയ ധൈര്യം കൊണ്ടാണെന്നറിയില്ല. ലൂസി ബ്രിജിത്തയുടെ നെറ്റിയിൽ ഉമ്മവെച്ചു. ഒരുനിമിഷത്തേക്ക് ബ്രിജിത്തയുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു. ബ്രിജിത്തയുടെ ഉള്ളിൽ മുഴങ്ങിയ തേങ്ങൽ ലൂസി കേട്ടു. ബ്രിജിത്തയ്ക്കപ്പോൾ റോസാപ്പൂവിന്റെ ഗന്ധമായിരുന്നില്ല.

ബ്രിജിത്ത മരിക്കുന്നതിന്റെ തലേദിവസം രാത്രി യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ ആങ്ങളമാരുടെ ഭാര്യമാരും പെൺമക്കളുംകൂടി ബ്രിജിത്തയുടെ

അരയിലെ വെള്ളിത്തൊരടിൽനിന്ന് താക്കോൽകൂട്ടം അഴിച്ചെടുത്തു. ബ്രിജിത്തയപ്പോൾ വായു വലിക്കുകയായിരുന്നു.

കോണിച്ചോട്ടിലെ ഇടുങ്ങിയ ജനാലയിൽ പിടിച്ച് ലൂസി ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കിനിന്നു. അരണ്ട നിലാവുണ്ടായിരുന്നു. ഇലകൊഴിഞ്ഞ് എല്ലിച്ച കൈകൾ നീട്ടി വെറുങ്ങലിച്ചുനിൽക്കുന്ന മുരിങ്ങമരങ്ങളുടെ നടുവിൽ, കാൽക്കുട്ടിൽ വാല് തിരുകി കിതച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്ന ഒരു പട്ടിയെക്കണ്ട് ലൂസി പേടിച്ചു. വളഞ്ഞുനിൽക്കുകയാണ് ആ ജന്തു. കണ്ണ്, വായ, പല്ല്, വാരിയെല്ല്, വൃഷണങ്ങൾ ഇവ മാത്രം തീക്കനലുകൾപോലെ ചുവന്ന് തിളങ്ങുന്നു. രാത്രി മുഴുവൻ ആ ജന്തു അവിടെനിന്നു. പിന്നെ ലൂസി നോക്കിനിൽക്കെ ദയനീയമായി മോങ്ങിക്കൊണ്ട് അത് കീഴടങ്ങി. പുലർച്ചെ മൂന്നുമണിക്ക് ബ്രിജിത്ത മരിച്ചു.

കൂട്ടക്കാരും ശേഷക്കാരും ബ്രിജിത്തയുടെ മേൽ വീണുകിടന്ന് കരഞ്ഞു. കൈ രണ്ടും നെഞ്ചിൽ ചേർത്ത് സ്തുതിപിടിച്ച് ലൂസി ബ്രിജിത്തയെ നോക്കിനിന്നു. കോടികോടി കിരണങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു വൈദ്യുതവിളക്ക് ബ്രിജിത്തയുടെ മുഖത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. മന്ദമായി തിരിയുന്ന ഒരു ഫാനിന്റെ കാറ്റ് ബ്രിജിത്തയുടെ മുടിയിഴകളെ ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത വേഗത്തിലാണ് കരച്ചിലൊടുങ്ങിയത്. തിരക്കൊഴിഞ്ഞത്. പുലർച്ച നാലുമണിയായപ്പോൾ ആ മുറിക്കകത്ത് ഉറങ്ങാത്തവരായി ബ്രിജിത്തയും ലൂസിയും മാത്രമായി. ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിനരികിൽ ലൂസി മുട്ടുകുത്തിനിന്നു. ലൂസിയ്ക്ക് പനിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചുട്ടുപഴുത്ത, വിറക്കുന്ന വിരലുകൾ നീട്ടി ലൂസി ബ്രിജിത്തയുടെ തണുത്ത മുഖത്ത് തൊട്ടു. വിരൽതുമ്പിൽനിന്ന് ഹൃദയത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞുകയറിയ തണുപ്പിൽ ലൂസി മരവിച്ചുപോയി. ബ്രിജിത്തയുടെ അടഞ്ഞ കണ്ണിന്റെ വാലറ്റത്ത് ഒരു തുള്ളി കണ്ണീർ ഉറഞ്ഞുനിന്നു. ലൂസിയുടെ മുഖം അതിൽ തെളിയുന്നത് ലൂസി കണ്ടു.

പ്രഭാതത്തിൽ ലൂസി വീണ്ടും അടുക്കളയിലേക്ക് ആട്ടിയകറ്റപ്പെട്ടു. രണ്ട് മെഴുകുതിരിക്കാലുകളും ഒരു തൂങ്ങപ്പെട്ട രൂപവുംകൊണ്ട് അകത്തേക്ക് വന്ന തോമുട്ട്യേട്ടനാണ് ഇത്തവണ ലൂസിയെ എഴുന്നേൽപിച്ചുവിട്ടത്.

"നീയെന്തുട്ട്ന്ണ് ഇവടെ മുട്ടുത്തി നിക്കണേ? പോയി ഇത്തിരി കട്ടൻചായണ്ടാക്ക്യേ?"

തോമുട്ട്യേട്ടൻ ബ്രിജിത്തയുടെ കട്ടിലിന്റെ തലക്കൽ തൂങ്ങപ്പെട്ട രൂപവും ഇരുവശത്തും മെഴുകുതിരിക്കാലുകളും വെച്ചതോടെ ബ്രിജിത്തയുടെ മരണം പൂർണമായി.

അകലക്കാർ വരാൻ കാക്കുന്നില്ല. ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് നാലുമണിക്ക് ശവമെടുപ്പ് തീരുമാനിച്ചു. പൊന്നുംകുരിശ്, വെള്ളിക്കുരിശ്, മെഴുകുതിരിക്കാലുകൾ, കറുത്ത കുടകൾ. മെത്രാന്മാർ അച്ചന്മാർ കന്യാസ്ത്രീകൾ ദർശനസഭക്കാർ സത്യാരാധനക്കാർ അമ്മസംഘം പൂക്കൾ റീത്തുകൾ പനിനീർ കുന്തുരുക്കം ചന്ദനത്തിരി യൂക്കാലി സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ വീട്ടിമഞ്ച റാസ

കുഴിക്കൊപ്പീസ്. ഏഴിന്റന്ന് കുർബാന. എല്ലാം തീരുമാനമായി. തോമുട്ട്യേട്ടൻ അകത്തേക്ക് വന്നു.

"അഞ്ച്വെളക്കിന്റെവടക്ക് ആള്പോയിട്ട്ണ്ട്ട്ടാ. മഞ്ച ഇപ്പ കൊണ്ട്രും ആരേങ്ങിലും പെണ്ണങ്ങള് ശവം കുളിപ്പിച്ചോ. ഇത്തിര് വെള്ളം ചൂടാക്ക്. ബാക്കിള്ളോരൊക്കെ ഒന്ന് പൊറത്തക്കാ എറ്ങ്ങിനിന്നേ."

തോമുട്ട്യേട്ടൻ മരണത്തിലെ കാര്യാന്വേഷണക്കാരനാണ്. മാത്തിരിയും മൂന്നമ്മായിമാരും എണീറ്റു.

ലൂസി വെള്ളം ചൂടാക്കി. ചുട് കൂടാൻ പാടില്ല. കുറയാനും പാടില്ല. പച്ചവെള്ളം ചേർത്ത് ചൂട് പാകപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്നാണ് ബ്രിജിത്തയുടെ നിയമം. ബ്രിജിത്ത പിയേഴ്സ് സോപ്പ് മാത്രമേ തേക്കൂ. പീച്ചിങ്ങ കൊണ്ട് മേലും കാലടികളും അരയിലിട്ട വെള്ളിത്തൊരടും ഉരച്ച് തേച്ചു കൊടുക്കണം. കുളികഴിഞ്ഞാൽ തോർത്താൻ മൂന്ന് തോർത്ത്മുണ്ടുകളാണ്. ഒന്ന് തല തോർത്താൻ. ഒന്ന് മേല് തോർത്താൻ. ഒന്ന് കാലിന്റെ അടി തോർത്താൻ.

"കുപ്പായം വലിച്ചാ കീറിക്കോ. ദേഹം അതിയം എളക്കണ്ടാട്ടാ. ഇപ്പത്തന്നെ മൂക്കീന്ന് പത വര്ണ്ണ്ട്. നാലുമണിവരെ കെടത്തണ്ടതണ്." തോമുട്ട്യേട്ടൻ കുളിപ്പിയ്ക്കൽകാരോട് പറഞ്ഞു.

പൊറത്തക്ക് കടക്ക്. മാത്തിരി മറ്റു പെണ്ണുങ്ങളോട് കൽപിച്ചു. ആരും അനങ്ങിയില്ല. വലിച്ചുകീറാൻവേണ്ടി മാത്തിരി കുപ്പായക്കഴുത്തിൽ കൈവച്ചപ്പോൾ നെഞ്ചിടിപ്പോടെ മാത്തിരിയുടെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ലൂസി പറഞ്ഞു:

"എളേമേനെ ഞാൻ കുളിപ്പിക്കാം."

മാത്തിരി ചീറി.

"പിന്നേ! ഇദ്ന്താ കുട്ടിക്കള്ളല്ലേ? മാറിക്ക്ടീ അവടന്ന്!"

മാത്തിരി ദേഷ്യപ്പെട്ടു.

"ലെറ്റ് ഹെർ!"

ഉറച്ചൊരു ശബ്ദം തൊട്ടുപിന്നിൽനിന്ന് കേട്ട് ലൂസി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സലീന.

"ലൂസി കുളിപ്പിച്ചോട്ടെ. ഇത്രിം നാളും അവളന്ന്യല്ലേ ബ്രിജിത്തമ്മാമേനെ കുളിപ്പിച്ചത്?"

അതും പറഞ്ഞ് സലീന പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവൾ ബ്രിജിത്തയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കവിളത്ത് ഉമ്മവെച്ചു. സലീന ബോംബെയിൽനിന്ന് വന്നതേയുള്ളു. സലീന പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് പലരും സമ്മതിച്ചു. ആയിക്കോട്ടെ. ലൂസ്യാ കുളിപ്പിച്ചോട്ടെ. അവളടെ ഒരാശ്യല്ലേ? ലോകത്തെ പുറത്താക്കി ലൂസി കതടച്ചു.

"എളേമേ" ലൂസി ബ്രിജിത്തയെ തൊട്ടു വിളിച്ചു. കുപ്പായം കീറ്ണ്ട്ടാ.

ഒരു പൂവിന്റെ ഇതളടർത്തുംപോലെ പതുക്കെ അവൾ ബ്രിജിത്തയുടെ കുപ്പായം കീറി. ആദ്യം കഴുത്ത് പിന്നെ കൈകൾ.

ദിവസേന കണ്ടും തൊട്ടും കുഴമ്പുതേപ്പിച്ചും കുളിപ്പിച്ചും തോർത്തിയും

ലൂസിയുടെ സ്വന്തമായിരുന്ന ഇളം ചൂടുള്ള രണ്ടു വലിയ അമ്മിഞ്ഞകൾ തണുത്തുറഞ്ഞ് കിടന്നു. വെള്ളിത്തൊരട് ഇറുകിക്കിടന്നിടത്ത് അരക്കുചുറ്റും വെളുത്തൊരു വലയം. മറയൊന്നുമില്ലാതെ ആജ്ഞയോ അഹന്തയോ കോപമോ വെറുപ്പോ ഇല്ലാതെ ഒരിളംപൈതലിന്റേതുപോലെ ബ്രിജിത്തയുടെ ദേഹം നിസ്സഹായമായി ലൂസിയുടെ മുന്നിൽ കിടന്നു.

തലമുടി, മുഖം, കഴുത്ത്, നെഞ്ച്, അമ്മിഞ്ഞകൾ, കൈകൾ, വയറ്, ലൂസി ഒന്നൊന്നായി കഴുകിത്തുടച്ചു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വൃത്തിയുള്ള ശരീരം ബ്രിജിത്തയുടേതായിരിക്കണം. നഖത്തിനിടയിലെ അഴുക്കുകൾ ലൂസി ഇളക്കിക്കളഞ്ഞു. തുടകൾക്കിടയിൽ കൈതൊട്ടതും അവൾക്ക് കരച്ചിൽവന്നു. നരച്ചുവെളുത്ത അമ്മരോമങ്ങളിൽ ലൂസി കൈയോടിച്ചു. കുളിപ്പിക്കുന്നതിന്നിടക്കെങ്ങാനും അങ്ങോട്ട് പാളിനോക്കിയാൽ നടുമ്പുറത്ത് അടി ഉറപ്പായിരുന്നു. ലൂസിക്ക് സങ്കടം സഹിച്ചില്ല. ഉറക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ വടിയെടുത്ത് ബ്രിജിത്തയുടെ കൈയിൽ പിടിപ്പിച്ചു.

തല്ലിക്കോ... എളേമേ... തല്ലിക്കോ.

ലൂസി ശവം ഇളക്കി. മൂക്കിൽനിന്ന് പതയും ചോരയും വന്നു.

"ഞാനപ്പഴേ പറഞ്ഞതണ്. ഇപ്പെന്തായി?"

മാത്തിരി ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ശവം അവർ ഏറ്റെടുത്തു.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് നാലുമണിക്ക് ബ്രിജിത്തയുടെ ശവമഞ്ചം പുറത്തേക്കെടുക്കുന്നവർ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് ലൂസിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. പാട്ടുകളുടെയും പ്രാർത്ഥനകളുടെയും അർത്ഥം അവൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല. വിലാപത്തിന്റെ അർത്ഥവും അവൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ലൂസിയെ വീടുകാവലിനാക്കി എല്ലാവരും ബ്രിജിത്തയുടെ പിന്നാലെ പോയി. സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം അസംബന്ധങ്ങളാണെന്ന് ലൂസിക്ക് തോന്നി. ഈ വീട് ഒരസംബന്ധമാണ്. ആളുകൾ, മൃഗങ്ങൾ, പക്ഷിപറവകൾ, മരങ്ങൾ, ചെടികൾ, വള്ളികൾ, കിണറ്, വെള്ളം, മണ്ണ്, ആകാശം എല്ലാം അസംബന്ധമാണ്. ജീവിതവും മരണവും അസംബന്ധങ്ങളാണ്. ബ്രിജിത്തേനെ കൊണ്ടുവേ? എങ്ങ്ട്?

ലൂസി കണ്ണടച്ചുകിടന്നു. ഏഴുദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അവൾ അഗാധമായി ഉറങ്ങി.

ശവമടക്ക് കഴിഞ്ഞുവന്നവർ ലൂസിയെ വിളിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. വെറും നിലത്തുകിടന്ന് അവൾ ഉറങ്ങി. എന്നും ഉണരുന്നതുപോലെ പുലർച്ചക്ക് അവൾ ഉണർന്നു. ബ്രിജിത്ത ഈ ലോകത്തിലില്ലെന്ന ഓർമ്മ ഒരു വലിയ മുഴക്കംപോലെ അവളുടെ ഉള്ളിലും ചെവികളിലും ഇരമ്പി. ലൂസി എഴുന്നേറ്റു.

ഉടുത്ത മുണ്ട്, ബ്രിജിത്തയുടെ ഒച്ചനിറച്ച ടേപ്പ്, സേതു എടുത്ത ഫോട്ടോ. ലൂസി അടുക്കളവാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. ആടുകളും പശുക്കളും കോഴികളും ഉണർന്നിട്ടില്ല. കോവൽവള്ളികളും മുരിങ്ങമരങ്ങളും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പടിക്കലെ കാവൽസിംഹങ്ങൾ കണ്ണുതുറന്നിട്ടില്ല. ഗർഭപാത്രത്തിൽനിന്ന് കടുത്ത ഒച്ചയിലേക്കും വെളിച്ചത്തിലേക്കും ഒരു ശിശു വഴുതിയിറങ്ങുംപോലെ ലൂസി പടിയിറങ്ങി.

കണ്ണെത്താത്ത ദൂരത്തോളം, അലക്കി കഞ്ഞിയും നീലവും മുക്കിയ തുണികൾ ഉണങ്ങാനിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. വെണ്മ! വെളുപ്പിന്റെ ഒരു കടൽ തിര യടിച്ച് മാനത്ത് മുട്ടുന്നതുപോലെ. ആകാശവും ഭൂമിയും നിറയെ അല ക്കിന്റെ മണം. വൃത്തി. ഭൂമി മുഴുവൻ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നു. പുല്ലുകളും ഇല കളും വെളിച്ചം തട്ടി വാൾത്തലപ്പുകൾപോലെ മിന്നുന്നു. പുലരിയാണോ ഉച്ചയാണോ അന്തിയാണോ? ഏതു കാലത്തിന്റെ വെളിച്ചമാണിത്? അറ്റ മില്ലാത്ത വെളിച്ചത്തിൽ തിളങ്ങി അരയോളം വെള്ളത്തിൽ ലൂസി നിന്നു. അഴിഞ്ഞ തലമുടി വെള്ളത്തിൽ പാറിക്കിടന്നു.

ഇശ്ക്കാ.

ഇശ്ക്കാ.

ഇശ്ക്കാ.

ലൂസി അലക്കുകയാണ്. ഇശ്ക്കാ ഇശ്ക്കാ...

അലക്കിന്റെ താളം.

പ്രപഞ്ചം ഇപ്പോൾ മിടിയ്ക്കുന്നത് ലൂസിയുടെ അലക്കിന്റെ താളത്തി ലാണ്. ഓളങ്ങൾ കരയിലേയ്ക്കല്ല, കരയിൽനിന്ന് ലൂസിയിലേയ്ക്കാണ് കുതിയ്ക്കുന്നത്. എന്നിട്ട് ലൂസിയുടെ അരയ്ക്കു ചുറ്റും വട്ടം കറങ്ങുന്നു. ഇതേതു വെള്ളമാണ്? ഇത്ര നേർമ്മയോടെ, ഇത്ര തെളിമയോടെ, ഇത്ര തണുപ്പോടെ ഭൂമിയിലെ ഏതുറവയിൽനിന്നാണ് ഇത് ഊറിക്കൂടിയത്?

ലൂസിയുടെ ചുണ്ടിൽ ചിരിയുണ്ട്. കണ്ണിൽ തിളക്കമുണ്ട്. ഏതഴുക്കും അവളുടെ വിരലുകൾക്കിടയിലൂടെ വെണ്ണപോലെ അലിഞ്ഞ് പോകുന്നുണ്ട്. വെള്ളത്തിൽ അലക്കി വെളിച്ചത്തിൽ മുക്കിയ തുണികൾ ലൂസി ആകാശ ത്തിന്റെ അതിരുവരെ വിരിച്ചിടുന്നു. അവയെ ഊഞ്ഞാലാട്ടിക്കൊണ്ട്, കാറ്റ്. വീശിക്കൊണ്ടേയിരിയ്ക്കുന്നു.

"ലൂസ്യേ."

സ്വന്തം അഴുക്കുകളും പേറി, നിസ്സഹായരായ മനുഷ്യർ കരയിൽ നിന്ന് വിളിയ്ക്കുന്നു.

"കൊണ്ടാ" വെള്ളത്തിൽനിന്ന് ലൂസി കൈ നീട്ടുന്നു.

◆

PDF LIBRARY